Șapte nopți de pasiune

ANNA CAMPBELL

COLECȚIA
Iubiri de poveste

SERIA „FIII PĂCATULUI"

Disperată să salveze viața surorii ei, care trăiește sub teroarea unui soț violent, Sidonie Forsythe acceptă să se supună unei soarte teribile: va petrece o săptămână în întunecatul castel Craven alături de Jonas Merrick, un bărbat crud, care nu se dă în lături să-i răpească virtutea. Însă, în cele șapte nopți petrecute alături de bărbatul cu reputație de ticălos notoriu, Sidonie descoperă un suflet trist și pustiu, dornic să primească și să ofere iubire.

Nemilosul Jonas Merrick nu poate uita nici măcar o clipă cine este: un bastard neacceptat de societate, obligat să poarte un blestem pe propriul chip. De fiecare dată când se privește în oglindă, vede un monstru cu o cicatrice respingătoare, a cărui singură armă de a cuceri o femeie este seducția. Dar când frumoasa și inocenta Sidonie apare la ușa lui, planurile lui de a profita de pe urma soției dușmanului său sunt date peste cap.

După o săptămână de nopți fierbinți, proscrisul încrâncenat este profund impresionat de frumusețea, istețimea și curajul tinerei Sidonie și nu-și mai dorește altceva decât să o păstreze pentru totdeauna alături de el. Însă acum, când dușmanii periculoși se adună să-i distrugă, poate iubirea lor abia descoperită și fragilă să reziste încercării?

„Anna Campbell este o voce surprinzătoare
și îndrăzneață în *historical romance*."
LORRAINE HEATH

Anna Campbell a scris 19 romane câștigătoare a numeroase premii din domeniu și publicate până în prezent în 20 de țări.

Tradiție din 1989

www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3349-1

9 786063 333491

Seven Nights in a Rogue's Bed
Anna Campbell
Copyright © 2012 Anna Campbell

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Șapte nopți de pasiune
Anna Campbell

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CAMPBELL, ANNA
Șapte nopți de pasiune / Anna Campbell.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3349-1

I. Dănilă, Adriana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

ANNA CAMPBELL

Șapte nopți de pasiune

Traducere din limba engleză
Adriana Dănilă

A M

LITERA®
2018

Capitolul 1

Coasta de Sud a Angliei, Devon, noiembrie 1826

Clocoteau cerurile în noaptea în care viața lui Sidonie Forsythe avea să se schimbe pentru totdeauna.

Când vizitiul opri cu încrâncenare, caii nechezau sălbatic, iar vântul bătea atât de puternic, încât mișca trăsura care stătea pe loc. Sidonie avu doar câteva secunde la dispoziție să-și tragă sufletul înainte ca vizitiul, o umbră alunecoasă parcă țâșnită din întuneric, să-i deschidă ușa.

– Aici este castelul Craven, domnișoară, strigă el prin perdeaua de ploaie.

Preț de o secundă, ea înlemni gândindu-se la ce o aștepta dincolo de ușă. Într-adevăr, era castelul Craven[1].

– Nu pot să las caii să stea așa. Rămâneți, domnișoară?

Simți furnicăturile lașității și, pentru câteva clipe, se gândi să-l implore pe vizitiu să o ducă înapoi în Sidmouth, unde avea să fie în siguranță. Putea să plece înainte ca lucrurile să se schimbe și totul să fie distrus. Nimeni nu avea să știe că fusese acolo.

„Dar ce se va întâmpla cu Roberta și fiii ei?"

Nu mai avea cum să dea înapoi – gândul nemilos că sora ei se afla în pericol nu-i dădea pace. Trebuia să se miște. Apucă valiza și se împiedică încercând să coboare din trăsură. Se clătină în bătaia vântului și încercă să-și țină echilibrul pe pietrele alunecoase în timp ce se uita în sus, la clădirea întunecată și impunătoare din fața ei.

Credea că fusese frig în trăsură, însă vremea era atât de rea, încât îi înghețǎ sângele în vene. Se încordă când simți vântul care îi trecea prin pelerina din lână precum cuțitul prin unt.

Începuse să fulgere de parcă și cerurile voiau să-i arate că tocmai pășise pe un tărâm al poveștilor de groază. Caii se agitau în hamuri

---

[1] Craven, în limba engleză, în original, înseamnă fricos, laș. (n.red.)

din cauza tunetelor. Vizitiul nu plecă imediat, deși avea toate motivele să fugă mâncând pământul.

– Sigur sunteți așteptată, domnișoară?

Îl auzi prin vântul care șuiera, simțindu-i îngrijorarea. Îngrijorare pe care o împărtășea și ea.

Sidonie își îndreptă spatele, în ciuda furtunii care încerca să o pună la pământ.

– Da. Mulțumesc, domnule Wallis.

– Atunci vă doresc numai bine, zise el urcându-se cu greu în trăsură, după care îndemnă caii să plece la galop.

Sidonie își ridică valiza și se avântă cu putere către treptele mici care duceau spre ușile masive ale porții. Arcada de deasupra pragului oferea o oarecare protecție. O nouă străfulgerare o făcu să observe inelul de fier sub formă de cap de leu care atârna pe ușă. Îl prinse cu mâna acoperită de mănușă și îl izbi cu forță. Zgomotul abia se auzi din cauza vântului care șuiera. Bătăile în ușă, asemenea unor incantații, se auzeau cu ecou, dar fără a primi răspuns.

În timp ce Sidonie încerca să reziste în ploaia care o lovea nemilos, temperatura părea să fi scăzut cu zece grade.

Ce naiba avea să facă dacă acea casă nu era locuită?

Îi clănțăneau dinții și începuse să tremure de parcă avea febră când se deschise ușa și apăru în prag o femeie în vârstă. O rafală de vânt făcu brusc ca singura lumânare din mâna slujitoarei să pâlpâie.

– Sunt... strigă ea în furtună, dar femeia nu reacționă, ci doar se întoarse cu spatele.

Înmărmurită, Sidonie o urmă. Intrară într-un hol întunecat, bântuit de umbre. Tapițerii maro-închis erau înșirate pe pereții înalți de piatră. În față, focul nu era aprins în șemineu, ceea ce făcea ca încăperea să pară și mai neprimitoare. Sidonie începu să tremure și mai tare când simți frigul ce pătrundea prin lespezile de piatră de sub ghetuțele care îi acopereau doar gleznele. În spatele ei, ușa grea se închise cu o bufnitură, ca și cum cineva ar fi trântit capacul unui mormânt. Înspăimântată, se întoarse și văzu o persoană la fel de cernută de vreme, un bărbat de această dată, întorcând o cheie grea în lacăt.

„Ce Dumnezeu am făcut venind în acest loc uitat de lume?"

Odată ce se închise ușa, tăcerea din interior deveni mai amenințătoare decât furtuna de afară. Se auzea doar zgomotul făcut de picăturile de apă care se scurgeau de pe pelerina ei. Frica, prietena ei fidelă de când Roberta îi mărturisise zbuciumul ei, se cuibări precum

plumbul în stomacul lui Sidonie. Când fusese de acord să-şi ajute sora, presupusese că acest calvar nu avea să dureze mult. Acum însă, în interiorul acelei fortăreţe dezolante, o încerca groaznicul sentiment că nu mai avea să vadă vreodată lumina zilei şi lumea de dincolo de ziduri.

„Iar îţi laşi imaginaţia să zboare aiurea. Opreşte-te!"

Cuvintele de îmbărbătare nu reuşiră să alunge panica aceea care începea să o înghită. În timp ce o urma pe servitoarea care nu-i vorbea şi mergea pe o nesfârşită mare de dale, îşi simţea gâtul din ce în ce mai uscat. Podeaua stătea să o înghită, iar fantome răuvoitoare pândeau în toate colţurile. Îşi încleştă degetele amorţite pe mânerul valizei şi îşi aminti ce agonie ar fi aşteptat-o pe Roberta dacă ea ar fi eşuat.

„Pot să fac asta!"

Venise în acel loc îndepărtat, însă nu era sigură că avea să reuşească tot ce îşi propusese. Planul fusese riscant de la bun început. Odată ajunsă acolo, singură şi vulnerabilă, Sidonie se gândi că planul făcut la Barstowe Hall era prost, chiar stupid. Ar fi fost minunat dacă şi-ar fi putut transforma îndoielile într-o nouă cale de scăpare pentru sora ei.

Femeia din faţa ei îşi continua drumul târşâindu-şi picioarele. Sidonie era atât de amorţită din cauza frigului, încât fiecare pas era un efort. Bărbatul nu se oferise să-i ia pelerina sau valiza. Nici nu apucase să-l privească bine, că dispăruse ca şi cum ar fi fost una dintre fantomele castelului. Sidonie şi însoţitoarea ei tăcută se apropiară de o uşă aflată pe peretele opus, la fel de impunătoare precum cea de la intrare. Femeia împinse uşa, iar aceasta se deschise lent şi uşor, alunecând pe balamalele bine unse. Făcându-şi curaj, Sidonie păşi într-o baie de lumină şi de căldură.

Tremurând, se opri la capătul unei mese atât de lungi, încât se întindea în toată încăperea. Scaune de stejar, îmbătrânite de timp, încadrau masa de o parte şi de cealaltă. Era o cameră potrivită pentru o gloată zgomotoasă, dar, pe măsură ce o analiză, îşi dădu seama că, în afară de însoţitoarea ei gârbovită, era prezentă o singură persoană.

„Jonas Merrick."

Scandaloasa progenitură bastardă. Bogat precum Cresus. Bancherul celor bogaţi şi puternici. Nemernicul care avea să se folosească de trupul ei în acea seară.

– Stăpâne, a sosit doamna.

Fără să se ridice, tolănit pe scaunul sub formă de tron, bărbatul își înălță capul. La vederea chipului bărbatului, Sidonie aproape că rămase fără aer. Din cauza emoțiilor, scăpă valiza pe podea. Se uită repede în jos, ascunzându-și șocul și uimirea sub glugă.

Roberta o avertizase. William, cumnatul ei, fusese nemilos în descrierea caracterului și fizicului lui Merrick. La fel ca toată lumea, Sidonie auzise bârfele, dar nimic nu o pregătise pentru clipa în care avea să vadă acel chip distrus.

Își mușcă buzele până la sânge și se luptă cu dorința de a face cale întoarsă și de a fugi în noapte. Nu avea cum să plece. Depindeau prea multe de ea. În copilărie, Roberta fusese singura care o protejase. Acum era rândul ei să-și salveze sora, indiferent de sacrificii.

Ezită, dar își ridică privirea către gazda infamă. Merrick purta cizme, pantaloni și o cămașă albă desfăcută la gât. Ea își ridică ochii țintuiți pe ceea ce părea un piept musculos, forțându-se să-l privească în față. Poate că avea să găsească o breșă în hotărârea lui, o urmă de milă care să-l îndepărteze de acele gânduri oribile. Analizându-l mai îndeaproape, înțelese nu exista speranță.

Un bărbat atât de necruțător și care tocmai făcuse acel târg al diavolului nu avea să renunțe acum, când premiul era în fața lui. Părul lung și negru precum tăciunele și care îi încadra fruntea înaltă era mai lung decât se accepta în înalta societate – încă un semn de nelegiuire. Avea pomeți impunători și un maxilar pătrățos, care trăda foarte multă încredere în sine și trufie. Ochii lui pătrunzători o fixară cu o expresie plictisită, care o înspăimântă mai mult decât ar fi făcut-o o privire plină de dorință.

Nu fusese niciodată frumos, nici măcar înainte ca acel asasin să-și înfigă aprig cuțitul în nasul și în obrazul lui. Avea o cicatrice mare cât degetul ei, care se întindea de la ureche până în colțul gurii. Alta mai mică străfulgera una din sprâncenele lui negre.

Mâna lui albă și grațioasă se juca pe masă cu un pocal greu din cristal. În lumina lumânărilor, inelul de rubin cu sigiliu sclipea puternic. Vinul și rubinul erau de culoarea sângelui, se gândi Sidonie, deși își dorea din suflet să nu fi observat acest lucru.

– Ai întârziat.

Vocea lui era groasă și plictisită, la fel ca el. Sidonie se așteptase să fie speriată, dar nu se gândise că avea să fie nervoasă. Lipsa de interes a acelui bărbat pentru victima lui o indignă și îi stârni un val de mânie gata să distrugă tot.

– Călătoria a durat mai mult decât m-am așteptat, ripostă ea. Era atât de furioasă, încât mâinile nu-i mai tremurau atunci când își dădu jos gluga. Până și vremea este împotriva escrocheriilor tale, domnule Merrick.

Pe măsură ce își dezvălui chipul, ea fu cuprinsă de un sentiment de satisfacție când îl văzu schimbându-și expresia de plictiseală cu una plină de uluire și de curiozitate.

El se ridică și privi dincolo de masă către ea.

– Cine naiba ești tu?

Fata, oricine naiba ar fi fost, nu tresări la întrebarea irascibilă a lui Jonas.

Părul despletit, de culoarea cafelei, îi scotea în evidență fața albă și frumoasă, care părea atât de voluptuoasă. Trebuia să recunoască asta. Probabil era speriată de moarte, ca să nu mai vorbim de cât de frig trebuie să-i fi fost. Arăta ca o pisică dată afară pe timp de furtună, însă stătea calmă precum un monument de marmură. Sau nu. Dacă se uita mai atent, o urmă de culoare se ascundea în obrajii ei. Nu era chiar creatura neîmblânzită care se străduia să pară. Era tânără. Mult prea tânără pentru a se oferi unui ticălos încrezut și cinic ca Jonas Merrick.

Dintr-odată, la vederea frumoasei necunoscute, doamna Bevan țâșni dintr-un colț, ridicând mâinile încrețite de trecerea timpului.

– Stăpâne, ați zis că așteptăm o doamnă. Când a bătut ea la ușă...

– E în regulă, doamnă Bevan, îi răspunse el fără a-și lua privirea de la oaspetele lui, apoi ridică mâna către servitoare, făcându-i semn să se retragă.

Trebuia să fie iritat că prada lui inițială scăpase din cursă, dar curiozitatea înlocui furia. Cine era această creatură neasemuită?

– Lasă-ne!

– Dar mai așteptați *altă* doamnă în seara asta?

Un zâmbet malefic îi apăru pe buze.

– Cred că nu, zise el analizând-o pe fata tăcută.

– O să te chem dacă am nevoie de tine, doamnă Bevan.

Bombănind supărată, servitoarea plecă, lăsându-l singur cu oaspetele său.

– Să înțeleg că încântătoarea Roberta este ocupată, spuse el mieros.

Buzele pline ale fetei se lăsară. Probabil era dezgustată de cicatricele lui – toată lumea era –, însă, în afară de o ușoară tresărire atunci când intrase, postura ei era remarcabilă. Încântătoarea Roberta îl știa de mulți ani și tot era îngrozită la fiecare întâlnire.

Veninul răutății îi întunecă mintea. Așteptase ocazia de a o învăța pe soția vărului său să-i suporte prezența fără a-i mai da bătăi de cap. Dar sosirea acestei noi frumuseți îi risipi speranțele. Se întrebă într-o doară dacă ea avea să-i ofere o compensație adecvată pentru dezamăgirea lui. Greu de spus. Nu se vedeau prea multe din ea sub acea pelerină uzată din care se scurgea apa, făcând mici băltoace pe podea.

– Numele meu este Sidonie Forsythe.

Fata se prezentă fără nici o introducere, pronunțând cuvintele apăsat și ridicând insolent bărbia. Era prea departe pentru a-i vedea culoarea ochilor, dar știa că îi clocoteau de dispreț. Avea sprâncene delicate, lungi și curbate, care îi dădeau un aspect exotic.

– Sunt sora mai mică a lui Lady Hillbrook.

– Condoleanțele mele, răspunse el sec.

Ah, acum știa cine era! Auzise că la Barstowe Hall, moșia vărului său, trăia una dintre surorile Forsythe, care nu se măritase, dar nu o întâlnise niciodată. Încercă să găsească o asemănarea între ea și sora ei, dar nu reuși.

Roberta, vicontesa de Hillbrook, era o frumusețe recunoscută, o englezoaică tipică. Dar fata asta cu părul ei prăfuit și cu aerul unei senzualități neexplorate era din cu totul altă categorie. Interesul lui crescu, dar avu grijă să pară că sosirea ei ar fi fost cel mai plictisitor eveniment.

– Unde e Roberta în această seară frumoasă? Dacă nu mă înșel în privința datei, stabiliserăm că ne vom bucura unul de compania celuilalt o săptămână întreagă.

O licărire de triumf cuprinse chipul fetei, făcând-o să strălucească precum o torță în întuneric.

– Sora mea nu e de nasul tău, domnule Merrick.

– Tu nu ești! rosti el, zâmbindu-i amenințător.

Îngâmfarea ei dispăru.

– Nu.

– Îmi imaginez că te oferi în locul ei. Galant gestul tău. Și chiar îndrăzneț dacă tu crezi că orice femeie obișnuită îndeplinește cerințele mele, îi zise el sorbind din vin cu indiferență, vrând să o rănească pentru că îi stricase planurile. Mă tem că obligația nu e a ta. Sora ta are datorii la jocuri, nu tu. Deși sunt sigur că ești încântătoare.

Gâtul ei fragil se mișcă în timp ce înghiți în sec. Cu siguranță, era neliniștită sub fațada aceea de bravadă. El nu era un bărbat atât de bun încât să-i fie milă de această fată curajoasă, însă pentru câteva

clipe simți ceva în interiorul lui. Cândva, fusese și el tânăr și speriat. Își aminti cum era să te prefaci că ai curaj în timp ce inima îți era paralizată de frică. Închise aceste gânduri de empatie în cutia adânc îngropată a amintirilor vechi și rele din propriul trecut.

– Eu sunt plata ta, domnule Merrick, zise ea cu un ton impresionant de rece.

„O fată neașteptat de curajoasă."

– Dacă nu-ți iei câștigurile de la mine, datoria devine discutabilă.

– Așa spune Roberta.

– Onoarea interzice...

El începu să râdă cu poftă și o văzu tremurând din cauza reacției lui zeflemitoare, nu din pricina chipului distrus.

– Onoarea nu are ce căuta în casa asta, domnișoară Forsythe. Dacă sora ta nu poate plăti cu trupul ei, atunci trebuie să plătească în modul obișnuit.

– Știi prea bine că sora mea nu-și poate acoperi pierderile, îi zise ea îndârjită.

– E problema ei.

– Presupun că știai acest lucru când ai ademenit-o într-un asemenea joc. Te folosești de Roberta ca să-ți bați joc de Lord Hillbrook.

– Oh, ce acuzații cumplite! răspunse el teatral, chiar dacă suspiciunile ei erau întemeiate.

În acea seară, el nu plănuise de la bun început să o păcălească pe Roberta să comită un adulter, dar ispita de a o face era acolo și, în plus, ar fi tentat chiar și bărbați mai buni decât Jonas Merrick. Iar el știuse dintotdeauna că în spatele disprețului Robertei pentru el se ascundea o fascinație bolnăvicioasă.

– Faptul că te oferi să-i iei locul este o dovadă diavolească a devotamentului tău față de sora ta.

Fata nu-i răspunse. El se ridică și se îndreptă către prada lui.

– Dacă accept acest schimb, ar trebui să văd ce primesc. Poate că Roberta e un ou, dar măcar e un ou al naibii de decorativ.

– Nu e nici un ou. Ce faceți, domnule Merrick? îl întrebă ea suspicios.

El nu se opri, ci înaintă.

– Îmi desfac cadoul, domnișoară Forsythe.

– Desf...? De această dată, nu se mai feri să arate că bătea în retragere. Nu!

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet batjocoritor.

– Ai de gând să porți pelerina aia udă toată noaptea?

Ea se îmbujoră și mai tare. Chiar era frumoasă cu pielea ei ciocolatie și buzele cărnoase. Acum, când fu suficient de aproape, îi văzu ochii adânci, de un căprui catifelat, care semănau cu panselușele. Îi trezi interesul sexual. Nu era ceva excitant, ci o curiozitate care putea să devină lesne o dorință lascivă.

– Da, adică nu, zise ea, ridicând o mână acoperită de o mănușă neagră din piele. Încerci să mă intimidezi, îi spuse ea în timp ce el îi zâmbea.

– Dacă fac asta, aș zice că reușesc.

Ea își îndreptă spatele – era înaltă pentru o femeie, dar nu se putea compara cu el.

– Ți-am spus de ce sunt aici. Nu o să mă lupt cu tine. Nu trebuie să te comporți precum bestia de la operă.

– Vei îndura mângâierile mele scârboase, dar nu mă lași să-ți iau pelerina? Pare puțin stupid.

Fata nu mai avea unde să meargă, se lovise cu spatele de unul dintre pereții de piatră. Ochii ei clocoteau de furie.

– Nu-ți bate joc de mine!

– De ce nu? întrebă el încet.

El se întinse pentru a-i descheia șnurul de la gât. Simțindu-i atingerea, ea se împinse în zid într-o încercare eșuată de a evada.

– Nu-mi place!

– O să te obișnuiești.

O cuprinse de umeri și o simți tremurând sub pelerina de lână.

– Înainte să terminăm, o să te obișnuiești cu foarte multe.

Conștientizarea acestui fapt îi înăspri expresia feței.

– Îmi imaginez că ai dreptate...

Tonul de amuzament și de joacă dispărură din vocea lui.

– Roberta nu merită să faci asta, să știi.

Fata – domnișoara Forsythe, Sidonie – îl privi fără a-i răspunde.

– Ba merită! Nu înțelegi.

– Îndrăznesc să spun că nu.

Dacă tânăra era hotărâtă să se lase dusă la pierzanie, cine era el să se împotrivească? Mai ales că mirosea a ploaie și a femeie. Când îi desfăcu pelerina, îi observă corpul apetisant, cu forme numai bune de atins de mâinile lui. Ea suspină când materialul lovi podeaua. Încă tremura, dar era la fel de hotărâtă.

– Sunt pregătită.

– Mă îndoiesc că ești, *bella*.

Îi observă hainele și o întrebă cu dezgust:

– Ce naiba ai pe tine?

Ea îl privi cu dispreţ.

– Ce e în neregulă cu asta?

El aruncă o privire dezaprobatoare către muselina albă şifonată, prea tinerească pentru ea, prea subţire pentru noaptea mizerabilă, prea demodată, prea... total nepotrivită.

– Nu e nimic în neregulă în faptul că te-ai îmbrăcat aşa pentru a juca rolul virginei care urmează să fie sacrificată.

– De ce nu? ripostă ea însufleţită. Sunt virgină.

El îşi dădu ochii peste cap.

– Bineînţeles că eşti. Şi atunci de ce îmi oferi fecioria ta în loc să o laşi pe sora ta să-şi cureţe singură mizeria?

– Sunteţi ofensator, domnule.

Îşi înăbuşi un râset. Se dovedea mult mai amuzantă decât Roberta. Până acum, l-ar fi tratat cu cel puţin câteva crize de isterie. Însă nu şi-o imagina pe această zeiţă serioasă în stare să recurgă la aşa ceva. Poate că, până la urmă, asta era noaptea lui norocoasă. Frustrarea care îl bântuia din cauza manevrelor Robertei dispăru datorită acestei fete simpatice şi îndrăzneţe. Prinderea ei în capcană nu fusese cine ştie ce provocare, oricât de satisfăcătoare ar fi fost perspectivele actului sexual cu soţia vărului pe care îl detesta. Să o seducă pe Sidonie Forsythe avea să fie cu adevărat interesant.

– E cea mai bună rochie a mea, răspunse cu aroganţă domnişoara Forsythe.

El aruncă un ochi peste decolteul ei mototolit.

– Poate când aveai 15 ani. Privirea lui se înăspri. Câţi ani ai acum?

– 24, bolborosi ea.

– Câţi?

– Prea mulţi pentru tine.

La 32 de ani, poate că nu era bătrân, dar cu siguranţă simţea că avea un milion de ani de experienţă, dar nu-şi folosise timpul cu înţelepciune.

Dintr-odată, speranţa cuprinse chipul fetei.

– Asta înseamnă că o să mă laşi să plec?

De această dată, el râse cu poftă.

– Nu în viaţa asta.

De frică, ar fi putut să fugă.

El o cuprinse de umăr şi îşi vârî o mână sub corsetul ei subţire. Când o atinse, ceva inexplicabil se petrecu între ei. Privirea ei speriată şi inocentă o întâlni pe a lui, iar el simţi că se pierde în ochii

ei căprui. Ea tremură în timp ce el îi atinse delicat formele voluptuoase și pielea fină.

– Ce aștepți? îl întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

Trebuia să fie biciuit pentru faptul că o chinuia, însă era mult prea curios. Ridică cealaltă mână și o strânse de maxilar. Era atât de aproape, încât îi putea vedea fiecare geană, precum și licăririle aurii din ochii pătrunzători. Ea inspiră puternic pe nas, ca și cum ar fi vrut să-i simtă mirosul trupului, iar el făcu același lucru. Sau poate că era atât de înspăimântată încât se chinuia să respire.

– Întrebarea e dacă pervertirea cumnatei dușmanului meu are același farmec precum preacurvirea soției lui, murmură el.

– Nenorocitule! șuieră ea, lovindu-l cu respirația caldă în față.

El zâmbi, în timp ce frica licări în ochii ei.

– Corect, frumoasă doamnă.

El se aplecă încet pentru a-i cuprinde buzele cu gura.

Mirosul de ploaie al trupului ei îi inundă simțurile și îl făcu să fie nerăbdător. Ea nu se mișcă și strânse buzele, însă căldura lor delicată îl străfulgeră.

Își lipi buzele de ale ei în ceea ce era mai mult iluzia unui sărut decât un sărut adevărat. Instinctul sexual îl îndemna să o facă a lui chiar în clipa aceea – doar pretinsese că ea era acolo pentru asta –, însă se abținu, fiindcă voia să o tachineze, să o excite încet-încet. Nu o strânse de umăr pentru a o ține mai aproape de buzele lui. Agonia suspansului era delicioasă și parcă îl făcea să-și dorească tot mai mult ca ea să se zbată, să se elibereze, să-l blesteme și să-i spună cât de nenorocit era.

Ea era ca o figurină de porțelan, dar căldura buzelor aparținea unei femei, nu unei stane de piatră. După câteva clipe, el își înălță capul, uimit de propria șovăială de a încheia acel sărut. Trase aer în piept și se îndepărtă cu greutate de ea, chinuit de dorința arzătoare de a o săruta cu adevărat. Nu ar fi câștigat cine știe ce respect sau recunoaștere culcându-se cu cumnata lui Lord Hillbrook, dar avea sentimentul că asta nu avea să-l oprească.

Ea avea ochii mari și întunecați. Pentru că o sărutase? Sau poate, preț de o secundă, îi plăcuse?

– De ce ai ezitat? îl întrebă ea rece. Să terminăm cu asta.

El o atinse cu degetul arătător pe obraz.

– Nu am servit cina încă, rosti el blând și o eliberă.

Ea se clătină, dar își reveni repede. În loc să suspine, o auzi trăgând aer în piept.

Îi prefera furia în locul vulnerabilității. Împotriva voinței lui, vulnerabilitatea ei îi devora cruzimea așa cum rugina măcina fierul.

– Nu mi te alături?

Ea îl privi cu ură.

– Nu mi-e foame.

– Păcat! Vei avea nevoie de forță mai târziu, îi zise el obligând-o să se gândească la asta.

Apoi sună din clopoțel. Doamna Bevan își făcu apariția cu o viteză uluitoare. Probabil ascultase la ușă. La castelul Craven, divertismentul lipsea cu desăvârșire, așa că nu o condamnă pentru impolitețea ei.

– Puteți servi cina, doamnă Bevan, spuse el cu voioșie, surprinzând-o pe menajeră, care îl privi încurcată.

– Bine, stăpâne. Și pentru doamna?

Domnișoara Forsythe rămăsese în locul în care el o sărutase. Arăta din nou precum o statuie de marmură, dar acum, după ce o atinsese, știa că era reală, din carne, oase și sânge.

– Două persoane?

Fata nu reacționă. Dumnezeule, oare acel sărut îi redusese la tăcere limba aia împielițată? Spera să o poată provoca din nou. Nu era ideal din punct de vedere conversațional, așa că se adresă din nou doamnei Bevan.

– Nu, doar pentru o singură persoană. Te rog să o conduci pe domnișoară în camera ei. Domnul Bevan poate servi cina.

– Bine, stăpâne.

Femeia ieși ezitând, iar fata își luă bagajul și o urmă. Jonas și-ar fi dorit să fie acolo, să-i vadă reacția când avea să afle că în acel castel șubred camera ei era și camera lui.

Capitolul 2

Sidonie se băgă sub cuvertură în patul elegant cu baldachin. Afară, vântul se lupta cu zidurile castelului. Vuietul lui o făcea să se simtă și mai neajutorată. Frica o bântuia de când Roberta venise la Barstowe Hall în urmă cu două zile, implorând-o să o ajute. Frica îi strângea stomacul și îi stătea ca un bolovan în gât. Frica avea un gust spurcat.

Era prea târziu pentru îndoieli. Orice i-ar fi putut face Merrick, nu se putea compara cu consecințele pe care Roberta avea să le îndure dacă William descoperea că soția lui se culcase cu dușmanul.

Nechibzuința Robertei îi pusese pe toți în pericol. Pe Sidonie. Pe Roberta. Pe cei doi copii ai ei, Nicholas și Thomas. Dar cum să o urască Sidonie? Îi fusese mai mult mamă decât soră. Fetele Forsythe fuseseră neglijate de părinți. Apoi Roberta schimbase comportamentul glacial al tatălui cu cel tiranic și sarcastic al soțului. După opt ani de căsnicie, se transformase dintr-o fată vivace și afectuoasă într-o umbră. Singurele momente în care Sidonie o întrezărea pe vechea Roberta erau cele în care sora ei câștiga la jocuri.

Când avea o mână bună, era oarbă în fața tuturor consecințelor. Nu-i era greu să-și imagineze cum o ademenise Jonas Merrick într-un joc periculos, până când o biruise pe soția dușmanului lui.

De dragul mândriei și pentru a evita scandalurile din societate, William și Roberta păstraseră secretă nefericirea și sărăcia lor. Jonas Merrick poate că nici nu știa de pericolul în care îi pusese pe cei nevinovați în momentul în care acceptase promisiunile lui Lady Hillbrook. Sau poate că știa, dar nu-i păsa.

Așa că acum Sidonie aștepta precum un miel de sacrificiu în patul lui Merrick. Presupunea că se afla în camera lui, deși singurele indicii erau un set masiv de perii din argint aflat pe masă, dar și mirosul subtil care plutea pe lenjerie și în aer. Când o sărutase la parter, îi simțise mirosul într-un mod pe care nu-l putea defini și care nu-i plăcea. Atingerea lui o marcase. Acest gând o înspăimântă la fel de mult precum ceea ce urma să se întâmple în acea cameră strălucitoare. Îi venea să urle când și-l imagina peste ea, cufundând-o în saltea cu trupul lui puternic.

Obiectele din jur nu-i ofereau nici ele vreo încurajare. Mai rău, o îngrozeau la fel de mult ca sentimentul de uimire pe care îl simțea. Era cea mai ciudată cameră pe care o văzuse vreodată. Aurul era zeu. Se afla peste tot, ca ornament pe mobila veche, pe candelabrele din pereți, curgea din perdelele și de pe carpetele antice. Oriunde privea, Sidonie își vedea chipul reflectat în batalioane de oglinzi. În loc de tablouri, erau înșirate oglinzi aurite. Oglinzi înclinate în fiecare colț. O oglindă deasupra măsuței de toaletă, una pe cufărul cu sertare, alta între ușile dulapului. Cea mai surprinzătoare și mai intimidantă era oglinda ovală suspendată chiar deasupra capului ei.

Acea dovadă a vanității gazdei ei o deruta. Modul lui neglijent de a se îmbrăca nu trădase atâta îngâmfare. Cu siguranță, orice bărbat normal s-ar fi ferit să se uite obsesiv la propriile diformități.

În imaginea reflectată deasupra, vedea o fată palidă, întinsă pe spate, nemișcată, precum un cadavru sub o pătură grea – de aur,

bineînțeles. Părul șaten foarte des era prins într-o coadă bogată așezată pe piept. O fată care stătea singură. Domnul Merrick nu părea să se grăbească să-și supună cucerirea.

La început, Sidonie se așezase pe un scaun, dar curând începu să tremure în rochia de muselină cu care era îmbrăcată, așa că se schimbă în cămașa de noapte. Dar, odată ce trecură orele marcate de orologiul din bronz aurit de pe dulap, se mută în pat. De ce se ferea? Nu avea cum să scape de sfârșitul fatidic.

Îmbufnată, se întreba dacă Merrick ar fi fost nerăbdător dacă în locul unei necunoscute neexperimentate l-ar fi așteptat sora ei drăguță. Desigur, nu o ademenise pe Roberta pentru că o dorea, ci pentru că voia să adune puncte împotriva vărului lui, Lord Hillbrook. Doar era ultima tactică adoptată de cei doi dușmani.

Strângând cu forță cearșafurile, Sidonie încercă să fie calmă, dar își pierdu curajul când și-l imagină pe Merrick înăuntrul ei. Oare el se aștepta ca ea să se dezbrace? Oare va trebui să-l... atingă? Oare avea să o sărute din nou? Deși era absurd, asta i se părea cea mai mare amenințare. Sărutul lui o buimăcise. Fusese nevinovat precum sărutul unui copil, deși faptul că Merrick trecuse de mult de vârsta copilăriei făcea ca actul în sine să nu mai fie chiar atât de inocent.

Nu mai fusese sărutată până atunci, nu de un bărbat, nu cu dorință. Ce trist că primul ei sărut avusese loc în condiții atât de sordide! Trist și teribil de rușinos. Trebuia să-i fi detestat sărutul, însă nu fusese așa. Sărutul lui Merrick o intrigase în loc să o revolte. Oare cum avea să fie când urma să-și permită libertăți care aveau să treacă dincolo de sărutat?

Nu, nu trebuia să se gândească la asta, nu trebuia...

Ușor de zis, dar mai greu de făcut, mai ales că se afla în patul lui Merrick. Deși gazda ei pierduse de mult dreptul legal de a folosi numele Merrick. Conform legii, ar fi trebuit să folosească numele de familie al mamei lui.

Jonas Merrick era fiul lui Anthony, răposatul viconte de Hillbrook, și al amantei lui spaniole, care pretindea a-i fi soție. Jonas fusese declarat bastard când fratele mai tânăr al vicontelui contestase cu succes căsătoria. Odată cu moartea lui Anthony, nepotul lui, William, moștenise titlul Hillbrook, iar dușmănia dintre Jonas și vărul lui, îngrădită în copilărie, devenise vicioasă.

Sidonie tremură la gândul că William ar fi putut afla despre ultima schemă pusă la cale de vărul său bastard. Cu siguranță, acesta fusese scopul mârșăviilor lui Merrick. Pur și simplu, era ceva

de neimaginat. Faptul că însăși viața Robertei depindea de ceea ce urma să se întâmple în acel pat îi întări hotărârea lui Sidonie. Asta până când Merrick deschise ușa grea și păși în camera luminată de lumânări.

O teamă intensă, puternică și greoaie precum păcura se cuibări în stomacul lui Sidonie în timp ce se ridică, sprijinindu-se cu capul de capătul patului. Merrick părea foarte lat în spate stând sprijinit de ușă, cu mâinile încrucișate la pieptul lui uscățiv.

Lumânările pâlpâiau peste chipul lui plin de cicatrice, dându-i o înfățișare diavolească. Purta doar o cămașă și pantaloni – probabil că-i era frig. Sau avea o rezistență supraomenească la frig. Sidonie era recunoscătoare că se acoperise cu pături care o protejau și îi ofereau căldură, deși focul ardea încet în șemineu. Pături care o ascundeau de privirea lui ce părea nebună. Cu siguranță, avea să-i facă mai multe decât să o privească până ce noaptea avea să se sfârșească. O privea cu aceeași curiozitate pe care o observase la parter. Habar nu avea ce se ascundea dincolo de ochii aceia pătrunzători. Înclină capul către tava lăsată pe măsuța de toaletă.

– Nu prea ai mâncat.

– Nu.

Emoțiile alungau apetitul. Nu mâncase nimic de la micul dejun, când înghițise cu greu o bucată de pâine și niște ceai. Înghiți în sec pentru a-și umezi gura și pentru a se forța să pară mai calmă decât era.

– A fost drăguț din partea ta că ai trimis tava sus.

El ridică din umeri ca și cum gestul lui nu ar fi însemnat nimic. De-a lungul anilor, Sidonie văzuse prea puține dovezi de bunătate, așa că știa să le prețuiască. Îi trimisese și apă caldă. După ce călătorise toată ziua, se simțea obosită și murdară. Surprinzător cum o baie îi revigorase trupul și spiritul.

– Să nu crezi că mă plâng, însă ai făcut un lucru fără sens în circumstanțele astea, îi zise el.

O analiză cu atenție, de parcă ar fi intenționat să o descoasă de cele mai întunecate și mai ascunse secrete. Unul dintre aceste secrete îi dădea mai multă putere asupra lui decât și-ar fi imaginat el vreodată. O presimțire rea îi străfulgeră stomacul și o cuprinse din nou teama. Ceea ce știa era periculos și simțea până în măduva oaselor că Merrick era un inamic de temut.

– Prin lipsit de sens te referi la faptul că trebuie să mă culc cu tine? ripostă ea acid.

Un zâmbet pieziș îi trădă stăpânirea de sine. Avea o gură frumoasă, expresivă ce sugera senzualitatea de care ea era străină.

– Ce se va întâmpla când te vei căsători? Cum o să-i explici soțului tău lipsa fecioriei?

– Nu o să mă căsătoresc niciodată, răspunse ea fermă.

Se pregătise pentru comentariile lui. Majoritatea oamenilor nu puteau să conceapă că o femeie putea alege să rămână fată bătrână.

– Înțeleg.

Expresia lui rămase neutră.

– Îmi imaginez că experiența Robertei te-a determinat să gândești așa. Pentru a fi just până la capăt, trebuie să-ți spun că William este un exemplu prost al sexului masculin.

Ea ridică bărbia.

– Majoritatea bărbaților pe care i-am cunoscut sunt exemple proaste. Egoismul, aroganța și intimidarea par să fie elementele esențiale ale caracterului masculin.

– Mai că aș roși în numele sexului meu.

– Nici tu nu faci excepție, spuse ea cu amărăciune.

– Trist, dar adevărat, draga mea doamnă, zise el îndreptându-se către tava cu mâncare. Ce avem aici?

Ea se încruntă, confuză. Modul lui de a se comporta nu trăda urmă de grabă. Fusese sigură că avea să profite de ea de îndată ce ajungea în cameră. Nu o întrista faptul că el nu acționa, dar era ceva ce o nemulțumea la gândul că se oferise unui nemernic care șovăia când venea vorba de îndeplinirea planurilor lui oribile.

Merrick nu se ridica la înălțimea așteptărilor ei sângeroase. Roberta îl descrisese drept un seducător diabolic, un bărbat care depășea oribilul. Când îi văzuse chipul, Sidonie fusese îngrozită din cauza gândului că asemenea cicatrice erau rezultatul unor răni teribil de dureroase. Acum, după ce îl cunoscuse, vedea dincolo de urme, privea bărbatul de dedesubt. Acesta nu era un monstru. Trăsăturile lui treceau dincolo de o simplă frumusețe. Avea o față interesantă, plină de vitalitate și de inteligență. Frapant. Bărbatul acesta era un mister. Întrebându-se neliniștită ce joc făcea, îl privi cum tăia câteva bucățele de brânză galbenă și tare, pe care le așeză peste biscuiți. Pentru un bărbat atât de masiv, avea mâini surprinzător de elegante. În lumina slabă, rubinul lui lucea ca un avertisment. Se așteptase să simtă ostilitate și frică și chiar le simțea, dar erau și alte sentimente nedefinite care își făceau loc. Curiozitate, cu siguranță. O apropiere precaută. Ceva electric și nefamiliar.

Acel interes era mai deranjant decât teama sau repulsia. Simțea ceva animalic față de Merrick, ceva ce nu mai simțise până atunci.

El îi întinse farfuria. Fără să se gândească, luă un biscuit și îl ronțăi, în timp ce el se sprijini de celălalt capăt al patului. O umbră de zâmbet se juca în colțurile gurii lui. Ochii ei îi priveau cu atenție buza de sus și conturul celei de jos. Amestecul de frică și de fascinație o neliniștea.

– Credeam că o să fii... începu ea, dar apoi se întrebă dacă era înțelept să-i vorbească despre planurile lui de a-i distruge reputația.

– Îmi imaginez, spuse el, oferindu-i farfuria din nou.

Ea mai luă doi biscuiți.

– De ce ești aici?

– În acest dormitor? Oh, doamnă Forsythe, sunteți prea timidă, îi zise el sarcastic.

– Nu.

El puse tava la loc și turnă vin roșu în două pahare. Ea înlemni de rușine.

– Te referi la castelul Craven? continuă el.

– Da.

Luă paharul din mâna lui și sorbi o înghițitură, apoi încă una. O căldură plăcută o alină. Mâna încleștată eliberă cearșaful.

– Ar fi fost mai convenabil să o seduc pe Roberta la Ferney?

În urmă cu câțiva ani, Merrick cumpărase Ferney, proprietatea de lângă Barstowe Hall, o splendoare în ruine. Apoi cheltuise o avere pentru a ridica o reședință demnă de un viconte. Chiar demnă de un prinț.

Sidonie nu se aventurase dincolo de porți, dar ceea ce văzuse din exterior făcea ca domeniul Chatsworth să pară o cocioabă. Vecinii bârfeau întotdeauna despre măreția reședinței, deși, precauți, nu făceau asta niciodată în prezența lui William. Sidonie aplaudase îndrăzneala necunoscutului Jonas Merrick. Îl forțase pe William să simtă că, în afară de primirea moștenirii, eșuase în comparație cu vărul său.

Zâmbetul vag al lui Merrick nu-l părăsi în timp ce umplu tava cu mai mulți biscuiți, oferindu-i și ei.

– Chiar și cel mai disprețuitor dintre soți s-ar duce să-și ia soția înapoi dacă ar trebui doar să treacă granița dintre proprietăți, zise ea acceptând farfuria și sprijinind-o de genunchi.

Nu mai strângea cuverturile cu putere, le eliberase. Merrick nu păru să observe că modul în care ţinea tava îi înălţa sânii, scoţându-i în evidenţă.

– S-ar putea să ai dreptate.

– Şi, bineînţeles, te-ai fi bucurat de această dramă gotică, îi zise ea, înghiţind câţiva biscuiţi.

– Nici nu mi-a trecut prin minte.

Ea îl privi cu scepticism, sorbind din vin. Paharul era pe jumătate gol. Cum se întâmplase asta?

– Încerci să mă îmbeţi?

– Nu, zise el, ridicând paharul ca şi cum avea să ţină un discurs.

– Nu o să meargă, să ştii.

– Ce nu o să meargă?

– Faptul că încerci să mă îmbunezi cu alcool.

– Mă bucur să aud asta. Nu mi-ar plăcea să cred că ai fi în stare să cazi pradă acestui truc vechi.

Îi luă din mână paharul gol şi se întoarse la masă împreună cu al lui.

– Ai terminat cu farfuria?

– Da, mulţumesc.

Îi dădu farfuria goală, iar el o puse în tavă. Se aşteptase ca el să fie rece şi mândru, mai ales că avea să-i fure virginitatea. Acum însă se simţea confuză şi surprinzător de atrasă de domnul Merrick. Parcă îşi dorea ca el... să facă asta. Îi era tot mai greu să-şi stăpânească dorinţele. Până şi furia pe care o resimţise până atunci dispăruse.

Poate că, până la urmă, alcoolul îşi făcuse efectul. Alcoolul şi modul lui binevoitor de a o convinge să mănânce. Biata Sidonie Forsythe! Îşi oferea virtutea în schimbul câtorva firimituri de caşcaval bun de casă. Nu, această slăbiciune era periculoasă. Dacă avea să-i cedeze fără ezitare, nu ar mai fi putut să se suporte ori să-şi ierte asta.

– Încetează să te mai joci cu mine! îl avertiză ea pe un ton tăios.

Cu o forţă nebănuită, îndepărtă cearşafurile. Dezvelită, stătea întinsă, privind fix în sus, către oglindă. Un bărbat care era atât încrezut încât să-i placă să se privească atunci când era cu o femeie merita tot dispreţul. Dumnezeule, nici măcar nu încerca să ascundă cât de degenerat era! Însă lui Sidonie îi fu greu să menţină tăcerea când cel care urma să o dezvirgineze începu să râdă.

– Dumnezeule, domnişoară Forsythe, aveţi nevoie disperată de cineva care să vă ofere sfaturi adecvate privind garderoba!

– E doar... cămaşa mea de noapte.

Refuză să-l mai privească. O cuprinse neliniștea pe măsură ce el o privea tot mai atent, ca pe o pradă.

– Ai loc pentru șase persoane acolo.

Ea îi răspunse cu o privire enervată.

– Te așteptai să nu port nimic? Dincolo de toate, noaptea e frig.

Domnul Merrick o supuse unei inspecții meticuloase și arzătoare. Simțea că el și-o imagina goală acum, și era doar vina ei pentru că menționase această posibilitate. Toată viața fusese avertizată că limba ei ascuțită și impulsivă avea să-i facă probleme. Acum, cu siguranță era în încurcătură, iar asta din cauza felului de a fi al lui Merrick, care oscila constant între nonșalanță și interes. Deși el nu o analiză mai mult de câteva secunde, își simți pielea arzând. Era ca și cum avea o gheară în stomac, un fel de amestec de rușine și de nerăbdare. Privirile li se întâlniră, dar ea își dori să nu se fi uitat în ochii lui, să nu-i fi surprins instinctul de vânător.

– Este loc de manevră între goliciunea noastră și acel cort pe care îl porți, îi zise el provocator. Credeai că o să mănânc tot materialul ăsta?

– Am luat ce măsuri de protecție am putut, bolborosi ea, uitându-se din nou în sus, deși, dacă se gândea mai bine, nici nu-i trecuse prin minte să împacheteze și altceva în afară de cămașa ei obișnuită de noapte.

– Subestimezi puterea imaginației, zise el sec. Abia aștept să descopăr comorile de sub acest material.

Înspăimântată, Sidonie întoarse capul pentru a-l privi și simți cum nepăsarea pe care o afișa față de ea era treptat înlocuită de o expresie flămândă de pasiune. Tensiunea sexuală se simțea în aer, fiind risipită doar de sunetul ploii care lovea în ferestre.

– Dă-o jos, îi spuse el suav.

„Dumnezeule!"

Venise timpul. Bineînțeles că venise. Doar ajunsese la ușa lui Merrick tocmai pentru asta, pentru a se culca cu el. Doar nu avea să o refuze și să-i citească o carte. Cu toate că își simțea inima galopând, rămase locului. Cu mâinile tremurânde, atinse tivul cămășii de noapte și, pentru o secundă, chipul ei fu cufundat în nesfârșitul material alb, apoi rămase goală. Cu un gest sfidător, o aruncă pe podea. Refuză să-l privească, la fel cum refuză să-și ascundă rușinea acoperindu-și zona intimă cu mâinile.

Acum înțelegea pe deplin viclenia camerei pline de oglinzi – oriunde privea, își vedea goliciunea, duplicată la nesfârșit. Iar și iar.

Pielea ei palidă. Sânii voluptuoşi. Picioarele goale. Reflectată în mii de feluri.

Merrick zăbovea deasupra ei, înalt, dominator şi viril, iar lumina lumânărilor îi făcea cămaşa albă să strălucească atât de tare, de parcă ar fi fost din altă lume. Nu se mişcase de când Sidonie îşi dăduse jos cămaşa de noapte, aşa că ea abandonă orice rugăminte pentru clemenţă, simţind că el nu avea să asculte. Stătea ca un animal pregătit să-şi ucidă prada.

Liniştea dintre ei devenise insuportabilă, iar ea voia să strige, să ţipe.

Se ridică în fund pentru a-l înfrunta. Expresia chipului lui emana excitare, până şi ea, cu toată inocenţa, îşi dădu seama de asta. Ochii lui scoteau flăcări. Nu mai era omul lipsit de vlagă, sarcastic şi amuzant care o hrănise, servind-o cu mâncare la pat, acum era bărbatul care o voia.

Teama i se cuibări în pântec. Teama şi o curiozitate pe care nu şi-o dorea, dar pe care nu avea cum să o stăvilească. Privindu-l pe Merrick, simţi cum valuri de căldură îi cuprind întregul trup. Încă de când acceptase să o înlocuiască pe Roberta îşi spusese că acest chin avea să fie dezgustător. Aceste treburi murdare aveau să-i lase totuşi respectul de sine, dacă nu şi virginitatea intactă.

Ochii lui scânteietori erau primul indiciu că respectul avea să fie prima victimă a acestui pact cu diavolul. Înghiţi în sec pentru a-şi umezi gâtul uscat, în timp ce mâinile ei strângeau cu putere cearşafurile de dedesubt. Era atât de încordată, încât se temea să nu plesnească atunci când el avea să o atingă. El ţinea pumnii strânşi, iar muşchii feţei îi trădau dorinţa când îi văzu şi îi analiză sânii atent şi încet. Secundele păreau eterne, insuportabil de arzătoare.

Spre ruşinea ei, i se întăriră sfârcurile. Văzând asta, el zâmbi cu înfumurare în timp ce o privea precum un vultur, atent la fiecare unduire a trupului ei fraged. Înţelese că nu-i era scârbă de el, oricât de mult şi-ar fi dorit să-i fie.

Privirea lui arzătoare coborî către triunghiul de păr maroniu dintre picioarele ei. Era ca şi cum ar fi atins-o acolo. Un val de căldură o cuprinse şi o făcu să suspine, surprinzând-o chiar şi pe ea. Strânse coapsele şi îşi acoperi zona intimă cu o mână.

– Încetează, murmură ea cu glas stins, încercând să-şi stăpânească lacrimile.

Părea să nu o audă. Se apropie de ea şi mai mult, strecurându-şi o mână după gâtul ei. Ea tresări, dar nu se mişcă. Vârfurile degetelor lui o atingeau cu tandreţe, iar ea simţi căldura lor. Deşi ezită

pentru un moment, el întinse mâna peste gâtul ei, simțindu-i pulsul accelerat. Fiecare nerv din trup gemea, noi senzații creșteau și se adânceau în interiorul ei, iar respirația îi devenea greoaie și agitată. Instinctele ei urlau, îndemnând-o să se îndepărteze, să se acopere, să se înjosească.

Mândria însă o determină să nu cedeze.

Mâna lui se aventură mai jos, alintându-i partea de sus a sânilor și privind hulpav spre unul din sfârcurile întărite. Nu voia să simtă atâta plăcere, dar nu se putea abține. În liniștea încăperii, se auzea doar respirația ei sacadată. Părea că și furtuna se oprise, parcă așteptând. Ochii ei citiră în ai lui dorința, dar mai era ceva ce semăna a uimire. Inima îi bătu puternic în piept, apoi se prăbuși dureros peste coaste.

– Cât de frumoasă ești! îi spuse el răgușit, înconjurând cu degetul sfârcul înainte de a-i cuprinde sânul în mână și de a-l strânge ușor.

Era prea mult. Nu mai putea îndura acest joc mincinos, oricât de dulce ar fi fost. Aceste gesturi de falsă tandrețe îmbrăcau ceva hidos, ceva care era doar un aranjament de afaceri. Ea se foi, alunecând către mijlocul patului. Își adună tot curajul pentru a privi în oglinda de deasupra. Stătea nemișcată, cu trupul ei alb aruncat peste cearșafuri. Pe fața ei se citeau frica și hotărârea, iar obrajii erau înflăcărați.

– Fă-o! zise ea autoritar. Pentru Dumnezeu, nu mă tortura! Fă-o!

Parcă suspendat în timp, bărbatul pe care îl vedea reflectat în oglindă nu se mișca. Secundele deveneau eterne. Apoi, dintr-odată, mai vioi decât și-l imaginase, făcându-i inima să galopeze, sări și prinse cuvertura grea de pe pat.

– Ce ați spus, domnișoară Forsythe? zise el, departe acum de bărbatul sincer și emoționat care îi mărturisise că o considera frumoasă.

Cu un gest disprețuitor, strânse pătura și o aruncă peste goliciunea ei. Ea înlemni din cauza șocului, iar el se ridică, îndreptându-se spre ușă, însă nu plecă înainte de a o tachina din nou.

– În seara asta, nu am chef de martiri, zise el trântind ușa.

Capitolul 3

În holul plin de umbre, Sidonie Forsythe se bucura de puținele raze de soare ce reușeau să străpungă întunericul. Era hotărâtă. Purta pelerina ei grea și își căra valiza într-o mână.

– Ce naiba faci? zise Jonas, grăbind pasul pe dalele de piatră, oprindu-se la câțiva pași în urma ei.

Slavă Domnului că avea obiceiul de a se trezi devreme dimineața, altfel ar fi fost prea târziu. Răsfoia niște documente privind realizarea unui canal când doamna Bevan se năpusti în bibliotecă pentru a-l anunța că tânăra domnișoară ceruse o trăsură.

Surprinsă de furia întrebării lui, domnișoara Forsythe se întoarse să-l privească. Îi citi neliniștea de pe chip, înțelegând că amândoi își amintiseră de momentele arzătoare din seara trecută petrecute în pat. Amintirile acelea îl răscoleau precum o mie de salve de tun aruncate deodată asupra inimii lui. Ochii ei frumoși fură întunecați de ceea ce el percepu a fi rușine – asta, înainte să o cuprindă furia.

– Tu nu te îmbraci niciodată ca un creștin adevărat?

Îl surprinse din nou și îi plăcea asta. Întrebarea ei îi plăcuse aproape la fel de mult ca momentul din seara trecută, când o văzuse goală. Iar acest lucru îl înnebunise, dar nu avea de gând să-i arate, așa că râse batjocoritor.

– Aceasta este casa mea și, dacă vreau să alerg pe aici doar în cămașă, așa o să fac. Iar dacă am chef să fac turul proprietății mele dezbrăcat, e dreptul meu.

O văzu roșind la auzul cuvântului dezbrăcat. În dimineața aceea, i se părea mai luminoasă – probabil avusese parte de odihnă după ce plecase din camera ei. Își dorea să fi dormit și el așa.

– Nu mă interesează ce porți, rosti ea calm, mascând orice neliniște.

Era sigur că acea stăpânire de sine era la fel de falsă precum planurile canalului despre care citise el, ce încercau a-l convinge că acea investiție avea să aducă profit.

– Oricum, nu o să ne mai vedem vreodată, adăugă ea.

– Nu aș fi atât de sigur, îi răspunse el sec. Oricum, e un gest josnic din partea ta să te strecori așa fără să spui la revedere.

– Nu avem ce să ne spunem.

– Crezi că nu? ripostă el, apoi se întoarse către doamna Bevan. Spune-i lui Hobbs că nu avem nevoie de trăsură.

– Domnule Merrick... începu ea tăios.

Nu avea de gând, nici în chinurile iadului, să se certe cu ea de față cu servitoarea care deja stătea cu urechile ciulite.

– Poate ar fi mai bine să continuăm această discuție în bibliotecă, îi zise el.

– Aș prefera să plec din această casă și să mă prefac că acele ore oribile nu au existat vreodată.

– Câtă hotărâre de dimineață, îi replică plictisit. E un pic obositoare, continuă el.

– Poate pentru un bărbat de vârsta ta, ripostă ea.

Trebuia să recunoască faptul că fata avea curaj. Își imagina cât de ciudat trebuia să se simtă ea în prezența lui, mai ales după ceea ce se întâmplase și ceea ce nu se întâmplase cu o seară în urmă. Cu toate acestea, vedea în ea dorința de a învinge, curajul unui luptător.

– Atunci, permite-mi să-mi odihnesc oasele bătrâne pe o pernă în timp ce îmi ții o predică moralizatoare.

– Aș prefera să plec, zise ea fără să schițeze vreun zâmbet la aluziile lui amuzante.

– Sunt sigur că ți-ar plăcea, însă nu am terminat. Cum procedăm cu datoriile Robertei? Sau ai uitat?

– N-am uitat. Te-am plătit aseară, îi răspunse ea, privindu-l cu ură.

El îi zâmbi perfid.

– Asta e o chestiune de opinie, comentă el, arătând spre bibliotecă. Domnișoară Forsythe?

Îl privi amenințător, apoi o observă pe doamna Bevan, care îi analiza pe amândoi cu interes, așa că încuviință.

– Cinci minute.

Jonas știa să nu forțeze limita sau cel puțin avea să aștepte până ce rămâneau singuri. Deschise ușa și o invită înăuntru. Îi luă pelerina de pe umeri, ceea ce o făcu să devină tensionată. Rochia albă de dedesubt era la fel de nepotrivită și de urâtă, deși aprecia modul în care îi evidenția sânii plini și cărnoși.

Ca și cum s-ar fi jucat din nou cu sânii ei perfecți, mâinile lui strânseră cu putere pelerina dură de lână. Cedând, se aplecă spre ea, mirosind-o. În acea dimineață, nu mai mirosea a ploaie, ci a săpun de lămâie. Și totuși, în ciuda mirosului comun, sângele lui clocotea de dorință. Aruncă pelerina pe un scaun și se apropie mai mult de ea pentru a-i desface boneta. Persoana care îi alesese îmbrăcămintea ar fi trebuit prinsă și bătută. Ea îl plesni peste mână, cu respirația precipitată, fie de teamă, fie din entuziasm – nu era sigur. Probabil era un amestec din cele două.

– Încetează!

– Te ajut să te simți confortabil.

Îi desfăcu panglicile și îi luă boneta, aruncând-o peste pelerină.

– De parcă ți-ar păsa de confortul meu... Dacă ar fi așa, m-ai lăsa să plec.

Lui Jonas îi tremurau buzele în timp ce se întoarse cu spatele la ea.

– Dar asta ar avea un efect nedorit asupra confortului meu, zise el, făcându-i semn spre un scaun din piele. Ia loc, te rog!

– Nu mulțumesc! Voi pleca în curând, răspunse ea, rămânând neliniștită în mijlocul camerei.

El se ridică alene și se sprijini de pervazul ferestrei, privind către razele calde de soare, atât de neobișnuite în acea perioadă a anului. Furtuna din seara trecută se potolise, iar vremea era tare plăcută pentru luna noiembrie, deși preconiza că temperatura din interiorul bibliotecii avea să scadă cu cel puțin câteva grade.

– Nu mi-am imaginat că sunteți o trișoare, domnișoară Forsythe, îi spuse el privind-o fix și necruțător.

Nu citi pe chipul ei neliniște, deși era sigur că ea înțelesese la ce se referea.

– Nu te-am înșelat cu nimic, domnule Merrick.

– Dar cum numești plecarea asta fără a-mi oferi satisfacția promisă? o întrebă el tăios.

Ea păli și strânse și mai puternic mânerul valizei.

– Nu m-ai vrut aseară, zise ea deschis.

El ridică din sprâncene parcă pentru a o batjocori, în timp ce dorința clocotea în interiorul lui precum un sunet enervant care îi țiuia în urechi.

– Nu ești atât de inocentă.

Ea suspină, iar când se întoarse brusc, i se ridicară fustele, iar el îi văzu gleznele preț de o clipă. Interesant cum acea priveliște îl excită atât de mult, mai ales că o văzuse goală în seara precedentă.

– Văd că astăzi ai chef de glume.

Își sprijini din noul capul pe marginea ferestrei și o inspectă pe deasupra nasului său deformat.

– Nu, astăzi am chef să fie respectat târgul pe care l-am făcut.

Ea se opri și îl privi cu îngrijorare.

Bărbații puternici se temeau de cicatricele lui. De ce naiba această fată nu părea speriată?

– Mi-am oferit... serviciile, iar tu m-ai respins, îi zise ea, lăsând valiza jos. Simțea cum îi clocotea încăpățânarea. E dreptul meu să plec neatinsă!

– Ești un avocat bun, domnișoară Forsythe. Te-ai folosi de vicleșuguri similare și aseară, când te-ai oferit în locul surorii tale înșelătoare.

Nu că ar fi avut vreo urmă de regret pentru acest schimb. Roberta era o creatură frumoasă, deși superficială, și ar fi fost fericit să se culce cu ea. Asta și pentru că ar fi știut că, de fiecare dată când ar fi fost în interiorul ei, l-ar fi strâns de gât pe nenorocitul lui văr.

„Dar sora Robertei..."

Sidonie Forsythe era precum o bijuterie, una pe care nu o mai întâlnise până atunci. Nu avea de gând să o lase să plece așa.

– Cu siguranță, nu o să insiști pentru o restituire completă, continuă ea.

El îi simți neliniștea sub fațada curajoasă.

– Nu după... încercă ea să adauge.

– Presupun că ai venit pentru a plăti datoria întreagă! ripostă el cu răceală.

Încrucișă brațele pentru a-și înfrâna impulsul de a merge spre ea, de a o atinge. Avusese parte de un sărut copilăresc, de o scurtă explorare a pielii ei de catifea, iar acum urla în el foamea de mai mult.

– Asta e o nebunie, zise ea, apoi, precum un mânz care mirosea un armăsar, se eliberă de emoții. Dacă nu-mi dai trăsura ta, o să merg pe jos până la Sidmouth și o să găsesc transport acolo. E doar la câteva mile distanță, se răsti ea, pornind spre ușă.

El sări și o prinse de mână.

– Așteaptă!

Imediat, chiar și prin materialul mânecii, simți acea conexiune electrică pe care o trăise cu o seară în urmă când îi atinsese sânii. Când se întoarse privindu-l îngrozită, știu că și ea simțise același lucru, chiar dacă se vedea clar că nu-și dorea asta. Se luptă cu dorința de a o strânge în brațe. Gustul buzelor ei îl înfometase, trebuia să aibă parte de mai mult. Amintirea trupului ei fermecător îl ținuse treaz aproape toată noaptea, iar în momentele în care reușise să ațipească, o visase dezbrăcată, doritoare, gemând de plăcere în timp ce el era în interiorul ei.

Tremura și acum sub atingerea mâinii lui.

– Nu trebuie să fii brutal, ripostă ea.

– Nu trebuie, dar mi-ar plăcea să fiu, zise el și fu recompensat cu o altă privire jenată.

Jonas nici măcar nu-și amintea când fusese ultima dată cu o femeie suficient de inocentă încât să roșească așa. Singurele femei care

veneau la el erau cele nemulţumite de farmecele fade ale bărbaţilor nemutilaţi.

– Cum rămâne cu datoria Robertei?

Hotărârea ei începu să pălească.

– Am venit la tine. Am...

El ridică din umeri pentru a ignora frica din ochii ei. Nu era cazul să aibă mustrări de conştiinţă.

– Nu contează, îi zise cu o nonşalanţă pe care nu o simţea. Roberta poate vinde nişte bijuterii pentru a mă plăti.

– Asta este imposibil...

Simţea că avea să-i supună încăpăţânarea şi că înfrângerea rezistenţei ei era doar la câţiva paşi.

– William va afla...

Ah, în final ajunseseră la miezul problemei.

– Da, mă gândesc că ar afla, zise el simţindu-şi o împunsătură de regret când îi văzu ochii aproape în lacrimi.

Lacrimi pe care le alungă cu acelaşi curaj cu care se oferise în locul surorii ei. Sidonie Forsythe era o femeie remarcabilă, ceea ce îl făcea să fie şi mai hotărât să o ţină lângă el.

Ciudat moment pentru a conştientiza că o invidia pe Roberta... Trebuia să fie minunat să te bucuri de o dragoste atât de puternică şi nestăvilită precum cea pe care o demonstra Sidonie. Tatăl lui îl iubise, ştia asta, dar fusese răpus de supărare odată cu moartea soţiei şi apoi din cauza scandalului. Viaţa plină de trădări şi de respingere îl făcuse pe Jonas să nu mai aibă încredere în iubire. De prea multe ori era folosită drept paravan pentru diferite interese. De prea multe ori se dovedise a fi precum o crenguţă fragilă care pocnea la cea mai delicată atingere. Şi, chiar dacă era puternică şi o forţă de temut, aşa cum o proclamau poeţii, lăsa doar durere în urma ei. Cu toate astea, Sidonie o iubea pe sora ei atât de mult încât voia să se sacrifice pentru ea.

La naiba, începea să devină sentimental! Alungă acel sentiment de milă care nu îi stătea în fire şi îşi concentră atenţia asupra femeii din faţa lui.

– Ştii, nu-i aşa? îl întrebă ea privind în gol.

– Că William îşi varsă nervii pe soţia lui? Nu am ştiut până aseară. Am stat ore întregi şi m-am gândit la comportamentul tău.

Şi înjurând cu năduf pentru că mândria îl făcuse să caute un refugiu în patul mic din camera de garderobă.

– Acțiunile tale au sens doar în cazul în care consecințele asupra Robertei sunt cu adevărat teribile. Iar vărul meu întotdeauna a răspuns nemulțumirilor prin violență, adăugă el cu repulsie, realizând că își dusese instinctiv mâna cealaltă către fața desfigurată.

Spera că domnișoara Forsythe nu observase gestul și se forță să lase mâna jos.

– Trebuia să-mi dau seama, zise el cu amărăciune.

Biata Roberta, viața ca soție a lui William trebuia să fie precum iadul pe pământ. Acum, veselia ei excesivă în societate avea sens, probabil era ușurată că soțul ei nu o putea încătușa în public. Jonas aproape că își dorea să o ierte pentru modul în care se schimonosea atunci când îl vedea.

Domnișoara Forsythe părea distrusă. Avea vocea joasă și stinsă.

– Dacă știi... circumstanțele Robertei, cavalerismul te obligă să-i ierți datoria.

– La fel ca onoarea, cavalerismul nu este o regulă în acest joc. Sigur, știi că sunt un bastard nenorocit, la fel de nenorocit cum sunt prin naștere.

Se așteptase să fie intimidată de modul lui deschis de a vorbi, însă ea îl înfruntă.

– Dacă rămân aici, reputația mea va fi distrusă!

Simțindu-se dezgustat mai mult față de sine decât față de ea, o eliberă din strânsoare și se îndreptă către fereastră. Ea îl urmă. Stătea mult prea aproape de el pentru propriul ei bine, căutând urme de bunătate. Avea să caute până la sfârșitul lumii. Lumea îl transformase într-un monstru, iar el făcuse tot ce putea pentru a se dovedi vrednic de această descriere.

– Trebuia să-ți fi dat seama de asta înainte să ajungi aici, zise el forțându-se să pară nonșalant, ca și cum nu-i păsa, deși apropierea ei îi trezea simțurile atât de puternic.

Razele soarelui care inundau încăperea se jucau în părul ei. Mov. Auriu. Castaniu.

– Cred că le-ai oferit o anumită poveste apropiaților și cunoștințelor tale pentru a le ține la distanță în următoarele șapte zile, adăugă el.

– Totuși, nu aș vrea să-mi pătez numele...

– Ai cuvântul meu că legătura noastră va rămâne secretă, zise el continuând sarcastic. Stai liniștită și bucură-te de libertate, domnișoară Forsythe. În această săptămână, ai toată libertatea.

– Nu am libertatea de a deveni o libertină.

– De fapt, o ai! ripostă el schițând un zâmbet.

Sidonie Forsythe nu era conștientă de propriile farmece – Dumnezeule, oare nici un bărbat nu văzuse ce văzuse el? –, însă în esență era o făptură senzuală. Iar el se pricepea să satisfacă o femeie, indiferent cât de grotesc îi era chipul. Instinctele îi spuneau că ea avea să se bucure de actul sexual odată ce ar fi scăpat de toate remușcările.

– Mă forțezi să intru în patul tău, deși știi prea bine că singurul motiv pentru care o fac este acela de a-mi salva sora? îi răspunse ea pe un ton disprețuitor.

– Ți-am spus că nu am chef de martiri.

– Nu voi veni niciodată de bunăvoie la tine, îi spuse ea, privindu-l împietrită.

Când o prinse de mână, acel impuls de căldură aproape că îl făcu să-și piardă controlul. O trase însă lângă el, pe scaunul de la fereastră.

– Aș vrea să te conving de contrariul, *bella!*

De când devenise atât de important consimțământul ei? Probabil când o sărutase și simțise cât de dulce avea să fie în clipa în care urma să-i cadă în brațe.

Încercă să se îndepărteze de el, dar nu reuși.

– Doar un fanfaron încrezut ar putea să creadă că îmi poate schimba hotărârea în nici o săptămână. Nu-mi voi schimba părerea nici într-o sută de ani.

El încercă să nu zâmbească. Oare simțea energia dintre ei? Nu putea să creadă că ea nu simțea nimic, deși refuza să recunoască asta.

– Faci ca această provocare să fie atât de delicioasă!

– Eu nu... nu flirtez cu tine, domnule Merrick. Doar îți arăt că este o pierdere de vreme planul acesta absurd.

– Caz în care te vei întoarce oricum la sora ta, spuse el calm, scoțându-i mănușa.

Ardea de nerăbdare să-i atingă pielea. Cinismul de pe chipul ei o făcea să pară mai mare de 24 de ani.

– Nu te aștepți să pierzi, nu?

Îi ridică mâna și o duse la buze, sărutând-o apăsat. Mirosul ei îi inundă mintea, amețindu-l precum cel mai scump și fin vin.

– Mă bazez pe șarmul meu fatal.

Ea își trase mâna. Se îmbujoră din cauza afronturilor lui și a optimismului neîntemeiat pe care îl percepuse drept plăcere.

– Ar merita să stau doar ca să-ți dau peste nas și să-ți mai tai din înfumurarea asta!

– Mă bucur foarte mult că gândești așa, spuse el, eliberându-i cu regret mâna.

Atingerea ei îl înnebunea, transformându-i gândurile în haos, iar el avea nevoie de minte limpede pentru a obține ceea ce își propusese.

– Ai uitat ce o așteaptă pe Roberta dacă acest târg nu are loc.

Ea înlemni. Chiar uitase de Roberta.

– Așadar, mă obligi?

El ridică din umeri.

– Doar ca să rămâi la castelul Craven în calitate de oaspete. Orice altceva este alegerea ta.

Ea își îndreptă spatele, privindu-l cu același dispreț calculat pe care îl afișase cu o noapte în urmă. Oare avea să zică da? Îl uimea cât de mult își dorea ca ea să rămână. Avea să se simtă ca în cușca diavolului înainte ca săptămâna să se termine. Nici măcar el nu știa cum putea să-și țină mâinile departe de ea până în momentul în care avea să fie de acord să-i devină amantă. Trebuia să-i cedeze. Totuși, simți până în măduva oaselor neliniștea în așteptarea răspunsului ei. Trase aer în piept și vorbi cu o deosebită fermitate pentru o femeie cinstită care avea să se ofere unui nenorocit.

– Să ne înțelegem și să fim cât mai clari, domnule Merrick.

– Bineînțeles, domnișoară Forsythe, zise el, înclinând batjocoritor capul.

Vocea ei deveni ștearsă în timp ce încerca să-și mențină controlul. Își ținea mâinile în poală, strângându-și puternic mâna înmănușată, ca și cum ar fi protestat față de ceea ce el o forța să facă.

– În schimbul prezenței mele la castelul Craven pentru următoarele șapte zile sau, mai bine zis, șase zile, dat fiind că am stat deja o noapte sub acoperișul tău, vei șterge datoria Robertei.

– În schimbul companiei tale, *bella*. Să nu mă înțelegi greșit, te vreau în patul meu și mă voi folosi de fiecare oportunitate ca să te duc acolo. Nu ai voie să te încui în cel mai înalt turn.

– Nu voi trișa.

– Și nu vei trișa nici în alte moduri. Nu-ți vei închide nici mintea.

– Nu știu la ce te referi, zise ea roșind.

– Ba știi. Când îți voi spune ce intenții am, vei asculta. Când te voi atinge – și crede-mă, *tesoro,* te voi atinge iar și iar în moduri în care nu ai fost atinsă niciodată –, nu te vei lupta cu plăcerea.

– Cu siguranță, nu-ți lipsește încrederea, domnule Merrick, zise ea aruncându-i o privire piezișă printre gene. Am de ales?

El îi zâmbi şiret şi triumfător. Învinsese. Bineînţeles că învinsese. În acest joc, avusese întotdeauna avantajul. Îşi reprimă uşurarea pe care o simţi crescând în interior.

– Are Roberta nişte bijuterii de care William să nu ştie?

– Chiar eşti un nenorocit! ripostă ea strângând din buze.

– Corect! spuse el, încercând să pară vioi.

Ea merita mai mult decât acest aranjament, iar amândoi ştiau asta. Îşi întinse picioarele pentru a afişa o aparentă atitudine de superioritate. Ea încuviinţă din cap, în timp ce ochii îi erau şi mai luminoşi.

– Avem un acord, domnule. Abia aştept să plec de aici într-o săptămână, cu mândria şi virtutea intacte.

– Iar eu abia aştept să avem nopţi de neuitat împreună, draga mea domnişoară Forsythe, adăugă el zâmbind victorios, de parcă o mie de trompete sunaseră cântecul înfrângerii ei.

– Fie ca, în final, cel mai bun bărbat să câştige!

Ea îl privi cu ură, deşi culoarea sărutului lui impregnat în obrajii ei alunga efectul hotărârii.

– Vrei să spui cea mai bună femeie, domnule Merrick!

Capitolul 4

Ce făcuse?

Sidonie rămase în aceeaşi situaţie fără ieşire în care fusese prinsă când Roberta îi cerşise mila cu două zile în urmă. Trebuia să-şi fi dat seama că încercarea de a pleca după doar o noapte avea să eşueze.

În timp ce Merrick o linguşea să rămână, se gândise la tactici de evitare a acestui crunt destin, însă protejarea viitorului surorii ei era cel mai important lucru. Ultima dată când William se pierduse cu firea, Roberta avusese mâna ruptă şi două coaste fracturate. Dacă ar fi aflat că soţia îl înşelase cu duşmanul de moarte, ar fi ucis-o.

Cel puţin, Sidonie reuşise să preia controlul într-o mică măsură, dar nici prin cap nu-i trecea cât de greu avea să fie să-şi păstreze virtutea alături de Merrick, care era gata de orice. Deja îl găsea convingător, iar în timp ce el îşi impunea voinţa în faţa încăpăţânării ei, deşi îi promisese că avea să coopereze, mintea ei căuta o posibilitate

de a evada. Nu găsea nici o soluție. Doar hotărârea de a-și păstra virtutea indiferent de modurile în care el avea să o tenteze.

„Crede-mă, *tesoro,* te voi atinge iar și iar în moduri în care nu ți-ai imaginat vreodată că te poate atinge un bărbat." Amintirea acestor vorbe o făcu să tresară – erau cuvinte atât de puternice, care îi promiteau plăceri dincolo de cele mai sălbatice visuri. Simți fiori de teamă și un fior nedorit de interes.

– Să încheiem acest târg printr-o strângere de mână? o întrebă el ridicându-se și întinzându-i elegant mâna.

Sidonie se luptă cu îndemnul de a-i spune că o atinsese suficient, însă nu cedă.

– De ce nu?

Când mâna lui o cuprinse pe a ei, simți valuri incontrolabile de căldură, aceeași căldură care se transformase în flăcări când îi sărutase mâna. Pe chipul lui se citea atâta hotărâre! Văzu asta în timp ce își retrase palma din mâna ei.

În sinea ei, trebuia să admită că acest bărbat o atrăgea în moduri pe care nu le bănuise vreodată. Avea să-i reziste, să-l înfrunte și să spere că limba ascuțită și atitudinea înțepată o puteau salva. Avea de îndurat șase zile alături de acest nelegiuit. Mai exact, șase nopți.

Când privirile li se întâlniră și simți până în măruntaie un sentiment de cufundare, ca și cum pământul stătea să o înghită, înțelese că șase zile puteau la fel de bine să fie o eternitate. Îi trebuiră doar câteva secunde de când fusese de acord cu acest târg pentru a înțelege ce pericole o pășteau având în vedere că el își permisese să o atingă oricând și în orice mod.

Amintirea degetelor lui care curgeau pe pielea ei goală o transportau în altă lume, de parcă nici nu ar fi fost înconjurată de altceva. Se fâstâci stânjenită pe scaunul de lângă fereastră. El fusese foarte deschis, vorbindu-i despre planurile lui păcătoase. Cel puțin, fusese sincer cu ea. O voce macabră din interiorul minții ei îi amintea că, de fapt, ea nu fusese onestă cu el. Nu întru totul. Nu în ceea ce privește o descoperire care putea să-i schimbe viața pentru totdeauna.

Refuză să-l mai privească, de teamă ca nu cumva să-i citească vinovăția pe chip.

– Ai luat micul dejun?

Întrebarea lui o făcu să se încrunte și să se ridice, chiar dacă asta însemna să fie mult prea aproape de el. Faptul că stătea pe acel scaun lângă fereastră o făcea să se simtă precum o țintă gata să fie răpusă.

– Domnule Merrick, calea către inima mea nu este prin stomac.

– Domnișoară Forsythe, îmi doresc alte părți din tine, nu neapărat inima ta, zise el ridicând sprâncenele.

– Oh, răspunse ea, dorindu-și ca el să nu o intimideze atât de mult de fiecare dată când trebuia să vorbească.

La naiba, ce se întâmpla cu ea? Nu se putea ca un simplu sărut pe mână să distrugă 24 de ani de corectitudine. Degetul lui îi alinta delicat mâna. Însă orice făcea ea nu era delicat.

– Având în vedere ce o să devenim unul pentru celălalt, cred că putem lăsa formalitățile la o parte. Jonas e numele meu.

– Cred că e în avantajul meu să păstrez formalitățile.

– Iar eu sunt convins de rezultat, indiferent cum ne vom spune, *bella*.

– Oh, bine, fie, zise ea iritată, îndreptându-și spatele și retrăgându-și mâna dintr-a lui, surprinsă că îi dăduse drumul. Poți să-mi spui Sidonie.

De ce nu i-ar fi dat drumul? O avea exact unde își dorea, la un pas distanță.

– Excelent! Gândul de a-ți șopti la ureche *domnișoară Forsythe* în timp ce te pătrund este mult prea incitant.

La auzul vorbelor lui, se înroși când își închipui scena pe care și-o imagina el.

– Nu poți să spui astfel de lucruri.

El îi zâmbi cu înfumurare, etalându-și triumful și apropiindu-se de ea.

– Abia ai intrat în joc și deja renunți, Sidonie.

Își recăpătă stăpânirea de sine. Poate că el avea de gând să trateze cu ușurință distrugerea reputației ei, ca și cum era deja un fapt împlinit, însă ea nu avea de gând să cedeze ușor.

– Presupun că o să mă obișnuiesc cu vulgaritățile tale.

Ecoul râsului lui îi frământa ființa precum iedera care străpungea cu tentaculele ei zidurile de piatră.

– Sunt sigur de asta! zise el îndreptându-se vioi către ușă și deschizând-o larg. Mergem în salonul de luat masa? întrebă el, privind-o pătrunzător. După aceea, poate că am putea să călărim împreună.

Ea roși puternic.

– Domnule Merrick...

Zâmbetul lui deveni pervers.

– Acum cine e vulgară? Trebuie să verific proprietatea, să văd care este situația după furtună. Mă gândeam că ai avea nevoie de niște aer curat.

Trecu hotărâtă pe lângă el. Șase zile, apoi avea să fie liberă și nu mai trebuia să-l vadă vreodată pe iritantul și desfrânatul Jonas Merrick. Dar acele șase zile păreau să fie atât de chinuitoare, încât și diavolul s-ar fi simțit mândru, dar și invidios.

În momentul în care Sidonie intră în graduri, Jonas vorbea cu un bărbat uscățiv și mic de statură, care ținea frâiele a doi cai de rasă, o iapă arabă de culoare maro-deschis și un armăsar mare, castrat. Fără a-și întrerupe conversația, dușmanul ei îi trimise un zâmbet stins. Avusese nevoie de mai mult timp pentru a se schimba decât stabiliseră inițial, dar el nu părea nervos sau nerăbdător. Din nou, nu putea să se abțină și să nu-i compare pe verii Merrick. William detesta până și cele mai mici inconveniente și ar fi sărit la gâtul oricărei persoane care întârzia sau care îl încurca în vreun fel.

În ultimii ani, simțise tot mai tare singurătatea și teama, mai ales că îi petrecuse prin Barstowe Hall, fapt care nu o învățase să facă față șiretlicurilor extrem de periculoase. Se presupunea că avusese la un moment dat visuri copilărești despre un bărbat fascinant, care avea să-i acorde atenție doar ei, însă nu și le mai amintea. Odată cu vârsta, înțelese mult mai bine adevărata natură a legăturii matrimoniale, așa că visurile ei deveniră mult mai pragmatice: își dorea o viață independentă, utilă, în care deciziile să-i aparțină și nici un bărbat să nu aibă dreptul de a o trata precum o proprietate.

Rândașul înclină capul în semn de salut, apoi dispăru în grajduri. Ochii strălucitori ai lui Merrick o studiau cu atenție. Sidonie simțea pofta lui carnală, un fel de aprobare, dar și ceva ce încă nu putea înțelege. Era ca și cum el ar fi întrebat-o un anumit lucru, iar ea ar fi fost de acord înainte de a auzi întrebarea. Încercă să alunge acea senzație deranjantă și ridică bărbia. Mâinile ei strângeau cu putere cravașă mică și elegantă.

– Văd că nu ești străină de ideea călăritului, zise el pe un ton neutru.

– Eu văd că tu ești pregătit pentru orice situație când ai doamne în vizită, răspunse ea tăios.

Se încruntase când observase costumul negru și la modă, frumos aranjat pe patul ei – de fapt, patul lui. Își spusese că relațiile lui nu prezentau interes, însă nu reuși să ascundă o licărire de resentiment. Ridurile mici din jurul ochilor lui păreau să surâdă.

– Nu am adus niciodată vreo amantă aici, dacă asta te îngrijorează.

– Eu nu sunt amanta ta, pufni ea, enervată că el presupuse că răspunsul ei tăios venea din gelozie.

– Încă, adăugă el, analizând-o atent. Îţi vine bine!

– E prea strâns. Doamna Bevan a trebuit să mute nasturii. De aceea am întârziat.

– Tu eşti mai... înzestrată decât sora ta.

Perplexă, îl privi întrebându-se dacă prefera o femeie mai subţire. În comparaţie cu silueta suplă a Robertei, ea era o walkirie[1].

– Robertei nu-i place să călărească, zise ea, încercând să se convingă că nu-i păsa ce credea ticălosul despre modul în care arăta.

Şi mai multă bravadă. Deja începea să devină expertă în asta.

– Nu o cunosc suficient de bine pe sora ta pentru a şti ce-i place şi ce nu, în afară de pasiunea ei nebună pentru jocul de cărţi.

– O judeci prea aspru.

Se abţinu cu greu să nu-i spună lui Merrick că sora ei nu fusese întotdeauna creatura dispreţuitoare pe care o ştia el. Când erau copile, afecţiunea Robertei fusese singura alinare a lui Sidonie în faţa indiferenţei mamei lor şi a dispreţului tatălui.

– Ea a fost doar un mijloc pentru a-mi atinge scopul, zise el ridicând din umeri.

– Asta mă pune acolo unde mi-e locul, replică ea, strângând din buze.

El îi atinse uşor bărbia cu dosul palmei înmănuşate.

– Tu eşti din altă categorie, *bella.*

Dezmierdarea – dacă un cuvânt neînsemnat putea fi numit astfel – îi trezi tot corpul. Această conştientizare absurdă a legăturii lor fizice părea să întărească ideea de obişnuinţă, de familiaritate.

– Oricum, am fost de acord să nu mă lupt cu tine, zise ea cu amărăciune.

– Ziua este mult prea frumoasă ca să ne certăm, adăugă el graţios. Permite-mi să te ajut să urci în şa. Kismet devine neliniştit.

Când îi cuprinse mijlocul, se aşteptă ca mâinile lui să nu se desprindă cu uşurinţă, să zăbovească pe trupul ei, însă el pur şi simplu o aruncă în şa cu o lejeritate impresionantă. Iapa de o frumuseţe rară se foi, dar vocea lui Jonas o linişti. „Are un efect aparte asupra femeilor“, se gândi Sidonie cu ciudă. În mod ciudat, îşi amintea acum poveştile Robertei despre el şi despre urâţenia lui diavolească care nu de puţine ori o făcuse să aibă coşmaruri. Încercă să şi-l imagineze pe Merrick fără cicatrici, însă ele păreau a fi parte din el, la fel de mult

[1] În mitologia nordică, walkiriile sunt fecioare războinice care hotărăsc soarta bătăliilor, potrivit voinţei zeilor. (n.tr.)

precum buzele lui senzuale și modul incitant în care i se mișca gura. Se apropiase suficient de mult pentru a o ține pe Kismet de frâu.

– Așteaptă! Trebuie să-ți reglez scara de la șa.

Îi îndepărtă faldurile fustei negre. Ea așteptă tremurând ca el să-i atingă picioarele, însă mâinile lui strânseră puternic doar legăturile de piele.

Ceva nedefinit despre virilitatea acelor mâini puternice îi făcea ființa să tresalte. Călare pe Kismet, putea să-i privească liniștită părul sălbatic ca al unui țigan. Era negru precum cărbunele și ușor neîngrijit – încă un indiciu că voia ca toată lumea să aibă ce discuta despre el.

El potrivi scara și pe partea cealaltă și o privi.

– Ți-e frig?

Sidonie și-ar fi dorit atât de mult să-și poată ascunde reacțiile!

– Nu, zise ea, așteptându-se ca el să comenteze faptul că ea tremura, însă doar se îndepărtă și își luă pălăria din piele de castor de pe banca din spatele lui. Simți un val de admirație când observă ușurința cu care încălecă.

„Crede-mă, *tesoro*, o să te ating iar și iar în moduri în care nu ți-ai imaginat vreodată că te poate atinge vreun bărbat."

Amintirea promisiunilor lui îndrăznețe plutea în interiorul ei oricât de mult se străduia să o alunge, așa că încercă cu disperare să găsească un subiect neutru de conversație în timp ce se îndepărtau de castel. Această sarcină părea cu atât mai dificilă cu cât de fiecare dată când îl privea nu-și amintea decât sărutul lui, modul în care îi atinsese pielea.

– De ce mă necăjești alintându-mă în italiană? Credeam că vorbești...

Apoi își aminti că lumea vorbea despre mama lui ca despre o târfă. Cu siguranță, Consuela Alvarez era un subiect interzis.

El ridică dintr-o sprânceană, ghicindu-i dilema.

– Credeai că vorbesc fluent spaniola?

– Și nu-i așa?

– Mama a murit când eu aveam doi ani. Nu mi-o amintesc.

– Oh, îmi pare rău.

Între ei se așternu tăcerea. Treceau printr-o mare de vegetație. Pe partea stângă, vedeau stâncile și valurile ce se loveau de pietre. Pescărușii zburau și scoteau tot felul de sunete, ca într-o incantație pentru sufletele pierdute. În spatele ei, la orizont, se ghemuia întunecatul castel Craven. Chiar și în lumina razelor de soare părea un loc rece și dur.

Tăcerea deveni stânjenitoare. Până și copitele cailor loveau plictisite iarba groasă. Căuta cu disperare un subiect de conversație – să vorbească despre vreme ar fi fost mult prea banal, dar îi stătea pe limbă o remarcă despre acea zi strălucitoare. Apoi vorbi el:

– După eșecul de a învăța cu succes la Eton, tatăl meu m-a dus să trăiesc în Veneția.

Ceva din tonul lui trăda o poveste complicată ascunsă în spatele acelor cuvinte laconice. Erau atâtea lucruri pe care nu le înțelegea și atât de multe pe care dorea să le știe! Propria curiozitate febrilă o deranja. Merrick era un străin. I-ar fi fost mai ușor să rămână așa.

– Rareori ne-am întors în Anglia, continuă el văzând că ea tace.

Își putea imagina de ce preferaseră asta. Era mult prea mică pentru a-și aminti scandalul în care fuseseră implicați Lord Hillbrook și vicontesa impostoare, însă bârfele despre familia lui stăruiră cu îndârjire de-a lungul anilor. Povestea lor rămăsese învăluită în mister, având foarte multe necunoscute – de exemplu, ce se întâmplase cu fața lui Jonas, cum ajunsese așa.

Sidonie știa puține lucruri despre asta. Lumea bârfea că, toată viața lui, Anthony Merrick, tatăl lui Jonas, susținuse cu hotărâre validitatea căsniciei sale. După moartea lui, titlul Hillbrook îi revenise lui William, vărul lui Jonas, care se însurase cu Roberta Forsythe doar datorită zestrei pe care o primise.

Anthony Merrick avusese parte de răzbunare după moarte. Fusese unul dintre cei mai bogați oameni din Anglia, dar, în afară de Barstowe Hall din Wiltshire și de casa Merrick din Londra, nu lăsase altă moștenire din avere. Cu nouă ani înainte de moartea lui Anthony, Jonas moștenise bogății vaste, iar William primise două case aflate în ruină, lăsate deliberat în acea stare de către unchiul său. Totodată, rămăsese fără fondurile aferente susținerii cu demnitate a titlului Hillbrook.

De atunci, averea lui Jonas crescuse uluitor de mult. Era deștept, hotărât, inventiv și nemilos. Bogăția îi oferise acceptarea socială tacită, în ciuda faptului că nu era recunoscut ca moștenitor de drept. Pe de altă parte, William trecuse de la un dezastru financiar la altul, până când ajunsese în pragul falimentului. Cu fiecare eșec, ura față de Jonas se transformase în obsesie. Sidonie îl auzise de prea multe ori blestemându-și vărul, iar atacurile lui asupra Robertei deveniseră vicioase, mai ales după ce Jonas îl învinsese din nou într-o anumită privință. Asta îi aminti, dacă mai era nevoie, de miza pusă în joc la castelul Craven.

Merrick mână calul spre țărm. Sidonie îl urmă pe panta care ducea spre acea bucățică de plajă. În ciuda razelor călduroase, valurile păreau gri, lovind malul cu o forță malefică. Simțind dintr-odată nevoia să alerge, o îndemnă pe Kismet să meargă la galop. Pentru câteva clipe, nu existase altceva în afară de adrenalină, aer sărat și sunet de copite pe nisipul neted. Îl auzise pe Merrick în spate, dar nu se întoarse. Voia să simtă măcar pentru câteva momente că putea să fugă de toate problemele. Un moment scurt. Ajunsă la capătul plajei acoperit de aluviuni, tremurând, o forță pe Kismet să oprească, apoi se întoarse în șa pentru a-l vedea pe Merrick galopând precum un demon. Golful se întindea până în spatele ei.

Ușurința cu care Merrick își controla puternicul armăsar îi dădea fiori. Acele mâini iscusite care tocmai calmaseră iapa neliniștită aveau să o atingă din nou. După ce se aplecă pentru a mângâia grumazul calului, o privi. Simțea că el îi ghicise natura gândurilor datorită licăririi din ochii lui scânteietori. Bineînțeles că ghicise.

– Te simți mai bine? o întrebă el schițând un zâmbet care îi făcu inima să stea în loc.

Clipi. Ce să simtă? Nu, nu, nu! Inima ei nu putea simți nimic. Și așa se apropia de un dezastru oferindu-i la schimb propriul trup.

– Ce s-a întâmplat? reveni el, văzând-o șovăind.

– Am tendința de a uita că tu vrei să mă distrugi! îi răspunse ea sincer, mușcându-și buzele.

Dacă nu l-ar fi privit cu atenție, nu ar fi observat încruntarea din ochii lui. Dacă Merrick putea să își dea seama ce simțea Sidonie, acum ea învăța să facă același lucru. Nu-și dorea această intimitate încurajatoare, doar că nu știa cum să se lupte cu ea.

– Nu cred că e chiar atât de rău, zise el blând. Această priveliște de inspirație gotică se joacă cu mintea ta.

Merrick trase de frâiele calului, apropiindu-se mai mult, până când piciorul lui se lovi de al ei. Se întinse pentru a o prinde de ceafă, încurcându-și degetele în șuvițele de păr care îi ieșiseră în timp ce galopase. Simți un val de căldură cuprinzând-o brusc precum o ploaie în mijloc de vară toridă.

„Oh, Dumnezeule..."

Valuri de neliniște o loviră ca într-o alunecare de teren. Acea promisiune blestemată că avea să-l lase să facă ce voia fusese o greșeală, dar era prea târziu pentru a renunța.

– Merrick... zise ea țintuită locului.

– Jonas, șopti el.

– Jonas atunci. Dă-mi drumul!

Răspunsul îl făcu să se apropie şi mai mult, ţinând-o în continuare într-un mod delicat. Simţi şoaptele lui pe buzele ei tremurânde.

– Oh, nu, Sidonie! Niciodată să nu mă rogi să-ţi dau drumul. Nu încă. Nu înainte de a descoperi paradisul.

– Încetează! zise ea cu inima bătându-i atât de tare încât se temea că avea să-i explodeze.

– Dacă aş putea, aş face asta.

– Prostii. Doar te joci cu mine, zise ea încordată în strânsoarea lui.

– Cu siguranţă, *tesoro,* dar e numai vina ta. Eşti atât de irezistibilă, încât nu găsesc puterea de a-ţi... rezista.

– Adună-ţi toată stăpânirea de sine, domnule Merrick. Poţi să înfrângi această slăbiciune.

– Încerc, dragă domnişoară, încerc.

– O să te muşc, zise ea pe un ton violent, deşi nu se mişca.

– O să te muşc şi eu înainte să termin, zise el uitându-se lung la buzele ei şi făcându-i inima să tresalte. O să te mănânc ca pe o piersică coaptă, toată numai suc şi dulceaţă. Şi apoi o să mă ling pe buze.

Ştia suficiente lucruri ca să-şi dea seama că avea gânduri păcătoase. Cu siguranţă, se gândea la mai mult decât un sărut. Pentru un nelegiuit ca el, probabil sărutul nu însemna mare lucru.

– Mă sperii, domnule Merrick.

Frica însă era doar o parte din ceea ce simţea. Comportamentul libertin nu o atrăsese niciodată. Nu-şi imaginase că avea să îşi ofere trupul vreunui bărbat, dar ceva din Merrick îi făcea sângele să clocotească de dorinţă, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le ştia despre el şi a celor pe care el le plănuise pentru ea.

– Adună-ţi curajul, domnişoară Forsythe.

Îşi bătea joc de tonul ei formal. Chiar şi ea se simţea jenată spunându-i *domnule Merrick,* mai ales că avea să o sărute.

– De această dată, fără şmecherii de începători, Sidonie. Să înceapă jocul! Învingătorul să se bucure de pradă, zise el cu un ton hotărât.

Capitolul 5

Sidonie se pregăti să simtă din nou sărutul nevinovat din seara precedentă. Simţise aceeaşi intimitate, aceeaşi familiaritate de care

nu putea scăpa. Aceeași plăcere reținută, același suspans, ca și cum o descoperire colosală o aștepta la doar câțiva pași. Asta o răvășise. Dar era vorba de mai mult. Cu siguranță, sărutul fusese o invitație. Dar la ce? Era mult prea inocentă pentru a-și da seama. Știa însă cu certitudine că și cel mai mic gest de cooperare avea să-i aducă mai multe probleme decât putea ea să ducă. Încercase asta și cu o seară în urmă, rămânând nemișcată în timp ce el o săruta, sperând că lipsa încurajării avea să-l oprească. O speranță inutilă.

Observându-i rezistența, el nu se grăbi, se folosi de fiecare secundă pentru a picta în ea detaliile fizicului lui, textura lucioasă a buzelor, atingerea fină a mâinii pe gâtul ei. Inima îi bătea nebunește. Simți valuri de căldură inundându-i trupul. O senzație necunoscută, nedorită o ademenea să se piardă în sărut. Șocată, se smulse din brațele lui. Kismet necheză și se mișcă sub ea.

– Șșșt, zise Merrick suav.

– Vorbești cu mine sau cu calul? îl întrebă ea, detestându-și vocea tremurândă care îi dădea emoțiile în vileag.

El râse delicat.

– Ce crezi?

– Cred că trebuie să te oprești, răspunse ea strângând puternic frâiele, atentă să nu sperie calul din nou.

– Nu încă, zise el cu blândețe.

Simțea încântarea scânteind în ochii lui, iar asta îi făcea sângele să-i clocotească în vene. Suspină îndelung.

– Atunci, hai să terminăm cu asta!

Ochii lui păreau să râdă, fiind amuzat de spusele ei, iar asta îl făcea să fie atrăgător, la naiba!

– Nu trebuie să te milogești, *tesoro!*

Apăsarea mâinii lui pe gâtul ei se intensifică, iar ea simți imediat că nu mai avea cum să evadeze. Îi promisese că avea să-și țină cuvântul. În plus, era vorba de datoria Robertei. Sărutul acela depășea limitele înțelegerii lor, dar ea știuse că el plănuise să o seducă încă din momentul în care îi propusese târgul.

Buzele lui se jucau cu ale ei – o sărută în colțurile gurii și îi mușcă ușor buza de jos. Simțind plăceri nebănuite și periculoase explodându-i în interior, scoase un sunet înfundat de suferință și ridică o mână pe pieptul lui. Voia să-l împingă ori să-l tragă mai aproape? Nu-și dădea seama.

Închise ochii şi îşi simţi fiinţa inundată de... Merrick. Mirosul lui de bărbat atât de necunoscut, dar în acelaşi timp ademenitor. Bătăile inimii lui sub apăsarea mâinii ei. Căldura buzelor lui.

Tresări când el scoase limba să o lingă acolo unde o sărutase. Ce lucru neobişnuit! Dacă i-ar fi spus că plănuia să o lingă, ar fi fost revoltată, însă era... incitant. Gemu în timp ce-l strânse mai tare de cămaşa desfăcută. Puterea cu care îl strângea ar fi trebuit să o înspăimânte, însă în acel moment era mai curioasă în loc să se sperie.

Sărutul lui trecea deja de limita bunului-simţ. Ştia mai mult decât majoritatea femeilor care era preţul capitulării în faţa unui bărbat, în special a unuia impunător şi hotărât. O văzuse pe mama ei transformându-se într-o fantomă în faţa comportamentului dominant al tatălui. Totodată, observase neputinţa Robertei în faţa voinţei lui William. Sidonie ştia că farmecele lui Merrick nu erau altceva decât simple şiretlicuri pentru a o domina.

Protestă încercând să se elibereze, însă strânsoarea lui era prea puternică. Încă o atingea uşor pe buze, oprindu-se într-un anume loc pentru a o simţi mai puternic, tachinând-o în altul. Fără să-şi dea seama, îi răspunse. Doar puţin, ca să vadă cum era să-l sărute înapoi, nimic mai mult. Satisfacţia acceptării îi gâdilă gâtul, în timp ce observă că, cedându-i atât de puţin, îi oferise prea mult. Încercă din nou să se elibereze, dar era prea târziu. Mâna de sub gâtul ei se îndoi şi o aduse şi mai aproape. Mai multă căldură. Mai multă tandreţe. Mai multe săruturi, invitând-o în necunoscut.

Până să-şi ridice el capul, ea tremura de teamă şi de indignare, cuprinsă de o dorinţă carnală nedorită. Trase aer în piept, de parcă nu mai respirase de ore întregi, şi deschise ochii uimită. El era atât de aproape, încât fu nevoită să se îndepărteze pentru a-i vedea clar trăsăturile.

O analiză cu o vigilenţă care contrasta cu dulceaţa şi blândeţea sărutului.

– Nu ar fi trebuit să faci asta, zise ea dorindu-şi să pară îngrozită, nu ademenită.

Vântul se juca în părul ei, legănându-i şuviţele peste ochi. Kismet era nemişcată sub ea. Golful lui Merrick era acoperit de alge, iar la câţiva metri distanţă valurile se spărgeau la mal. Când o sărutase Merrick, nu auzise altceva în afară de bătăile propriei inimi. Fusese surdă la tot ce se întâmplase în jurul ei, ignorase până şi instinctul de apărare. Cu unul dintre degetele acoperite de mănuşă, el desenă o linie invizibilă pe obrazul ei. Noaptea trecută, îi atinsese sânii goi

la fel. Amintirea acestui gest trezi în ea nemulțumirea pe care ar fi trebuit s-o invoce când el începuse să o sărute.

– Lasă-mă! zise ea trăgându-se înapoi.

Kismet se mișcă neliniștită din cauza mișcărilor ei bruște.

– Nu ai mai fost sărutată până acum, nu-i așa? întrebă Merrick, fără a fi arogant, ceea ce era neobișnuit pentru el.

Ochii lui argintii erau la fel de delicați precum ceața de toamnă, iar gura lui era atât de plină, de moale și de ademenitoare, încât o făcea să sufere din cauza dorinței. Clipi, îngrozită de conștientizarea faptului că îl privea ca un copil vrăjit de lumânările de Crăciun.

– Ce... ce ai zis?

O privea aproape tandru. O voce din interiorul ei striga: „Ai grijă, ai grijă, ai grijă!"

– Nu ai mai fost sărutată până acum.

Ea se încruntă, încercând să-și dea seama de înțelesul cuvintelor lui.

– Bineînțeles că am mai fost sărutată.

El ridică sceptic din sprâncene.

– De o mie de ori, presupun.

Ea se înroși și strânse hățurile puternic, luptându-se cu impulsul de a-l plesni.

– Păi, o dată. M-ai sărutat tu noaptea trecută, îi răspunse ea tăios. Sau nu-ți mai amintești?

Mâna lui se strecură sub bărbia ei, înclinându-i capul. O privea ca și cum ar fi fost o specie nouă și bizară, tocmai descoperită de lupa unui cercetător.

– Bineînțeles că-mi aduc aminte, *bella*. Amintirea mă bântuie. Doar că ești mult mai... neatinsă decât îmi imaginam.

Enervarea îi cuprinse stomacul la gândul că el își bătea joc de lipsa ei de experiență. Se smulse din strânsoarea lui, eliberându-și bărbia.

– Nu am obiceiul de a mă afla în compania unor libertini fără scrupule. De ce faci atâta caz din asta? Doar știi că sunt virgină.

– Oh, da!

O licărire pâlpâia în ochii lui argintii înainte de a-și coborî pleoapele și de a-i studia gura.

– Dar ești mai... virgină decât credeam.

– Nu poți să fii mai virgină decât o virgină, izbucni ea.

Se aplecă spre ea cu intenții ușor de citit. Se săturase de săruturile lui mincinoase și de sarcasmul lui. Se răsuci pentru a-l evita. Kismet fornăi și se mișcă neliniștită.

– Brr! zise Merrick prinzând frâul calului pentru a-l liniști. Dă-te jos, Sidonie!

Schimbarea bruscă a tonului îi dădu un fior pe șira spinării, lucru care nu se întâmplase când el își bătuse joc de stângăcia ei.

– Doar pentru că m-ai sărutat nu înseamnă că o să mă întind pe jos pentru tine.

El râdea de ea.

– Nu sunt atât de încrezut, *bella*. Dar trebuie să continuăm lecția despre sărut și nu pot să mă concentrez asupra acestei sarcini și să o execut exemplar dacă există pericolul de a cădea în fund.

– Nu intenționez să-ți mai suport atingerile nerușinate, zise ea cu fața arzându-i atât de puternic încât simțea că-i lua foc.

– Interesul față de plăcerile fizice este perfect natural. Nu trebuie să te rușinezi, îi răspunse el descălecând și legând frâiele de grumazul calului ca să nu se legene în vânt. Nu trebuie să-ți ceri scuze pentru asta.

Oh, își dorea atât de tare să-l lovească! Strânse mâna în mănușă.

– Nu îmi cer scuze!

El o ignoră.

– Cred că arzi de curiozitate.

– Ard de dorința de a te plesni!

El lovi calul pe spate pentru a-l îndepărta, apoi se îndreptă către locul în care Sidonie stătea fumegând pe Kismet.

– Pasiunea neexplorată se poate transforma în violență, o necăji el.

– Doar dacă ești o persoană cu probleme mintale.

– Abia aștept să te înnebunesc, *tesoro*. Acum, să nu fugi de aici!

Prinse calul de căpăstru. Instinctele lui erau foarte ascuțite. Sidonie fusese pe punctul de a porni la galop.

– Nu ai vrea să descoperi ce ai pierdut până acum?

– Tocmai mi-ai arătat ce am pierdut. Mult zgomot pentru nimic.

– Nu te-ai plâns acum câteva minute, comentă el zâmbind.

Naiba să-l ia că nu o lua în serios! Iar asta fiindcă, pentru un moment interzis, fusese atât de idioată încât să-i răspundă la sărut!

– M-ai luat prin surprindere.

– Atunci, de această dată, consideră-te avertizată din timp.

O eliberă pe Kismet și o cuprinse pe Sidonie de talie. Nu era o femeie minionă. În comparație cu Roberta era precum un cal folosit la căratul lemnelor. Cu toate acestea, Merrick o ridică ușor și o puse jos.

– Caii vor fugi, zise ea tremurând, amețită de apropierea lui.

Inima îi bătea puternic și îi sărea în piept într-un mod foarte neliniștitor. Era insuportabil de conștientă de mâinile lui puternice care o țineau în loc.

– Dacă fug, se vor întoarce la grajduri și va trebui să ne întoarcem pe jos.

Ca și cum ar fi vrut să-i demonstreze lipsa de temei a fricii, Kismet se îndepărtă câțiva metri, oprindu-se lângă golf.

– O să fug, zise ea fără a se mișca.

– O să te urmăresc.

– De ce să te obosești?

O prinse de mâinile tremurânde, iar ea, femeie slabă și proastă, nu protestă. Pericolul plutea deasupra ei precum un clopot uriaș, însă rămase locului.

– Pentru că ești foarte frumoasă, *dolcissima,* rosti el gentil. Știi asta, nu?

În noaptea precedentă, îi spusese că era frumoasă și apoi plecase trântind ușa în urma lui. El părea la fel de sincer, iar ei, la fel ca atunci, i se tăie respirația.

– Acesta e trucul unui ticălos, să-i spună unei fete că e frumoasă.

– Și funcționează? întrebă el amabil, scoțându-i mănușile.

– Nu! ripostă ea, dorindu-și să fi fost sinceră.

– Păcat!

Îi aruncă mănușile pe jos și apoi și le scoase pe ale lui.

– La naiba, mereu ești foarte îmbrăcată! Ăsta e întotdeauna un mare inconvenient.

Nu întotdeauna. Gândul plutea între ei de parcă ar fi fost spus cu voce tare. Era liberă să fugă, nu o mai ținea. „Mișcați-vă, mișcați-vă!" le spunea picioarelor, dar acestea refuzau cu încăpățânare să o asculte.

– Nu mi se pare deloc un inconvenient.

– Încă un semn regretabil de inocență. Într-o zi, vei fi recunoscătoare că te-am inițiat în toate.

– Să înțeleg că acesta este un serviciu public? rosti ea strângând din buze.

Își dorea atât de mult să nu-i placă râsul lui! De fiecare dată când auzea acel sunet pătrunzător și muzical, mai cădea o cărămidă din zidul ei de apărare.

– Omul este întotdeauna dator față de aproapele său.

– Probabil o să primești o medalie, zise ea cu o voce slabă în timp ce el îi cuprinse fața cu mâinile.

Abia respirând, voia să fie puternică. Nu dorea să-i cedeze, trebuia să alunge acea dorinţă lamentabilă de a se înclina spre el. Palmele lui erau calde pe obrajii ei.

– Voi fi numit cel puţin cavaler.

– Pentru servicii aduse femeilor, ripostă ea încercând să pară sarcastică, însă remarca păru mai degrabă incitantă.

Se aprinse o licărire în ochii lui gri.

– Oh, am de gând să te servesc, *bella!*

Înainte ca ea să mai poată protesta, îşi coborî buzele peste ale ei.

Căldură. Frăgezime. Tremurătoare incertitudine. O dorinţă ascunsă de a răspunde. Jonas putea să guste toate astea când îşi afundă buzele într-ale ei. Nu-şi putea da seama de ce era atât de impresionat că era primul bărbat care o săruta. Mădularul lui simţea pe deplin dorinţa de a o avea. Simpla ei prezenţă îl incita – o făcuse de când o văzuse prima oară. Avea o putere asupra lui, iar el era lipsit de apărare în faţa ei.

Pentru a experimenta, o muşcă şi o linse de colţurile gurii. Era fascinantă. Chiar şi acum, când cedase mai mult faţă de noaptea trecută. Tremura în braţele lui, iar el încă nu înţelegea dacă era excitată sau speriată. Citea curiozitate, dar şi spaimă în ochii ei de panseluţă. Părul ei des îi gâdila degetele. După ce călărise la galop, arăta fermecător cu părul ciufulit. Asta îl făcu să se gândească la alte nopţi sălbatice de călărit unde ar fi vrut să o invite.

Îşi înălţă capul şi o privi. Avea ochii închişi, iar genele îi fluturau pe obrajii îmbujoraţi. Nările lui se aprinseră în timp ce inspira mirosul mării şi al lui Sidonie.

– Deschide gura, *tesoro,* zise el, înclinându-i capul în sus. Deschide gura pentru mine!

Ochii ei se înflăcărară la auzul acelei porunci, iar pentru câteva momente el se pierdu în imensitatea privirii ei.

– Să... s-o deschid?

El profită de moment şi îşi vârî limba în gura ei. Surprinsă, ea încercă să se retragă.

– Nu!

– *Bella,* nu te teme!

Nu se mai smuci, iar buzele ei erau din nou aproape de ale lui. El nu-i cerea altceva decât să stea nemişcată. Ţintuită locului, fără să-i răspundă, respiraţia sacadată îi trăda emoţiile. Îi rezistase atât

de mult, încât el simțea că avea să înnebunească din cauza dorinței de a o avea.

Doar împotrivire, împotrivire, împotrivire. Împotrivire nesfârșită. Apoi, în câteva clipe, împotrivirea dispăru.

Mâna ei îi cuprinse umărul. Suspinând, se înclină spre el. Simți o căldură atât de puternică, încât putea topi gheața din inima lui pietrificată. Apăsarea mâinii de pe umărul lui se transformă în alint. Buzele ei îl primiră, oferindu-i toată mierea din interior. O savura cu atâta plăcere! Era delicioasă. Limba lui o pipăi pe a ei, iar el auzi un protest înfundat.

Dacă ar fi avut măcar un dram de milă în suflet, i-ar fi dat drumul. Savoarea ei crea dependență, era precum ginul pentru un alcoolic. Își imaginase că avea să-și mențină mintea limpede în timpul acestei lecții improvizate, însă ea îi ștersese toată aroganța – ea, care nu mai sărutase vreun alt bărbat.

Îi atinse limba din nou, încet și lung, iar de astă-dată simți o mișcare ușoară precum un răspuns din partea ei. Mârâi lung pentru a-i transmite aprobarea lui și o tachină din nou. Când îi simți limba atingând-o timid pe a lui, îl cuprinse un val de incitare atât de puternic, încât avu impresia că îi putea exploda capul. El, libertinul lumii, redus la tăcere și adus în genunchi de un sărut inocent și stângaci. Era atât de dulce și de pasională și dornică să învețe! Când limba lui se jucă pe buzele ei, Sidonie făcu la fel. Când îi cuprinse și îi supse limba, ea gemu surprinsă, apoi îl pătrunse la rândul ei atât de adânc și cu o plăcere atât de pură, încât inima i se prăbuși între coaste.

Chiar și în culmile extazului trebuia să-ți mențină strategia. Mâinile lui jinduiau să-i atingă trupul, fiecare formă și fiece unduire. Însă, dacă îndrăznea prea mult, putea pierde avantajul câștigat. Valul de căldură crescu, amenințându-l cu incinerarea. O voce îndepărtată dintr-un cotlon al minții îi aminti că era doar o lecție. Slăbi forța brațelor cu care o ținea, deși nu putea să-și adune voința pentru a o elibera complet. Încet-încet, stăvili pasiunea nebună până când gura lui o privea pe a ei ca într-un ecou al primului lor sărut. Doar că acum știa ce gust avea. Știa ce sunete mici și întrerupte urma să scoată atunci când avea să se lase cuprinsă de plăceri întunecate.

Avea să fie minunată în patul lui.

Riscă și o sărută pentru ultima dată pe buze. Era atât de îmbujorată și avea buze atât de roșii și de moi! Frumusețea ei strălucitoare îi năucea inima. Un bărbat cu o fărâmă de principii ar fi trimis-o pe drumul ei, cu datoria Robertei ștearsă și cu dovada în mână. Dacă

avea să rămână, Jonas urma să-i distrugă bunătatea. Avea să târască acest înger în iad. În iadul lui.

– Oh, Dumnezeule! şopti ea, privindu-l cu ochii căprui scăldaţi în ape aurii.

– Într-adevăr, oh, Dumnezeule! zise el oferindu-i un zâmbet radios şi lipsit de amuzamentul cinic cu care era obişnuit să înfrunte lumea.

– Dacă aş fi ştiut că un sărut poate fi aşa...

Iubea modul în care ea îi spusese asta, fără a se preface că nu-i plăcuse sărutul de dragul mândriei. Problema era că nu găsea nimic care să nu-i placă la ea.

– Te-ai fi sărutat cu toţi bărbaţii din apropierea ta? o întrebă el cu mâna tremurândă, încercând să-i îndepărteze părul de pe faţă.

O observă revenind la realitate şi la conştientizarea cruntă că cedase atât de mult în faţa sărutului.

– Probabil cu toţi bărbaţii sub 40 de ani.

El era la fel de uman ca oricine altcineva.

– Să reluăm experienţa?

Ea îl privi dezaprobator, cu buzele pline şi senzuale.

– Când mă săruţi, nu pot să gândesc.

– Asta e bine.

– Am nevoie să gândesc!

– Gândeşte în interior. Nu am chef să fiu udat, zise el râzând. Se schimbă vremea.

– Oh, zise ea uimită, privind în jur.

Un alt impuls de excitare îl cuprinse pe măsură ce îşi dădu seama că ea fusese atât de implicată în sărutul lor încât nu observase schimbarea vremii, care trecuse de la frumoasele raze de soare la furtuna care stătea să înceapă. Prinse cu uşurinţă caii şi o ajută să încalece. Adora modul în care vântul se juca în părul ei prins în coadă. Îi zâmbi în timp ce se sui pe Casimir.

– Este o plăcere să văd o femeie drăguţă stând cum trebuie pe un cal bun.

Ea roşi.

Cum trăise această creatură superbă 24 de ani fără a fi copleşită de complimente? Avea să plece de la castelul Craven perfect conştientă de cât de magnifică era. Încremeni la gândul neplăcut că ea avea să plece şi îl îndemnă pe Casimir să pornească la galop. În spatele lui, o auzi pe Sidonie mânând-o cu forţă pe Kismet. Cu vântul în faţă, galopau de-a lungul plajei.

Jonas începuse această bătălie încrezător în victorie, însă acum avea sentimentul că urma să capituleze în fața lui Sidonie, la fel cum cedase ea în fața lui. La naiba, nu era sigur că-și putea permite acest sacrificiu!

Capitolul 6

– Încă un pateu cu homar?

Îngrijorată, Sidonie îl privea pe bărbatul înalt și slab întins lângă ea pe canapeaua de brocart, cu picioarele lungite pe covorul oriental prețios, colorat în roșu intens și albastru cobalt. Merrick nu mai făcuse nici un gest seducător de când o sărutase – asta, dacă nu punea la socoteală atenția indolentă și agasantă pe care i-o acorda. Cu toate acestea, nu avea deloc încredere în el.

Ar fi dat orice pentru un scaun drăguț și drept – cu cât mai inconfortabil, cu atât mai bine. Dacă nu ar fi fost sigură că Merrick ar fi tachinat-o fără milă, ar fi adus un scaun de stejar din salonul principal. O durea spatele din cauza posturii rigide pe care o menținuse în încercarea de a-și stăvili tentația de a se întinde. Dacă s-ar fi lungit pe perne, ar fi ajuns, cu siguranță, să se întindă lângă Merrick. Era conștientă că atitudinea ei înțepată îl amuza. Însă, ultima dată când lăsase garda jos, cedase în fața voinței lui cu o viteză terifiantă.

După ce călăriseră împreună, o adusese în alcovul lui bogat în mătase și catifea. Afară, ploaia lovea în ferestre, însă în interiorul castelului Craven era cald și plăcut. Sticla colorată conferea luminii o întunecime senzuală. Mangalul încins împrospăta aerul, emanând un parfum subtil în încăpere. Acest serai era în dezacord cu întunecata cetate. Asta până când Sidonie își aminti că neobișnuitul era o regulă acolo. Se gândi la camera cu oglinzi de la etaj.

O presimțire rea o făcu să tremure. Nu, nu voia să se gândească la dormitor. Îi amintea ce voia Merrick să-i facă acolo.

Își îndreptă spatele și mai mult, în timp ce pleoapele lui Merrick se închideau. Părea pe jumătate adormit, dar foarte conștient de tot ce îl înconjura, inclusiv de rezistența ei fragilă. Cerule, nu trebuia să o privească pentru a-i confirma vulnerabilitatea! Nu-l lăsase să o sărute până ce amețise?

Nu menționase sărutul. Nici ea nu deschisese acel subiect, însă, de fiecare dată când se uita în ochii lui strălucitori, își amintea de gustul limbii lui în interiorul gurii ei.

– Nu trebuie să mă îndopi cu mâncare, spuse ea, luând un pateu de pe platoul de porțelan poleit cu aur.

Totul îi delecta simțurile. Pentru o fată care trăise de pe urma cumnatului ei, un bărbat nu tocmai prosper, luxul era copleșitor.

– Dar e delicios de distractiv, îi zise el zâmbind într-o manieră care o îndemna să-i verse paharul de șampanie neatins peste părul ciufulit.

– Ești delicios de înspăimântată că fiecare înghițitură te aduce cu un pas mai aproape de ruină.

– E nevoie de mai mult decât niște resturi pentru a mă corupe, răspunse ea cu hotărâre.

Înainte ca el să-și poată bate joc de îndrăzneala ei neconvingătoare, ea mușcă din pateu.

– Acum înțeleg de ce tolerezi manierele excentrice ale doamnei Bevan. Ce păcat că a uitat de tacâmuri!

Merrick sorbea din vinul auriu. Plăcerea de pe chipul lui îi aminti de expresia feței sale după ce o sărutase. Naiba să-l ia, *totul* îi amintea de săruturile lui!

– Ce păcat, zise el prefăcut. Mâncatul cu degetele este atât de... primitiv.

Ea roși. El putea să transforme și cele mai inocente cuvinte într-o invitație la păcat.

– Vorbind de maniere excentrice, continuă el, ridicând paharul în cinstea lui Sidonie, nu ești la biserică, ascultând slujba de duminică.

– Mă simt foarte confortabil, mulțumesc, minți ea.

El înfipse dinții albi într-un pateu.

– Cel puțin dă-ți jacheta jos.

Ea făcu o grimasă, dorindu-și ca gustul lui să nu-i mai rămână în gură după ce mânca din acele delicatese. Blestemat să fie, avea să-și amintească de acel sărut până în ziua morții!

– Ca un preludiu pentru a da jos tot ce am pe mine?

Starea de bine și de amuzament îi însenină ochii lui Jonas.

– Când te cuprind astfel de dorințe, nu mă lua în seamă.

Adevărul era că se încălzise și, în plus, jacheta groasă de călărie îi înțepa rochia din muselină. Poate că nu avea nici un sens să-și ascundă trupul, mai ales că el văzuse fiecare centimetru din ea, însă, după acele sărutări care îi răscoliseră sufletul, avea nevoie

de apărare. Pentru a dogorî căldura din aer și pe cea din privirea lui, înghiți un pic de șampanie.

El se ridică pentru a umple o farfurie și paharul cu vin.

– Eu am luat suficient. E de ajuns, spuse ea grăbită, dar Merrick o ignoră, umplându-i paharul din nou.

– Încearcă asta, zise el îngenunchind în fața ei, în timp ce ridică cu degetul mare și cu arătătorul o prăjitură cu nucă îmbibată în sirop.

Din cauza canapelei joase, erau ochi în ochi, ceea ce o făcu să se retragă brusc.

– Dă-te la o parte!

– Câtă neliniște, *tesoro,* plescăi el dezaprobator. Iar eu sunt în cea mai bună formă, astăzi am cel mai cuviincios comportament. Dacă îți promit că nu voi încerca să te sărut, vei sta liniștită?

– Eu...

Nici nu apucă să-i răspundă, că el, zâmbind, îi vârî bucățica de prăjitură între buze. Ea se strădui să protesteze, însă închise ochii, gemând de plăcere.

– Doamne, Dumnezeule, ce e asta?

– Ceva ce am descoperit în Grecia. Am insistat ca doamna Bevan să învețe s-o facă, îi răspunse el, ducându-i paharul la gură și încurajând-o să bea.

Deschise ochii. El era aproape, prea aproape.

– Ceva atât de bun trebuie să fie păcătos.

– Sidonie, Sidonie, puritana mea mică!

Tremurând, luă încă o bucată de prăjitură. Când o servise el, se simțise precum animalul lui de companie.

– Ai fost în Grecia? îl întrebă ea ronțăind din bunătăți. Dulcele aromat al prăjiturii nu o mai uimea, dar era la fel de delicios.

– Crezi că mă vei ține în frâu cu o conversație politicoasă?

Spre regretul ei, să afle lucruri noi despre el era mai tentant decât orice dulcegărie.

– Omul trăiește cu speranța, îi zise ea în timp ce el se îndepărtă.

– Acesta e și mottoul meu.

Trase aer în piept pentru a se îmbărbăta. Ușurarea îi dispăru când el îi ridică un picior peste genunchiul lui.

– Ce faci? îl întrebă ea în timp ce el o încătușa nemilos, înainte ca ea să poată evada.

– Te ajut să te simți confortabil, *cara.*

Nu trecură mai mult de câteva secunde, și niște degete îndemânatice îi scoaseră ghetuța ponosită.

–Asta nu e o idee bună, îl avertiză ea, în timp ce el deja îi scotea cealaltă ghetuță, așezând-o lângă perechea sa.

Din poziția în care se afla, îi observă dezaprobarea când îi văzu blestemații ciorapi din bumbac. Stupid sau nu, îi era rușine de nivelul ei de sărăcie. Cu mâinile tremurânde, își trase rochia pentru a-și acoperi picioarele.

–Presupun că ești obișnuit cu târfe colorate și elegante, care se aruncă peste tine în mătase și dantelă.

–Târfe colorate? Imaginația ta a luat-o razna, zise el ridicându-i fusta până la glezne.

Văzându-i insistența, îl plesni peste mână. Conștientiză greșeala când îi simți căldura palmei iradiindu-i pielea.

–Domnule Merrick! Nu ai nici un drept să mă dezbraci.

–Doar ciorapii, *cara.*

–Scosul lenjeriei mele depășește condițiile târgului nostru, zise ea, unduindu-se pentru a se elibera și încercând să se ridice în picioare.

Îi era incredibil de greu să se elibereze din canapeaua moale. Când în sfârșit reuși să se ridice, amețită precum un urs beat, Merrick o prinse de mână și o trase înapoi. Sub impulsul smuciturii, se prăbuși din nou peste pernele canapelei.

–Iar faci pe avocatul, *dolcissima?* o întrebă printre suspine.

–Apelativele acestea drăguțe în italiană nu-ți ascund intențiile urâte.

Ura cât de formală păruse. Acum, aștepta să-și bată joc de ea, însă el se întinse pe spate, apucând-o de picior. Îi alintă piciorul, pipăind-o până la genunchi și înapoi.

–Cu siguranță, nu sunt urâte.

Căldura atingerii lui trecea prin firul gros al ciorapilor, făcându-i degetele să se încovoaie. Nu-și imaginase vreodată că picioarele și gleznele ei erau atât de sensibile până când Merrick începu să o exploreze în acest fel. Pielea îi ardea. Inima ei trepida sub influența unui amestec de teamă și excitare. Ridică mâna pentru a-și desface jacheta, însă își aminti că el putea să interpreteze greșit acest gest de a-și scoate hainele. Îngenunchease pe podea, dar privirea lui pătrunzătoare nu dădea semne de îndurare. O provocă să renunțe la prudență și să descopere ceea ce știa el și ceea ce nu știa ea.

–Scoate-o...

–Te miști prea repede, domnule Merrick.

Se juca încet cu ea, desenându-i modele elaborate cu degetele pe picior, de la gleznă până la genunchi.

– Avem doar o săptămână, domnișoară Forsythe. Timpul zboară repede.

Dintr-odată jocul lui neînduplecat devenise insuportabil. Merrick o ademenea să nege toate lucrurile în care credea pentru câteva clipe de plăcere sub atingerea lui și de dragul acelui zâmbet pe care îl vedea în colțurile gurii lui. O podidiră lacrimile.

– Te rog, oprește-te! Abia dacă își recunoștea vocea stinsă. Ai milă, te rog, oprește-te!

El se încruntă și ridică mâna.

– Sidonie, nu o să merg mai departe.

– Spui asta, dar nu o crezi, zise ea, grăbindu-se să se acopere cu rochia. Iar eu îți cad în plasă, prostită de vicleșugurile tale.

Frustrat, Jonas o privi intens pe Sidonie din locul în care îngenunchease. Fiecare secundă în prezența ei îl excita și era sigur că ea îi împărtășea fascinația aceea. Poate că ea nega, dar avea obrajii plini de entuziasm și nu putea uita că doar cu câteva ore în urmă îl sărutase.

Acum, când nu mai era încordată, se sprijinea de canapea precum o femeie din harem. Una într-o jachetă foarte fină, dar care o acoperea prea mult. Ar fi trebuit să arate ridicol, însă i se părea extraordinar de irezistibilă. Strânse din dinți, încercând să-și țină firea. Îl măcina dorința de a-și plimba degetele dincolo de genunchii ei, către comoara care îl aștepta în vârf. Dar, cu fiecare pas pe care îl făcea către capitulare, neliniștea ei creștea.

Dacă avea să o supună presiunii, avea să fugă. Cu Roberta sau fără Roberta. Promisiunea premiului cel mare îl făcu să-i lase piciorul jos. Imediat, ea își ridică picioarele sub ea, departe de atingerea lui.

– Știi că intenționez să te seduc.

– Știu, zise ea pe un ton rece, ștergându-și ochii cu dosul palmelor.

Încerca să-și spună că era prea bătrân pentru a fi impresionat de acest gest copilăresc.

– Întotdeauna am detestat oamenii care au lăsat pasiunea să-i distrugă, zise el întorcându-se și sprijinindu-se cu umerii aproape de genunchii ei îndoiți. Acum afli și tu că pasiunea este un stăpân nemilos.

Mirosul ei delicat îl înnebunea. Nu putea să stea atât de aproape de ea fără a o atinge. Se rostogoli, sprijinindu-se într-un cot, și o prinse de mână. Sper uimirea lui, ea nu-l respinse.

– O pedeapsă corectă pentru că am fost atât de înfumurată încât să mă consider imună, zise ea cu o voce joasă. Fiecare bărbat pe care

l-am cunoscut a fost demn de dispreţul meu. Tatăl meu a fost slab şi avar, incapabil să accepte o opinie diferită. Nu era capabil să fie bun ori să-şi arate afecţiunea şi, deşi nu o lovea pe mama, a făcut-o să se transforme într-o nălucă. Asta, până când pur şi simplu nu mai era acolo – a murit când aveam 12 ani.

– Îmi pare rău, zise el cu glas grav, înţelegându-i şi simţindu-i durerea.

Femeile Forsythe nu aveau deloc noroc cu bărbaţii din viaţa lor, iar încurcătura în care se găsea Sidonie cu Merrick nu părea că avea să-i aducă ceva bun.

– Tatăl meu nu a încetat niciodată să o blesteme pe mama pentru că i-a făcut două fete inutile.

Imaginea copilăriei nefericite şi a tuturor problemelor era copleşitoare.

– Asta nu a fost niciodată vina ta, adăugă el.

Sidonie ridică din umeri cu o nepăsare pe care Jonas nu o crezu adevărată.

– Singura dată când şi-a exprimat satisfacţia faţă de noi a fost când William a cerut-o pe Roberta. Un lord interesat de domnişoara Forsythe? Chiar şi unul vai de capul lui, îndoielnic conta pentru el, era un soi de victorie. Familia noastră nu avea influenţă şi, deşi Roberta avea o zestre respectabilă, nu era o moştenitoare în adevăratul sens al cuvântului.

– Incertitudinile privind naşterea mea i-au ruinat lui William perspectivele de însurătoare, zise el deschis, fără a-şi ascunde satisfacţia.

Până la urmă, William îi distrusese şi lui aproape toate perspectivele.

– William a curtat-o pe Roberta ca ultimă soluţie. Avea ambiţii mult mai mari, însă nici un bogătaş nu voia să-şi dea fiica unui bărbat care putea fi dezmoştenit în orice clipă.

– Asta nu înseamnă că a fost dezmoştenit, comentă el cu amărăciune.

– Nu, adăugă ea.

El aşteptă ca Sidonie să continue, însă ea rămase tăcută, ca şi cum cuvintele privind acest subiect îi făceau rău. Jonas îşi ridică privirea. O văzu rătăcind cu ochii în poalele rochiei. Avea un chip extrem de nefericit. Se întreba de ce îşi schimbase dispoziţia. Noaptea trecută, fusese pregătită să-i spună în faţă că era un bastard. Lui nu-i

stătea în fire să aibă o astfel de reacție sentimentală în privința originilor lui.

– Nu trebuie să te porți cu mănuși. Sunt obișnuit să nu fiu acceptat de societate. Am avut ani buni la dispoziție ca să mă împac cu ideea.

Oare ghicise că mințea? Pentru că asta făcea. Faptul că era ilegitim îl bântuia, gândul acesta era precum o rană care supura mereu. Când în sfârșit privi în sus, ochii lui Sidonie nu arătau derâdere sau zeflemea, ci aveau niște reflexii pe care el nu le mai văzuse până atunci.

– Nu... nu cred că a fost ușor, mai ales că ai fost crescut precum un moștenitor, spuse ea ezitant și, spre surpriza lui, îl strânse de mână ca și cum ar fi vrut să-l aline.

– E o poveste veche, *tesoro*. Ce rost are să dezgropăm lucruri îngropate în cenușă? zise el privindu-i buzele moi, atât de moi. Ești sigură că nu vrei să mă lași să te sărut?

– Trebuie să fiu înțeleaptă.

– Înțelepciunea este o virtute supraevaluată, *amore mio*.

– Tu nu ești expert în virtute, replică ea, privindu-l rece.

– Virtutea este dușmanul meu. Am acordat mult timp studierii ei, o provocă el, urmărind-o cum se chinuia să găsească o remarcă pentru a-l pune la punct, așa că se hotărî să o ajute. Cum ai reușit să te furișezi de la Barstowe Hall? o întrebă.

– Cu ajutorul Robertei.

– Chiar și așa, cu siguranță există un tutore care păzește poarta din grădină de ticăloșii care vor să o vadă măcar pentru câteva secunde pe frumoasa Sidonie.

– William mi-a devenit tutore după moartea tatălui meu, acum șase ani, zise ea direct.

Toată dorința de a zâmbi îl părăsi pe Jonas. Îl cuprinse o suspiciune teribilă.

– Doamne, Dumnezeule, să nu-mi spui că nenorocitul te lovește și pe tine!

– Jonas, mă doare mâna!

– Sunt un grosolan, bolborosi el, slăbind strânsoarea. Dacă te-a lovit, o să-l eviscerez pe vierme!

– William nu m-a lovit niciodată, zise ea, mângâindu-l pe obraz.

Era prima oară când îl atingea de bunăvoie. Văzu în ochii ei o delicatețe pe care nu mai văzuse, nici măcar atunci când o sărutase.

– De ce ai fi în siguranță?

În timp ce îi privea chipul frumos care emana încredere și putere, dar și farmec, el înțelese de ce. Jonas nu-l credea în stare pe vărul său de un sentiment precum rușinea, dar poate că, sub privirea apăsătoare a lui Sidonie, până și William găsise niște resturi de onoare.

– Trăim mai mult separat, zise ea, făcând o pauză, părând din nou stânjenită. Eu am grijă de Barstowe Hall cu puținii bani pe care mi-i trimite. Întotdeauna găsesc ceva de făcut. În ultima perioadă, am catalogat toată biblioteca lui William.

Vorbea cu reținere, iar Jonas nu înțelegea de ce. Nu era un subiect controversat. Părea la fel de neliniștită când vorbea despre viața ei cu Roberta și William ca atunci când o atingea el. *Aproape* la fel.

– Ceva interesant?

Ea îi evită privirea.

– Știi că tatăl tău a luat cu el toate cărțile valoroase înainte de a muri.

Viața ei părea să fi fost o corvoadă pe care o trăise mereu singură. El se forță să-i zâmbească.

– Și ce l-a determinat pe vărul meu să devină dintr-odată mare cărturar?

– S-a apucat să vândă ce a mai rămas, bineînțeles. Sunt sigură că știi că este în faliment. Ultimii bani din zestrea Robertei s-au dus pe apa sâmbetei la începutul acestui an, într-o afacere cu smaralde din mările din sud.

– Vărul meu nu a avut niciodată simțul afacerilor.

Ea îl privi dezaprobator.

– Nu trebuie să fii atât de îngâmfat. Știi foarte bine că este foarte nesăbuit când își dorește să concureze cu tine.

– Dacă și-ar fi acceptat poziția și ar fi făcut ce trebuie cu ceea ce a moștenit, ar fi trăit confortabil la Barstowe Hall.

Jonas era nesincer în mod intenționat. William era plin de invidie, dispreț și lăudăroșenie. Nu ar fi acceptat niciodată să fi fost un simplu moșier în timp ce vărul lui bastard ar fi pus lumea pe jar.

– Bărbatul acesta este cel mai mare dușman al meu, adăugă Merrick.

– Nu aș avea nici o remușcare să mă bucur de necazurile prin care trece William dacă sora mea și nepoții mei nu ar fi aruncați în sărăcie cu el.

– Dar sărăcia ta? Ești foarte preocupată de soarta Robertei și a copiilor ei.

Ea ridică bărbia.

– Peste două luni, o să împlinesc 25 de ani. Protectoratul lui William se va încheia și voi primi o alocație prin testamentul tatălui. Nu e mult – un om cu situația ta ar râde de acea sumă –, dar îmi va oferi posibilitatea de a fi departe de izbucnirile cumnatului meu. Am planuri pentru un viitor în care vreau să mă fac utilă. Am de gând să-mi deschid o casă unde să predau fetelor, ca ele să învețe să citească și, ulterior, să-și clădească un viitor.

Ideea că Sidonie avea să fie o sclavă toată viața ei, o fată bătrână dedicată învățământului, i se părea o risipă, dar știa că trebuia să-și țină gura. Îi citi hotărârea și mândria pe chip când îi povestea despre planurile ei de viitor.

– Mă mir că William încă nu te-a măritat. Mai ales că ai zestre.

– Am vorbit serios când am zis că nu am de gând să mă căsătoresc niciodată.

Indiferent ce văzu ea în zâmbetul lui, acel lucru o făcu să se miște de lângă el. Însă fără succes – el nu avea de gând să-i dea drumul. Chiar se gândea alarmat că nu avea să-i mai dea drumul vreodată.

– Nu toți soții sunt ca William sau ca tatăl tău.

– E vorba de noroc până la urmă, nu? rosti ea cu o expresie goală. Legea îi oferă bărbatului drepturi depline asupra soției. Țin la judecata mea prea mult ca să o sacrific în favoarea altuia. Și nu există nici o scăpare – contractul ține până la moarte. O femeie căsătorită nu este altceva decât o sclavă.

– Asta nu e o părere populară la Almack.

Ea ridică din umeri.

– Timp de șase ani, am trăit cu indemnizația primită de la William, l-am văzut lăudându-se și intimidând, deși zestrea surorii mele era singura lui sursă de venit. Necăsătorită, nu sunt la mila nimănui și pot face tot ce vreau, toate greșelile îmi vor aparține.

– Nu vrei copii?

– Nu cu prețul libertății.

El se încruntă.

– Clădești un drum atât de solitar! Dar dragostea?

– Dragostea? Scuipă cuvântul de parcă avea gust amar. Mă surprinzi, Merrick. Mă îndoiam că tu cunoști acest concept.

– Uimitor, nu? îi răspunse el, așteptându-se la un comentariu acid, dar ea preferă să tacă.

Poate că tăcerea îl făcu să vorbească și să destăinuiască lucruri pe care nu le spusese niciodată. Niciodată!

– Nu sunt un nebun. Am văzut ce înseamnă devotamentul. Tatăl meu a iubit-o pe mama până în ziua în care a murit. Inima lui s-a stins când a pierdut-o. Iar inima lui se spărgea de fiecare dată când lumea o numea târfă.

La naiba, spunea prea multe, dezvăluia prea multe! Simţi asta în clipa în care o văzu pe Sidonie albindu-se la faţă din cauza neliniştii. Toată viaţa lui supravieţuise singur, bazându-se doar pe el. Şi totuşi, aceste confidenţe îl apropiau şi mai mult de ea. Se afla cumva sub vraja ei. Trebuia să-şi amintească faptul că singurătatea îi oferea siguranţă, indiferent cât de atras era de ochii ei de panseluţă şi de compasiunea ei tandră de femeie.

Capitolul 7

Când Sidonie intră în salon pentru a lua cina în acea seară, Merrick se ridică din scaunul lui în formă de tron de la capătul mesei pentru a o întâmpina. Era atât de elegant încât ar fi putut să înfrumuseţeze orice cameră din Londra – asta, dacă ignorai semnele brutale de pe faţa lui. Nu era de mirare că vedea viaţa ca adversar. Plătise foarte mult pentru tot ceea ce avea, şi totuşi cea mai mare rană îi rămăsese. Fusese declarat bastard şi nimic nu putea să schimbe asta. Nimic în afară de ceea ce ascundea ea şi de ceea ce nu-i putea spune fără a pune în pericol oamenii pe care îi iubea.

Amărăciunea lui când îi vorbise despre părinţi încă stăruia în mintea lui Sidonie, deşi el conştientizase imediat că îi vorbise mult prea deschis. Din acel moment, se retrase în cochilia lui, jucând din nou rolul partenerului plăcut şi acerb pe care îl observase de când ajunsese la castel. Vremea îi ţinuse în casă toată ziua, iar ea se bucurase de asta, întrucât fusese un prilej bun de a-i explora biblioteca. Privindu-i chipul, simţi că el redevenise omul prădător care o înspăimântase şi o enervase noaptea trecută. Era sătulă să se tot teamă. Tensionată, se uită urât la el.

– Îţi place rochia mea? îl întrebă ea tăios, ridicându-şi bărbia.

– Ţie îţi place?

– Nu am avut astfel de haine în viaţa mea.

La un moment dat, după sosirea ei, el îi comandase niște rochii din Sidmouth. În acea zi, purta o rochie verde-închis pe care doamna Bevan i-o modificase pentru se potrivi cu formele ei.

– Ai putea să-mi mulțumești.

– Cred că o mulțumire verbală ar trebui să fie suficientă, răspunse ea, cercetându-l cu interes.

El se strâmbă teatral.

– De ce, domnișoară Forsythe, bănuiți că aș avea și altfel de motive?

– Nu e prea greu de ghicit, răspunse ea nemișcată până când el înaintă spre ea.

– Întoarce-te!

– Nu sunt o jucărie din cutia de marionete.

Zâmbetul lui trăda gustul păcatului.

– Ba da, ești, *carissima.*

– Această jucărie are spini, mârâi ea fără să se miște.

– O să te manevrez cu grijă.

O înconjură, inspectând-o cu atâta atenție, încât ea avu impresia că făceau asta de ore întregi. La naiba, făcea până și aerul să vibreze!

– Foarte drăguț, zise el apropiindu-se pentru a-i îndrepta dantela de pe corsetul adânc.

La atingerea degetelor lui, sfârcurile i se întăriră. Spera cu disperare ca el să nu fi observat asta.

– Rochiile acestea sunt indecente, zise ea rigidă, simțind însă mătasea bogată inundând-o tandru precum firicelele de apă.

– Dar sunt drăguțe.

Ea îl privi dezaprobator. Ochii lui scânteiau cu acea licărire păcătoasă de care învățase deja să se teamă.

– Haide, recunoaște, adăugă el. E o rochie superbă, iar tu arăți splendid în ea!

– Este făcută pentru o curtezană.

– Ce știi tu despre curtezane, mielușica mea drăguță? zise el pufnind în timp ce ochii ei se îngustară. Faptul că știi astfel de lucruri nu îți pune în valoare virtutea.

– Termină!

Zâmbetul lui deborda de satisfacție.

– Și totuși, porți rochia.

– Doamna Bevan mi-a luat rochia din muselină.

– Probabil avea nevoie de o cârpă de șters.

Nu știa de ce era nemulțumită. Cine ar fi refuzat să poarte ceva la modă? Deși mătasea era lipită de trupul ei, nimeni nu ar fi ridicat din sprâncene într-un salon din Londra. Mai ales dacă era vorba de o femeie cu experiență.

– Nici o femeie respectabilă nu ar purta rochia asta, ripostă ea.

El își plimbă un deget pe obrazul ei, trezindu-i simțurile.

– Dar, *amore mio*, tu nu mai ești o femeie respectabilă. Tu ești concubina unui monstru.

Un val de căldură îi cuprinse fața și se feri din calea lui.

– Nu încă!

Liniile fine de pe fața lui deveneau mai proeminente când râdea, făcând-o să tremure toată, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le știa despre el.

– Nu încă? Slavă Cerului, îmi dai speranțe.

– Ești un porc arogant!

El ridică unul dintre scaunele grele de stejar de la masă. Înaintă fără tragere de inimă. Poate că era un tigru somnoros, dat fiind că o privea posesiv cu ochii lui gri, dar nu putea să uite că era un tigru. Buzele lui zvâcneau.

– Relaxează-te, Sidonie! Îți promit că nu te voi acosta în timp ce servim păstârnacul dat prin unt, zise el, alegând să se așeze pe un scaun de cealaltă parte a mesei, în fața ei, în loc să stea pe tronul lui.

Se întinse spre carafa de vin și turnă în două pahare. Inelul lui cu rubin strălucea în lumina lumânărilor. În acea seară nu-i amintea de sânge, ci o făcea să se gândească la pasiune, deși își dorea să nu fie așa.

Respiră adânc pentru a-și calma nervii și ridică paharul pentru a bea. Pivnița lui William conținea vinuri acre și mult prea tinere. Aceste licori aveau un gust bogat, incredibil de delicios. Căldura pe care o simți când bău fu ca un ecou vag al fierbințelii ce o cuprinse când îl văzu pe Merrick analizând-o, așa cum făcea întotdeauna. Confesiunile din acea după-amiază, deși făcute fără voie, întăriseră legătura dintre ei.

Se chinuia să se întoarcă în lumea obișnuită, chiar dacă era lumea prozaică a mâncărurilor gustoase și a luxului care aparțineau unui bărbat decis să o seducă.

– Povestește-mi despre călătoriile tale.

Jonas deschise ușor ușa dormitorului, luminând drumul cu ajutorul unei lumânări. După ce Sidonie îl lăsase să-și savureze coniacul, se pierduse cu orele în bibliotecă. Ieșise pe balcon, de parcă faptul

că se afla deasupra pământului putea să-l ajute să-și schimbe perspectiva asupra acelei situații care devenea din ce în ce mai complicată. Decizia de a-l încornora pe William fusese foarte simplă. Dar să găsească o manieră de a se comporta cu Sidonie Forsythe nu era deloc ceva simplu sau ușor. Încercase să-și distragă mintea citind, să ignore că ea era acolo sus, așteptându-l, dar fiecare carte pe care o deschidea devenea indescifrabilă, nu se putea concentra pe nimic. O vedea doar pe ea peste tot. Femeia care dormea acum în patul întunecat din celălalt capăt al camerei.

Oglinzile reflectau un șir nesfârșit de bărbați înalți, întunecați și îmbrăcați într-o cămașă roșie. Nu-și putea vedea chipul, însă, după atâția ani, nu avea nevoie de o rememorare a propriei urâțenii. Totuși, ar fi putut să nu-și pună atâtea oglinzi în dormitor. Hotărâse asta când era tânăr și se pierduse în pasiunea de o noapte în brațele unei ibovnice care își bătuse joc de diformitatea lui. Din acel moment, își jurase că nici o femeie nu avea să-l mai prindă vulnerabil vreodată. Mai târziu, găsise o multitudine de moduri de a le distrage atenția amantelor lui, dar până atunci deja căpătase gustul întunecat al divertismentului pe seama unduirii trupului lui schilodit și a corpurilor frumoase ale partenerelor.

Se întreba de ce cicatricele nu o înspăimântau pe Sidonie. La naiba, ar fi trebuit să o sperie! Mulți oameni pe care îi cunoștea de ceva timp nu suportau să-l privească. Încă din copilărie, cicatricele îl transformaseră într-un proscris, în ceva malefic și inuman, care trebuia evitat. Ciudat cum această virgină neîntinată rămăsese atât de imună la vederea înfățișării lui.

Simți curent venind de undeva, așa că închise ușa încet. Sidonie nu se mișca. Era surprinzător că se simțea liniștită în patul lui. Dormea precum un copil mic. Se întinse lângă ea. Sosise timpul să crească miza târgului lor. După săruturile miraculoase de dimineață, se retrăsese pentru a-i permite să-și revină. Până la urmă, avea să se obișnuiască cu el fără a se comporta precum o pisică opărită de fiecare dată când încerca să o atingă. Modul lui de a o necăji îi adusese ore al naibii de plăcute. De obicei, nu căuta să converseze prea mult cu o femeie, ci își dorea un singur lucru, acel sentiment de delectare când pătrundea un trup cald, încins și dornic. Însă în această privință, ca și în toate celelalte, Sidonie Forsythe îl zăpăcea.

O privea cum stătea ghemuită în patul lui, în halatul de culoarea șampaniei. Era o noapte rece, dar el nu era atât de naiv încât să creadă că ea se înfășurase cu acest material doar din cauza frigului.

Nu, această frumuseţe prostuţă îşi imaginase că straturile de catifea aveau să o protejeze. Îşi dădu jos halatul de pe umeri. În mod obişnuit, dormea dezbrăcat, dar, pentru a-i arăta respect, se îmbrăcase într-o cămaşă şi o pereche de pantaloni din mătase. Stinse lumânarea şi se strecură uşor sub cuverturi, atent să nu o trezească.

– Jonas? murmură ea, întorcându-se spre el.

Simţi un val profund de plăcere auzind-o cum îl strigase pe nume, recunoscându-i şi acceptându-i prezenţa. Modul în care îi pronunţase numele cu acea voce adormită îi făcu mădularul să se întărească precum lemnul de stejar. Avea ochii închişi, iar buzele ei cărnoase erau uşor curbate. Un bărbat mai optimist şi-ar fi putut imagina că era fericită în prezenţa lui. Cel puţin nu sărise din pat, strigând.

Scoase câteva sunete adormite, murmură ceva, însă în sunetul ploii de afară, el auzi doar foşnetul aşternuturilor în timp ce se mişca pentru a se simţi mai confortabil. Foşnetul cearşafului era atât de melodic, evocativ, ca şi cum două trupuri dansau împreună. Se încordă, aşteptându-se ca ea să se trezească şi să-l trimită la naiba, însă doar se întoarse, pierzându-se în mrejele somnului. Poate că venirea lui coincidea cu visele ei. Îşi dorea asta. Mai mult, spera că visele ei erau plăcute.

Închise ochii, aşteptând somnul. Ieri noapte, nu prea se odihnise, astăzi atmosfera înflăcărată dintre ei îl epuizase. Din păcate, somnul părea să fie în altă parte. Apropierea lui Sidonie îl chinuia. Dulcele mirosului ei. Căldura dintre trupurile lor poziţionate atent pentru a nu se întâlni. Intimitatea imediată de care s-ar fi bucurat dacă ar fi întins mâna, atingând-o. Pierzându-se în reflexiile de deasupra lui, zâmbi pieziş – avea să fie o noapte lungă.

Sidonie se trezi greu dintr-un vis frumos, în care avea partea de afecţiune şi de siguranţă. Pentru Dumnezeu, se alinta lângă Merrick de parcă nu şi-ar fi dorit să fie în altă parte! Braţul lui o ţinea în loc, aproape de el. Inima ei bătu cu teamă, iar toată toropeala de dimineaţă îi dispăru. Cum dormise lângă prigonitorul ei?

Trebuia să fie recunoscătoare că făcuse doar atât, că dormise lângă ea. Cu siguranţă, era recunoscătoare că nu era dezbrăcat. Stătea întins pe spate în timp ce ea îşi sprijinea obrazul pe pieptul lui, cămaşa lui fiind doar o barieră fragilă între pielea lui şi a ei. Furtuna probabil se potolise peste noapte. Primul ei instinct fusese să fugă înainte ca Merrick să o găsească aşa, pregătită pentru a fi sedusă. Nu ştia însă cum să se smulgă din îmbrăţişarea lui. Apoi îi privi faţa, iar curiozitatea o cuprinse mai puternic decât frica, o fascină. Fără

a-i da la o parte mâna care o ținea, se ridică încet pe pieptul lui pentru a-i privi chipul. Era atât de ademenitor că îl putea privi fără ca el să știe!

Își imaginase că, la fel ca toți oamenii, părea vulnerabil în timp ce dormea. Dar nu era. Structura lui osoasă impunea respect. Oricine ar fi văzut acele trăsături l-ar fi catalogat drept tâlhar. Barba neagră de pe maxilar și de pe obraji îi accentua înfățișarea de pirat.

Mai erau cicatricele. În acea dimineață liniștită, păreau din altă lume. Urme ale unui rău pe care Sidonie nu-l înțelegea. O durea să observe acele semne ale suferinței. Ar fi simțit la fel pentru orice creatură rănită, dar lângă Merrick aceste sentimente erau mai personale decât compasiunea și mai puternice decât resentimentul. Nu aflase din bârfe nimic despre locul în care avusese loc atacul. Din ce îi povestise cu o zi în urmă, presupunea că își petrecuse adolescența și tinerețea cu tatăl lui, un om extrem de educat. Poate că se alesese cu aceste răni în urma unor incidente pe vreo alee din Napoli sau Cadiz ori poate în vreo încăierare prin cine știe ce colț al Balcanilor.

Simțindu-se mai confortabil decât își imaginase, își sprijini o mână pe pieptul lui. Sub mâna ei, pieptul lui tare pulsa – sus, jos, sus, jos – cu fiecare suflare. Unduirea trupurilor lor în acea manieră crease o intimitate îmbătătoare. O intimitate care amenința să surpe zidurile de apărare aflate deja în asediu. Fără să se poată controla, privirea i se opri asupra gurii lui. Relaxată, emana o senzualitate profundă. Asta nu era o surpriză. Încă de la prima lor întâlnire, când stătea tolănit precum o pisică uriașă pe scaunul masiv, sorbind din vinul roșu, îl văzuse ca pe un bărbat care adora plăcerea fizică. Se simți împovărată la gândul că în curând avea să-i arate și ei înclinarea lui spre plăcere, dacă avea să vină vremea.

Dacă avea să vină vremea...

Doamne, Dumnezeule, deja o învinsese? Când tot ce știa o avertiza să nu-i cedeze? Nu era vorba doar de pericolul pierderii virginității, deși nu i-ar fi plăcut ca lumea să afle despre păcatele ei ori să aibă un copil din flori, ci și de mai înfricoșătoarea convingere că, dacă i-ar fi cedat, avea să-i frângă puterea care o întărise în toți anii aceștia grei și care urma să o conducă spre un viitor productiv și independent.

Genele lui Merrick stăteau întinse precum un evantai pe obraji, la fel de negre precum părul care îi cădea pe frunte. Sidonie rezistă cu greu dorinței de a-i îndepărta acele șuvițe. Când era treaz, era prea preocupată să se lupte cu impulsul de a-i arăta o asemenea tandrețe.

Acum, la acest răsărit de soare, ardea de nerăbdare să-i arate că viața putea să-i ofere mai mult decât cruzime. Năzuința ei de a-i oferi alinare o făcu să se oprească. El își dorea să o distrugă. Plănuise să o prindă pe Roberta în această mocirlă, în scandal și rușine.

Era... Era cel mai fascinant bărbat pe care îl întâlnise vreodată. O asculta cu atâta atenție când vorbea, încât nimic nu mai exista, iar asta o bucura dincolo de cuvinte. Îi oferise licăriri dintr-o lume pe care își dorise întotdeauna să o cunoască. O făcea să râdă și o săruta de parcă ar fi murit dacă cineva l-ar fi oprit. Această slăbiciune a ei față de dușman era mai terifiantă decât faptul că se trezise în brațele lui.

Închise ochii și rosti o rugăciune, rugându-se pentru îmbărbătarea inimii ei slabe. Când îi deschise, Merrick o privea cu o intensitate care o făcu să tremure. În lumina crescândă a dimineții, expresia feței lui era atât de naturală, cum nu o mai văzuse niciodată. Pentru câteva clipe, citi o dorință la fel de înflăcărată în ochii lui de un gri cețos. Adormit, părea mai bătrân, iar cu ochii deschiși, arăta mult mai tânăr. Îi zâmbi atât de sincer, încât avu sentimentul că inima i se topi.

Apoi, în câteva clipe, totul se schimbă.

Slăbiciunea se evaporă de parcă nici nu existase. Simțea că el detestă expresia de pe chipul ei. Probabil se holba la el ca la un cățeluș. Cum mai avea să nege asta? Rușinea o zdrobi cu greutatea precum plumbul.

Se trase înapoi, dar brațul lui o strânse puternic înainte de a evada. În același timp, se rostogoli pe o parte astfel încât perdelele patului aruncau umbre pe fața lui. Lumina zorilor nu-i mai lumina cicatricele. Mișcările lui bruște zguduiseră patul.

„Doamne, Dumnezeule..."

Nu mai era confuz. De obicei, Merrick își expunea ostentativ cicatricele, provocând lumea să-i compătimească diformitatea. În acea dimineață, nu avusese timp să-și îmbrace armura împotriva curiozității sau dezgustului. I se strânse stomacul și înțelese că, în ciuda împotrivirii și a sfidării lui, își detesta cicatricele. Le ura din tot sufletul. Cu siguranță, el disprețuia mila, așa că Sidonie își coborî ochii. Îi venea să plângă. Ce prostuță era! Își dorea atât de tare să-l ia în brațe și să-i aline toate durerile pe care fusese forțat să le suporte! O jinduire irațională și periculoasă.

– Cred că-mi pierd farmecul. Dacă aseară aș fi distrus puritatea din patul nostru, eram sigur că aveai să urli din toți rărunchii, zise el zeflemitor, în sfârșit privind-o în ochi.

Era sigură că nepăsarea lui era un mecanism de apărare, mai ales după acel moment revelator când se retrăsese atât de brusc. Zâmbetul fermecător cu care o întâmpinase se transformase într-unul zeflemitor. Era de o mie de ori mai proastă pentru că își dorea ca schimbarea aceea să nu se fi produs.

– Nu o să mă faci niciodată să urlu, ripostă ea, deși nu prea convingătoare, rămânând nemișcată.

Fața lui se îmbujoră, delectată de un amuzament pe care ea nu-l înțelegea.

– Nu fi atât de sigură, *bella!*

Iar se referea la lucruri păcătoase. Cel puțin glumele lui îi aduceau aminte de pericolele care o așteptau în patul lui. Când fusese de acord să o ajute pe Roberta, își imaginase o mie de pericole: violență, distrugere, cruzime. Nu-și închipuise vreodată că lucrul cel mai riscant al chinului avea să fie sufletul rănit al stăpânului de la castelul Craven.

– Ce faci? întrebă ea, încercând să pară fermă.

– Nu suficient, se pare.

Acestea fiind spuse, dimineața dulce deveni întunecată și amenințătoare. De această dată, încercă să se elibereze depunând mai mult efort, însă Merrick o împinse pe spate cu o ușurință ofensatoare.

– Dă-mi drumul, spuse ea cu buzele înghețate și cu inima dansând ca nebuna o tarantelă a fricii și a furiei, în mare parte cu propria persoană.

De ce nu plecase înainte ca el să se trezească? Cu o mână pe mijlocul ei, se ridică și i-o strecură pe cealaltă sub cap pentru a o imobiliza.

– Nu în viața asta, o necăji el.

Blestemat să fie! Își dorea atât de mult să nu-i mai spună astfel de gânduri aiurite! Dacă ar fi fost puțin mai inconștientă, l-ar fi luat în serios. Atunci ce ar fi făcut? Frica îi paraliză gâtul. Ar fi fost oribil să părăsească proprietatea dezvirginată și cu inima frântă. Dar plănuia să plece neîntinată și fără scandal sau rușine în societate – își spunea asta constant și își dorea cu disperare să creadă acest lucru.

– Asta nu face parte din târgul nostru, îi zise ea, dorindu-și să pară convingătoare.

Dacă ar fi insistat, i-ar fi dat drumul. Ar fi trebuit să o înfurie aceste jocuri – era furioasă, la naiba! –, dar încă simțea acea tandrețe vinovată și șovăitoare. Nimic nu putea să șteargă reacția lui uimită când se trezise și o văzuse studiindu-l. Presupunea că acum o necăjea

pentru a evita o discuţie despre acel moment desăvârşit. Se apropiase de ea, iar mirosul lui masculin o învăluia. Se rugă pentru control, pentru bun-simţ, pentru ajutorul lui Dumnezeu ca să evadeze.

– Trebuie să mai fie un dormitor.

Îi zâmbi într-un mod care o făcu să se întrebe dacă el ghicise că ea se lupta cu propriile slăbiciuni.

– Acesta e singurul care poate fi locuit. Nu mă pregăteam să dau vreo petrecere, *tesoro*. Aveam de gând să păcătuiesc cu o amantă timp de o săptămână, să ne bucurăm de toate plăcerile carnale. Sau, mai bine zis, plănuisem să las amanta să mă distreze.

Înlemni în timp ce mâna lui trecu alene prin părul ei, ajungând în spatele gâtului pentru a o masa. Senzaţiile se răspândeau în interiorul ei precum cerculeţele de apă într-un iaz.

– Ai dormit în altă parte în prima noapte.

– Patul din camera de garderobă nu este făcut să susţină un bărbat cu înălţimea mea. Şi să fiu al naibii dacă îţi mai permit să mă exilezi iar acolo!

– Aş putea să dorm eu acolo, spuse ea pe un ton dulce şi fals.

Spre surprinderea ei, buzele lui tremurară.

– De ce mă provoci când ştii că nu pot să rezist provocării?

– Abia te-am cunoscut, zise ea pentru a-şi aminti asta şi pentru a-l pune la punct.

Alungă dorinţa nechibzuită de a se afunda în mângâierile lui.

– Şi atunci de ce mă simt ca şi cum mi-ai număra fiecare bătaie de inimă?

Nu-şi dădea seama dacă era serios sau nu. Şi-ar fi dorit să fi fost şi ea la fel de conştientă de fiecare gând al lui, aşa cum o acuza el. Ceea ce ştia o speria şi o fascina la fel de mult. Ceea ce nu ştia o lăsa să bântuie într-un ocean de dorinţe nechibzuite.

– Nu te mai juca cu mine, Merrick!

– Nu mai vrei să trecem prin preludiu? o întrebă el suindu-se pe ea şi împingând-o cu trupul lui masiv în saltea.

– Vreau să-mi dai drumul, zise ea răsucindu-se fără a-l mişca.

– Ba nu vrei, şopti el.

Problema era că nu-şi dorea asta, nu în sufletul ei, dar nu era atât de pierdută în vrăjile lui pentru a uita de miza jocului. Ridică o mână ca o barieră în calea apropierii lui.

– Opreşte-te Merrick, zise ea încercând să nu-şi piardă firea.

– Jonas, zise el.

– Nenorocit viclean, mincinos, trivial, clevetitor, manipulator, desfrânat ce ești!

– Spune asta ca și cum ai crede-o!

Se apăsă peste mâna ei și o sărută. De această dată, nu mai era paralizată de uimire și nici inocenta pe care o redusese la tăcere. Știa ce plăcere îi trezea apropierea lui. Mâna lui îi legăna capul, iar brațul de pe talie mai mult o îmbrățișa decât o forța. Pentru o clipă interzisă, se pierdu în brațele lui precum o floare care plutea pe pieptul lui masculin. Apoi, dintr-odată, se opri din sărutat și se răsuci până ce atinse podeaua cu un picior. Agil, el o prinse de mână.

– Nu pleca, Sidonie! Ești în siguranță. Vreau doar să te sărut.

Îl privi dezaprobator în timp ce tremura în frigul dimineții.

– De ce nu mă crezi? continuă el.

– Pentru că nu ești de încredere.

– Și pentru că ești o femeie deșteaptă, zise el zâmbind șiret.

Îi simți căldura degetelor mângâindu-i pielea sensibilă de pe încheietură. Atingerea o răscolea, deși era conștientă că încerca să o manipuleze pentru a se întoarce în brațele lui.

– Dacă aș fi fost o femeie deșteaptă, aș fi fugit de îndată ce aș fi observat că te-ai strecurat mișelește în așternuturi.

El se ridică, iar cămașa îi alunecă, dezvelind arcuirea unui umăr puternic. Lui Sidonie i se uscă gâtul când îi văzu pielea netedă și bronzată. Contrasta atât de puternic cu fața lui distrusă! La început, nu-l considerase frumos, fără a lua în calcul cicatricele, însă cu fiecare oră îl plăcea tot mai mult. Acum, ar fi socotit că un bărbat frumos era banal. Biata de ea descoperise gustul pentru savoarea întunecată, periculoasă și distrugătoare. Îngrijorată, agitată dincolo de experiența ei – și abia ce o atinsese –, se întreba ce se întâmplase cu femeia hotărâtă care venise la castelul Craven pentru a se confrunta cu un monstru. Trecuseră doar două zile, iar acea femeie părea atât de departe!

– Doar un sărut, Sidonie. Acesta e prețul libertății tale.

Părea sincer, nu avea acel ton diavolesc și nici privirea argintie care o provoca. Ea înlemni din cauza șocului. Părea prea frumos ca să fie adevărat. Putea să plece aproape la fel de inocentă precum venise și avea să o salveze pe Roberta. Simți un val de uimire și de ușurare, dar în același timp o înțepătură de invidie, de inacceptabilă dezamăgire.

– Mă vei lăsa să mă întorc la Barstowe Hall?

Pufni în timp ce îi eliberă mâna.

– Ai înnebunit? Nu așa ne-am înțeles.

–Oh, da, târgul, repetă ea.

–Cu mintea deschisă. Cu entuziasm real.

Un sărut nu părea un preț atât de mare pentru a evada dintr-o cameră plină cu promisiuni de intimitate.

–Cum îți vom măsura satisfacția?

Licărirea seducătoare reapăru, iar el se aruncă între așternuturi cu o încredere enervantă.

–*Bella,* nu mă aștept la satisfacție. Doar la un sărut de bună dimineața, nimic care să te marcheze pe viață.

Folosise verbul „a marca" pentru a-și expune din nou diformitatea, dar ea trecuse de mult de faza în care cicatricele aveau vreun efect asupra ei, în afară de acela de a-i aminti de un tragic moment de ghinion.

–Nu fi așa de sigur, bolborosi ea, în timp ce îngenunche precaută în pat.

Salteaua se îndoi, clătinându-se până când ea așeză o mână pe pieptul lui. Căldura atingerii lui o ardea și îi făcea inima să bată ca o tobă. El ridică sceptic sprâncenele în semn de batjocură când o văzu retrăgându-și mâna. Ea începu să tremure când îi simți atingerea în păr. Degetele lui îi tachinaseră sânii înainte de a se retrage, făcându-i sfârcurile să se întărească puternic.

–Bună dimineața, Sidonie, îi spuse el cu o tandrețe în care ea nu avea încredere.

Tandrețea era dușmanul invizibil. Sentimentele din acea dimineață îi demonstraseră acest adevăr de care nu mai putea scăpa. Nu-i mai putea nega vulnerabilitatea, dar nici puterea de seducție. Îl admira neîncrezătoare, observând lumina ademenitoare din ochii lui.

El îi eliberă părul și își puse mâinile la ceafă, încordându-și mușchii brațelor și ai pieptului. Arăta precum un pașă somnoros, care tocmai se pregătea să-și aleagă o cadână din harem pentru a-i ține companie. Se priviră pentru un moment care părea să nu se mai termine. Suspansul creștea în interiorul ei. El părea să fie mulțumit și lăsa timpul să treacă precum bulele din șampania băută cu o zi în urmă. Îi citi interesul, dar nimic mai mult. Ridicase din nou barierele sufletului. Lumina clară a zilei părea mai întortocheată decât umbrele în care se treziseră.

–Ei bine?

Se simțea ca un șoarece prins în cursă, așteptând ca vânătorul să o ucidă.

– Ei bine, ce? zise ea înflăcărată. Aș vrea să iau micul dejun înainte să se facă prânz, ripostă ea strângând din dinți. Nu ai de gând să mă săruți?

Părea extrem de amuzant și avea scântei în ochi.

– Nu.

– Nu? răspunse ea șocată, răsucindu-se pe călcâie.

– Tu chiar nu ești atentă atunci când închei un târg, nu-i așa, *bella?* Asta te poate băga în foarte multe necazuri.

Observându-i postura care emana atâta superioritate, ea strânse cu forță mâinile lângă trup. Era atât de neliniștită, nu era sigură dacă voia să-l plesnească, să-l sărute ori să fugă țipând din acea cameră.

– Deja m-ai băgat în necazuri sau nu ai observat? Dacă te sărut, putem să ne îmbrăcăm și să coborâm la parter?

– Un sărut în schimbul micului dejun? Cât de prozaică ești sub acest exterior extravagant, *tesoro!* Cât de dezamăgitor!

Îi ignoră complimentul. Nu era extravagantă. Era obișnuită, mai mult decât obișnuită.

– Suficient de dezamăgit încât să mă trimiți acasă?

– Dacă nu aș fi sigur, aș crede că vrei să te întorci la viața ta tumultuoasă, îi zise sarcastic.

Se încruntă, dorindu-și să nu fi fost atât de fragilă în fața vrăjii sultanului ei.

– Eram în siguranță acolo.

– Nu și dacă nebuniile surorii tale te pun în asemenea situații. Și cu un bărbat mai puțin... înțelegător decât mine.

– Este prima dată când face așa ceva.

Sidonie se împăcase deja cu situația în care o pusese Roberta, toată mânia ei dispăruse. Trebuia doar să-și amintească modul în care sora ei era forțată să-și ascundă vânătăile, atât de rușinată, copleșită de o rușine care nu-i aparținea. Își amintea schimbările de comportament ale lui William. Își amintea de cei doi băieți ai ei. Sidonie nu avea de ales, fusese nevoită să se ofere în schimbul salvării Robertei. Dar Merrick avea dreptate, fusese norocoasă. Dacă ar fi fost cu adevărat răufăcătorul de care îi povestise sora ei, chinurile ar fi fost insuportabile.

El îi zâmbi ca și cum era cel mai prețios lucru de pe planetă. Ce zâmbet mincinos!

– Chiar tu ai zis – dacă *tu* mă săruți *pe mine*. Sper că ai fost atentă la modul în care am spus asta.

Nervozitatea o făcea să se bâlbâie.

Nu vreau. Nu pot. Eu... Eu nu ştiu cum.

Părea atât de tandru înainte ca expresia feţei lui să se schimbe cu o simplă clipire a genelor lungi şi negre!

– Ieri, ai avut parte de câteva lecţii temeinice. Nu-mi imaginez că fata care m-a trimis la naiba o să tremure astăzi în faţa unui mic sărut.

Supravieţuise sărutărilor lui şi înainte. Auzea undeva în mintea ei râsul lui ca un ecou. Supravieţuise? Fusese vrăjită de acele sărutări. Privirile li se întâlniră, iar piciorul ei era suficient de aproape de al lui pentru a-l atinge.

– Bine.

Era doar un sărut, îşi zise ea.

Capitolul 8

Fusese doar un sărut... Jonas se străduia să rămână nepăsător în timp ce inima lui sălta precum acordurile unor dansuri scoţiene. Indiferent cât de mult îşi dorise să o tragă pe Sidonie spre el, îşi ţinu mâinile pe lângă corp în timp ce se întinse în faţa ei. Dacă i-ar fi ghicit foamea din pântec, cu siguranţă ar fi fugit. La naiba, nu avea să o mai prindă înainte să ajungă în Sidmouth! Nu voia să se gândească prea mult la asta, mai ales că ea îi studia cu o curiozitate arzătoare diformitatea feţei. Ce naiba avea să facă? Când se mişcă din nou, îi simţi mirosul cu care deja se obişnuise şi care îl obseda. Sidonie se întinse şi îi alintă braţul cu degetele. Sub atingerea ei, muşchii lui se întăriră.

– Eşti atât de încins, murmură ea, de parcă ar fi vorbit ca pentru sine. Precum un furnal.

Încercă să găsească un răspuns, însă îi simţi mâna sub cămaşă şi privirea arzătoare pe unul dintre sfârcuri, aşa că nu reuşi să scoată vreun cuvânt.

– Cât de interesant este corpul unui bărbat, continuă ea, pieptănându-i alene firele de păr de pe piept.

Tensiunea dintre degetele ei şi pielea lui îi făcea inima să galopeze.

– Nu eşti deloc precum bărbaţii pe care i-am văzut în fotografii. Am văzut atâtea statui!

În ciuda neliniştii, el reuşi să râdă.

– Chiar deloc.

Ea îl privi dezaprobator pentru a nu ştiu câta oară.

– Fotografiile nu reflectă mărimea și puterea, continuă ea.

El se abținu cu greu să nu-i spună ceva despre mărimea și puterea unui anumit organ de-al său. Înfipse unghiile puternic în cearșaful de sub el.

– La naiba, Sidonie, eliberează-mă de chinul acesta!

Îl privea de parcă era una dintre enigmele matematice nerezolvate ale lumii. În mod ciudat, calmul ei îl enerva. Naiba să o ia, trebuia să se simtă intimidată de gândul că era nevoită să-l sărute!

– Cred că ar trebui să te ridici, zise ea gânditoare.

– Sunt la comanda ta, doamna mea, spuse el ridicându-se și așezând un rând de perne în spatele lui.

După ce ezită îndelung, ea îi cuprinse fața cu mâinile. În mod instinctiv, el se feri. Detesta să fie atins pe față, să-i atingă cineva cicatricele. La naiba, pentru ea, și-ar fi dorit să nu fie speriat. Și-ar fi dorit să fie tânăr și pur, galant și demn. Nu era nici unul dintre aceste lucruri. Se aplecă spre ea și se simți inundat de mirosul ei de femeie, călduros și dulce, înmiresmat de mugurii dimineții. Apoi mâini catifelate îi cuprinseră gâtul, sâni din catifea se frecară de pieptul lui, iar respirația ei deveni una cu a lui când buzele li se atinseră.

Încrederea lui Sidonie în ceea ce făcea slăbea cu fiecare clipă. Mâinile lui Merrick stăteau leneșe pe lângă corp, iar buzele pe care le săruta nu-i răspundeau. Tot așteptase ca el să preia controlul și să o ducă în raiul plăcerilor.

Nimic.

Incertitudinea creștea, dar avu suficient timp să-i observe delicatețea buzelor, susurul respirației, căldura corpului deasupra coapsei ei. Își mișcă buzele lasciv, uimită de valurile de plăcere care îi înfiorau trupul. Simțindu-i emoțiile, buzele lui zvâcniră.

– Să nu îndrăznești să râzi de mine, zise ea trist.

– Niciodată!

Îi ținea chipul în palmele ei, pipăindu-i firele de păr din barbă. Ajunsese la un Merrick ascuns, pe care lumea nu avea să-l cunoască vreodată. Mai multă intimitate nedorită. Undeva în hățișurile provocării lui, abandonase orice iluzie că făcea aceste lucruri pentru un alt motiv în afară de dorința de a-l săruta.

„Ce fată rea!"

– Roșești, domnișoară Forsythe?

Refuză să-i răspundă, studiindu-i gura și buzele. Acea gură spunea atât de multe, îl trăda în atâtea feluri! Pasiune. Umor. O vulnerabilitate pe care ar fi luat-o cu el în mormânt înainte de a o recunoaște.

Îşi linse buzele gândindu-se la gura lui asediind-o pe a ei cu o zi în urmă.

„Ah..."

– Arăţi precum cineva prins cu mâţa în sac, zise el îngrijorat.

– Aşa să fie? îi răspunse ea, mângâindu-i faţa, apoi sărutându-i fiecare colţ al gurii.

Îl auzi suspinând înăbuşit. În sfârşit, se părea că eforturile ei duceau undeva. Urmându-i exemplul pe care îl experimentase atât de bine, îl muşcă şi îi supse delicat buza de jos. Avea un gust minunat. Sărat. Încins. Cărnos. Pentru a-l provoca, scoase limba şi se jucă uşor cu vârful pe buzele lui. Îşi ridică privirea şi o întâlni pe a lui.

– La naiba, Merrick, nu te mai împotrivi!

– Nu te străduieşti suficient, îi răspunse el, încercând să pară nonşalant, dar vocea lui răguşită arăta că preludiul ei neîndemânatic îl excita.

– Abia am început, îi şopti ea.

Jonas se pregăti pentru mai multe săruturi tulburătoare. Avusese nevoie de fiecare dram de control pentru a nu-i răspunde atunci când îi muşcase buza. Zguduit şi tulburat, îşi promisese să nu ducă sărutul mai departe. Dintr-odată, avea gânduri care nu-i stăteau în fire – la naiba, parcă îi spălase cineva creierul, trebuia să meargă la un doctor! Plăcerea ce îl cuprinse când îi simţi limba jucându-se pe linia gâtului lui devenea insuportabilă.

– Cred că eviţi pasul cel mare, îi zise el, conştient că nici măcar teama de iad nu putea să-i oprească tremurul vocii.

– Îmi pregătesc terenul, îi răspunse ea, sărutându-i maxilarul.

De această dată, când buzele ei le întâlni pe ale lui, nu mai avu puterea să o respingă. Îi acceptă limba – limba ei hotărâtă să-l supună. Gemu încet. Încordată, ea se retrase ca şi cum ar fi vrut să creadă că el era un bărbat mai bun decât şi-l imagina. Din păcate, nu-i putea oferi o asemenea confirmare. Dar o dorea atât de mult, încât îi venea să-i promită că avea să se schimbe, că o să devină demn de ea. Totul începuse precum un joc de dimineaţă, iar acum orice dorinţă de a o tachina dispăruse. Aveau o conversaţie tăcută prin intermediul privirilor.

„Te vreau."

„Nu poţi să mă ai."

„Am nevoie de tine."

„Nu eşti demn de mine."

„E adevărat, şi totuşi mă vrei."

„Da, te vreau."

O auzi inspirând suav. Apoi încet – oh, atât de încet! –, se aplecă spre el, atingându-i buzele cu buzele ei atât de delicat de parcă ar fi fost un înger. Jonas nu era prin natura lui un bărbat tandru. Avusese parte de violență încă din copilărie, așa că nu cunoștea tandrețea. Clădirea imperiului lui necesitase și mai multă cruzime. De la moartea tatălui său, nu mai iubise pe nimeni. Credea că își fortificase atât de mult zidurile, încât nu avea să mai simtă ceva vreodată. Sărutul lui Sidonie îi înjunghiase inima pe care o credea de nepătruns.

De această dată, când îi simți limba lingându-i buzele, îi permise să-l pătrundă. Suspină și o sărută cu o totală renunțare și plăcere. Sidonie era un bun învățăcel. La naiba, cât de repede învăța! Gemând, îi cedă. O cuprinse în brațele lui, aducând-o aproape de piept. Până în clipa aceea, prin toate manevrele lui, își propusese să o seducă, dar fără a o marca pe viață. Acum însă îl împinsese dincolo de orice control.

Ea gemu și îi răspunse cu aceeași pasiune. O rostogoli, ajungând deasupra ei, și trase așternuturile tremurând. Nu-și amintea să-l fi făcut vreodată vreo femeie să tremure așa. Sidonie îl făcea să tremure. Ușor, pătrunse între picioarele ei. I se ridicase halatul. Îi împinse nemilos cămașa de noapte până când mâna lui îi întâlni coapsa.

Nu tremura doar el. În brațele lui, și ea tremura precum o frunză în vântul puternic de toamnă. Încet, fără a o speria, urcă mâna mai sus. Gândul că era atât de aproape de mugurul ei îl înnebunea. Întinse și mai mult degetele până când ajunse la firele crețe de păr umed. Îi atinse mugurul încins, înfruptându-se în final din fructul oprit. Ea gemu șocată și se smuci, respirând alert. La naiba, fusese prea mult, prea repede, prea dintr-odată!

– Nu... așteaptă, rosti ea răpusă, într-un mod în care nu o mai auzise până atunci.

Puse o mână între ea și pieptul lui, ca și cum ar fi vrut să ridice o barieră. Sub palma ei, inima lui se zbătea precum un pește pe uscat.

– Ești mulțumită dacă ne oprim aici? întrebă el răgușit.

Ea îl privea încurcată, iar ochii lui nu-i ofereau nici un fel de consolare. Brațul lui încă o țintuia, ar fi trebuit să o tragă foarte puțin înapoi, acolo unde o dorea.

– Sidonie, spune-mi că vrei! o provocă el, înțelegând că, pentru ea, el constituia cea mai mare teamă, dar și cea mai mare dorință.

Incertitudinea din ochii ei crescu.

– Nu pot.

– Dar vrei...

– Eşti vocea tentaţiei şi a diavolului, zise ea încruntată.

Era atât de frumoasă, cu ochii ei mari şi sprâncenele negre şi dese! Avea obrajii îmbujoraţi şi buzele roşii, acele buze atât de pasionale. Din sufletul pe care nu credea că-l mai are, răsună o rugăminte.

– Cedează, *tesoro!* Cedează şi salvează-ne pe amândoi de la nebunie!

Ea înmărmuri la încercarea lui de a o trage mai aproape, privindu-l necruţătoare.

– Mi-ai dat cuvântul tău că decizia va fi a mea.

O prinse de maxilar. Acei ochi nemişcaţi continuau să-l studieze. Oh, iadul şi blestemele! Suspinând, se predase în faţa ei.

– Dacă pleci din această casă fără să fii atinsă, *amore mio,* o să ne pară rău amândurora.

Mai puţin încordată şi cu o expresie ce trăda o anumită uşurare, ea începu să se înmoaie din nou în braţele lui, redevenind femeia pasională care îl sărutase mai devreme ca şi cum nu ar fi existat altceva pe pământ.

De această dată, el ştia că nu trebuia să o constrângă să rămână când avea să se ridice din patul lui. Îşi înfrână dorinţa de a o face. Dacă viaţa lui depindea de asta, nu putea spune dacă ar fi vrut ca ea să rămână o oră, o zi sau pentru totdeauna.

Sidonie hoinărea pe plajă, privind spre orizont. Cum putuse să fie atât de proastă în acea dimineaţă? Avusese noroc că Merrick o lăsase să plece. Un bărbat cu experienţa lui sigur ghicise că i-ar fi cedat, abandonând bunul-simţ şi decenţa.

În ciuda razelor soarelui, vântul era tăios. Marea părea să aibă un rând nesfârşit de pălăriuţe albe. Briza după-amiezii îi flutura părul dintr-o parte în alta. Ghetuţele ei scurte zdrobeau nisipul de sub picioare în timp ce se îndepărta de castelul Craven şi de enigmaticul lui proprietar.

Merrick nu i se alăturase. În acea zi, fusese absent în toate modurile posibile. După interludiul pasional din dormitor de noaptea trecută, se retrăsese, redevenind gazda şarmantă, povestitorul interesant. La suprafaţă, manierele lui rămăseseră neschimbate. Dar ea ştia – chiar ştia – că el îşi dorea în mod deliberat să adâncească distanţa dintre ei. În acea dimineaţă, împărtăşiseră ceva mai mult decât o simplă dorinţă, ceva uluitor pentru trup, dar şi pentru suflet. Oricum, el respingea orice formă de ataşament emoţional.

Nemulţumită, se aplecă să ridice o piatră neagră, cu suprafaţa fină, pe care o aruncă în valuri. Valurile neliniştite ale mării

oglindeau propria neliniște. Blestemându-și slăbiciunea în fața stratagemelor ticălosului, strânse o mână de pietricele pe care le aruncă una câte una în apă. O activitate stupidă și inutilă. Nu mai stupidă și inutilă decât cunoașterea pericolului pe care un bărbat îl putea aduce în viața unei femei. Cu toate acestea, ea își dorea acea distrugere cu o fervoare inimaginabilă.

Aruncă o bucățică argintie de cuarț, care făcu stropi și mici valuri dincolo de talaz. Suspină și își mușcă buza. Desfăcu pumnul și aruncă restul pietricelelor pe nisipul galben.

Nu avea nimic de câștigat și pierdea totul dacă devenea amanta lui Merrick. Când era departe de el, știa asta, dar când era cu el... Cu cât o atingea mai mult, cu atât își dorea mai tare atingerea lui.

Naiba să-l ia pe Merrick, îi subminase toate principiile! Orbită de poveștile imorale și nemiloase ale Robertei, se așteptase ca el să fie răufăcătorul din basme, însă bărbatul pe care îl descoperise era mai mult un prinț decât un căpcăun. Inima ei tremura după prezența lui, deși fiecare moment petrecut cu el îi făcea conștiința să ragă precum un măgar turbat. În fiecare minut mințea, chiar dacă prin omisiune. Iar minciuna era oribilă – ascunsă, avea să-i umbrească toată existența.

Sidonie putea să dovedească faptul că Jonas Merrick nu era un bastard și că era adevăratul Lord Hillbrook. În urmă cu câteva săptămâni, în timp ce cataloga biblioteca din Barstowe Hall, descoperise jurămintele de căsătorie dintre Anthony Charles Wentworth Merrick, al cincilea viconte de Hillbrook, și Consuela Maria Albertina Alvarez y Diego. Documentul fusese ascuns într-un volum ponosit al romanului *Don Quijote*. Așa cum tatăl lui Jonas susținuse mereu, un cleric englez care călătorea prin lume, poposit la o parohie din Oxfordshire, susținuse ceremonia de căsătorie la Fuentedivallejo, în Spania, în 1791. Preotul decedase înainte de a se întoarce acasă. Când francezii atacaseră Fuentedivallejo în 1813, arhivele fuseseră incendiate. Sidonie descoperise singura dovadă palpabilă a existenței căsătoriei.

Strânse pumnii privind marea tulburată. Cerurile să o protejeze, nu-i putea spune lui Merrick ce descoperise, nu fără a abandona orice speranță de a o salva pe Roberta de la violența și iadul de acasă! William avea drepturi legale depline asupra Robertei ca și cum ar fi deținut-o ca pe oile și vitele de pe proprietatea lui. Soția lui ar fi fost captivă pentru totdeauna dacă nu ar fi cedat toate pretențiile asupra ei.

Acum, jurămintele de căsătorie erau în siguranță într-o bancă din Londra. Nu-i mărturisise nimic Robertei despre această descoperire,

nu avea încredere că sora ei putea să păstreze totul secret, mai ales că planul ei se baza pe discreție. În câteva luni, înarmată cu banii de pe moștenirea ei și cu această informație, Sidonie avea de gând să-l șantajeze pe William pentru a-și elibera soția. Nu că ar fi avut încredere că William avea să cedeze fără a lupta murdar. Bancherii aveau instrucțiuni clare să deschidă plicul sigilat și să publice conținutul acestuia în cazul în care i s-ar fi întâmplat ceva rău lui Sidonie.

În ziua în care descoperise jurămintele de căsătorie, își dorise să o ia pe Roberta și să o ducă departe de William, dar, în cele din urmă învinsese precauția. Sidonie îl cunoștea suficient de bine pe William și îi știa pasiunea de a se certa și de a se judeca, așa că se asigurase din timp de autenticitatea documentului.

Sidonie trimisese o scrisoare către fosta parohie a preotului decedat, solicitând confirmarea privind călătoriile lui pe meleagurile spaniole și cerând o copie a semnăturii lui pentru validare. Răspunsul nu venise până la plecarea ei în acea seară fatidică în care Roberta jucase acel joc dezastruos cu Jonas Merrick. Oricum, tot ar fi trebuit să vină la castelul Craven.

Ura lui William față de vărul lui se transformase în obsesie. Nici măcar amenințarea că își putea pierde titlul nu ar fi salvat-o pe Roberta din mâinile răzbunătoare ale soțului dacă ar fi aflat că l-ar fi înșelat cu dușmanul lui de moarte.

Sidonie știa că nu era corect să ascundă adevărul doar pentru propriile interese, însă își aminti ultimul atac al lui William asupra Robertei. Își aminti anii de abuz care îi transformaseră sora dintr-o făptură radioasă în ceva greu de recunoscut. Sidonie îl detesta pe William pentru lașitatea lui, dar și pentru că îi furase sora atât de iubită. Roberta, protectoarea ei din copilărie, se pierduse într-o lume care era doar a ei și în care nu-i mai păsa de altceva decât de jocurile de cărți și de zaruri.

Având dovada căsătoriei, Sidonie o putea îndepărta pe Roberta de influența oribilă a lui William și spera să-i retrezească acea căldură sufletească și să o transforme din nou în femeia vibrantă care era îngropată adânc sub crizele de nervi și schimbările bruște și năucitoare de comportament.

Jurămintele de căsătorie urmau să o salveze la propriu pe sora ei și aveau puterea de a le oferi un viitor mai fericit copiilor ei, Thomas și Nicholas.

Dar toate acestea fuseseră înainte ca Sidonie să-l cunoască pe Jonas Merrick.

În acea după-amiază în care concepuse acest plan la Barstowe Hall, totul fusese foarte simplu. Sidonie știa atunci că păstrarea secretului nu rănea pe nimeni în vreun mod vizibil. William deținea titlul, chiar dacă dezonora familia, iar vărul lui avea banii. Iar orice inconveniență pe care adevăratul moștenitor o avusese trebuia să se fi evaporat odată cu trecerea timpului.

Așa își spusese Sidonie. Așa credea ea.

Asta, până când privise în ochii lui Jonas Merrick și îi văzuse amărăciunea și cât de mult detesta faptul că era bastard. Asta, până când inima ei tâmpă jinduia să facă tot posibilul pentru a-l elibera de această povară. Putea să-i schimbe viața doar prin rostirea unor cuvinte. Dar aceste câteva cuvinte aveau să o condamne pe Roberta pentru totdeauna la o viață mizeră. Simți o furnicătură în spatele gâtului care o avertiza ca nu mai era singură pe plaja bătută de vânt. Se întoarse cu spatele la marea sălbatică.

Merrick purta o cămașă albă și pantaloni, iar pe umeri îi flutura o haină largă, menită să-l apere de frig. Inspira atâta forță și virilitate! Amintirea modului în care o sărutase oprise timpul în loc, nu mai vedea nimic din jurul ei în afară de prezența lui.

Înaintă către ea, cizmele lui afundându-se în nisip.

– Te-ai adăpostit aici ca să arunci toate blestemele asupra mea?

Tresări auzindu-l, deși îi vorbise pe obișnuitul lui tonul sarcastic și cu umor. Era precum un cățel care fusese bătut, pregătit să atace pentru a para o lovitură.

„Oh, Jonas..."

Își simțea inima plină de compasiune. El era atât de rănit, încât nu era sigură că ar putea cineva să-l vindece. Cu siguranță, nu o fată pe care o întâlnise din întâmplare și care avea să bântuie în viața lui doar o săptămână. O fată care îl trăda în fiecare moment. Dintr-odată, nu mai era atât de sigură de deciziile pe care le luase. Ororile pe care și le imaginase că o așteptau la castelul Craven nici nu se puteau compara cu cele pe care le comitea prin tăcerea ei. Se gândise că avea să-și riște doar trupul venind acolo, însă acum era în joc sufletul ei.

– Sidonie? o întrebă el iscoditor.

– Nu trebuie să fiu singură pentru a te blestema.

– Cred că nu, răspunse el, analizând-o atent, de parcă ar fi ghicit că ascundea ceva.

Bineînțeles că ascundea ceva, și nu era vorba doar de dorința ei de neînțeles, contrar virtuții și instinctului de apărare. Ascundea nevoia de a-l avea.

În timp ce el înaintă, ea îi simți răceala din privire. Trebuia să fie recunoscătoare. Dacă nu-i permitea să-i intre în suflet, avea mai multe șanse să nu se facă de râs. Însă, la naiba, nu simțea asta! Avea sentimentul că el o încuiase afară, în zăpadă, în timp ce se afla în interior, la căldură, bând un coniac care îi încălzea inima.

Îi făcu semn cu mâna, arătându-i plaja.

– Ce-ar fi să facem câțiva pași?

– Bine, zise ea tremurând.

Îi observase stânjeneala. Observa totul.

– Sau mai bine mergem în casă.

Înapoi în casă? Înapoi în locul unde plutea acea pasiune tulburătoare și fără de sfârșit dintre ei? Într-un fel, i se părea și mai atrăgător afară, sub cerul deschis, cu vântul jucându-se în pletele lui dese de nomad. Însă acolo, afară, era mai puțin conștientă de faptul că fiecare moment pe care îl petrecea cu el o făcea să-i cedeze mai mult.

– N-nu, îi zise, detestându-și propria bâlbâială.

– Cum vrei tu, îi răspunse el, dându-și jos mantia de pe umeri.

Materialul greu o împresură, oferindu-i căldură și un amestec puternic de mirosuri – de cai și de piele, de mare, dar și cel mai îmbătător miros, cel a lui Jonas Merrick. Înfășurată în mantia lui, se simțea îmbrățișată de el. Încercă cu jumătate de inimă să i-o returneze.

– Nu o să-ți fie frig?

– Diavolul are grijă de ai lui, îi răspunse el râzând în timp ce înaintă.

Se grăbi să-l ajungă și să țină pasul cu el.

– Mi-aș dori să nu fii atât de bun, zise ea cu o voce înfundată, ținându-și cu mâna părul răvășit de vânt.

– Eu nu sunt niciodată bun.

– Cel puțin nu recunoști asta, murmură ea, simțind cum fiorii vinovăției își înfig ghearele în carnea ei.

Avea sentimentul teribil că, dacă ar fi stat să cântărească păcatele, ale ei le întreceau pe cele făcute de Jonas Merrick contra ființei ei firave.

Capitolul 9

Jonas nu suporta astfel de opinii legate de comportamentul lui, așa că se întoarse pentru a o privi direct în față pe Sidonie.

– Să nu te păcălești crezând că sunt un om bun!

Uimită, se holbă la el, apoi își înclină bărbia.

– Cred că ești un om mai bun decât te consideri tu.

– Păcatele mă condamnă, zise el râzând cu amărăciune.

Jonas spera să-i taie elanul. Dar se presupunea că acum o cunoștea mai bine.

– Spune-mi unul. Se zice că spovedania este hrană pentru suflet.

Își înăbuși dorința de a fi acid și de a-i spune că el nu avea suflet, deși în mod categoric asta simțea, în ciuda unor urme de onoare care reapăruseră în viața lui agonizantă sub influența lui Sidonie. Altfel, cum s-ar fi explicat că încă era virgină, deși petrecuse trei zile în ghearele lui?

– Se spun destule mizerii.

– Tu ai deschis subiectul răutății tale. Vreau doar să confirmi cât de rău ești în realitate.

Ea se opri pentru a-și îndepărta firele de păr de pe față. Briza se întețea.

– Spune-mi doar un lucru pe care l-ai făcut și care te pune dincolo de mântuire, apoi o să te las în pace să meditezi la toate lucrurile oribile pe care le-ai făcut.

– Foarte amuzant.

Cât de mult regreta că o provocase! Își aminti dezgustat modul în care îl privise când îi dăduse haina lui. Dacă lua în considerare noțiunile de strategie, ar fi trebuit să o facă să creadă că era un bărbat decent, dar ideea că ar fi fost dezamăgită îl făcea să se simtă rău. Nu era prima dată, de când o întâlnise pe Sidonie când își blestema simțul onoarei ce îi distrugea toate planurile.

– Ai ucis pe cineva?

Conștientiza faptul că ea credea că el nu avea cine știe ce păcate.

– Nu cu mâinile goale, răbufni el, începând să meargă pe plajă.

Ea grăbi pasul pentru a nu rămâne în urmă.

– Spune-mi!

Mai că-i venea să o trimită la... În schimb, se opri și o privi. Dacă ținea morțiș să-i afle toate crimele, avea să-i spună, la naiba! Dar cum să aleagă doar un păcat din sutele pe care le comisese?

– Vrei să știi dacă am omorât pe cineva?

Se uită spre Sidonie, și ea se opri, menținând, precaută, distanța între ei. Probabil ghicise că nu era departe de dorința de a o prinde de umerii firavi și de a o scutura puțin.

– Da!

– Draga mea, am ucis mii de oameni, îi zise el sacadat și pe un ton arogant, mijind ochii.

Sidonie strânse puternic faldurile fustei pentru a se feri de vântul puternic, dar și pentru a-și ascunde tremuratul.

– Nu te cred!

Acel zâmbet de superioritate pe care învățase să-l urască se ivi pe buzele lui Merrick.

– Pe mormântul mamei mele, îți jur că este adevărat!

Șocul o lovi din plin și redeveni rațională. Știa că era un joc. Un joc grotesc și întunecat, dar sigur era o înșelătorie la mijloc.

– Cum?

Amuzamentul lui dispăru, iar Sidonie simți că el regreta faptul că îi spusese chiar și puținul acela.

– Nu sunt mândru de asta, Sidonie. Să lăsăm lucrurile așa.

„Nu! Nu, nu, nu!" Era prima dată de la săruturile din acea dimineață când reușise să-i străpungă armura în care își înfășurase emoțiile. Voia să știe totul despre el. Nu ca să-l urască, era dureros de conștientă că nu avea să-l urască vreodată. În ciuda hotărârii ei de a urî toți bărbații.

– Jonas, spune-mi ce ai făcut, rosti ea încet, așezându-se pe nisip și făcându-i semn cu mâna să i se alăture.

Nu era sigură că avea să vină lângă ea, dar, după ce ezită scurt, suspină și cedă. Părea trist și obosit. Orice făcuse – iar ea nu putea să creadă că omorâse mii de oameni –, îi tulbura conștiința pe care spunea că nu o are.

Stăteau tăcuți de atât timp, încât avu impresia că nu avea să-i mai răspundă. Apoi oftă și începu să vorbească pe un ton rece și gol, de parcă ar fi descris experiențele altui bărbat.

– Mi-am petrecut mulți ani din viață fiind supărat, Sidonie. Supărat pe ideea de a fi bastard. Supărat din cauza rușinii pe care o adusesem tatălui meu, pe propria mea rușine. Supărat pe aroganța oarbă a lui William. Supărat pe...

Făcu o pauză, iar ea îl urmări ridicându-și mâna către cicatrice, înainte de a o coborî.

– Poți să-ți imaginezi.

– Ai avut și motive, șopti ea, dar el părea să nu o audă.

– Deși tatăl meu era un bărbat bogat, eu eram pornit să adun o avere care să șteargă cumva urmele descendenței mele, faptul că eram bastard și scandalul. De atunci, am învățat că acest lucru nu se va întâmpla oricâți bani aș aduna. Dar eram tânăr și credeam

că aș fi putut câștiga respect în calitate de moștenitor al lui Lord Hillbrook dacă aș fi devenit tipul de bărbat care avea puterea să decidă soarta națiunilor. Voiam să fiu atât de bogat, încât răutățile lumii să nu mă mai poată răni vreodată.

Sidonie rămase tăcută. Faptul că reușise, în ciuda sorții crude, nu era o surpriză. Era un luptător. Admira asta la el, dar știa că nu era într-o dispoziție potrivită pentru a accepta complimente. Ceea ce îi povestea îi întărea convingerea că fusese traumatizat înainte de a ajunge adult. O rodea curiozitatea în ceea ce privea diformitatea lui, dar își înfrână dorința de a-l întreba. Dacă l-ar fi întrerupt acum, nu ar mai fi aflat nimic despre trecutul lui.

– Pe atunci, nu eram prea mofturos când venea vorba de investițiile pe care le făceam sau despre piețele de desfacere pe care le alegeam.

– Ai încălcat legea?

– Nu, zise el clătinând din cap, am fost suficient de isteț încât să găsesc modalități de a rămâne de partea legalității. Dar am încălcat mii de legi morale.

– Cum?

– În atâtea moduri, răspunse el ridicând din umeri. Ca să-ți dau un exemplu, i-am ajutat pe otomani în atacurile lor. Aveau aur, iar eu aveam materiale de război. Dacă nu luăm în calcul consecințele, o asemenea afacere era o potrivire venită din rai. Dacă le luăm, atunci era un pact cu diavolul, țesut din adâncurile iadului.

Profitase de ororile războiului. Își imagina cât îi împovărase asta sufletul.

– Ce te-a făcut să te oprești? întrebă ea, sigură că el făcuse asta.

– După moartea tatălui meu, m-am întors în Grecia și am văzut cum fusese utilizat armamentul meu. Când m-am dus în orașul în care am gustat pentru prima dată baclava, am găsit doar fantome. Un patriot grec se adăpostise de mânia autorităților, iar Sanjak-bey executase fiecare bărbat, femeie și copil drept răzbunare.

Cât de înfiorător! Cât de dezgustător! Sidonie nici măcar nu se mai strădui să-i spună lui Merrick că el nu era direct răspunzător pentru acea vărsare de sânge. Sau că nu avea de unde să știe că armele lui fuseseră cele care cauzaseră tot dezastrul. Ar fi fost periculos să o facă.

– Presupun că ai încercat să-ți îndrepți greșelile.

Privea pierdut în zare către marea zbuciumată, cu ochii blocați în trecut, revăzând toate acele orori și simțind din nou un val de vină.

– Încă încerci să mă vezi mai bun decât sunt, îi zise el.

Își dădu seama că, în timp ce povestise, îl prinsese de mână. Încercă să se retragă, dar el o strângea cu o fermitate care îi trăda calmul exterior.

– Ai încercat să-ți îndrepți greșelile?

Tonul lui rămăsese rece și detașat, în ciuda tensiunii interioare.

– Cum poți să răscumperi decesul unei familii, pierderea unei comunități? Am stat acolo suficient de mult pentru a găsi supraviețuitori pierduți, ascunși pe dealuri, și pentru a-i ajuta să evadeze pe cei care își doreau să plece. Le trimit bani celor care au ales să rămână, sufletelor vremelnice. Dar nu e suficient.

– Totuși, asta înseamnă ceva. Presupun că nu ai mai vândut niciodată arme de război.

– Am avut parte de o dovadă destul de grăitoare a rezultatelor lăcomiei mele, așa că am decis că pot trăi fără astfel de profituri. Fabrica de muniție din Manchester este acum cel mai mare producător de artificii.

În ciuda seriozității momentului, ea nu se putu abține să nu râdă, dar fu un râs admirativ.

– Oh, e minunat, Jonas!

El o privi dezgustat.

– Nu ai auzit nimic din ce am zis?

Ea se încruntă.

– Bineînțeles că am auzit.

El înclină capul dezaprobator, nemulțumit de bunăvoința ei, și se ridică, scuturându-se de nisip.

Sidonie își tot spunea că trebuia să facă ceva pentru a se impune în fața lui, cel puțin să-și tragă mâna dintr-a lui. Își întări hotărârea. Cu siguranță, el credea că tot ce îi mărturisise avea să o determine să-l disprețuiască, însă ei doar îi întărise părerea pe care deja o avea despre el. Până la urmă, el își pusese imaginația la încercare și transformase o fabrică de instrumente aducătoare de moarte într-una care producea materiale ce aduceau bucurie.

Cum mai putea să-i reziste acum? Jonas Merrick era un bărbat cum nu mai văzuse niciodată.

Ghemuită pe scaunul de lângă fereastra din bibliotecă, Sidonie îl privea pe Merrick, care stătea lângă rafturi. Camera aceea era mult mai seducătoare decât seraiul turcesc în care fusese cu o zi în urmă. Mobilată atât de elegant de parcă fusese adusă din reședința unui

gentleman din Londra. Plină de cărți din tavan până în podea. Mobilă din mahon lustruită, iar deasupra, în aer, un balcon elegant cu o balustradă rafinată.

Dilema care o tortura încă de pe plajă nu-i mai dădea pace de când se întorseseră. În plus, trecuse mai bine de o oră. Un lucru era clar, trebuia să-i spună lui Merrick despre legitimitatea lui. Nenorocirea Robertei era îngrozitoare, dar nu justifica furtul moștenirii acestui bărbat. Sidonie trebuia să conceapă alt plan pentru a-și salva sora. Această situație o împovăra când își amintea că, în cei opt ani de când Roberta era cu William, jurămintele de căsătorie erau prima rază de speranță, prima șansă de salvare. Dar asta nu era problema lui Jonas. Păstrând acest secret, Sidonie îl susținea pe William în furtul drepturilor și a privilegiilor care erau atribuite titlului de lord. Ușa se deschise larg, iar doamna Bevan intră grăbită.

– A venit cineva, stăpâne.

Merrick închise brusc cartea pe care o ținea în mână.

– Am zis că în această săptămână nu primesc pe nimeni, doamnă Bevan.

Femeia nu se mișcă.

– Nu am de gând să-l trimit pe ducele de Sedgemoor înapoi cu coada între picioare.

Sidonie observă expresia stranie de pe chipul lui Jonas – nu era mulțumire, dar nici ostilitate.

– Unde este Excelența Sa?

– Merge agitat pe hol, nu pare deloc genul răbdător.

Merrick zâmbi șiret.

– Nu este.

Sidonie se ridică în picioare, îngrozită și rușinată. Ea și Merrick fuseseră atât de izolați, încât aproape că uitase că o aștepta umilirea – și nu doar pe ea, ci întreaga familie – dacă se afla de prezența ei.

– Nu poate să afle că sunt aici!

Hotărât, Merrick aranjă cartea pe raft.

– Ascunde-te pe balcon! O să încerc să scap de el cât se poate de repede.

În timp ce Sidonie urca scările înguste și scârțâitoare ce duceau spre balcon, doamna Bevan ieși pentru a-l pofti pe duce. Abia dacă avu timp să iasă pe balcon, că se și auzi ușa deschizându-se din nou.

– Excelența Voastră, zise Merrick cu răceală.

Lui Sidonie i se puse un nod în gât când auzi tonul vocii lui. Vorbea în același mod în care o tratase când sosise ea la castel.

– Merrick, îi răspunse cu ton neutru o voce pătrunzătoare.

Urmă o pauză. Curioasă, Sidonie se furișă mai aproape de marginea balconului pentru a-i spiona. Din acel unghi, avea o priveliște clară spre fața lui Merrick, cu expresia lui obișnuită de umor sarcastic, cu o privire fixă și cu cicatricele la vedere. Tot ce vedea din celălalt bărbat era postura dreaptă, părul negru precum al unui corb și niște umeri impresionanți îmbrăcați cu o haină de un albastru-închis.

– Cărui fapt îi datorez această plăcere?

Merrick părea să mintă cu privire la „plăcere".

– Eram în trecere.

Jonas nici nu se sinchisi să răspundă la acest comentariu. Castelul Craven nu era în drum spre nicăieri. Sidonie știa că tocmai de aceea îl alesese, pentru a-și duce la capăt planurile în privința Robertei.

– Nu am auzit vreo caleașcă.

– Am călărit din Sidmouth. Sora mea, Lydiahas, s-a stabilit la o proprietate în afara orașului cu noul ei soț.

Ducele se mișcă în sfârșit, iar Sidonie îi văzu fața. Își înăbuși cu greu un suspin de admirație. Era atât de frumos, încât îți tăia respirația, cu trăsături cizelate, precum un erou dintr-o legendă. Perfecțiunea lui umbrea urâțenia lui Merrick. Cei doi bărbați erau la fel de înalți și cam de aceeași vârstă, dar acolo se termina asemănarea dintre ei.

– Și te-ai decis să cauți un amic cu care nu ai mai discutat de peste douăzeci de ani?

– Richard mi-a sugerat să vin.

– Oh, asta explică tot.

După acest schimb de replici sarcastice, se așternu un val electric de liniște. Sidonie nu putea să definească relația dintre cei doi bărbați. Era mult mai complexă decât o simplă animozitate sau o întâlnire între cunoștințe incompatibile.

– Dracu' să te ia cu tot cu mândria ta enervantă, Merrick! Eu te-aș fi lăsat să putrezești, dar Richard a insistat să te avertizez despre amenințările lui Hillbrook.

De această dată, suspinul lui Sidonie se auzi foarte clar. Ce naiba era în neregulă cu ea? Cu inima galopându-i, se afundă lașă în podeaua balconului. Spera că se retrăsese la timp, iar ducele nu o văzuse.

– Ce naiba a fost asta? întrebă tăios ducele.

Sidonie nu putea vedea dacă ducele se uita către locul în care se ascundea ea.

– Ai o femeie aici, Merrick? continuă ducele. De asta te-ai izolat în această ruină aproape inaccesibilă? Când am mers la birourile tale, mi-a fost foarte greu să aflu de la funcționarul-șef unde ești.

– Nici o femeie care se respectă nu ar sta în Devon, mai ales în noiembrie, zise Jonas nepăsător.

Sidonie spera ca acest răspuns să-l fi convins mai mult pe duce decât pe ea.

– Imaginația îți joacă feste, bătrâne. Casele astea vechi sunt pline de șoareci. Orice foșnete și murmure sunt cauzate de rozătoarele din pereți.

Lipsa răspunsului ducelui indica scepticismul acestuia. Inima lui Sidonie bătea cu o viteză uluitoare, în timp ce aștepta ca el să pună și mai multe întrebări, deși ar fi fost o încălcare a codului bunelor maniere pentru celebrul duce de Sedgemoor. Chiar și ea, în izolarea ei, auzise despre bunul-simț, bunul-gust și virtutea Excelenței Sale. Părea un asociat neașteptat al contestatului Jonas Merrick, dar sigur aveau o legătură de amiciție sau de afaceri. Altfel, de ce ar fi venit ducele acolo?

– Ce mai spune William? întrebă Merrick nerăbdător.

– Te amenință cu moartea și ruina, spunând că te va raporta autorităților pentru practici ilegale în afacerea privind smaraldele. Te detestă!

– Asta nu e o noutate.

– Vrei să spui că nu ai încălcat regulile sprijinind dezbinarea companiei?

– Nu am făcut nimic care mi-ar putea aduce oamenii legii pe cap. Am avut trecere la anumite persoane privind minele? Poate. Dar compania era blestemată să putrezească dinainte să intervin eu.

Sidonie simți cum o cuprinde panica, sufocând-o. Oare William își vărsa frustrările asupra soției lui lipsite de apărare? Nu reușise niciodată să o salveze pe Roberta de violențele lui William, indiferent cât de des încercase, însă era un chin să fie atât de departe și să nu știe ce se întâmpla cu sora ei.

– Ești mai rece decât un pește mort, Merrick.

Sidonie își înălță capul la fix pentru a vedea expresia ducelui transformându-se în dispreț. Cel puțin acum își îndreptase privirea asupra lui Merrick și nu mai era atent la cei care trăgeau cu urechea.

– Știam că va fi o pierdere de timp să vin aici. Te-am avertizat, așa cum i-am promis lui Richard. Știu pe unde să ies.

Merrick suspină puternic. Agresivitatea îi părăsi postura și făcu semn cu mâna către un scaun.

– Stai jos, pentru numele lui Dumnezeu, și bea un pahar înainte să pleci! O să se întunece până ce vei reuși să te întorci în civilizație.

– Nu te deranja, zise ducele, așezându-se pe unul dintre scaunele de piele și privindu-l nemulțumit pe Merrick cum umplea două pahare.

– În sănătatea ta, spuse Merrick sec, ridicând paharul cu coniac către invitatul său, sprijinindu-se insolent de biroul masiv.

– Sănătatea ta este motivul pentru care mă aflu aici, rosti Excelența Sa după ce sorbi din vin.

– Vărul meu nu a fost niciodată timid în a-și afirma dorința de a eradica mizeria bastardă din rândurile familiei.

– Richard l-a văzut la White, săptămâna trecută. Omul pare că trece printr-un fel de colaps.

– Unul financiar, oricum. S-a împrumutat masiv pentru a cumpăra acțiuni la mine. Din informațiile mele, nu mai are cu ce să-și plătească datoriile.

– Te consideră vinovat pentru asta.

– Și foarte bine face! Toată viața mea am făcut tot ce am putut pentru a-l ruina.

– Ceea ce merită, indiferent ce opinie am eu despre metodele tale, adăugă ducele, făcând o pauză. Nu pot să nu simt compasiune față de soția lui Hillbrook și față de copiii lor. Ei nu ți-au greșit.

Jonas ridică din umeri.

– Nu se putea evita asta. Cel puțin, nu vor muri de foame pe stradă, ca mulți alții care au făcut greșeala de a investi în proiectele șubrede ale lui William.

Sidonie strânse pumnii. Cum putea să vorbească atât de rece despre suferințele Robertei și despre soarta copiilor ei? Până la urmă, oricât de mult îl ura Jonas pe William, copiii Robertei îi erau rude de sânge. În acea după-amiază, îi vorbise cu atâta compasiune despre sătenii din Grecia, care erau simpli străini! Impulsul de a-i spune lui Merrick despre legitimitatea nașterii lui dispăru, sugrumat de furie. Părea atât de înfumurat vorbind despre ruinarea lui William și despre decăderea Robertei!

– Nu ai fi atât de calm și de liniștit dacă l-ai fi auzit pe bărbat.

– A jurat de atâtea ori că mă va distruge, zise Merrick sorbind încet din coniac. Și, după cum vezi, deși a tot încercat, eu tot aici sunt.

– Richard părea să creadă că de această dată era vorba de o amenințare demnă de atenție.

Sidonie simți fiori pe șina spinării. „Doamne, ai grijă de Roberta!" Cel puțin băieții erau la școală, departe de mânia tatălui lor.

– Tu și Richard m-ați salvat în trecut, dar asta nu înseamnă că îmi datorați protecție pe viață.

– Am venit aici cu intenții bune, răspunse Excelența Sa, întinzându-i lui Jonas paharul gol.

Merrick își îndreptă spatele, respingându-l în mod evident pe invitatul său.

– Iar eu îmi asum dreptul de a nu lua în considerare acest avertisment. Îți apreciez grija, dar mă pot proteja singur în fața uneltirilor patetice ale lui William.

Ducele se ridică și îl analiză pe Merrick cu frustrare.

– Doamne, apără acest singuratic de propria importanță de sine! Jonas Merrick, ar trebui să accepți ajutorul.

O expresie stranie care ar fi putut fi rușine sau chiar resentiment trecu peste chipul lui Merrick, iar Sidonie înțelese că, dincolo de mărturisirile pe care și le făcuseră în ultimele zile, înțelegea prea puține lucruri despre gazda ei.

– Viața și experiențele m-au învățat că am mai multe șanse dacă îmi duc singur bătăliile.

– Nu întotdeauna.

Se așternu din nou tăcerea, dar erau atâtea cuvinte nerostite pe care Sidonie doar și le putea imagina!

– Nu, nu întotdeauna, dar cel puțin, dacă voi cădea, voi merge singur la fund.

Spre surprinderea lui Sidonie, ducele începu să râdă.

– Păi, întotdeauna ai fost pregătit să-ți pavezi singur drumul către iad. Cine sunt eu să-ți ofer o funie ca să ieși din groapa pe care singur ți-ai săpat-o?

– Un încrezut al naibii de pretențios, ripostă Merrick glacial, pentru a știrbi din aciditatea insultei lui. Crezi că William își varsă nervii pe soția lui?

Sidonie era atât de furioasă, încât își încleștă pumnii pe podea. Cu siguranță, Merrick nu intenționa să facă publice umilințele familiei ei. Ducele părea surprins.

– Nu știam că are acest obicei.

– Mă întrebam doar dacă a căutat și alte ținte, având în vedere că eu sunt mereu dincolo de puterea lui, răspunse Merrick clătinând din cap.

– Richard spune că întotdeauna urlă că tu eşti progenitura Satanei şi că o să le arate asta magistraţilor. Hillbrook nu mai fusese acasă de trei zile când s-au întâlnit. Părea că vrea să termine tot coniacul din ţinut. Richard crede că...

– Richard e ca o femeie bătrână.

Expresia ducelui se transformă în dispreţ reţinut. Până şi Sidonie observase în tot acest scurt timp că ducele era un bărbat remarcabil de reţinut. Chiar dacă Merrick se chinuia să-l necăjească, nu se pierduse cu firea.

– Eşti cel mai nerecunoscător om, Merrick, dar aşa ai fost întotdeauna.

– Ce doreşte Excelenţa Sa? întrebă Merrick făcând o plecăciune. Imnuri de mulţumire?

– I-am zis lui Richard că nu o să ne bagi în seamă. Nu ne-ai mai ascultat de la Eton. Eu am conştiinţa împăcată. Iar tu, dragul meu prieten din copilărie, poţi să te duci la naiba de unul singur!

Ducele se întoarse şi ieşi din cameră fără a privi înapoi. Merrick rămase pe loc, privind gânditor către uşa închisă. Apoi înălţă capul şi o văzu pe Sidonie.

– A fost edificator?

– Nu, zise ea pe un ton rece, ridicându-se şi păşind cu atenţie pe fiecare treaptă până ce ajunse în dreptul lui.

– Chiar nu îţi pasă ce i-ar putea face William Robertei, nu-i aşa?

– Oh, mă interesează tot ce face William, *bella*.

Se întoarse spre uşă, prea înfuriată pentru a-l asculta.

– Trebuie să mă duc la ea.

El se aplecă spre ea, prinzând-o de mână.

– Nu, nu trebuie.

– Dacă şi-a pierdut minţile – şi se pare că şi le-a pierdut –, ea este în mare pericol.

– Noaptea trecută, Lady Hillbrook era foarte înflăcărată, vioaie şi veselă, bucurându-se enorm la balul familiei Nash. Fără urmă de soţ, aşa cum o să fii încântată să afli.

Sidonie era prea surprinsă pentru a se îndepărta.

– De unde ştii?

Merrick părea plictisit, dar ea descoperise că aceasta era expresia lui când voia să-şi ascundă adevăratele gânduri.

– Am pus un bărbat să o păzească după ce mi-ai spus că William o bate. Dacă Robertei i se întâmplă ceva neplăcut, eu o să ştiu.

Sidonie sâsâi neîncrezătoare.

– Nu mă minți! Suntem în Devon. Roberta e în Londra, la mile depărtare.

– Am o rețea extinsă de porumbei curieri și călători răspândită în toată Anglia. În doar câteva ore, primesc toate veștile, oriunde sunt. Domnul Bevan se ocupă de complexul păsărilor aflat în turnul de est. Pot să-ți arăt dacă vrei.

– Oh! zise Sidonie ușurată, cu genunchii înmuiați la gândul că Roberta era în siguranță.

O uimise din nou întru totul. Însă vizita ducelui îi confirmase intențiile. Nu avea altă opțiune decât să întârzie dezvăluirea adevărului despre moștenire. Avea nevoie de jurămintele de căsătorie pentru a-l controla pe William, mai ales acum, când era în faliment. Erau singurul avantaj împotriva temperamentului lui.

– De ce te-ai deranjat? Nu-ți place de Roberta.

El ridică din umeri.

– Așa am vrut.

– Așadar, știai că William intenționa să te raporteze magistraților.

– Da.

– Dar comportamentul lui nebun l-a determinat pe prietenul tău să vină aici.

Jonas râse cu amărăciune.

– Sedgemoor nu este prietenul meu.

– În mod clar, își aduce aminte cu drag de tine dacă a fost atât de curajos pentru a bate drumul până la castelul Craven.

Ochii lui Merrick zâmbiră amuzați.

– Avem o problemă similară.

Îi dădu drumul la mână și se așeză pe scaunul pe care stătuse ducele. Îi făcu semn cu mâna pentru a se așeza pe scaunul de lângă el.

– Presupun că nu ai auzit bârfele.

În timp ce se așeză, Sidonie aproape că își dori să zâmbească. Pentru un bărbat fără titlu legal, putea fi incredibil de manierat.

– Știi că eu nu prea ies în societate.

– Cu toate astea, știi toate poveștile despre mine.

– Ești parte din familie.

– La Eton, eu, Cam Rothermere, bărbatul pe care l-ai văzut astăzi, Richard Harmsworth, bărbatul care l-a trimis pe Cam în această misiune inutilă, eram recunoscuți drept gloata de bastarzi.

Nu mai înțelegea nimic.

– Dar este duce!

– Eu sunt singurul dintre noi trei declarat oficial bastard. Ceilalți doi sunt rezultatul unor uniuni îndoielnice, care au pus limbile tuturor pe jar timp de mulți ani. Pentru că tații lor i-au recunoscut, Cam și Richard și-au păstrat drepturile și privilegiile. Mama lui Cam, cuprinsă de iubirea pentru familie, a împărțit patul cu regretatul duce, dar și cu fratele lui mai tânăr. Nimeni – se pare că nici ducesa – nu știe care este tatăl adevărat al lui Cam, dar fără îndoială are sânge de Rothermere. Pe de altă parte, este un mister total cine l-a conceput pe Richard Harmsworth. Mama lui nu a recunoscut niciodată că a împărțit patul cu altcineva, dar, când l-a născut pe Richard, la șaisprezece luni după ce soțul ei plecase în St. Petersburg, toată lumea a aflat de adulterul ei. Regretatul Lord Lester Harmsworth l-a recunoscut pe băiat în absența altui moștenitor, dar toată lumea a știut că el nu a participat în vreun fel la conceperea lui.

Furia pe care o simțise când văzuse indiferența lui Jonas față de Roberta se transformă într-o nouă formă de furie. Se ridică, holbându-se la el.

–Am crezut că vei fi ultima persoană care se va bucura de ilegitimitatea altui bărbat.

Ridică din umeri, fără a se ridica.

– Poate că sunt doar bucuros să am așa o companie în drumul meu de rahat.

– E un lucru oribil și atât de urâcios!

– Pari dezamăgită, *bella,* zise el batjocoritor.

Clipi pentru a nu da frâu lacrimilor. Știa că nu era momentul potrivit să-l provoace. Oricare ar fi fost sentimentele lui față de foștii companioni de școală, ea încă nu se putea decide dacă îi erau asociați sau rivali – vizita ducelui îl lăsase pe Merrick într-o stare ciudată, cu un umor înțepat.

–Am crezut că ești un om mai bun.

El râse fără a fi amuzat.

– Ți-am zis că nu am scrupule. Faptele întunecate mi-au construit imperiul, *tesoro.* Dacă faptele acestea l-au rănit și pe vărul meu și perspectivele lui, e cu atât mai bine.

– Sunt sigură că nu ai putea să trăiești fără asta, zise ea sarcastic.

–Ah, continuă el, privindu-i ochii tulburi, pe care nu mai putea să-i citească. Așadar, asta te-a înfierbântat așa.

– Probabil te-aș putea scoate vinovat pentru fiecare din vânătăile Robertei, răspunse ea direct, încercând să-l rănească. Doar amintirea numelui tău îl transformă pe William într-un taur turbat.

Dacă Merrick ar fi fost o pisică, atunci coada lui s-ar fi ridicat pentru a semnala pericolul.

– Și ce vrei, să-ți spun că-mi pare rău?

Ar fi trebuit să se îndepărteze de el și să aștepte să se calmeze amândoi, dar nu putu să se abțină.

– Aș vrea să am sora pe care mi-o amintesc, nu epava care a devenit după opt ani de căsnicie cu William!

El suspină și întoarse capul, uitându-se pe fereastră la noaptea care se lăsa. Își schimbă tonul.

– Dacă te consolează cu ceva, cred că William și-ar fi bătut nevasta fie că aș fi existat eu, fie nu. Așa s-a născut, un asupritor. Chiar și înainte de a deveni în mod oficial moștenitorul Hillbrook era crud cu animalele și cu copiii mici. Tatăl meu i-a interzis să mai vină în casă încă de la vârsta de 7 ani, când îl torturase pe băiatul unui chiriaș, însemnându-l cu firul încins.

Sidonie era suficient de nervoasă pentru a-i pune întrebarea care o bântuise încă de când se văzuseră prima oară la castelul Craven.

– Cum te-ai ales cu cicatricele Jonas?

O privi implacabil.

– Sunt rezultatul unei tinereți pierdute. Am fost atacat de cei care-mi doreau distrugerea înainte de a învăța cum să mă apăr. De atunci, am învățat și știu ce trebuie făcut.

Iar acele bariere erau cu adevărat ridicate – acum le simțea și ea, știa asta fără ca el să-i spună. Trebuia să fie așa cum își imaginase ea. Se întâmplase undeva pe continent, în călătoriile cu tatăl lui.

– Asta e tot ce ai de spus?

– Da, cred ca da, zise el cu o expresie aspră.

Ea se îndreptă spre ușă, fluturându-și dezaprobator faldurile fustei.

– Atunci nu pot decât să repet vorbele Excelenței Sale. Fie ca tu și secretele tale să vă duceți naibii!

Frumoasele lui buze zvâcniră în timp ce se ridică pentru a-i deschide ușa.

– Sunt ucenicul diavolului de ani buni, *carissima*. Să nu uiți asta!

Capitolul 10

Până să urce Merrick la etaj, lui Sidonie i se închideau ochii de oboseală. Trecuse deja de miezul nopții, iar ea încă purta acea rochie

albastră pe care și-o pusese mai devreme. Stătea dreaptă pe unul dintre scaunele aurite, hotărâtă să rămână trează. Nu mai voia ca el să o ia prin surprindere, așa cum o făcuse cu o seară în urmă. Își propusese să rămână supărată pe el după modul în care răbufnise în bibliotecă, dar se comportase atât de frumos la cină, încât ghimpii ei nu găseau de ce să se agațe pe fațada netedă pe care el o afișase la masă. Era destul de dificil să se tot certe cu cineva care nu reacționa la resentimentele ei.

Citea de câteva ore bune, dar zbuciumul emoțional îi fură și ultima fărâmă de concentrare. Se întâmplaseră atât de multe în acea zi, încât mintea ei era plină din întrebări și îngrijorare. Săruturi, o atracție care creștea, confesiuni, vizita ducelui, amenințările lui William și incertitudinile cu privire la ce avea să se întâmple în acea seară. Cum ar fi putut insipidul Edward Waverley să-i atragă atenția când fascinantul Jonas Merrick ar fi putut să apară din moment în moment pentru a împărți patul cu ea?

După ce părăsise salonul, căutase fără tragere de inimă altă încăpere în care să doarmă, dar Merrick nu exagerase când o informase că majoritatea castelului era nelocuibil. Încă de la picnicul lor, camera turcească fusese golită de mobilă și nu se mai făcuse focul în camera de garderobă, acolo unde se afla acel detestat pat. Chiar și așa, se gândise să adune niște pături și să doarmă acolo, până își dădu seama că acela ar fi fost primul loc în care Merrick ar fi căutat-o.

Dacă se ascundea, ar fi prelungit inevitabilul. Și, la naiba, îi promisese că avea să fie disponibilă! Auzi ușa deschizându-se. Cu nervii care îi săreau precum greierii, își ridică privirea din cartea pe care nu o citea. În halatul lui roșu, Merrick era întruchiparea decadenței. Într-o mână ținea o carafă de coniac pe jumătate plină, iar în cealaltă avea două pahare de cristal. În timp ce intră în cameră, ochii ei priveau vrăjiți strălucirea inelului cu rubin în lumina lumânărilor. Atracția pe care nu o putea nega îi cuprinse trupul, întărindu-i sfârcurile.

– Sper că nu ești dezbrăcat pe sub ăla, zise ea, înainte de a-și da seama că îmbrăcămintea lui nu era cel mai înțelept subiect de conversație.

Umorul ei fragil îi lumină chipul. Când zâmbi, dinții lui albi contrastară frumos cu trăsăturile lui întunecate. Preț de o secundă, ea uită să respire și nu mai văzu nimic terifiant, ci doar un bărbat uluitor de frumos.

– Domnișoară Forsythe, mă faci să roșesc.

Se ruga ca el să nu observe dorința din trupul ei. Era teribil de vulnerabilă în fața lui, în special în momentele în care nu se comporta precum un ticălos, ci era pur și simplu el, provocator și interesant.

– Nu vreau să dormi aici, ripostă ea, străduindu-se să-și păstreze tonul ferm, deși mâinile îi tremurau în timp ce închise volumul de povești inspirate de farmecul Marocului și îl așeză pe masa de mahon, lângă cotul ei.

Merrick se îndreptă spre ea cu același aer nonșalant de care ea știa că trebuia să se păzească. Așeză paharele pe masă și le umplu.

– Nu vrei? o întrebă în treacăt, apropiindu-se pentru a-i întinde paharul cu coniac.

– Nu, răspunse ea, aproape lipsită de forță.

Se așteptase la mai multă îndârjire din partea lui. Își ridică bărbia cu o falsă sfidare și acceptă paharul.

– Nu, nu vreau, repetă ea.

Se auzeau doar trosnetul focului și zgomotul ploii lovind ferestrele închise și încadrate de draperii. Vremea îi amintea de noaptea în care ajunsese, când se oferise de bunăvoie degradării. De atunci până în acea clipă, găsise... Nu știa sigur ce anume.

Cu același aer relaxat, el se așeză pe scaunul aflat de cealaltă parte a șemineului din marmură, pierdut în mătasea roșie a halatului. Ea observă că purta o pereche de pantaloni largi, gri, pe sub halat. Se simți mai ușurată.

– Foarte bine, zise el pe un ton suspicios de blând.

Era prea ușor. Înghiți o gură mare de coniac pentru a se îmbărbăta, băutura arzându-i gâtul.

– Deci o să mă lași în pace?

Zâmbi în timp ce ridică paharul spre ea. Încercă să nu-i privească mărul lui Adam când sorbi din licoare. Inspiră adânc, dar își simți pieptul apăsat. Dintr-odată, parcă nu mai era atât de mult aer în încăpere.

– Bineînțeles că nu. Vei fi dezamăgită dacă fac asta, îi răspunse el râzând.

Râsul lui făcea ca vorbele să pară mai calde. Ea fu cât pe ce să-i întindă mâna pentru a-i simți căldura.

„Oprește-te, Sidonie!"

– O să supraviețuiesc, ripostă ea sec. Ai zis că vei coopera.

– Nu, pur și simplu ți-am ascultat dorințele.

– Ai fi un politician deosebit, răspunse ea răutăcios.

– Hai, *tesoro!* Știi că nu o să te las în pace în seara asta. Azi-dimineață, m-am trezit în brațele tale. E un privilegiu la care nu am de gând să renunț prea ușor.

Pentru un moment înșelător, își aminti cât de prețuită și în siguranță se simțise dormind lângă el, când ultimul loc în care se afla în siguranță era chiar patul lui. Sprijinindu-se cu umerii de scaun, îl privi pătrunzător. Spera să nu vadă dincolo de exteriorul ei curajos, în interiorul tumultuos. Acest Merrick o tulbura profund. Putea să jure că nu era atât de liniștit pe cât pretindea. Când li se întâlniră ochii, simți că distanța dintre ei reapăru. Voia să-l zgârie și să-l lovească până când s-ar fi întors la ea.

Dar era absurd. Nu fusese nicicând cu ea, nu într-un mod care să însemne ceva.

Aceasta era a treia noapte din săptămâna pe care i-o promisese Sidonie. Nerăbdarea crescuse în măruntaiele lui Jonas. Vizita nedorită a lui Cam îi amintise că avea foarte puțin timp la dispoziție înainte ca lumea de afară să le răpească intimitatea. Îl tratase precum un câine arogant, dar își imaginase că până acum trebuia să o convingă să se culce cu el. Îi citea lesne expresiile frumosului ei chip – uimire, iritare, hotărâre bolnavă față de planurile lui infame.

Nici una din reacțiile pe care și le dorea. Voia ca ea să i se predea.

– Îți imaginezi că m-ai adus exact unde vrei, zise ea perspicace.

– Poți să ai încredere în onoarea mea, zise el, vorbind serios, deși își dorea să nu fie așa.

Cavalerismul lui complota împotriva tuturor intențiilor de prădător.

– Până când nu spui da, ești destul de în siguranță.

– Nu o să spun da, răspunse ea după o scurtă pauză.

Părea sigură, el dar observă modul în care strânse pumnii, șifonându-și rochia albastră. Focul care îi bătea în spate era atât de fierbinte, iar afară era rece precum o furtună de gheață din iad. Sau poate că fierbințeala venea din dorința lui lascivă.

Jonas se întinse în scaun, eliberând cordonul care îi strângea halatul.

– Un gentleman ar...

Orice comentariu rămase nespus, fiind absorbită de imaginea pielii lui de sub halatul deschis. Îl privea înfometată, ca un bolnav care nu mai mâncase de luni întregi. Îl privea însetată de parcă ar fi fost o oază cu apă în Sahara. Era ca și cum îl atingea, deși se afla la o distanță onorabilă de el, dincolo de șemineu.

„Oh, Sidonie, nu te mai tortura! Nu mă mai tortura!"

Ce rost avea virtutea dacă ucidea orice pasiune? Clipi, ca și cum ar fi încercat să revină în lumea reală, iar el observă efectul pe care pieptul lui îl avea asupra ei. Ridică ochii pentru a-l privi în față, dar el știa că, de fapt, nu-l vedea. Inima îi bătea precum o tobă și strângea atât de tare paharul, că se temea să nu-l spargă. Dacă ar fi știut că goliciunea lui avea să trezească asemenea instincte incendiare în ea, ar fi umblat în fundul gol în ultimele trei zile, chiar dacă era luna noiembrie, iar vântul venit dintre mare era atât de puternic încât secera pielea.

Se apropie pentru a-i umple paharul. Părea să nu mai fie conștientă de altceva în afara de tensiunea sexuală dintre ei.

Roși văzându-l că se apleacă spre ea și se îndreptă iute în scaunul aurit. Era un ticălos șarmant, care se bucura de confuzia ei, dar ea îl agitase ca o furtună, iar diavolul nu era singurul care suferea. Îi străluceau ochii și avea obrajii îmbujorați. Își linse buzele, lăsându-le moi și... Oh, numai bune de sărutat! Avea vocea atât de răgușită...

– Domnule, eu...

La naiba cu ea! El se ridică și sări pentru a-i prinde paharul înainte să verse tot coniacul pe rochia ei drăguță. Degetele îi tremurau în timp ce se eliberă.

– Șșșt...

Așeză paharul pe masă. Ignorându-i postura descurajantă, îi desprinse părul. Se luptă cu mâinile lui.

– Merrick, încetează!

– Calmează-te *bella,* zise el, așezându-se în fața ei, blocând orice scăpare.

– Nu pot să fiu calmă, izbucni ea, încercând în zadar să-l oprească și să nu-i mai răsfire părul desfăcut pe umeri.

Părul se electriză pentru că fusese strâns, reflectând în lumina focului mai multe culori – auriu strălucitor, castaniu și roșu, culorile bogate ale toamnei.

– Domnule Merrick? chicoti el amabil, ridicându-și cu greu privirea din decolteul lui Sidonie și întinzându-se după mâna ei.

O simți tremurând sub valul de incertitudine ce îi alunga furia.

– Doar știi cum mă cheamă.

Vocea lui părea atât de caldă!

– Ce pui la cale?

O rugă să se ridice. Așa cum se așteptase, ea se trase mai puternic în scaun.

– Mă pregătesc să te sărut de noapte bună, *bella.*

Se uită la el nemulțumită, dar nu-i stăvili foamea care îi ardea în privire ca tăciunele.

– Te rog, pleacă din această cameră!

– Ești foarte dură, domnișoară Forsythe, foarte dură. Să mă exilezi într-o cameră rece și singuratică într-o noapte în care i-ar îngheța părțile intime și unei statui de piatră.

Roși la auzul comparației lui.

– Doamna Bevan poate să-ți facă focul.

– Ești și crudă, pe lângă faptul că ești dură. Nu mă lasă sufletul să-i deranjez somnul adânc de noapte.

– Tu nu ai suflet.

Se abținu să recunoască faptul că dacă avusese suflet, cu siguranță, i-l oferise ei pentru a-l păstra în grijă. A doua zi, cu binecuvântarea lui Lucifer, avea să se întoarcă la modul lui obișnuit de a fi – cinic, egoist și solitar. O mângâie pe mână, iar ea se ridică, tremurând.

– Ce păcat că asemenea buze frumoase spun lucruri atât de obraznice!

Înainte ca ea să-i poată răspunde, el o sărută. Ea rămăsese încremenită în brațele lui – frumoasă, subțire, intimidată. Doar că în ultimele zile învățase să-i citească reacțiile. Gustase din fructul oprit, iar experiența o făcuse să fie periculos de deschisă la alinturile lui.

– Predă-te, Sidonie, șopti el răsuflând pe buzele ei.

Rămase tăcută și rece la săruturile lui. O mângâiase pe păr, pe gât, pe umeri și brațe, evitându-i în mod intenționat sânii. Simți cum un freamăt îi străfulgeră corpul. Ea tremură profund, iar toată starea de amorțeală o părăsi. Se pregătise pentru o luptă mai puternică, dar mâinile ei îi înconjurau gâtul și se lipise oftând de el. Învinsese. Fără a-i oferi timp să protesteze, o ridică în brațe, îndreptându-se spre pat. Grijuliu, o așeză cu spatele pe cuverturile de mătase, așezându-se deasupra ei, desfăcându-i coapsele cu picioarele.

Sidonie îi tot smulgea înfierbântată halatul, așa că îl dădu jos în timp ce o săruta pe buze, pe obraji, pe sâni și pe gât. O auzi gemând senzual când îi simți mâinile pe pielea dezgolită. Apoi ea îi mângâie spatele în sus și în jos. Dorința de a se pierde între coapsele ei îl împingea spre nebunie. Nerăbdător, înaintă și trase de rochie cu o ușurință șocantă, iar materialul se rupse de la mijloc. Cămășuța transparentă și acea jumătate de corset nu o ajutau cu nimic să se acopere.

O mușcă de buze pentru a-i distrage atenția și pentru că nu se mai putea sătura de ea. Simțea o foame nebună de a o avea. Nu se opri

să savureze momentul, deși valuri de plăcere îl inundau de fiecare dată când îi atingea pielea și când o auzea gemând. Jonas o umplu de sărutări pe gât în timp ce degetele lui coborau tot mai jos. Se opri înainte de a-i atinge sânii. Savură fiecare secundă din acea dulce desfătare. Nu ar fi putut să descrie acel sentiment nici dacă ar fi vrut. Ea își înfipse unghiile în pantalonii lui. El închise ochii, rugându-se să nu-și piardă controlul, rugându-se să o satisfacă, rugându-se să supraviețuiască în următoarea oră.

Când în sfârșit îi cuprinse sânul cu mâna, ea scânci în timp ce o sărută. Îi tachină sfârcul. Ea zvâcni, împingându-și pântecul în el, tensiunea din mădularul lui explodând de dorință. Sidonie îi șopti suav numele – o adevărată muzică pentru urechile lui.

Începu să-i sugă celălalt sfârc și se pierdu imediat în dulceața lui Sidonie. Ea oftă și se arcui. Mâna lui șerpui până ce ajunse la firele de păr moi și delicate care îi acopereau mugurul. Victoria tuna și fulgera în inima lui. Vederea i se tulbură într-un întuneric sălbatic, ca apoi să explodeze în valuri de lumină în timp ce își alunecă degetele între picioarele ei. Icni când răsuflarea ei caldă îi atinse umărul.

Cu atenție, o pătrunse cu un deget. Era fierbinte, dar nu întru totul pregătită, în ciuda respirației accelerate și a modului în care își strânsese brațele în jurul lui în timp ce el îi invada corpul. Introduse încă un deget, mișcându-se constant, înăuntru și afară. O sărută din nou, gustându-i disperarea, și îi atinse mugurul cu degetul mare.

Ea se smuci și scoase un țipăt. La naiba, era foarte sensibilă! Se apropia de orgasm, deși el abia începuse. O sărută apăsat în timp ce degetul lui mare îi mângâia mugurul, tachinând-o. Ea se încordă, iar dintr-odată el simți un val de căldură pe degete. Preț de câteva clipe ce părură a fi o eternitate, o simți arcuindu-se contra mâinii lui.

Nu avea să uite niciodată momentul în care Sidonie cunoscuse plăcerea pentru prima oară.

Cu excepția obrajilor îmbujorați, era palidă. Buzele ei erau roșii și cărnoase. Sânii ei voluptuoși tremurau, iar sfârcurile erau tari.

Peste ani, când avea să fie bătrân și trist, avea să-și aducă aminte că o inițiase pe Sidonie Forsythe și că îi arătase calea către fericire.

Ar fi vrut să-i recite o poezie și să-i spună ce însemna acest moment. Voia... Dar era doar un om, iar ceea ce rosti sună precum lingușeala neînsemnată a unui ticălos, deși el credea fiecare cuvânt cu tot sufletul.

– Ești atât de frumoasă!

Cuvintele lui îi treziră din reveria intimităţii. Sidonie se încordă, iar oroarea înlocui plăcerea din ochii ei.

– Dă-mi drumul! spuse ea rece, împingându-se inutil în umerii lui goi.

– Sidonie...

Nu avea de gând să-l mai asculte. Îl împingea tot mai tare.

– Dă-mi drumul, acum!

Îi simţi isteria şi disperarea, aşa că se îndepărtă, deşi ea continuă să-l lovească cu pumnii.

– Nu e...

El se opri, neştiind ce să spună. Să spună că nu era important? Ba era important. Mult mai important decât orice altceva din viaţa lui nenorocită. Neîndemânatică, ea se retrase, ridicându-şi genunchi la piept şi lipindu-se de capătul patului, de parcă s-ar fi aşteptat ca el să sară pe ea. Cu mâinile tremurânde, îşi smulse rochia.

– Ai profitat de mine! zise ea.

Îi vorbise cu atâta ură! Nici măcar în prima noapte în care se cunoscuseră nu-i vorbise cu atât dispreţ.

– Sidonie, te rog...

Nu mai putea să vorbească. Se rostogoli în pat, sperând că distanţa dintre ei avea să o aline, însă nu se abţinu şi întinse mâna spre ea. Ea se feri de parcă ar fi vrut să evite o lovitură.

– Sunt atât de proastă, zise ea cu tristeţe.

Apoi îi nimici inima când o văzu ştergându-şi lacrimile cu mâinile tremurânde. La naiba, la naiba cu tot! Plângea. Se simţea ca ultimul vierme care se târa pe acest blestemat pământ.

– Nu eşti, îi răspunse el, simţind cum îl cuprind ruşinea şi nefericirea.

Încercând să-i aline supărarea, îndrăzni să o atingă pe braţ. Dar fu o greşeală. Ea se feri şi sări din pat. Abia respirând, de parcă ar fi alergat o milă, stătea în mijlocul camerei. Arăta atât de tânără şi de speriată şi înduioşător de vulnerabilă! Nu semăna deloc cu sirena care se înfruptase din culmile plăcerii doar cu câteva secunde înainte. Oglinzile reflectau o femeie cu ochii mari şi negri precum vânătăile. O femeie care stătea dârză, deşi se simţea extrem de umilită.

– *Bella,* zise el, apropiindu-se, deşi raţiunea îi spunea că ea avea să interpreteze acea abordare drept o ameninţare.

– Nu mă lua cu *bella*...

– Nu am vrut să te supăr.

Era inconştient de ruptura pe care o produsese. De ce nu putea să fie o femeie uşoară? Însă, dacă ar fi fost aşa, nu ar mai fi fost Sidonie

Forsythe, iar el ajunsese la concluzia că era singura femeie pe care și-o dorea.

– Nu, ai vrut să mă seduci înainte ca eu să-mi dau seama de intențiile tale, zise ea cu amărăciune.

El își înăbuși dorința de a o alinta din nou în italiană. Amândoi știau că depășise limitele. Ea nu așteptă ca el să răspundă. Îl privi cu o ură arzătoare.

– Păcatul este că eu mereu cedez. Mă atingi, iar eu îmi pierd mințile. Nu știu cum reușești, dar ești al naibii de inteligent.

Strânse pumnii în timp ce se agăță de rochia ruptă, mergând cu spatele spre ușă.

Marea lui seducție se transformase într-un dezastru. Îi pusese la pământ toate stratagemele.

– *Tesoro,* zise el, apoi își aminti că ea nu voia să audă nici unul dintre alinturile lui.

– Nu încerca să mă îndulcești cu lingușelile tale ieftine!

Cum putea să o facă să creadă că, atunci când o striga *bella* sau *tesoro,* chiar simțea asta?

– Unde pleci?

– Departe de tine, răspunse ea îndreptându-se spre ușă.

– E miezul nopții. Asta e singura cameră încălzită din casă.

Expresia ei se înăspri, privindu-l de parcă ar fi fost un șarpe. Iar el nu se simțea mai presus de unul.

– Nu-mi pasă.

– Sidonie, zise el cât de calm putu. Jur că nu o să te mai ating!

– După această noapte, nu mai cred nici un cuvânt.

Ajunsese aproape de ușă. Își înăbuși nevoia de a-i cere scuze. Îi promisese că avea să îi ceară consimțământul înainte de a o face a lui. Încă nu încălcase acest acord. Doar că scuzele erau simple formalități. Nemilos, își dorea să o facă să nu se mai împotrivească.

– O să plec, zise el trist.

Dumnezeule, încă o noapte în patul din camera de garderobă! A doua zi, avea să șchiopăteze ca un bătrân de 80 de ani.

– Nu, zise ea, trăgând puternic de ușă până ce se izbi de perete, făcând oglinzile să se clatine. Imaginea ei se reflecta peste tot.

– Nu fi prostuță!

Privirea ei ar fi trebuit să-l secere.

– Nu sunt prostuță!

– Poți să rămâi în dormitor, rosti el, apoi făcu greșeala capitală.

La câțiva pași de ea, o prinse de umăr. Îi simți oasele fine și atingerea delicată a părului peste încheieturi. Mai simți și valuri de neclintită repulsie. Stricase totul, la naiba! Cu o violență care îl uimi și pe el, îl plesni peste mână.

– Să nu mă atingi, zise ea apăsat, făcând un pas în spate, apoi altul, după care țâșni pe coridor.

Capitolul 11

Sidonie fugea înnebunită într-o grabă frenetică. Făcea orice pentru a scăpa de Merrick și de tentația teribilă și periculoasă. Orice urmă de rațiune dispăruse. Rămăseseră doar instinctele primare. Știa doar că trebuia să se separe de ceea ce el îi făcuse în acel pat.

În hol simți mocheta sub picioare, iar dincolo de scări simți răceala pietrelor pavate. În acea încăpere macabră, se reîntâlni cu toate fantomele care dispăreau rând pe rând în tapițerie. Precum un animal vânat, se avânta prin camerele întunecate, care din fericire erau goale și ușor de traversat. Ușa principală de la intrare era încuiată în fiecare seară, la apus, și era prea greu pentru ea să o deschidă, însă conștientiză că putea să iasă prin partea laterală a castelului.

– Sidonie!

Îl auzi pe Merrick strigând-o de sus.

O parte din ea știa că se comportase ca o femeie nebună și că trebuia să pună punct acelui periplu lunatic. Dacă l-ar fi respins și ar fi fost serioasă, ar fi lăsat-o în pace. Avusese încredere în el până atunci. Problema era că nu mai avea încredere în propriile ei acțiuni, mai ales după acele momente minunate pe care le petrecuse în brațele lui. O transformase în creatura lui și nu mai putea să suporte acest gând.

Își jurase că nu avea să devină niciodată sclava vreunui bărbat și, cu toate acestea, se simțea învăluită de Jonas Merrick. Un om rău, răzbunător și distrus. Trebuia să redevină femeia care fusese înainte de a ajunge acolo și să o încarcereze pe această creatură care gemea și zvâcnea sub atingerile păcătoase ale lui Merrick.

Trăgea disperată de mânerul dur de fier al ușilor de la terasă, chinuindu-se să respire.

– Deschide-te, la naiba! strigă ea plângând cu sughițuri în timp ce unghiile i se rupeau din cauza forței cu care scrijelea lacătul.

Afară fulgeră și atunci văzu cheia din ușă. Cu mâna tremurândă, o întoarse, izbi ușa de perete și alergă în mijlocul furtunii. Imediat, simți forța vântului lovind-o cu putere.

– Sidonie, pentru numele lui Dumnezeu, întoarce-te! îl auzi pe Merrick, care se apropia.

Presupunea că se afla în hol.

– Sidonie, unde ești? Pentru numele lui Dumnezeu, nu trebuie să faci asta!

Nu se putea uita în ochii lui și să își amintească... ceea ce făcuseră. Sughițând, trânti ușa în spatele ei și se avântă în întuneric și ploaie.

„La naiba, unde Dumnezeu s-a dus?" Jonas auzi izbitura ușii din spatele casei și își simți inima înghițită de pământ. La naiba, dacă Sidonie fugise, afară era în pericol!

Într-un pericol mult mai mare decât el. Imagini teribile îi inundau mintea, iar gândul că putea să o descopere fără viață sub o stâncă îl îngrozea. Luă o torță din hol și o aprinse cu mâinile tremurânde. Fiecare secundă părea o eternitate. Ridică mantia grea pe care o aruncase pe unul dintre scaunele ponosite din lemn de stejar. O îmbrăcă iute în timp ce se grăbi să iasă din castel, alergând desculț.

Rugându-se ca Sidonie să nu fi ajuns atât de departe, țâșni afară, în furtuna nebună. Vântul rece și ploaia îl loveau nemilos. Se împiedică, întrebându-se cum reușise o femeie, chiar și una atât de încăpățânată ca Sidonie, să înfrunte ploaia și să meargă contra vântului.

– Sidonie!

Vântul care șuiera îl făcea să-și înghită cuvintele.

Cu greu reușea să ridice torța pentru a o căuta, iar lumina nu-i era de prea mare ajutor contra întunericului cețos. La naiba, pe toți sfinții! Unde era? Putea să fi alergat în orice direcție, dar el avea un presentiment că se îndreptase spre stânci. Înjurând, se împletici și alunecă pe peluză, sperând că ea se îndreptase în acea direcție. Totuși, spera că nu o luase pe acolo, fiindcă înaintă greu și căzu, lovindu-se de mai multe ori.

– Sidonie!

Doamne, Dumnezeule, trebuia să știe că el nu ar fi rănit-o! Însă ea avusese încredere că nu avea să o forțeze, iar el aproape că făcuse asta. Preț de o clipă, când simțise că i se tăiase respirația, acel moment în care ea atinsese orgasmul într-un mod atât de dulce, clipe

pe care nu le va uita niciodată, avusese intenția de a sări direct între coapsele ei și de a o pătrunde. Era un sălbatic nenorocit!

Trebuia să o lase în pace.

Îl măcina vinovăția. Simțea stropii reci de ploaie în păr și apa curgându-i pe gât. Frigul îl înjunghia, dar toate acestea erau o pedeapsă mică în comparație cu răul pe care îl comisese. Nu mai putea schimba ceea ce făcuse, însă spera că nu era prea târziu să îndrepte lucrurile.

– Sidonie!

„Dacă nu se întoarce în siguranță..."

Refuză să se gândească la asta. Avea să o găsească cu prețul vieții. Când ridică torța, nu văzu nimic, nici urmă de ea. Grădinile erau imense și pline de buruieni care crescuseră nestingherite. Putea fi oriunde. O strigă din nou. Nimic. Furtuna era atât de puternică și scotea atâtea vuiete, încât ea nu-l putea auzea. Sau poate că era prea speriată pentru a-i răspunde.

Doamne, Dumnezeule, ce încurcătură! Oare să meargă să-i trezească pe cei din familia Bevan? Dar, dacă fugise în fața, iar orice întârziere ar fi însemnat că ea putea să cadă de pe stânci? Avea un gust amar. Cu siguranță, orice căzătură ar fi fost accidentală. Cu siguranță, nu o împinsese el să-și dorească să moară înecată decât să-l mai vadă. Sidonie era puternică. Nu ar fi venit la castelul Craven dacă nu era. Nu părea genul care să-și fi sacrificat viața în numele virtuții. Sau era? Oh, ce făcuse? Panica era un sentiment straniu pentru el, cel puțin ca adult, dar gândul că Sidonie și-ar fi făcut rău din cauza lui îl înnebunea și îl făcea să simtă frica prin toți porii.

– Sidonie! strigă el din nou, dar ea nu era nicăieri.

Ar fi știut dacă era aproape.

Fulgerul transformă priveliștea într-un coșmar cu reflexii argintii și negre. Amețit și strigând, se lupta cu boschetele înalte, care acopereau drumul spre marea al cărei răget se înălța deasupra ploii și a vântului. Cu siguranță, Sidonie ar fi auzit-o și s-ar fi oprit. Crengile îl biciuiau și îl zgâriau. Abia dacă simțea înțepăturile. Mantia îl proteja prea puțin, dar nu-i păsa. Era mare și puternic. Sidonie era îngrijorător de fragilă, mai ales pe vremea aceea.

Abia respirând, Jonas reuși să pătrundă pe partea plină de verdeață de deasupra valurilor înfuriate. Ridică torța, dar lumina nu reuși să străpungă întunericul decât câțiva metri. Tunetul despică cerurile și dintr-odată o văzu pe Sidonie puțin mai încolo de el. În lumina albă, îi citi tensiunea din corp. Slavă Domnului și tuturor îngerilor că nu era

aproape de margine, deși privea dincolo de marea învolburată, ca și cum ar fi așteptat întoarcerea unui iubit de mult pierdut.

Pentru prima oară de când fugise după ea, reuși să respire normal. Sentimentul de ușurare îl făcu să amețească. Era vie! Abia acum își dădu seama că gândul de a o pierde între stâncile de dedesubt îi umpluse inima de durere. Ar fi sacrificat totul, chiar și speranța de a o atinge – iar atingerea ei fusese lucrul care îl dusese cel mai aproape de rai – doar pentru a o ști vie și în siguranță. Nici nu mai trebuia să facă parte din lumea lui. Nu se grăbi să o strige.

Dacă îl auzi – chiar și în furtună, trebuie să-l fi auzit –, nu-i răspunse. Se apropie încet, pe de o parte din cauza vântului puternic care bătea dinspre mare, iar pe de altă parte pentru că nu voia să o sperie. Ultima dată când o înspăimântase, o trimisese direct în brațele primitoare ale pericolului. Nu avea de gând să mai permită una ca asta.

– Sidonie? o întrebă când era suficient de aproape de ea, ca să fie sigur că avea să-l audă.

Ea se întoarse cu ochii scânteindu-i de ură. Era palidă, iar părul i se lipise de cap precum un voal din satin negru și ud.

– Lasă-mă în pace! zise ea pe un ton tăios.

Simțea adânc în stomac nervii neliniștii privind-o cum se îndrepta către stâncă. Acum, că o găsise, temerile lui legate de moartea ei păreau absurde, dar stâncile erau înșelătoare, iar dacă și-ar fi pierdut echilibrul, ar fi fost în pericol. Întinse mâna spre ea înainte de a-și aminti că ultimul lucru pe care ea și-l dorea era atingerea lui. Lăsă mâna să-i cadă pe lângă trup și îi vorbi calm, încercând în același timp să fie autoritar și cât se putea de echilibrat în mijlocul acelei furtuni oribile.

– Sidonie, hai înăuntru! Nu ești în siguranță aici.

Cel puțin se oprise. Vântul îi sfârteca rochia ruptă. Își încrucișă brațele la piept. Într-un mediu lipsit de apă, privirea pe care i-o aruncă l-ar fi incinerat.

– Nu sunt în siguranță nici înăuntru.

Nu o contrazise. Îi dorea pierzania, dar nu putea să o lase în furtună. Așeză torța jos și își trase mantia de pe umeri, înjurând când lâna udă îl lovi peste brațe. Vântul se înfruptă din material, amenințând să i-l smulgă din mâini.

– Uite! zise el, chinuindu-se să se apropie suficient de mult de ea pentru a-i așeza haina peste umerii care îi tremurau.

Îi oferea o mică protecție împotriva vântului sfârtecător. Purta doar rochia ruptă, făcută bucățele din cauza nerăbdării lui.

– O să răcești, zise ea pe un ton lipsit de emoție.

Reuși să-i zâmbească, deși nu se simțea în stare să facă asta. Îi venea să se împuște în capul fără minte.

– O să supraviețuiesc, îi răspunse el și riscă să-i întindă mâna. Hai înăuntru, te rog!

Îi privi mâna de parcă ar fi fost înveninată.

– Nu am încredere în tine.

Picăturile de gheață se izbeau de trupul lui precum gloanțele.

– Cel puțin urăște-mă în casă, unde este cald.

Ea își îndreptă spatele cu dificultate din cauza vântului și se înfășură în mantia lui. Se așteptase la un răspuns care să-l usture, dar ea rămase tăcută. Apoi inima îi tresăltă când o văzu întorcându-se și îndreptându-se către iarba îmbibată cu apă. Mergea cu încăpățânare către cărarea dintre boschete, locul prin care se forțase el să intre. Simți un nou val de vinovăție când îi observă picioarele goale și palide în timp ce se străduia să-și mențină echilibrul.

Nu ceruse nimic din toate astea. Nici măcar nu era acolo din cauza datoriei ei, ci din pricina surorii nesăbuite, care probabil era învelită, în siguranță, în patul ei cald – asta, dacă nu era la jocurile de noroc, distrându-se cu banii pe care nu-i avea.

Jonas o prinse pe Sidonie când se clătină din pricina unei rafale de vânt. Când o cuprinse, strânse mantia de lână, care era plină de apă. N-ar fi dat nici un câine afară pe vremea asta.

– Ți-am zis să mă lași în pace!

O strânse și mai puternic, așteptând ca ea să-și recapete echilibrul, deși se vedea că era plină de resentimente. După ce o văzu din nou pe picioare, o eliberă. Crezuse că mantia nu îl protejase, dar îmbrăcat doar în pantalonii de mătase, simțea vremea câinoasă. Ce imbecil ar fi ales Devon în noiembrie pentru o întâlnire?

Ajunseră pe peluză. Puterea vântului îl luă pe nepregătite pé Jonas. Străduindu-se să rămână în picioare, o auzi pe Sidonie strigând. Se întoarse, însă ploaia deasă îi încețoșa vederea. Printre stropi, reuși să o vadă pe Sidonie chircită în iarba udă, ploaia lovindu-i capul neacoperit. Ajunsese la capătul puterilor. Sidonie trebuia să fi fost extenuată.

– Clopotele iadului...

Așeză torța și păși cu pași mari către locul în care era chircită, trupul ei fiind precum o movilă învinsă. Această nebunie continuase prea mult. Orice ar fi făcut, nu putea să-l urască mai mult decât îl ura acum. Se împotrivi vântului și se aplecă pentru a o lua în brațe.

– Nu mă atinge, începu ea să se lamenteze, dar era prea slăbită pentru a se lupta cu el.

– Gata! izbucni el, luând-o în brațe. Nu poți să ajungi pe picioarele tale în casă.

– Ba pot, protestă ea, dar amintirea căderii ei era prea proaspătă pentru a-l convinge că avea să-i reziste. Oftă.

– Renunță, Sidonie! Știu că sunt lupul cel mare și rău și că ți-ai dori să mă trimiți în Timbuktu, dar suportă-mi atingerea murdară până când ajungem în casă!

Jonas se aștepta ca ea să riposteze, dar ajunsese la capătul puterilor. Inima lui se simți învingătoare când mâna ei rece îl prinse de gât. O ridică pe Sidonie cu tot cu mantia udă, apoi luă torța.

– Ia asta!

Fără să-i vorbească, ținu torța cât de ferm putu, în timp ce el încerca să-și croiască drum în față. Nu era chiar atât de ușoară, iar cu vântul puternic și mantaua încărcată de apă, îi era greu să avanseze. Ușile terasei se trântiră din cauza vântului, iar în momentul în care intră, el le izbi cu umerii. Sidonie le împinse în spatele lui pentru a le închide. Deși furtuna zguduise ușile, liniștea din interior era șocantă. O liniște în care pluteau mii de cuvinte nespuse.

– Poți să mă pui jos, zise ea tremurând, șerpuindu-se în brațele lui.

– Stai locului, ripostă el.

Își simțea umerii arzând de durere și picioarele moi, aproape gata să cedeze, dar nu avea de gând să-i dea drumul. Înaintă prin holul mare până la scări, lăsând mici băltoace în urmă.

– Pot să merg, insistă ea.

Voia să se certe cu ea, apoi își aminti că neglijența lui o făcuse să alerge afară. Simțindu-se dezgustat de propria aroganță, se opri și o lăsă jos cu grijă, doar pentru a vedea cum toate intențiile bune îl părăseau. Ea șovăi, holbându-se la el. Își dorea să nu-l privească așa, ca și cum se aștepta ca el să repare totul. Nu mai putea să repare nimic.

– Oh, spuse ea suspinând.

Privirea ei speriată se agăța de a lui în timp ce se târa într-un mod surprinzător de grațios.

– Sper ca Dumnezeu să-mi dea răbdare, rosti ea.

Se grăbi să o prindă înainte să se lovească de pământ. O ridică din nou, trupul lui simțindu-i pielea udă.

– Fără comentarii.

– Nu aveam de gând să comentez, răspunse ea cu o voce înfundată.

Era neîndemânatic din cauza extenuării, dar nu avea de gând să renunțe și să nu o mai ducă nici sub amenințarea torturii. Naiba să o ia, trebuia să fie în brațele lui, chiar dacă avea să fie ultima

dată când avea să o țină așa! Când Jonas intră în dormitor, o simți încordându-se.

– Nu...

Nu avea încredere în el și nu putea să o judece pentru asta.

O așeză cu tandrețe pe unul dintre scaunele din apropierea focului.

– *Bella,* nu ai nici un motiv să mă crezi, dar jur pe mormântul mamei că te voi lăsa să dormi în pace după ce te văd uscată și adăpostită la căldură. Acum tremuri și ești mai udă decât un pește!

Ea îl privea. Nu-și putea da seama ce se întâmpla dincolo de acea privire maronie. În cele din urmă, ea încuviință scurt din cap. Îl clănțăneau dinții, iar buzele i se făcuseră albastre.

– Prea bine, zise ea.

O ajută să-și dea jos mantia. Avea mâinile extrem de albe și mișcările necoordonate. Se îmbărbătă și îi privi doar fața, nu formele apetisante de sub rochia ruptă.

El traversă camera pentru a lua un vraf de prosoape din coșul de rufe. Își aruncă unul pe gât, iar cu altul începu să o șteargă cu delicatețe pe Sidonie. Încă tremura, dar, rămăsese încremenită precum o păpușă. Primul prosop pe care îl folosise se îmbibă iute de apă și se întinse să ia altul.

Când termină de stors și de strâns apa, aruncă prosoapele pe podea și se întoarse către măsuța de toaletă. Încercând să pară prietenos și inofensiv, îi turnă un coniac. Îi ținu paharul în timp ce ea sorbi și așteptă până când mâna ei deveni mai fermă, capabilă să țină paharul drept. După ce se șterse și el, puse lemne pe foc până când flăcările începură să strălucească.

Încet, Sidonie începu să prindă viață și să se desprindă de creatura tăcută pe care o cărase pe scări. Îi reveni culoarea în obraji datorită coniacului și căldurii. Știa că nu avea nici un drept, știa că îi promisese că avea să se comporte ca un cavaler, dar nu se putea abține să nu se holbeze la ea. Un privitor neimplicat ar fi zis că Sidonie era o epavă după felul în care arăta, cu părul ei des, cu firele groase, atârnându-i în șuvițe asemănătoare cu codițele unor șobolani, cu tivul ferfenițit, acoperindu-i picioarele subțiri, care erau murdare și pline de zgârieturi.

Însă pentru Jonas era teribil de frumoasă.

Pentru el, întotdeauna era frumoasă. În ciuda eforturilor lui vitejești de a-și ține emoțiile în frâu, devenise dezastruos și iremediabil de infatuat cu Sidonie Forsythe. Și era prea târziu ca să mai poată face ceva. Mult prea târziu, la naiba!

Capitolul 12

Tot corpul lui Sidonie era amorțit din cauza durerilor. Îl privi pe Jonas ridicând o pătură de pe pat și întinzând-o spre ea în timp ce se apropia.

– Trebuie să scapi de hainele astea ude.

Nu credea că i se dezghețase sângele suficient pentru a roși, dar o făcu până la rădăcina firelor umede de păr. Cum putea să stea în fața lui abia purtând o bucată de material? Încercă să-și adune rochia distrusă, vărsând neîndemânatică coniacul. El prinse paharul și îl așeză pe masă.

– E în regulă, *bella,* zise el.

– Eu nu pot să... răspunse ea neliniștită.

Lacrimi de rușine îi curgeau pe obraji. Se ghemui pe scaun pentru a-și ascunde emoțiile.

– O să mă întorc cu spatele, îi spuse el gentil, dezlipindu-i una dintre mâini de pe zdrențele pe care le purta și ridicând-o în picioare.

– Te porți ca un cavaler, răspunse ea pe un ton suspicios, dar mai puțin ferm din pricină că sughița.

În loc să-și mai arate bunele intenții, el îi întinse pătura și se întoarse.

– Dezbracă-te și înfășoară-te cu asta.

În ciuda extenuării, ea nu-şi putea dezlipi privirea de trupul lui. Putea la fel de bine să fie dezbrăcat. Pantalonii de mătase se lipiseră de fundul ferm și îi evidențiau coapsele și gambele puternice. Era atât de puternic și de viu încât, însuși aerul cânta în jurul lui!

Își dorea cu disperare să-l urască, poate și pentru a alunga rușinea pe care o simțea în măruntaie, dar era imposibil. Se comportase atât de galant aducând-o din ploaie, iar acum grija lui îi dădea o stare de bine și de căldură, care contrasta cu frigul pe care îl simțeau membrele ei.

Tremurând, își încovoie degetele de la picioare, frecându-le de mocheta turcească groasă pentru a le încălzi. Hainele ei erau atât de zdrențuite, încât după câteva mișcări căzură la podea. În timp ce ridică pătura, îl privi rapid și neîncrezătoare pe Jonas, dar el nu se uita. Apoi privi dincolo de el, în oglindă. Se pregătea să-l blesteme pentru că trișase, dar îi observă fața reflectată în oglindă. Înfrigurată

și nerăbdătoare să salveze ce mai rămăsese din mândria ei, scăpă pătura printre degetele înghețate. Jonas avea ochii închiși strâns și părea că suferă îngrozitor. Bineînțeles că simțea frigul groaznic, dar părea că era vorba de... mai mult.

Agonia lui părea izvorâtă din ceva mult mai mult decât un simplu disconfort. Arăta ca și cum cele mai dragi speranțe îi fuseseră spulberate. Simți o nevoie incontrolabilă de a-l alinta. Ridică mâna spre el. Își mușcă buza și își repetă că acel impuls era absurd. Doar pentru că ea se simțea mișcată până în adâncuri de întâmplările din acea seară nu însemna că și el simțea la fel. Imaginația i-o luase razna. Începu să-i studieze liniile dure, aspre ale feței și nu se putu abține să nu se gândească că acest bărbat avea nevoie disperată de ajutor, de sensibilitate, de... dragoste.

Dragoste... Cuvântul acela o trezi din amorțire. Se grăbi să se înfășoare cu pătura și să-și aline trupul care tremura.

– Poți să te întorci, zise ea plictisită.

Când se întoarse, masca era la locul ei. Masca de om drăguț și preocupat, pe care o purtase de când o adusese în casă, reapăruse.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Sidonie, stai jos, zise el, părând obosit de moarte, așa cum se simțea și ea. Pari că mai ai un pic și o să te prăbușești.

Se duse repede spre lavoar și puse apă cu atâta nerăbdare, încât stropi pe jos. În timp ce ea se chinui să se așeze pe scaun, el se întoarse, îngenunchind în fața ei.

– Ce faci? îl întrebă îngrozită de goliciunea de sub pătură.

– Nu poți să te urci așa în pat, îi răspunse el, ridicându-i piciorul murdar și începând să-l spele cu apă călduță.

Naiba să-l ia! Se ascundea după această tandrețe. Îi surprinse adevăratele sentimente când se întoarse. Acest joc de a face pe infirmierul era fals, fals, fals!

– Oprește-te, Merrick! ripostă ea, trăgându-și piciorul.

El își înălță capul, privind-o șocat.

– Doamne, Sidonie, nu te pot atinge nici aici?

Frumoasele lui buze se lăsară. Nefericirea lui nu ar fi trebuit să aibă un efect atât de puternic asupra ei, nu ar fi trebuit să o rănească, nu după atât de puțin timp – îl știa doar de câteva zile. Dar o afecta.

– Jur că nu vreau să-ți fac rău, îi spuse el plin de sinceritate, pregătindu-se să se ridice. Dacă nu vrei să te ajut eu, mă duc să o trezesc pe doamna Bevan.

Părea un capriciu dacă îl ruga să rămână. Jonas era periculos. Pentru a scăpa de el, fugise în ploaia torențială ca și cum ar fi urmărit-o diavolul. Îl atinse pe mână înainte de a-și aminti că intenționase să păstreze distanța, sperând că avea să facă și el la fel.

– Nu, îi zise ea.

Îl văzu încruntându-se, dar nu se retrase. Nu putea să-l condamne pentru că nu înțelegea comportamentul ei. După această seară, probabil credea că era nebună. Poate că ploaia îi afectase judecata. Nu putea să găsească alt motiv pentru modul prostesc în care se purta.

– Nu vreau să te porți ca un servitor cu mine.

– Păcat!

Zâmbetul lui era lipsit de jovialitatea obișnuită.

– Fie sunt eu, fie e doamna Bevan.

Îi întinse piciorul. După o scurtă pauză, ca și cum ar fi așteptat confirmarea ei, se întoarse, îndreptându-și atenția asupra picioarelor ei. După ce termină, aruncă bucata de pânză în vas și se ridică pentru a-l duce în lavoar. Se întoarse cu ultimul prosop pentru a-i masa părul.

– Merrick! protestă ea.

Atingerea îi trezise scântei în interior, pulsându-i sângele, iar asta nu se întâmpla doar din pricina sângelui care se pusese din nou în mișcare. Când ridică prosopul, îi văzu chipul ferm. Nu mai arăta ca bărbatul care o făcuse să râdă și care o sărutase. Sau ca bărbatul care îi arătase ce era extazul. Nu ar fi trebuit și-și dorească așa de mult ca acel bărbat să se întoarcă.

El îi amenința mai mult decât virtutea. Amenința tot ceea ce credea ea. Detesta distanța pe care o instaurase el între ei, în ciuda modului în care îi arăta fără vorbe că îi părea rău. Cu toate acestea, se apostrofa că era un om fără conștiință. Deși nu-i înțelesese fiecare emoție atunci când îl privise nestingherită, îi recunoștea remușcarea. Se blestemă pentru că alergase ca o idioată isterică, alegând să fugă în loc să-i spună *nu* lui Merrick. Era deplorabil că nu putuse să spună *nu*.

Pătura alunecă, dezvăluindu-i partea de sus a sânilor. O ridică grăbită pentru a se acoperi. El nu păru să observe. Trebuia să fie mulțumită că o trata cu respect în loc să sară pe ea precum un devorator. Jonas era o creatură contradictorie, care îi stârnea interesul.

Cu o oră în urmă, o dorise. Cu siguranță, dorința nu putea să dispară atât de repede. Însă nu era suficient de familiară cu dorința pentru a putea judeca drept. Privindu-se în oglinda din cealaltă parte

a camerei, îşi înăbuşi un strigăt de nemulţumire observând vrăjitoarea care o privea. Nu era de mirare că Jonas nu mai era interesat de ea. Avea părul încâlcit, faţa palidă şi spălăcită, iar ochii îi ieşeau în evidenţă ca nişte găuri negre.

– Ai terminat? întrebă ea, îmbufnată şi nemulţumită de ea, de Jonas, de toată lumea.

– În curând.

Îi umplu din nou paharul cu coniac şi i-l dădu.

– Dacă ies pentru câteva clipe, promiţi că nu o să fugi iar?

Roşi în timp ce luă paharul de la el. Nu-l putea acuza pentru că o trata precum un copil neascultător.

– Am fugit suficient.

– Mă bucur să aud asta, zise el înclinând din cap.

Când se întoarse, era îmbrăcat cu pantaloni şi cu o cămaşă. Eforturile lui o readuseseră la viaţă şi la căldură. Aproape că regreta că nu mai era dezbrăcat. Ce fată obraznică! Aşeză altă cămaşă la capătul patului.

– Ce e aia? întrebă ea suspicioasă.

– Nu ştiu unde ţi-a pus doamna Bevan cămaşa de noapte, îi răspunse blând.

– Oh, murmură ea, surprinzător de dezamăgită de grija lui.

Bineînţeles că nu voia să doarmă goală lângă el. Însă îi promisese că avea să doarmă singură, nu? Un nou junghi de dezamăgire. Îşi pieptănă părul încâlcit, care îi strălucea precum satinul negru datorită tenului lui alb. Se întinse după peria aşezată pe măsuţa de toaletă ca şi cum aceea ar fi fost camera ei, când de fapt ea era doar un simplu trecător. Trebuia să-şi amintească asta. El se apropie şi ridică peria pentru a-i descâlci părul.

– Nu, ripostă ea, trăgându-se înapoi.

Nu mai avea nevoie de alte gesturi de consideraţie din partea lui. Îl dorea pe bărbatul adevărat.

– Şşt, o alintă el, atingându-i obrazul cu palma şi atrăgându-i atenţia în timp ce încerca să-i descâlcească şuviţele.

Camera era atât de tăcută! Trosnetul focului. Şoapta suavă a periei. Ploaia care lovea ferestrele. Furtuna de afară, la fel ca furtuna dintre ea şi Jonas, se calmase.

O pieptănă până când aproape i se uscă părul. Se întinse pentru a lua paharul cu coniac. Simţi un val leneş de plăcere văzându-i mâna peste a ei. Cu fiecare atingere a periei, împotrivirea ei dispărea. După toată teama şi furia, alunecase într-o docilitate completă. Poate

că în curând avea să o ducă în pat. Sigur nu vorbise serios când îi spusese că avea să doarmă singură.

El puse peria jos și o ridică în brațe. Murmură adormită și se cuibări la pieptul lui. Era caldă. Era și el cald. Totul era delicios de cald. Căscă și închise ochii.

„Jonas..."

Poate că îi strigase numele cu voce tare. Îi mirosi adânc pieptul, inspirând parfumul proaspăt de ploaie. I se păru că gemu, dar nu era sigură. Nu mai era sigură de nimic, atât de obosită era. O așeză pe pat. Ea simți salteaua încordându-se sub ea, iar el trase cuvertura. Brațele lui se retraseră cu ceea ce păru a fi regret și durere. Scânci în semn de protest și se așteptă ca el să se așeze lângă ea.

Ținea ochii închiși. Privindu-l îndeaproape, trebui să recunoască că încetase să se mai lupte. Îl auzi oftând. Mirosul lui îi inundă ființa în timp ce o sărută pe frunte și îi atinse scurt buzele. Îl așteptă să vină în pat, Și tot îl așteptă...

Luptându-se cu extenuarea, deschise ochii și îl observă pe Jonas stingând toate lumânările până când rămăsese doar focul din șemineu. În lumina care pâlpâia, expresia lui părea sumbră. Părea mai bătrân decât îl văzuse vreodată. Era atât de amețită încât îi era greu să invoce o panică reală, dar recunoscu că nu era ceva în regulă.

– J-Jonas?

Fără să o privească, se îndreptă spre ușă.

– Noapte bună, Sidonie!

Neliniștea îi alungase starea de letargie.

– Poftim? articulă ea, chinuindu-se să se ridice pentru a-l urmări.

O lăsase singură, închizând ușa în urma lui.

Zgomotul draperiilor trase o trezi pe Sidonie. Furtuna din seara trecută dispăruse, făcând loc razelor de soare. Era singură. Dormise doar câteva ore. Comportamentul schimbător al lui Jonas îi alungase toată oboseala. Când el nu se întorsese, ea plecase să-l caute. Abandonase căutările din cauza frigului și pentru că nu îl găsise, întorcându-se în dormitor.

– Este ceai pe masă, mormăi doamna Bevan, cotrobăind prin cameră pentru a aduna resturile dezastrului de seara trecută.

Prosoape umede, pătura aruncată, hainele zdrențuite. Sidonie roși când femeia strânse rămășițele rochiei extravagante, dar doamna Bevan abia dacă-i aruncă o privire.

– Aaa, bună dimineața și dumneavoastră, murmură Sidonie.

Se ridicase, punându-şi pernele în spate. Îndoi mânecile cămăşii lui Jonas.

– Stăpânul a zis să chemăm o caleaşcă atunci când sunteţi gata.

Femeia se tot foia prin cameră.

– Poftim? Eu... nu înţeleg, zise Sidonie cu o voce tremurată la fel ca sufletul ei. De ce aş avea nevoie de o caleaşcă?

Doamna Bevan ridică din umeri într-un mod prea expresiv pentru o femeie atât de taciturnă. Pentru că nu ştia ce altceva să facă, Sidonie se întoarse către ceaiul de pe măsuţa de toaletă. Doar după ce umplu ceaşca din porţelanul delicat observă vraful de hârtii legate cu o panglică albastră, aflate pe tavă. Avea un presentiment rău.

– Ce e asta?

– Stăpânul a zis să vă dăm asta, zise ea dezinteresată.

Mâna lui Sidonie plutea deasupra pachetului de parcă ar fi urmat să o muşte.

– Unde este... domnul Merrick?

– Pe aici, primprejur.

Cu acest răspuns total inutil, doamna Bevan părăsi camera.

Orice era în acele hârtii nu avea să-i ofere lui Sidonie ceea ce îşi dorea. Ştia asta în adâncul sufletului. Înşfăcă grămada de hârtii. Erau zdrenţuite şi de mărimi diferite. Încruntându-se, mirată, rupse panglica şi desfăcu hârtia de deasupra. Recunoscu scrisul copilăresc al Robertei. Toate mesajele erau simple. O listă interminabilă cu sume mari de bani pe care Roberta i le datora lui J. Merrick. Sora ei o minţise. La Barstowe Hall, suma pe care ea susţinuse că o pierduse în faţa lui Jonas era mare, dar acest total al notelor era imens. Dincolo de orice sumă pe care ar fi sperat sora ei să o răscumpere. Dincolo de valoarea tuturor bunurilor deţinute de William, chiar dacă ar fi vrut să onoreze jocurile nesăbuite ale soţiei.

– Oh, Roberta!

Apoi, precum un ciocan lovind peretele, simţi adevărata semnificaţie a pachetului. Jonas o eliberase pe Sidonie.

Capitolul 13

Sidonie susţinuse întotdeauna că rămăsese doar pentru a răscumpăra datoriile Robertei. Jonas, cu o mărinimie care ar fi trebuit

să o surprindă, dar nu o făcuse, îi returnase în mod necondiționat hârtiile.

„Mergi! Aleargă! Fugi!"

Simțul ei practic o îndemna să profite de această oportunitate. Obținuse ceea ce își propusese. Era liberă. Mai mult, Roberta era liberă. Sidonie se putea întoarce la viața ei, la planurile pregătite pentru salvarea Robertei și la gândul unei vieți noi și independente pentru ea și sora ei. O viață independentă, care dintr-odată i se părea teribil de singuratică. Nimic nu o mai ținea la castelul Craven. Nimic în afară de expresia trecătoare din ochii unui bărbat când credea că nimeni nu-l observa. Nimic în afară de râsetele și zâmbetele împărtășite cu el, de atingerea lui arzătoare, de eliberarea din singurătate, care abia acum înțelese că îi împovăra sufletul.

Nimic...

Poate că nimic era ceea ce simțea Jonas acum. Refuză cu încăpățânare să accepte că era adevărat. După o zi lungă, frustrantă, se temea că trebuia să accepte că era adevărat. Până după-amiază târziu, înțelese că Jonas nu dorea să fie găsit, cel puțin nu de oaspetele lui.

Sidonie se întoarse resemnată și descurajată în salon, întrebându-se dacă uitase să caute în vreun loc.

Într-un colț întunecat, doamna Bevan mătura. Firicele de praf zburau care încotro, surprinse de lumina ferestrelor înguste de deasupra.

– E ca și plecat, zise doamna Bevan cu ceea ce Sidonie simți a fi satisfacție.

– Nu, ripostă ea, deși era tentată să-și păstreze urma de mândrie și să plece.

Până la urmă, absența lui Jonas făcea ca respingerea lui să fie evidentă, nu? O femeie sensibilă ar fi înțeles mesajul și s-ar fi întors la siguranța căminului ei și la confortul oferit de lucrurile familiare. Dar nu-și mai dorea lucruri familiare. Tragic era că și-l dorea pe Jonas. Îl dorea pe Jonas cu fiecare suflare. Gestul lui de a-i da lista cu toate datoriile Robertei schimbase totul între ei.

Își petrecuse toată viața jurând că nu avea să fie niciodată supusă unui bărbat. După ce asistase neputincioasă la distrugerea mamei și a surorii ei sub imperiul dominației masculine, își promisese că nu avea de gând niciodată să-și cedeze trupul și voința tiraniei masculine. Dar cândva de-a lungul acestor zile, îl recunoscuse pe Jonas ca fiind singurul bărbat capabil să nu se comporte ca un tiran. Se tot zbătuse în ultimele zile din dorința de a nu ceda. Grija și remușcarea lui, pe care le văzuse cu o seară în urmă, înclinaseră balanța pentru

totdeauna, iar acum, când îi oferise libertatea prin returnarea hârtiilor care atestau datoriile Robertei, era nerăbdătoare să rupă toate barierele dintre ei.

Prudenţa nativă îşi bătuse joc de ea ca de orice altă femeie prostuţă. Îşi spuse că acest bărbat era diferit de alte timpuri, alte locuri şi alţi bărbaţi. Ignoră acea prudenţă nativă. Pentru prima dată, intenţiona să-şi urmeze inima, nu mintea.

Intenţiona să devină amanta lui Jonas Merrick cu toată inima, un gând ce ar fi uimit-o şi ar fi înspăimântat-o pe fata care venise la castelul Craven. Însă putea fi prea târziu pentru a-i spune lui Jonas ce îşi dorea sau prea târziu pentru el să manifeste vreun interes pentru confesiunea ei.

– Dacă vreţi să ajungeţi la Sidmouth înainte de lăsarea întunericului, ar trebui să plecaţi devreme.

– O să dorm aici, răspunse Sidonie cu o încăpăţânare care nu-i trăda emoţiile şi nervozitatea ce o cuprinseseră.

– Cum doriţi, dar stăpânul spunea că tânăra domnişoară o să plece la prima oră.

– Stăpânul nu le ştie pe toate, răbufni Sidonie, aşezându-se pe unul dintre scaunele de stejar aliniate lângă perete.

– Stăpânul a plecat călare înainte de cântatul cocoşului. O să fie plecat câteva zile.

Doamna Bevan întârziase să-i ofere informaţiile de care avea nevoie, apoi făcu o pauză de la treburile casnice pentru a o zgândări pe Sidonie într-un mod dezaprobator.

– Puteţi să staţi şi să aşteptaţi până la sfârşitul lumii, el oricum nu o să facă aşa cum vreţi.

– Nu-mi pasă, răspunse Sidonie cu inima strânsă.

Şi ce dacă Jonas era plecat câteva zile? Nu putea să rămână ascunsă acolo pentru totdeauna.

Urma să se gândească mai târziu la ce avea de făcut. Jonas crezuse că avea să plece de îndată ce făcea rost de hârtiile Robertei. De ce şi-ar fi imaginat altceva? Citi un sentiment de milă, total neobişnuit în ochii doamnei Bevan, iar Sidonie fu nevoită să recunoască cu tristeţe că se făcea de râs.

Din nou.

– Rămâneţi aici, domnişoară?

La întrebarea doamnei Bevan, Sidonie se îndreptă în scaunul tare în care lâncezea. Se întinse şi se strâmbă de durere din pricina muşchilor amorţiţi.

– Cât e ceasul?

Felinarul doamnei Bevan făcea ca umbrele să fie și mai întunecate.

– Aproape 20.00. Vreți să luați cina?

Sidonie nu mâncase mai nimic toată ziua, dar i se întoarse stomacul pe dos când auzi de mâncare.

– Nu, mulțumesc!

– V-am adus asta, zise doamna Bevan, uimind-o pe Sidonie și întinzându-i o ceașcă de ceai.

– Mu... mulțumesc!

– Nu mergeți în pat? Nu puteți să stați așa toată noaptea. Stăpânul s-ar putea să fie plecat o săptămână întreagă.

– Nu-mi pasă!

– Sunteți o femeie nesuferit de încăpățânată.

„Cu siguranță."

– Dacă tot sunteți atât de pornită să-l așteptați, de ce nu mergeți în bibliotecă? O să fie mai cald și o să fac focul.

O parte superstițioasă a hățișurilor minții lui Sidonie insista că trebuia să-l prindă pe Jonas exact când intra pe ușă, altfel pierdea șansa de a ajunge până la urmă la Barstowe Hall. Însă nu-i putea explica asta doamnei Bevan. Chiar și pentru ea era irațional.

– Stau bine aici.

Femeia pufni nemulțumită, sugerându-i clar ce credea despre remarca ei.

– Cred că sunteți la fel de nebună precum stăpânul.

„Probabil."

Sidonie luă ceașca și sorbi din ea. Căldura era bine-venită. Odată cu lăsarea nopții, temperatura scăzuse foarte mult. Se așteptase ca doamna Bevan să se întoarcă la parter, dar ea continuă să se holbeze la ea ca și cum ar fi fost un exponat dintr-o expoziție la un târg. Sau, mai probabil, ca la casa de nebuni, se gândi Sidonie cu un amuzament întunecat.

– S-ar putea ca el să nu recunoască asta, dar stăpânul a fost cel mai dulce copil pe care l-am ținut vreodată în brațe.

Nu-i oferise doar o ceașcă de cafea, ci și confidențe. Ce se întâmpla cu lumea? Cu toate acestea, Sidonie nu se putea preface că nu era interesată.

– Sunteți cu familia de atât de mult timp?

– Eu și domnul Bevan am intrat în serviciul vicontelui chiar înainte de moartea soției. Ce zile triste! Băiatul, acum stăpânul, avea doar doi ani. Excelența Sa, vicontele, s-a pierdut în lumea lui după

moartea soției. Era înnebunit de durere. Creșterea băiatului a rămas mai mult în grija mea și a domnului Bevan. Și, bineînțeles, trăiam la Barstowe Hall pe atunci. Excelența Sa se tot plimba dintr-o parte în alta, în căutarea cărților vechi și pline de praf. Nu puteam să înțelegem de ce. Tânărul băiat stătea mai mult acasă, fără tatăl lui. Ce suflet frumos și iubitor era atunci!

Lui Sidonie îi era greu să și-l imagineze pe întunecatul și complicatul Jonas Merrick fiind un copil zâmbitor și strălucitor, mai ales că imaginea pe care doamna Bevan i-o descria era cea a unei copilării singuratice.

– Apoi copilul a fost numit bastard și au venit vremurile întunecate. Lumea este crudă cu bastarzii. De la vârsta de 8 ani, nu prea a mai existat lumină în viața lui Jonas Merrick.

– Ai fost cu familia în Veneția?

– Da. Deși n-am nimic de-a face cu toate extravaganțele de acolo.

Doamna Bevan trebuia să știe cum căpătase Jonas cicatricele. Sidonie încerca să-și înfrâneze dorința de a o întreba. Lui nu i-ar fi plăcut să știe că aflase pe astfel de căi.

– Ați stat mult în Italia?

– Până când a murit Excelența Sa, cred că în 1817. Oribil mirositor acest loc Veneția! Peste tot e apă în loc de străzi. Deși am fost bucuroasă că m-am aflat acolo când Excelența Sa a plecat în Est înainte ca toate cicatricele stăpânului să se vindece. Nu aș fi avut încredere în servitorii de acolo, mai ales când era vorba de cicatricele băiatului. Nu-mi place să-i vorbesc de rău pe cei morți, dar nu se face asta – să pleci și să-ți lași copilul așa. Excelența Sa ar fi trebuit să reziste cel puțin până când scăpa băiatul din ghearele morții, însă, după moartea soției, nu mai avea răbdare să stea prea mult într-un loc.

Îngrozită și nevenindu-i să creadă, Sidonie încremeni în scaunul ei. Abia dacă-i venea să creadă ce aflase, mai ales după ce-l auzise pe Jonas vorbind atât de frumos despre răposatul viconte. Jonas fusese lăsat de tatăl său în grija servitorilor după atac? Părea un gest atât de egoist, care te ducea cu gândul la răutatea întruchipată. Iar Jonas era un copil când fusese rănit – înțelesese asta din puținele indicii pe care i le dăduse –, încă nu devenise adolescent. Nu era de mirare că Jonas se hotărâse să nu se bazeze pe nimeni altcineva în afară de el însuși, fiind sigur că lumea avea să-l rănească în loc să-i întindă o mână.

– De ce îmi spuneți toate astea?

Doamna Bevan ridică din umeri și se întinse apoi după ceașca de ceai goală.

– Am avut sentimentul că ați putea fi interesată. Am avut senzația că vă gândiți să-i înseninați viața stăpânului. Acum, o să mergeți la culcare ca un creștin?

Sidonie refuză să fie atrasă în subiectul înseninării vieții lui Jonas. Doamna Bevan era tare vicleană! Văzuse mai multe decât își imaginase Sidonie.

– Nu, o să aștept aici.

– Cum doriți, zise doamna Bevan, îndepărtându-se după ce se opri pentru a aprinde una dintre lămpile aflate pe cufărul de lemn. Vă doresc noapte bună!

Sidonie privea în întuneric, cu mintea încercând să înțeleagă tot ceea ce aflase. Știuse dintotdeauna că Jonas avusese o viață grea. Pentru numele lui Dumnezeu, trebuia doar să te uiți la fața lui ca să-ți dai seama! Auzind însă că fusese pregătit de mic pentru a duce o viață complet diferită, simți compasiune față de nefericirea lui. Știa că spiritul de afecțiune și generozitatea încă trăia în el, oricât de mult s-ar fi luptat pentru a ascunde asta. Văzuse frânturi din această latură, cel mai recent cu o seară în urmă, după incursiunea ei sălbatică în furtună.

Admira faptul că îi rămăsese în suflet o urmă din acel copil dulce și iubitor. Viața lui fusese plină de trădări din momentul în care fusese declarat bastard. Chiar și mai devreme, când mama lui murise și tatăl se pierduse în hățișurile durerii și ale supărării.

Nu-l putea trăda și ea.

Odată întoarsă la Barstowe Hall, avea să se asigure că sora ei era departe de influența lui William, chiar dacă asta ar fi însemnat că Roberta avea să trăiască precum o fugară. Apoi avea să-i scrie lui Jonas adevărul despre legitimitatea lui. Probabil trebuia să-i spună imediat, dar nu putea uita cum vorbise cu ducele, ignorând durerea și nefericirea Robertei în favoarea setei de răzbunare față de vărul lui. Când Roberta avea să fie în siguranță, Jonas Merrick era mai mult decât bine-venit să-și ia moștenirea înapoi.

Înțepenit și obosit, Jonas se strădui să se dea jos de pe Casimir la grajduri. În loc să-i scoată șaua, se sprijini de șoldul greu și transpirat al calului. Era târziu, aproape de miezul nopții, și frig de îngheța iadul.

Fusese plecat dinainte de răsărit după câteva zile în care moțăise sau abia dormise. Părăsind-o pe Sidonie, fugise din casă și de tentație în grădina plină de buruieni.

Casimir necheză și își întoarse capul pentru a-și atinge încet stăpânul. Compania calului era tot ce mai putea suporta în ziua aceea. Asta nu însemna că problema companiei ar fi fost o chestiune apăsătoare. Casa imensă care îl aștepta era goală. Plecase și singura persoană care o însuflețise. Încă din copilărie se simțise singur și detestat, dar niciodată nu se cufundase într-o astfel de durere. Se simțea ca o corcitură de câine lovit și abandonat în canal. Se simțea precum rahatul prins de pantoful celui mai mare dușman.

Se compătimea.

Îi era imposibil să retrezească acea determinare lipsită de bucurie care îl menținuse viu în ciuda tuturor relelor pe care i le oferise viața. Avea doar presentimentul că urma să fie singur toată viața. Făcuse ce era corect în acea dimineață. Faptul că o trimisese pe Sidonie Forsythe înapoi la familia ei la fel de inocentă precum venise trebuia să-l pună de-a dreapta îngerilor.

Aproape inocentă.

Refuză să-și amintească modul în care simțise plăcerea sau săruturile ei. Acel drum era pavat doar cu durere. Tatăl lui îi spusese că a face un lucru corect este o recompensă în sine. Lui Jonas i-ar fi plăcut mult să poată să discute despre asta acum.

Nici nu mai știa de cât timp stătea lângă Casimir. Aprecia stoicismul calului. Dar un bărbat nu-și putea petrece restul vieții mohorât într-un grajd, oricât de mult și-ar fi dorit. Totuși, în timp ce-l închidea pe Casimir, se întreba de ce se obosise să facă toate aceste lucruri, apoi grăbi pasul prin noaptea întunecată, rece și înstelată pentru a ajunge la castel. Lumânarea îi ghida pașii pe drumul tăcut către casă.

Înainte de venirea lui Sidonie, se obișnuise cu tăcerea și cu răceala. Avea să se obișnuiască din nou. Această îmbărbătare era la fel de goală precum zgomotul pașilor lui pe dalele de piatră.

Putea să doarmă în patul lui în acea seară. Dar cum avea să îndure cearșafurile îmbibate cu mirosul lui Sidonie? Până când avea să aranjeze o nouă cameră care să-i fie pe plac, avea să doarmă în micul pat din camera de garderobă.

Nu că i-ar fi păsat. Nu prea avea de gând să doarmă.

Acum, deși ochii lui erau obosiți și îl durea fiecare mușchi din pricina călăritului, se îndoia că avea să mai doarmă vreodată. Castelul Craven era bântuit, așa se zvonea. Pentru el, era. Amintirea lui Sidonie avea să-l bântuie mereu.

Cum planul lui fusese făcut scrum, putea să plece. Problema era că își dorea ca la finalul călătoriei să ajungă la Sidonie, altfel nu avea nici un interes să se afle în altă parte. Dacă ar fi fost în stare să-și adune energia necesară, ar fi trebuit să-și pună un pistol la tâmplă și să termine cu mizeria asta.

Păși în holul întunecat. Nimic, nici măcar amenințarea fantomelor răzbunătoare, completată de frigul oribil de afară, nu-l putea trezi. Cândva, avea să revină la viață. La un moment dat. Oamenii făceau asta dacă soarta nu le arunca vreo mână fatidică, își zicea el.

Jonas era atât de cufundat în nefericirea lui, încât abia la mijlocul camerei întunecate observă o mică lumină venind din depărtare. Doamnei Bevan nu-i stătea în obicei să lase o lampă pentru el, mai ales când pleca la chefuit. Asta nu însemna că avea chef să bea. Într-o zi, poate avea să găsească alinare pe fundul unui butoi. Însă în această seară nefericirea lui trecea dincolo de puterea alcoolului. Înaintă pentru a stinge lampa și se opri de parcă trecuse printr-un zid de sticlă, șocat de motivul pentru care pâlpâia lumina.

– Sidonie? șopti el, temându-se să vorbească mai tare, de teamă ca ea să nu dispară.

Îi bătea inima atât de tare, încât era surprins că sunetul nu o trezise. Dacă ar fi băut, s-ar fi îndoit de ceea ce vedea. Dacă nu cumva înnebunise de dimineață și nu mai vedea bine, Sidonie Forsythe nu plecase, deși avusese ocazia să o facă. În schimb, se ghemuise pe două dintre cele mai inconfortabile scaune care formau mobila principală a holului.

Se foi la auzul numelui ei, dar nu se trezi. Cu mâna tremurândă, ridică lumânarea pentru a o privi. Cu mâna sub obraz, se așezase precum o pisică pe una dintre hainele lui vechi. Genele ei dese și obrajii palizi îi ofereau o aură de inocență. Se simțea ca ultimul nenorocit din cauza dorințelor pe care le avea față de ea. Din cauza asta petrecuse noaptea într-o pagodă umedă, detestând propriile dorințe desfrânate, femeile virtuoase și conștiința plictisitoare.

La naiba, ar fi trebuit să-i lase un bilet în care să-i spună că era liberă să plece. În mintea lui, îi scrisese mii de cuvinte, dar, pentru că nu putea spune prea multe, nu îi scrisese nimic. Presupuse că avea să înțeleagă imediat că abandonase orice plan de a o forța să rămână.

De ce naiba nu plecase?

Lumea îl credea un om curajos. Nu era sigur că era suficient de curajos pentru a o trimite pe Sidonie departe când ea se afla atât de aproape de el. Atât de laș era, de fapt, infamul Jonas Merrick.

După nenumăratele încercări şirete de a o evita, acum tot trebuia să-şi ia rămas-bun de la ea, privind-o în faţă. Gândul de a-şi trage un glonţ în cap devenea din ce în ce mai atrăgător.

– Sidonie! repetă el insistent.

Ea deschise ochii şi îl privi ameţită.

Pentru câteva clipe, înotă în maroniul nesfârşit al ochilor ei, bucurându-se să o vadă. La naiba cu restul lumii!

Sidonie nu ştia exact unde se afla. Ştia doar că-l auzise pe Jonas strigând-o. Dar sunetul vocii lui o umplu de entuziasm. Îl privi răvăşită de bucuria sinceră pe care i-o citi pe chip. Apoi se îndreptă şi făcu un pas în spate. Un fior îi cuprinse chipul – era ferm şi nu semăna deloc cu bărbatul care îi zâmbise de parcă ea era cea mai dragă comoară a lui. Oh, cât îşi dorea ca ea să fi fost cea mai dragă comoară a lui!

– Ce cauţi aici? o întrebă tăios.

Dezorientată şi înţepenită din cauza patului încropit, se strădui să se ridice. Doamna Bevan trebuie să o fi învelit la un moment dat cu o haină. Chiar şi aşa, era îngheţată. Se agăţă de haina groasă şi îşi aminti că Jonas îi oferise mantia lui cu o seară în urmă pentru a o proteja de furtună.

– E târziu? întrebă ea.

– Este trecut de miezul-nopţii, răspunse el la fel de încruntat. Răspunde-mi!

Nu-i dădu prin cap să mintă pentru a-şi salva mândria. Care era scopul? Oricum avea să descopere destul de repede că îşi doborâse toate zidurile de apărare. Îndepărtă de pe faţă firele de păr care o gâdilau. Probabil arăta dezastruos.

– Te aştept pe tine.

El făcu un gest cu mâinile, nerăbdător. Rubinul strălucea diavolesc în lumina lumânării.

– Nu, întreb ce mai cauţi la castel? Credeam că eşti plecată de mult.

Ea tresări. El părea iritat. Acea mică speranţă că nu avea cum să o uite atât de repede se risipi. Nu era atât de naivă încât să se aştepte la o declaraţie de iubire nemuritoare, însă acest străin irascibil o irita.

– Am crezut...

O reduse la tăcere cu un alt gest nervos al mâinii.

– Asta e o nebunie. Ai hârtiile cu datoriile Robertei. Nu mă aşteptam să-mi spui la revedere, ci să-ţi iei virtutea preţioasă şi să fugi.

Se înroşi, simţind cum toropeala somnului o părăseşte. Cerul să o ajute, făcuse o greşeală teribilă!

– Am crezut... zise ea stins. Am crezut că mi-ai dat hârtiile pentru a-mi oferi libertatea de a alege ce se întâmplă între noi.

Buzele lui se înăspriră.

– De asta ți le-am dat. Ca să poți pune capăt acestui dezastru.

Era răutăcios de sincer. Ea îl cunoștea doar de câteva zile. Nu ar fi trebuit să aibă puterea de a-i străpunge inima cu câteva cuvinte. Mândria era un lux inutil având în vedere că își propusese să-l respingă. Acum, mândria îi cerea să nu plângă în fața lui.

– Ar trebui să plec, zise ea tremurat.

– Exact, ripostă el, făcând un pas în spate, de parcă prezența ei îl ofensa. Dar e prea târziu în seara asta.

Ea se ridică în picioare, slăbită, simțindu-se rău, dorindu-și să fi fost oriunde altundeva numai acolo nu, dorindu-și să fi înțeles indiciul de dimineață și să fi plecat.

– Îmi pare rău, zise ea.

El o privi încruntat. Oare ea își imaginase acel zâmbet când îl văzuse intrând?

– De ce îți pare rău? întrebă el cu amărăciune, deși ea nu înțelegea de ce. Toată vina este a mea. M-am comportat ca un idiot aseară. Lasă lucrurile așa, Sidonie, adăugă el obosit și dezgustat. Du-te la culcare, continuă el.

Ea nu se mișcă, nu era sigură de ce – de fapt, știa de ce. Era din cauza acelui zâmbet și pentru că își amintise dintr-odată expresia lui din oglindă în momentul în care crezuse că o pusese în pericol. Se pricepea de minune să mimeze indiferența. Cu o noapte în urmă, nu fusese indiferent. Refuza să creadă că era atât de superficial încât să-și fi schimbat sentimentele doar în câteva ore. Se ridică și îl privi fix.

– De ce mi-ai dat hârtiile Robertei?

El mârâi cu frustrare. Ea se întreba de ce nu se temea câtuși de puțin de temperamentul lui.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Sidonie!

– Jonas...

Tăcu brusc când el o prinse de mână, trăgând-o în bibliotecă. Slavă Domnului că în încăpere era cald! Holul era rece, iar ea își imaginase mii de fantome care trăgeau cu urechea la cearta lor. O eliberă în momentul în care ajunseră înăuntru.

Precum o școlăriță obraznică, stătea tremurând pe carpeta turcească de lângă birou. Își ridică bărbia. Poate că el își dorea ca ea să plece. Dacă era adevărat, ea ar... La naiba, el al trebui să-i spună asta!

– De ce mi-ai dat hârtiile Robertei? întrebă ea hotărâtă.

– Ca să pleci, răspunse el la fel de hotărât.

Îl văzu strângând pumnii de o parte și de alta a trupului, ceea ce trăda faptul că era mânios. Ea își îndreptă spatele. Știa că nu avea să fie ușor.

– De ce vrei să plec?

– De ce ai vrea să stai? Aseară, erai disperată să evadezi.

– Știi de ce am fugit, zise ea roșind.

El oftă și se întoarse, nu înainte ca ea să-i observe străfulgerarea de disperare de pe chip. Nu, nu era în nici un caz atât de furios precum voia să-i lase impresia. O speranță fragilă o opri când avu intenția să dea înapoi.

– Știu că te-am presat atât de mult încât erai disperată să evadezi.

Vinovăția o măcina. De ce, oh, de ce fusese atât de sălbatică?

– Nu fugeam de tine, îi zise ea.

El o privi neîncrezător.

– Așa părea.

– Ce s-a întâmplat... m-a speriat. Fugeam de mine însămi.

Aștepta un indiciu că înțelesese. În schimb, el se îndreptă spre fereastră și trase perdelele. Dincolo de ele, se vedeau stâncile aprinse de stele.

– E același lucru.

– Nu, nu e.

– Sidonie, ascultă-mă!

Avea același ton trist, obosit și imposibil de atins.

– Du-te la culcare, continuă el. Dimineață, ia trăsura mea și du-te unde vrei tu. La naiba, nu îmi pasă! Nu știu ce speri să obții prin confruntarea asta, dar orice am împărtășit s-a terminat.

Acum se bucura că nu-l privea în ochi. Altfel, el i-ar fi văzut disperarea.

– Cum poate să se fi terminat când nici nu a început? întrebă ea răgușită.

Jonas privea lumea rece de afară, întrebându-se în ce naiba nimerise. Cât de ciudat era că în acea seară frumusețea peisajului îi tăia răsuflarea, iar înăuntrul lui era zbuciumat și sălbatic! Trebuia să fi călărit în continuare și să nu se fi întors.

– Ce vrei, *bella?* o întrebă cu o nepăsare pe care nu o simțea. Ceartă?

O auzi pășind mai aproape. Mâna ei se ghemui în palma mâinii lui. Rareori îl atingea dacă nu o păcălea să facă asta.

Acum, când gestul ei nu avea să ducă nicăieri, îl uimea că își pierduse timiditatea.

– Vreau... sinceritate.

Se luptă cu nevoia de a o împinge. Chiar și prin mantie, atingerea ei îl ardea.

Tânjea să se arunce în amorțeala pe care o simțise înainte ca ea să existe în viața lui. Ce voia el nu conta. Învățase demult această lecție. Se abținu să-și atingă cicatricele.

– De ce? o întrebă deznădăjduit, strângând perdeaua aurie de catifea.

– Jonas, vorbește cu mine! Ieri mă doreai. Acum nu mă mai vrei?

Se părea că nu voia să se certe. Neîncrezător, se întoarse spre ea.

– Te trimit departe pentru binele tău.

– Asta înseamnă că încă mă vrei?

Ce putea să spună? Nu putea să mintă, dar avea sentimentul că ea nu avea să-l creadă vreodată.

– Nu îmi doresc să te vreau.

Se apropiase atât de mult, încât parfumul ei îi trezi simțurile. Fața ei era atât de palidă și de fierbinte!

– Nici eu nu îmi doresc să te vreau.

De această dată, Jonas îi dădu drumul la mână și se îndepărtă de ea, spunându-și că avea situația sub control. De fapt, știa că se afla la mâna ei. Cât de nemiloasă putea fi o femeie atât de dulce! Încă purta mantia lui. Îi dădea un aer atât de impunător! Avea părul ciufulit, iar bucle ușoare îi înconjurau fața.

Totul era încărcat cu un aer profund de sexualitate, de parcă s-ar fi pregătit să se dezbrace în fața unui iubit. Își înăbuși un geamăt. Nu avea nevoie să se gândească la asta acum, când încerca cu disperare să fie nobil. Toate instinctele lui animalice țipau, în primul rând pentru că ea părea doritoare și apoi deoarece covorul era suficient de moale pentru ce avea el în minte.

– O să te distrug, îi zise el încet.

– S-ar putea să fii salvarea mea.

– Nu sunt salvarea nimănui, cu atât mai puțin a ta, spuse el zâmbind neamuzat.

Știa că nu era înțelept să prelungească acea întâlnire, dar nu se putea despărți de ea.

– Aseară, erai convinsă că sunt diavolul reîncarnat. Ce a provocat acest sacrificiu de sine?

– Nu e nici un sacrificiu, rosti ea privindu-l într-un mod care contrasta cu inocența obrajilor ei roz. Dacă mă atingi, promit că n-o să fug.

Dulce alinare... Impulsul de a accepta invitația și de a o avea acolo, în acea clipă, era copleșitor, dar învățase să se controleze în urma tuturor experiențelor trăite.

– Intenționez să îți distrug reputația.

Ea îi aruncă o expresie cinică, total neobișnuită pentru firea ei.

– Astăzi, am crezut că ai pierdut orice interes de a mă ruina.

– La naiba, Sidonie!

Se trânti pe scaunul de lângă geam, uitându-se la mâinile încrucișate dintre genunchi. Dacă ar fi continuat să o privească, ar fi atins-o. Dacă ar fi atins-o, toate intențiile bune ar fi fost date uitării. După o scurtă pauză, ea se așeză lângă el. Nesăbuită mișcare! Oare nu înțelegea riscul? Își încleștă atât de tare degetele, încât i se albiră încheieturile.

– O să crezi că sunt prea îndrăzneață, zise ea cu o voce supusă.

Jonas nu îndrăzni să o privească.

– Pleacă, Sidonie...

Ea nu-i ascultă rugămintea.

– Am decis că aș prefera să fiu... ruinată.

Vocea ei se îndepărtă în mintea lui, așa că avu nevoie de un moment pentru a înțelege ceea ce îi spusese. Se trase în spate cu atâta repeziciune că îl durea gâtul. O privi neîncrezător.

– Ce naiba?

Ea ridică bărbia, și privirile li se întâlniră. Pe chipul ei, citea nesiguranța și curajul câștigat cu greu.

– Am zis...

El sări în picioare de parcă el era virgina adusă drept ofrandă, iar ea, ticălosul care o urmărea.

– Ai înnebunit...

Sidonie rămăsese pe scaun, urmărindu-l și încercând să-i înțeleagă comportamentul. El își dorea să spună același lucru.

– Ai avut o săptămână ca să mă seduci, Jonas, îi zise ea zâmbindu-i cu îndrăzneală. Felicitări, ai reușit!

Capitolul 14

Dacă nu ar fi fost atât de neliniștită, Sidonie ar fi zâmbit văzându-i fața șocată. Capitularea ei îl buimăci pe acest bărbat rău famat. O zăpăcise chiar și pe ea, dar ultimele minute îi oferiseră răspunsul

la câteva întrebări urgente, oricât de necomunicativ încerca Jonas să fie. Își înfrânase cele mai puternice dorințe când decisese să fie altruist și să o trimită departe. Încă o dorea. Asta lămurea lucrurile cele mai importante. Pe celelalte avea să le înțeleagă mai târziu.

Când se așezase lângă el, nu se înșelase când îl văzuse tremurând, un val încet de fiori cuprinzându-i corpul. În ultimele zile, învățase atât de multe despre acest bărbat și despre reacțiile lui! Era încântată să descopere ce o aștepta. Era dornică și excitată. Dacă ar fi renunțat la această șansă de a explora pasiunea care izbucnise între ei, avea să regrete asta toată viața.

– Nu vorbești serios, îi zise el mânios.

Sidonie se ridică, în timp ce el se îndepărtă, mergând cu spatele.

– Bineînțeles că sunt serioasă.

– Nu o să fac asta, ripostă el cu maxilarul aproape încleștat.

– Cerurile să ne ajute, Merrick! Suferi de o mică și scurtă criză de onoare. O să treci peste asta.

– Imboldurile conștiinței mele nu sunt o boală neînsemnată. Încerc să fac lucrul corect, *tesoro,* îi zise el privind-o amenințător.

– Știu, îi răspunse ea, căutându-și cuvintele pentru a-i explica capitularea ei. Când mi-ai returnat datoriile Robertei, mi-am dat seama că nu vreau să te părăsesc.

Dacă se aștepta ca mărturisirile ei directe să-l facă să nu se împotrivească, iată că era dezamăgită. Expresia lui era la fel de fermă și încruntată.

– Ți-am oferit libertatea.

– Libertatea de a decide să mă ofer ție.

Tot nu voia să-i cedeze.

– De ce?

Era atât de suspicios! Viața nu-i oferise lucruri simple și ușoare și învățase să se teamă și să se păzească de dragoste și de bunătate. Inima ei se umplu de durere când se gândi la asta. Îl voia cu tot trupul, dar mai mult decât atât își dorea să-i alunge demonii și să-i ofere pacea. Pentru că, în ciuda puterii și hotărârii lui, demonii îl torturau. Își dăduse seama când văzuse camera de la etaj înțesată de oglinzi. Își umezi buzele nervoasă și își încleștă mâinile pe rochie.

– Pentru că vreau.

– Nu e suficient.

Ea înaintă spre el, cu inima pulsându-i puternic. Venise direct de la grajduri. Mirosuri de cal, de piele și odoruri de afară se împleteau într-un parfum surprinzător de plăcut.

– Mi se pare suficient.

El se retrăsese, menținând distanța dintre ei.

– Dintr-odată, ești foarte sigură pe tine.

Ea îndrăzni să mai facă un pas. El se încordă de parcă ar fi simțit pericolul. Înțelept om! Intenționa să fie periculoasă. Voia să-i zdrobească scrupulele fragile și să-l facă amantul ei. Sidonie se înfioră de dorință. Nu putu să nu zâmbească.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Merrick! Ești mai stresat ca o pisică în mijlocul unei furtuni.

El nu-i zâmbi.

– Asta nu e o problemă de care să râdem.

– De fapt, e. De când am ajuns, nu puteam să mă duc nicăieri ori să mă întorc fără ca tu să mă urmărești. Acum tu te comporți precum un preot cu un enoriaș pierdut.

El se întoarse, iar ea se chinui să-l audă.

– Când ai fugit aseară...

Ea îl prinse de braț. Se pregătea să fie respinsă, dar el rămăsese pe loc, cu mușchii încordați sub atingerea ei.

– M-am comportat ca o fată prostuță, speriată de ceea ce nu înțelegeam. Jonas, chiar tu ai spus, săptămâna aceasta mi-ai oferit o libertate pe care nu am mai cunoscut-o până acum. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama câtă dreptate ai. Până acum, viața mea a fost goală. Nu mă trimite înapoi în frig, nu când am amintirea bucuriei pe care mi-ai oferit-o, care mă încălzește și mă face să zâmbesc!

De unde naiba găsise curajul de a spune aceste lucruri? Nu mai vorbise așa cu nimeni niciodată. Fusese atât de preocupată să-și întărească barierele, încât nu-l lăsase pe Jonas să-i vadă sufletul. Acum, i-ar fi oferit sufletul pe tavă dacă i l-ar fi cerut. Dar nu-i cerea asta. Totuși, i l-ar fi oferit oricum. O podidiră lacrimile.

– Nu mă face să cerșesc, Jonas!

Suspină adânc, iar când el se întoarse spre ea, de această dată, înțelese că se schimbase ceva. Dar încă nu vedea dorința pe care și-o dorea. Chipul lui părea și mai gol.

– Dacă te las însărcinată?

Îi strânse mai tare brațul, rezistând nevoii de a se călca singură pe picior. Pentru numele lui Dumnezeu, ce era în neregulă cu bărbatul ăsta?

– Noaptea trecută, nu erai îngrijorat din cauza asta, îi zise ea, întrezărindu-i pentru câteva clipe umorul și șiretenia.

– Noaptea trecută, foamea pentru trupul tău delicios îmi luase mințile. Acum, gândesc oarecum limpede. Spune-mi, frumoasă Sidonie, ce se întâmplă dacă vei avea un copil?

Naiba să-l ia! Era un adversar mai rezistent decât se așteptase. Dur și inteligent. Dacă avea de gând să învingă, trebuia să fie mai dură și mai deșteaptă.

– Eu și Roberta am discutat despre asta, îi răspunse ea cu buzele încleștate.

Familia Forsythe nu era tocmai prolifică. Mama lui Sidonie născuse două fete după căsnicia ei de lungă durată, iar după opt ani de căsnicie, Roberta avea doi copii. Dacă Sidonie i se supunea lui Jonas, șansele erau mici să conceapă un copil. Iar ea își punea speranțele în acest lucru precum într-o rugăciune. El nu păru impresionat.

– Și ați conceput vreun plan nesăbuit, demn de imaginația surorii tale.

– Ești crud, ripostă ea răgușită, luându-și mâna de pe brațul lui și îndepărtându-se.

El clătină din cap.

– Nu, doar încerc să te fac să vezi realitatea, nu vreo noțiune falsă îmbrăcată în romantism și flori. Ai fost mai înțeleaptă ieri, *amore mio,* când ai fugit.

– Dacă ești atât de dornic să mă ții la distanță, de ce mă alinți așa? răbufni ea.

– Ai dreptate. Nu e corect. Schimbarea mea într-un om de principiu nu este completă, *bella.* Fac și eu ce pot, îi zise el ceva mai relaxat.

– Te plăceam mai mult când erai un ticălos căruia nu-i păsa de nimic, continuă ea, privindu-l intens.

– Nu, nu-ți plăcea. Spune-mi ce ați plănuit tu și Roberta.

– O să trăiesc undeva departe și o să spun că sunt văduvă. Este soluția evidentă dacă... dacă mă lași însărcinată.

Ochii ei scânteiară văzându-i nemulțumirea nedisimulată, deși trebuia să recunoască faptul că planul nu era tocmai strălucit.

– Roberta spune că sunt moduri prin care poți preveni concepția.

– Așa spune?

– Sunt? întrebă ea, înroșindu-se.

– Nimic de încredere.

Trase neliniștită aer în piept. Părea că negociază prețul unei bucăți de pâine, nu că se lasă purtată de valurile plăcerii pentru patru zile de delicii.

– Nu trebuie să te îngrijorezi, îi răspunse el, luând-o de mână.

Era prima dată când o atingea. Poate că totuși reușise.

– Nu sunt îngrijorată.

Părea diferit, semăna cu bărbatul care îi adusese eliberarea încrâncenată. Schimbarea lui bruscă o excita și nu era deloc preocupată.

– Nu ești nici tu îngrijorat? întrebă ea tremurând și îi cuprinse mâna într-a ei.

Acum, că o atinsese, avea de gând să-i dea drumul doar dacă trebuia.

– Dacă vei rămâne însărcinată, vreau cuvântul tău că o să-mi spui.

– Nu cred că...

– Vreau cuvântul tău că o să-mi spui și apoi o să ne căsătorim.

Șocul îi cuprinse fiecare fir de păr și încercă să se îndepărteze de el.

– Să mă căsătoresc? Cu tine?

El îi zâmbi crispat.

– Te rog, nu-mi menaja sentimentele!

Ea înlemni, îngrozită de cât de departe o adusese nesăbuința ei. Avusese nevoie de o căutare sufletească extrem de dureroasă ca să accepte ideea de a-i oferi trupul lui Jonas, dar gândul că ar fi fost nevoită să-și împartă toată viața cu el era împotriva tuturor convingerilor ei și a barierelor pe care se chinuise ani buni să le ridice.

– Știi prea bine că nu am de gând să mă căsătoresc.

– Nici un copil de-al meu nu se va naște bastard, zise el ferm.

– Nu vrei să te însori cu mine.

– Mă pot gândi și la lucruri mai oribile, ripostă el încruntat.

– Păi, eu nu vreau să mă mărit cu tine, continuă ea pe un ton șovăitor.

– E clar, dar aceasta este oferta mea.

Se ridică, iar de această dată el o eliberă.

– După toată năzuința... sărutările și promisiunile de seducție, ai de gând să mă trimiți de aici dacă nu sunt de acord cu acest lucru?

Chipul lui se înăspri și mai mult, deși îi putea citi regretul în ochi.

– Ridicol, nu?

– Nu ai spus asta aseară.

– Da, aseară am avut parte de o lecție mai mult decât necesară în ceea ce privește consecințele actelor egoiste de plăcere.

– Nu te-ai gândit niciodată la vreo posibilă sarcină. Mi se pare un lucru ciudat și cu motive ascunse.

– Mi s-a părut inutil să aduc în discuție acest subiect atât de devreme.

Privirea ei se întunecă. De ce, oh, de ce făcea asta? De ce nu o ținea în brațe, sărutând-o până la ceruri?

– Este inutil să ridicăm această problemă acum.

Trăsăturile lui se aspriră.

– Știu că nu sunt idealul de bărbat al nimănui, cu atât mai puțin de soț, Sidonie.

– Nici un bărbat nu e potrivit de soț, zise ea cu amărăciune, provocându-l în speranța că el îi întindea o cursă. Poate că, până la urmă, ar trebui să mă întorc la Barstowe Hall.

Înainte de a-i vorbi, știa că el nu avea să-i cedeze. Bineînțeles că nu. Cunoștea mult prea bine stigmatul nelegitimității.

– Ești liberă.

Liberă să se întoarcă la viața ei plictisitoare de la Barstowe Hall. Liberă să renunțe la singura ei șansă de a avea plăceri interzise. Liberă să nu-l mai vadă vreodată pe Jonas Merrick. Acest gând o făcu să tremure precum vântul care se lovea de stânci în fuga ei din seara trecută. Era liberă, dar își blestema libertatea.

– Nu vreau să plec de lângă tine, ripostă ea, holbându-se la el, în speranța că avea să vadă vreun indiciu de capitulare.

Pentru un moment, crezuse că învinsese. El se îndreptă brusc spre ea, ridicând mâna pentru a o atinge pe a ei. Se opri înainte de a-și pune degetele pe brațul ei. Recăpătase controlul.

– Nu vreau să pleci, *bella*.

– Căsătoria e atât de...

Vocea ei se pierdu.

Jonas o analiza cu o lumină atât de vie în ochi, de parcă i-ar fi citit gândurile zbuciumate.

– E atât de serioasă!

Gândul căsniciei o făcea să se sufoce și să se simtă întemnițată. Mai osândită decât atunci când se oferise să-i ia locul Robertei pentru a o salva. Asta fusese pentru o noapte, cel mult o săptămână. Căsătoria era o sentință pe viață. Știa că Jonas nu era ca William. Încă simțea frica față de opresiunea masculină născută în copilărie. Nu avea de gând să se arunce de bunăvoie în hățișurile puterii unui bărbat așa cum o făceau soțiile. Așa cum Roberta i se dăruise lui William. Așa cum mama ei i se dăruise tatălui ei.

– Poate că nu va fi nevoie.

– Poate că nu, zise el încet, încredinţând-o că se străduia să se controleze.

– Trebuie luate măsurile potrivite.

– Mă aşteptasem la un iubit pasional, nu la un avocat chibzuit.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, *tesoro.*

Spre regretul ei, el se întoarse şi porni apăsat spre uşă.

– Stai şi mai gândeşte-te. Trăsura mea îţi rămâne la dispoziţie.

– Nu vreau să fii un om bun, bombăni ea plină de frustrare şi de tristeţe.

El privi înapoi, încruntându-se.

– Nu sunt chiar deloc. Sunt o bestie şi o brută. Nu ţi-a zis Roberta?

– Sora mea s-a înşelat, ripostă ea, înăbuşindu-şi dorinţa de a-i arăta compasiune.

– Nu, nu s-a înşelat, îi răspunse el zâmbind trist şi lăsând-o în biblioteca întunecată.

Recompensele virtuţii erau cu adevărat amuzante. Jonas studia micul pat din camera de garderobă şi nu putea să nu-şi imagineze patul lui cu saltea din pene în care ar fi putut sta acum. Moale, cald, spaţios şi înţesat cu farmecele lui Sidonie Forsythe. Dar nu-i părea rău că-i dăduse acest ultimatum.

Oftând, se trânti pe pat pentru a-şi scoate cizmele. Cel puţin doamna Bevan făcuse focul şi în această cameră, care nu părea rece precum o groapă din iad, aşa cum era de obicei. Orice fior care îl străbătea venea din năzuinţele inimii lui. Privea în gol cu o cizmă în mână şi cu cealaltă încă încălţat. Cât de euforic fusese când o găsise pe Sidonie la parter! Dintr-odată, totul revenise la normal în lumea lui. Era într-o stare atât de proastă când crezuse că nu avea să o mai vadă vreodată, încât, când o reîntâlnise, totul i se păruse o binecuvântare.

De fapt, era un blestem. Cu cât pleca mai repede, pentru că sigur avea să plece, cu atât mai iute avea s-o uite.

Nu avea nici un rost să recunoască că nu avea să o uite niciodată. Sidonie era doar altă femeie. Convingerea că putea să-i vadă chipul şi atunci când avea să fie bătrân şi acru era doar o fantezie. Nimeni nu i-ar fi putut răvăşi inima într-un mod atât de profund în doar patru zile. Probabil simţea că asta se întâmplase, dar raţiunea îi spunea să-şi revină. Avea să-şi revină... într-o zi.

Puse cizma jos, apoi o scoase pe cealaltă. Fiecare moment părea lipsit de sens. Avea să vină altul, apoi altul, până la sfârşit. Fără vreo urmă de lumină, de dragoste sau de râset.

Simțindu-se deja bătrân, se ridică și își scoase cămașa. Turnă apă într-un vas și se spălă. Apa era caldă, dar o simțea rece. Totul era rece. Viața lui era iremediabil într-o perpetuă iarnă.

„Ah, Sidonie, dacă ai ști câtă durere îmi provoci!"

Se întoarse pentru a lua un prosop, dar, ceva, poate o pală de aer, îl făcu să ridice privirea. Sidonie, cu părul ei întunecat fluturând în aer, stătea în pragul ușii. Jonas își înăbuși un geamăt. Cât mai avea de gând să suporte până să cedeze? Întâlnirile de la miezul nopții cu singura lui dorință îl testau dincolo de limită. În special când singura lui năzuință purta cămașa lui albă străvezie, care îi ajungea până la coapse. Îi căzu prosopul, iar firicelele de apă o stropiră.

– Ce s-a întâmplat, *tesoro*? S-a întâmplat ceva rău?

Era palidă și părea hotărâtă și tensionată – putea să vadă asta, deși era la câțiva metri de el. Când ea nu-i răspunse, îngrijorarea îl făcu să se apropie.

– Ești bolnavă?

Ea clătină din cap. Ochii ei îl fixau ca și cum se îneca, iar el era singura ei speranță de salvare.

– Sidonie? o întrebă serios, deja îngrijorat.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu... zise ea înăbușit, iar gâtul ei delicat înghiți în sec.

Îi reveni amintirea pielii ei delicate și parfumate, deși nu-și dorea asta. Îi oferise mai mult decât trebuia. La naiba, nu-i oferise suficient!

– Nu ce anume?

– Nu... nu spune nimic.

„Ce naiba?"

Nimic din toate acestea nu avea sens. Înainte de a-i putea pune mai mult întrebări, ea alergă spre el desculță. O prinse instinctiv în brațe. Mintea lui se pierdu confuză în căldură și în delicatețe. Inima lui simți împlinirea atingând-o. Doar pentru un moment...

Cu mâinile tremurânde, ea îi cuprinse capul pentru a-i atinge buzele. Fusese atât de concentrat asupra ideii de a nu o mai săruta vreodată, încât ceea ce se întâmpla îl lăsă fără cuvinte. Mirosul ei îi inundă trupul, amestecându-se cu cel al săpunului de lămâie pe care îl folosise pentru a se spăla. Dinții lor se ciocniră în timp ce ea încerca neîndemânatică să-l forțeze să o sărute. Nu era urmă de dulceață, doar hotărârea febrilă, oarbă de a învinge.

După câteva secunde, ea se trase în spate pentru a-l privi străfulgerător. Era aproape în lacrimi și abia dacă mai putea să respire.

Se chinuia să-i spună ceva printre sughițuri, încercând să-și ascundă durerea care o biciuia.

– Sărută-mă, la naiba!

– Sidonie...

– Sărută-mă, zise ea pe nerăsuflate, luându-i mâinile în mâinile ei.

– Încet, *tesoro,* încet...

Îi atinse obrajii cu palmele. I se strânse inima când observă un firicel de sânge care îi curgea din buza de jos, probabil din pricină că o lovise cu dinții.

– Nu, gemu ea, încăpățânându-se să-l sărute din nou, tot cu acea agonizantă violență.

Îi simțea căldura sânilor pe piept. Putea la fel de bine să fie dezbrăcată. Sfârcurile ei îl chinuiau, le simțea prin lenjeria subțire. În ciuda tuturor îndoielilor lui, atacul ei năvalnic îl excitase atât de mult, încât îi întărise mădularul, pe care îl simțea acum mai tare decât o coadă de suliță. Ezită sub imperiul entuziasmului, deși gusta mai mult chin decât plăcere în sărutul ei. Nu, nu putea să facă asta. Nu era corect. Se trase din sărutul ei și rezistă încercării ei de a-l aduce mai aproape.

– Sidonie, ce naiba e asta?

– Te seduc, zise ea amuzată, întinzându-se pentru a-i săruta maxilarul. Mici ciupituri îi treziră un lanț de explozii care îi făcură mădularul să zvâcnească de dorință. Naiba să o ia, îl înnebunea!

– Nu ar trebui să fie așa, zise el pe un ton crud, cu mâinile încâlcindu-se pe spatele cămășii ei.

Își spunea că trebuia să o îndepărteze, dar erau lucruri care depășeau voința umană.

– Așa trebuie să fie.

Atât de cald, atât de moale și, la naiba, atât de atrăgătoare, se lipi de trupul lui!

Închise ochii și se rugă să nu-și piardă controlul. Ce era în neregulă cu ea? Se temea că se afla acolo împotriva dorinței ei, dar nu înțelegea de ce. Nu mai avea nici o putere pentru a o obliga. Se încolăci în brațele lui, ridicându-și un picior în spatele genunchiului lui și apucându-l de umeri. Devenea mai cald decât în iad, ardea de dorința de a o avea, dar se chinuia să-și mențină rațiunea vie.

Se pierdu cu mâinile pe cămașa ei largă, coborând spre formele delicioase ale fundului ei. Un val de uimire și de excitare îl cuprinse din nou în timp ce palmele lui atinseră pielea ei de satin – nu avea nimic sub cămașă, era goală.

– Doamne, Dumnezeule...

Își spuse că trebuia s-o domolească. Voia să vadă că își dorea asta. Să confirme că avea să se căsătorească cu el dacă rămânea însărcinată. Doar că, atunci când îl atinse, râse de propunerea lui. Cu toate acestea, s-ar fi oprit dacă trebuia. Nu era un animal. Era un bărbat rațional, nu o jucărie în mâinile ei subțiri și albe. Îi trecură o mie de gânduri prin minte, dar atingerea lui se transformase în mângâiere, explorare, ademenire. Îi atinse fundul voluptuos, ușor-ușor coborând tot mai jos. O simți zvâcnind în timp ce îi atingea părțile intime.

– Șșșt, o alină el.

Era grozav de umedă. Gemu și își ascunse fața în umărul ei gol de sub reverul cămășii. Întunericul din ochii lui izbucni în flăcări în timp ce o mângâia. Dorința nebună de a o penetra se transformase într-o furtună care ar fi putut rivaliza cu ușurință cu vremea sălbatică din noaptea precedentă.

– Nu-mi da drumul, îl imploră ea, încovoindu-se pe trupul lui.

– Nu cred că pot, zise el disperat.

Se trase într-o parte doar pentru câteva clipe pentru a stinge lumânările – camera era acum luminată doar de flăcările focului. Ar fi preferat să fie întuneric total, dar semiobscuritatea avea să fie de ajuns. Știa că Sidonie nu se temea de cicatricele lui, dar inima lui vulnerabilă nu suporta gândul că ea ar putea să realizeze la un moment dat că se afla în brațele unui monstru. Gâfâia când o cuprinse în brațe. Mai multe săruturi. Mai multe atingeri arzătoare. O duse către pat, dar se așeză primul pentru a nu o răni sub greutatea lui. Ea se lipi de trupul lui și îl sărută. Plăcerea fizică depăși prudența. Deschise gura, fermecând-o cu buzele, cu limba și cu dinții. O întoarse, ajungând deasupra ei.

– O să rup în bucăți cămașa asta.

– Lasă-mă să o scot, zise ea pe nerăsuflate, printr-o mare de păr întunecat.

Avea buzele umflate, iar pleoapele i se închiseră peste ochii scânteietori. Ea se întoarse, iar el simți mirosul dorinței ei emanând și sufocându-l. Îi desfăcu picioarele. Cămașa se ridică, dezvelind firele de păr dintre picioarele ei. Dumnezeule, era frumoasă! Peste tot. Îl privea de parcă voia să-l devoreze. Avea să-și amintească acea expresie înfometată pentru tot restul vieții și să se considere privilegiat, chiar dacă ar fi avut-o pe Sidonie doar în acea seară.

– Nu mă privi așa, murmură el.

Zâmbetul ei îi făcea inima să se învârtă.

– Îmi place să mă uit la tine.

Mărturisirea ei îl lovi ca o împușcătură. La naiba, părea că vorbea serios! Ar fi trebuit să-i amintească faptul că era urât și în exterior, și în interior. Să o avertizeze că risca să fie distrusă oferindu-i-se cu toată inima.

Gândurile acelea îi înghețară în momentul în care ea își descheie cămașa, arătându-i sânii goi. Rotunzi. Perfecți. Îi sărută unul dintre sfârcurile în formă de zmeură, întărit, iar ea se arcui de plăcere. O creatură atât de senzuală! Un suflet atât de strălucitor!

Îi iubea sufletul. Tragic era că el iubea mai mult decât atât. Ideea îi șerpui amețitor prin minte. Sidonie gemu, iar toate gândurile conștiente îl abandonară. Rămăsese doar setea de a o avea. Îi depărtă picioarele și se strecură între coapsele ei. Suspină din nou. Acele suspine delicate și dulci aveau să-l facă să se piardă înainte de a fi înăuntrul ei. Exploră despicătura ei de satin, atingându-i mugurul. O dată. De două ori. De trei ori. Ea își înăbuși un strigăt și clocoti contra mâinii lui.

Dorința de a o avea îi urla în cap. Cu toate acestea, virginitatea ei îi temperă nesăbuința. Cu o tandrețe care îl făcu să tremure, o pătrunse cu un deget. Căldura interiorului ei trezi nerăbdare în mădularul lui întărit. Ea se încovoie, primindu-l. Se retrase, simțindu-i fiecare centimetru de dorință, apoi o pătrunse cu două degete.

Mii de blesteme, era foarte strânsă! Urma să se simtă ca în ceruri când avea să intre în ea. Totuși, se temea să nu o rănească. Ea respira în ritmul atingerilor lui. Modul în care expira îl făcea să fie deosebit de excitat. La naiba, acum totul la ea era excitant! Putea la fel de bine să-i recite verbe neregulate în latină și tot l-ar fi înnebunit.

Cerurile să-l ajute, știa că trebuia să aștepte, dar nu mai putea. Se trase în spate, iar privirea lui întâlni ochii ei întunecați, căprui, lipsiți de teamă, bogați precum cafeaua, debordând de incertitudine și de dorință.

Mâna lui tremură în timp ce-și scoase pantalonii, rupându-i.

– Sidonie, iartă-mă! zise el cu ultima răsuflare a unui om care se îneacă.

Capitolul 15

Ceața plăcerilor în care Sidonie trăia se risipi în momentul în care simți o presiune mare între picioare. Gemu din cauza disconfortului

și își înfipse unghiile în umerii goi ai lui Jonas. El se opri imediat. Se sprijini cu capul pe gâtul ei, fiori puternici răvășindu-l. Era remarcabil să vadă un bărbat puternic și experimentat tremurând din cauza dorinței în brațele ei. Se mișcă pentru a mai elibera senzația de presiune dintre picioarele ei. Până atunci, acest act era dezagreabil, dar nu dureros. Se zvârcoli din nou, îl simți și îl auzi gemând pe pielea ei – avea respirația caldă și umedă.

– Sidonie, dacă faci asta, nu o să mă pot opri.

– Nu te opri!

Se aventurase până acolo. Nu se putea retrage acum. El se sprijinea în coate, dar chiar și așa greutatea corpului lui o împingea în patul strâmt, îngreunându-i respirația. Sau poate că asta se datora inimii ei care galopa. Intimitatea acelei uniuni depășea orice legătură pe care și-o imaginase vreodată. Până atunci, nu văzuse acea parte a lui Jonas, iar în acea clipă păru copleșită când îl simți pe ea. Era ca și cum ar fi avut pe ea greutatea unei cărămizi, doar că era de două mai grea. Când se hotărâse să-i înfrângă rezistența și să-l facă să o posede, nu luase în considerare cât de profundă avea să devină experiența. Era îngrozitor cât de dominată se simțea.

Dacă ar fi fost alt bărbat în locul lui Jonas, s-ar fi luptat să se elibereze. Stătea calmă, cu pulsul alergându-i nu doar din cauza excitării, ci și din pricina temerii de opresiunea masculină.

„Acesta e Jonas. Acesta e Jonas. El nu o să te rănească."

Trase aer în piept, iar mușchii i se relaxară preț de o secundă. Intră mai profund în interiorul ei, cu o delicatețe care o surprinse. Scânci sub el, făcându-l să se oprească din nou. Inima lui bătea pe pieptul și sub mâinile ei. Avea spatele neted și transpirat. Plăcerea pe care o simțise întotdeauna în brațele lui părea să scadă. Era ceva lipicios, ciudat și îngrozitor de fizic. Nu semăna deloc cu acea senzație pe care o simțise când o sărutase. Și iubea sărutările lui. Dar nu iubea asta. Cu tot disconfortul, acea uniune avea o fascinație întunecată. Nu se simțise niciodată atât de apropiată de altă persoană. Era ca și cum respira pentru amândoi.

– Nu te împotrivi, Sidonie. Glasul lui Jonas suna ca și cum el se poticnea de această întrerupere a uniunii lor. O să te rupi în mii de bucățele dacă te împotrivești.

Ea închise ochii și încercă să respire.

– Nu știu ce trebuie să fac, zise ea neajutorată, degetele ei apăsându-i pielea umedă.

Respiră strident sau poate că își înăbuși un râset. Îi simți mușchii spatelui încordându-se și eliberându-se.

– E în regulă, *tesoro.* O să am eu grijă de tine. Crede-mă!

Îl îmbrățișă și mai puternic, deși impulsul de a-l împinge de deasupra ei se simțea precum un țipăt. Acum el era tot ceea ce ea își dorea și tot ce nu își dorea.

Buzele lui îi atinseră gâtul și găsiră un loc unde era deosebit de sensibilă. Spre uimirea ei, valuri de emoție o cuprinseră tocmai când credea că orice posibilitate de plăcere fugise.

Își încordă spatele și se mișcă. De această dată, când o penetră, lumea ei explodă într-o durere roșie-stacojie.

Preț de câteva clipe ce părură o eternitate, strigătele lui Sidonie răsunară în toată camera. Durerea era chinuitoare, iar Jonas tocmai o rupea în două. Înlemni, deși pieptul lui se ridică și căzu peste al ei. Era îngrozitor de înspăimântător să fie atât de conștientă de fiecare suflare, de fiecare mișcare. De ce făceau femeile asta? Ea își înăbuși dorința de a-i spune să se dea jos de pe ea.

Jonas o sărută din nou pe gât, ca și cum i-ar fi cerut scuze, iar acum, prin agonia care pălea, simți un mic frison. Plăcerea contrasta cu senzația ce o invada. Tremură copleșită de senzațiile contradictorii pe care le avea. Mirosul lui de mosc. Realitatea dură a trupului lui. Presiunea usturătoare dintre picioarele ei, unde nu mai era virgină. Se juca cu dinții pe linia claviculei ei. De această dată, când respiră, nu mai simți durere. Se mișca fermecător. Ea era atât de conectată cu el încât, atunci când o penetră, resimți totul ca pe un cutremur.

Îi cuprinse sânul cu mâna, tachinându-i sfârcul. Mai multă plăcere pentru a alunga disconfortul. Îi strânse sfârcul de parcă ar fi fost un fir încins care le unea trupurile. Suspină, iar de această dată, sunetul scos transmise ceva mai mult decât protest. Cu un geamăt suav, Jonas alunecă de pe trupul ei. Simțise o senzație trecătoare de fricțiune și apoi nimic.

Deschise ochii goi și privi tavanul din scânduri. Acum, că se retrăsese, trebuia să fie ușurată.

„Asta a fost tot?"

Dar, înainte de a putea reacționa, intră în ea încet. De această dată, trupul ei se relaxă și se întinse pentru a-l primi. După o împotrivire scurtă, o pătrunse cu mișcări adânci și apăsate. Mai adânc decât înainte. Atât de adânc, încât parcă îi atinse inima. Se aștepta la durere. Exista disconfort, dar nimic nu se compara cu fiorii care îi străbăteau pielea. O făcea a lui într-un mod în care nu o făcuse când

îi luase virginitatea. Mușchii ei se deschideau precum aripile unei păsări care se pregătea să-și ia zborul sau precum o floare ce tocmai se deschidea. Efectul era extraordinar. Nu plânsese înainte, dar această împreunare îi aduse lacrimi în ochi.

– Oh, Jonas, șopti ea. Nu am știut.

– Mai este, îi zise el, ridicându-se în coate pentru a-i privi chipul.

Ceea ce fusese o invazie crudă se transformase într-un sentiment incitant, puternic și satisfăcător.

El părea mai tânăr, mai blând, era o imagine mai luminoasă a bărbatului pe care îl știa. Un bărbat pe care viața nu-l trădase și nu-l batjocorise. Indiferent de durerea acestei uniuni, iubea faptul că-i oferise acest moment de pace. Această uniune depășise planul fizic și intrase în cel spiritual. Un nivel care evidenția posibilitatea unui nou peisaj emoțional. Se simțea amețită, pierdută. Alungă lacrimile copilărești și îi îndepărtă de pe frunte o șuviță de păr. Delicatețea o făcea să strălucească. Ca și cum acest bărbat era jumătatea ei. Ca și cum erau sortiți să fie împreună. Ce ironie!

– Te-am rănit.

– Acum nu, îi zise ea, găsind forța de a-i zâmbi.

– Mă bucur, rosti el, șerpuindu-se deasupra ei ca o felină care voia să fie alintată.

Cu grijă, ca ea să simtă fiecare lucru, alunecă de pe trupul ei. Ea închise ochii, parcă întristată de lipsa lui, deși retragerea îi trezi mii de senzații noi.

– Pregătește-te să fii surprinsă, *il mio cuore.*

O sărută în treacăt pe gât. Gestul acela o impresionă mai mult decât orice altceva în acea uniune uimitoare și dureroasă.

– Arată-mi, Jonas, murmură ea, surprinsă de avântul ei de a merge oriunde voia să o ducă.

Acum, dacă i-ar fi cerut să zboare către lună, l-ar fi luat de mână și l-ar fi întrebat unde trebuie să sară.

– Cu plăcere.

O penetră din nou. Sub ei, patul scârțâi zgomotos. Mâinile ei se lipiră de spatele lui, iar ea își mușcă buzele. Schimbarea unghiului trezise o ploaie de plăcere. Un val incandescent de încântare se întinse în jurul ei. El suspină zgomotos și aprobator, apoi îi sărută apăsat buzele. Totul se transforma în pasiune arzătoare, demonică. Intra și ieșea din ea precum valurile oceanului care se loveau necontenit de stânci. Delicatețea se transformase în foame, deși amintirea ei răzbătea ca ecoul unei muzici distante, oferind strălucire, excitări

crescânde. Jonas o ducea mai sus, tot mai sus. Ea se întindea sub el, primindu-l în timp ce mădularul lui o devora. Deschise ochii, năucită. Tendoanele gâtului lui pulsau, iar el scrâşnea din dinţi. Arăta precum un sălbatic. Disperat. Ca un bărbat căruia îi încredinţa viaţa ei.

Pentru un moment ameţitor, fu cuprins de un sentiment care îi depăşea puterea de înţelegere. Ceva sălbatic, liber şi adevărat. Apoi tensiunea se transformă în spirală şi se împrăştie, iar ea tremură ca într-o mare de foc. Flăcările o asaltau din fiecare direcţie. Plăcerea interminabilă o ducea unde nu mai fusese vreodată. Într-un ocean pe timp de furtună. Într-o tornadă. Era una cu fulgerul.

Din depărtare, auzi un geamăt, apoi Jonas se încordă şi o baie de căldură intră în ea. El se mişcă încă o dată, de două ori, de trei ori, apoi se prăbuşi peste ea, gemând din nou.

Sidonie stătea întinsă pe spate, recăpătându-şi suflul şi privind în sus. Trupul lui Jonas o imobiliza în saltea. Braţele lui o protejau de noaptea de afară. Sământa lui alunecase în ea. O dusese într-o călătorie extraordinară către extaz. Acum, plutea înapoi către pământ cu fiecare preconcepţie distrusă.

Simţise culmile plăcerii atingând orgasmul, iar acum se întorcea fără tragere de inimă în lumea reală, chiar dacă lumea se schimbase pentru totdeauna. În dedesubturile plăcerii, neliniştea începea să crească. Aproape că îşi dorea ca Jonas să nu-i fi arătat aceste plăceri.

Odată gustate, cum avea să trăiască fără ele?

Printre aşternuturile aurii, Jonas ştia că trebuia să se mişte. Era greu ca naiba, o zdrobea pe Sidonie în salteaua tare ca piatra.

Nu era dornic să se mişte. Superstiţios, se temea că, dacă avea să rupă legătura lor fizică, ceva rău urma să se întâmple. Nu avea încredere în fericire. Avusese parte de atât de puţină fericire de la moartea tatălui său! Faptul cu făcuse dragoste cu Sidonie Forsythe – îşi dorea să spună că o avusese, dar această remarcă crudă i se părea o blasfemie – era lucrul cel mai aproape de paradis pe care îl putea simţi vreodată.

Încă un minut. Cu siguranţă, această fericire mai merita câteva minute. Cerea oare prea multe?

Acum că-i reveniseră simţurile, conştientiză că îl durea genunchiul din cauza modului în care stătea. Altminteri, se afla în paradis. Nasul lui era îngropat în umărul lui Sidonie, iar mirosul ei îl înconjura. Lămâie. Femeie. O urmă de transpiraţie după ce o avusese – doar fusese virgină.

Trebuia să-i fie rușine. Se detestase când o auzise strigând. Dar apoi începuse să toarcă, iar lumea fu învăluită în flăcări. Îi cuprinse spatele cu mâinile, iar părul ei de mătase se lipi de fața lui. Îi iubea părul. La naiba, nu se putea gândi la nici un lucru blestemat pe care nu-l iubea la ea! Încercă să dea vina pe starea lui de bine, pe clipele de dragoste nebună. Întotdeauna, relațiile intime satisfăcătoare dădeau unui bărbat o stare de bună dispoziție. Acea partidă de amor fusese cea mai bună din viața lui, în ciuda lipsei de experiență a lui Sidonie. În ciuda acelui moment covârșitor când țipase pentru că o rănise. Atunci, aproape că se oprise.

Slavă Cerurilor că apoi ea i-a răspuns și au continuat. Inima lui tresălta de bucurie când își amintea cum îl strânsese când se aflau pe culmile extazului. O amintire care avea să-i bucure toată existența. Ea scoase un sunet delicat, poate de disconfort, poate de extenuare. Trebuia să se miște. O îmbrățișă, provocând soarta să o fure. Nu avea încredere în soartă. El și soarta avuseseră mereu o relație dificilă.

Se mișcă și ea. Alunecarea corpului ei îl excită, iar mădularul i se întări. Nu era un animal. Nu putea să o devoreze din nou, nu imediat. Și nici nu-și putea petrece noaptea țintuind-o în acest pat doar pentru că se temea să nu o piardă. Cu toate acestea, făcând mari eforturi să se abțină, reuși să se rupă de trupul ei și să se rostogolească. Uitase cât de îngust era patul.

„Clopotele iadului!" Tocmai se salvase de umilința de a lua o trântă pe podea.

În timp ce-și găsi echilibrul pe marginea saltelei, imposibilitatea situației în care se afla îl lovi precum un tunet. O ruinase și se bucurase de fiecare moment. Era posibil să o fi lăsat însărcinată. Ea intenționa să plece în patru zile. Alungând dezgustul față de propria persoană, auzi un sunet dulce, care îl readuse în lumea strălucitoare în care trăise pentru o scurtă perioadă. O privi pe Sidonie și rămase atât de uluit, încât fu cât pe ce să cadă din pat. Femeia căreia tocmai îi furase virginitatea zâmbea. Ba nu, chicotea. Se așteptase la lacrimi și la injurii.

Cămașa îi căzu de pe umeri când se sprijini de perne. Arăta încântător. Era răpitoare. Barba lui îi lăsase urme delicate pe față și pe gât. Omul primitiv din el se bucura văzând-o cu semnele lui. Părul ciufulit îi căzuse pe umeri. Lumina lumânărilor proiecta o mie de culori în întuneric. Își ridică cearșaful peste sânii ei voluptuoși. Sfiala ei îi amintea că era novice în această privință. O tandrețe izvorâtă de undeva din adâncuri îi inundă inima.

– Acest pat nu este suficient de mare pentru doi, nu?

Simțea amuzamentul din vocea ei, precum coniacul care se strecura într-o cană de cafea în timpul unei nopți reci.

– Cumva râzi de mine, diavoliță?

Ridicând cearșaful, se sprijini de peretele din spatele patului.

– Da.

– Ce te-a făcut să mă seduci aici, când există un pat foarte confortabil dincolo de hol?

Ea roși. Îl fermeca faptul că încă putea să roșească. Inocența ei îi reflecta sufletul frumos și pur.

Nu credea în multe lucruri, dar ajunsese să aibă încredere în bunătatea lui Sidonie. Zâmbetul ei fermecător se pierdu, iar ea îi aruncă o privire nesigură.

– Nu-mi plac oglinzile.

Probabil avea impresia că era cel mai vanitos ticălos. Presupunea că ar fi trebuit să-i explice de ce alesese acel decor, dar de ce să strice acele clipe luminoase? Se sprijini într-un cot, uitându-se atent la capătul patului și apoi îi cuprinse mâna.

– Ești bine?

După o scurtă ezitare, ea încuviință din cap.

– Da.

Se aștepta să-i spună mai multe, dar pentru o femeie era destul de închisă. Cât de mult își dorea să aibă încredere în el, să-i facă confidențe! De ce ar fi făcut asta? Totuși, îi oferise trupul ei. Nu subestima acest lucru. Voia să-i mulțumească. Voia să o implore să rămână. Voia să-i spună că era cea mai frumoasă și deosebită făptură. Emoțiile îl făcură să tacă. Era imposibil să descrie ce simțea în inima lui. Îi ridică mâna și o duse la buze, sărutându-i palma cu o venerație care venea din interior.

Nu era suficient de bun pentru ea. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, intenționa să o facă fericită atât timp cât o avea aproape.

Capitolul 16

După ce intră cu Jonas de pe coridor în dormitor, Sidonie își ascunse fața în umărul lui. Era tensionată. Cu o noapte în urmă, nu fusese nevoită să îndure oglinzile.

– Nu putem dormi în camera cealaltă? murmură ea în cămașa lui.

El râse jucăuș lângă urechea ei, îmbrățișând-o mai strâns.

– Curaj, *bella!*

– Nu mă pot privi făcând... asta.

Toată ziua o sărutase și o atinsese, dar nu mersese mai departe cu mângâierile. Ea presupunea că dorea să fie grijuliu, lăsând-o să-și revină după noaptea trecută, dar trecuse peste sentimentul lui de apreciere. Frustrarea aproape că o înnebunise.

– Crede-mă!

O ridică în brațe cu o ușurință care îi tăie respirația. Blestemându-și inima, își înghiți nemulțumirile și se prinse cu mâinile după gâtul lui. Ar fi trebuit să insiste să o lase să meargă, doar pentru a confirma că simpla lui privire nu-i transforma genunchii în apă.

În timp ce el o așeză încet pe pat, ea îi întâlni privirea într-una dintre oglinzile ovale de deasupra. Ea trona în așternuturi în rochia ei de mătase roșie ca rubinul. Sub apăsarea oglinzii, legătura dintre bărbat și femeie era palpabilă. Jonas se aplecă spre ea cu o intenție de nezdruncinat, dar cu un aer de protecție. În ochii lui Sidonie strălucea o excitare incontrolabilă.

– Mă transformi într-o sibarită.

– Un om poate spera, îi răspunse el încet.

Îi scoase un ac strălucitor de păr din plete, îl puse pe noptieră, apoi se așeză pe pat, lângă ea, tachinând-o cu buzele. Ea se ridică, sprijinindu-se de capătul patului, urmărindu-l pe Jonas cu o foame pe care nu se strădui să o ascundă.

Trăsăturile lui arătau oboseala pe care o resimțise din cauza atâtor ore de autocontrol. Nu se înșelase în privința grabei cu care o îndemnase să termine cina.

– Nu ți-am mulțumit pentru cadou.

În acea seară, când Sidonie urcase să se schimbe, o cutie cu bijuterii o aștepta pe pat. Se crispase la gândul că Jonas își proclamase cucerirea cu vreun lucru strălucitor. Dar ca întotdeauna, era un bărbat de o subtilitate fină. În interiorul cutiei, erau douăsprezece agrafe strălucitoare de păr așezate pe o bucată de mătase albă. Ace fine, sub formă de ferigi și de flori. Nu avusese niciodată ceva atât de frumos.

– Aștept cu nerăbdare să-mi mulțumești, îi zise el, scoțându-i și mai multe agrafe din păr și așezându-le lângă suratele lor pe noptieră.

– Sunt sigură.

Presupunea că ar fi trebuit să se simtă ruşinată de ce urma să facă împreună cu acel bărbat în pat în seara aceea. În ciuda unei vieţi îndelungate de virtute nepătată, nu era în stare să invoce vreo urmă de remuşcare. În schimb, se simţea... liberă. Jonas îi scoase ultima agrafă, îi îndepărtă suav părul desfăcut şi o sărută pe gât. Acelaşi loc sensibil pe care îl găsise cu o seară în urmă, când fusese în interiorul ei. O cuprinseră fiorii la amintirea acelor momente, dar şi un val de anticipare. Îşi încolăci o mână pe braţul lui puternic.

– Credeam că... ai de gând să mă umileşti cu diamante, zise ea gâfâind în timp o atingea pe linia umerilor rochiei cu un decolteu scandalos de adânc. Îl simţi zâmbind.

– Diamantele sunt o umilire, *amore mio?* În mod cert, nu am cunoscut femeile potrivite.

– Cu siguranţă, zise ea cu amărăciune, nevoind să se gândească la celelalte iubite ale lui.

Înaintea ei şi după ea.

Alte iubite l-ar fi simţit tremurând de dorinţă în braţele lor. Alte iubite ar fi auzit acel geamăt de eliberare când ajungea la orgasm. Alte iubite ar fi stat pierdute în braţele lui după ce le oferise plăcere. Îşi înălţă capul şi o privi cu o căldură pe care ea o simţi până în vârful degetelor. Îi cuprinse talia.

– Eşti geloasă, *tesoro?*

– Înnebunită, răspunse ea sarcastic, urându-le pe acele femei fără chip.

Voia să le scoată ochii, să le smulgă părul şi să le avertizeze să stea departe de ceea ce era al ei. Ar fi fost amuzant dacă nu era tragic. Dincolo de aceste puţine zile, Jonas nu era al ei, nu conta câte fantezii avea ea în minte. Expresia lui îi dădu de înţeles că urma o glumă.

– Ce este? întrebă ea, făcând o pauză şi strângându-l mai tare de mânecă. Oh, nu! Nu ai făcut asta. Sunt diamante, aşa e?

– Doar câteva mici, *tesoro,* îi răspunse el cu părere de rău.

În ochii lui scânteia ceva ce ea încerca să nu interpreteze ca fiind bucurie.

– Presupun că e în regulă.

– Atunci, vrei să-mi mulţumeşti cu un sărut?

– Oare ar trebui? Până la urmă, sunt doar nişte diamante mici.

Nu rezistă tentaţiei de a-l atinge pe obrazul lipsit de cicatrice. Sub atingerea ei, pielea lui era fermă şi netedă. Probabil se bărbierise înainte de cină. Îl trase spre ea. Deasupra ei, în oglindă, bărbatul

se apleca spre femeia lângă care stătea. Sub cămașa albă și largă, spatele lui se mișcă brusc, iar el o sărută.

– Nu intri în atmosferă, murmură el lângă buzele ei.

Ea se mișcă.

– E din cauza oglinzilor.

– O să îndrept acest lucru, îi răspunse el, deschizând noptiera și scoțând ceva de acolo, apoi o sărută tandru.

Sărutul se termină prea repede. Mormăi ceva și îl urmă, ținându-l de umăr și lipindu-și buzele de ale lui. El scoase limba pentru a o întâlni pe a ei. Se simți învingătoare, dar el se retrase doar după câteva clipe, lăsând-o agonizând.

– Închide ochii.

– Merrick...

Ajunsese într-un punct în care umorul lui o irita în loc să o amuze.

El schiță un zâmbet – zâmbetul acela care îi topea inima.

– Închide ochii. Te rog, Sidonie!

Acel „te rog" urmărea să o dezarmeze și, naiba să-l ia, chiar asta făcuse! Se aplecă și închise ochii. Se simți ușurată că nu mai trebuia să vadă sute de Sidonii.

– Iar numele meu este Jonas, zise el suav. Sigur după noaptea trecută poți să găsești în tine forța să-mi zici pe numele de creștin.

Știa că o necăjea. Faptul că-i spusese Merrick o ajutase să dea impresia că nu tremura sub farmecele lui. Merrick o necăjea, o ademenea și complotase să o dezonoreze pe Roberta. Merrick era sarcastic și puternic. Merrick, indiferent cât de apetisant era, putea fi ținut la distanță, i se putea opune rezistență.

„Jonas..."

Jonas era complet altcineva. Jonas ascundea o generozitate care îți lua suflul. Jonas se chinuise din toate puterile să o protejeze de durere cu o seară în urmă. Jonas era singur și nefericit, iar ea și-ar fi vândut sufletul pentru a-l vindeca pe al lui. Inima ei îl plăcea pe Jonas așa cum nu-i plăcuse altcineva vreodată. Jonas o amenința în moduri care deveneau din ce în ce mai clare cu fiecare moment și care aveau să o ruineze, dincolo de uniunea fizică, atunci când avea să se întoarcă la Barstowe Hall.

– Jonas, îi șopti ea, dorindu-și să sune scurt și răbufnit, însă rostindu-i numele precum un oftat în semn de acceptare.

– Așa e mai bine.

Nu trebuia să deschidă ochii pentru a vedea că expresia lui deborda de satisfacţie.

– Pot să mă uit acum?

– Nu încă.

Strânse pumnii în cearşafuri. Faptul că nu vedea nimic îi ascuţise celelalte simţuri, dar tot se simţea neajutorată. Simţi aromă de lămâie peste mirosul lui obişnuit. Patul era moale sub ea. Părul îi trona dezordonat şi greu pe umeri, alunecându-i pe piele în timp ce se mişcă. Salteaua se mişca, însă Jonas stătea. Îi auzi cizmele atingând covorul.

Se înfioră toată când el ajunsese lângă ea. Nu o atinsese, dar era atât de conştientă de prezenţa lui, încât parcă ar fi făcut-o deja. Ceva moale şi rece îi acoperi ochii.

– Ce faci? întrebă ea repede, speriată când mâinile lui se mişcau în spatele capului ei.

Deschise ochii. Era întuneric. Ridică o mână pentru a rupe legătura de la ochi, dar Jonas o opri.

– Fără oglinzi.

– Sunt încă acolo, răspunse ea cu inima grea. Incertitudinea se simţea în tonul ei rece. Nu-mi plac jocurile astea...

– Zece minute, *tesoro*. Atât îţi cer. După asta, dacă nu-ţi place, o să jucăm altceva.

– Doar pentru că mă rogi frumos, crezi că o să obţii ce vrei, ripostă ea îmbufnată.

– Manierele formează omul, *amore mio*.

– Întotdeauna îţi legi iubitele?

– Destul de des.

Îşi dădea seama că făcea asta *mereu*. Tremură, neştiind dacă era dezgustată sau curioasă. Îşi aminti brusc cum stinsese lumânările cu o noapte înainte.

– Eşti un diavol manipulator, Merrick, îi spuse ea ascuţit.

– Jonas.

– Merrick pentru următoarele zece minute, zise ea oftând.

Răspunsul ei îi confirmă că putea să continue. O eliberă şi îl auzi mişcându-se din nou. Doamne, Dumnezeule, era teribil de conştientă de prezenţa lui când îl putea vedea! Însă acum îi ghicea mişcările doar după nişte sunete care îi întunecau judecata. Toate gândurile îi zburară când o sărută. Îşi încleştă mâinile pe rochie, luptându-se cu dorinţa de a-l prinde de urechi şi de a-l face să o sărute cum trebuia.

– Mulţumesc, îi şopti el.

– Zece minute, îi răspunse ea cu sentimentul că fiecare minut avea să dureze o oră.

– Le număr, *tesoro*.

Încercând să-l urmărească, întoarse capul. Se trase înapoi când o prinse de mână și o sărută pe încheietură. Fără darul vederii, își simțea pielea incredibil de sensibilă. Își mușcă buza și tresări când el îi atinse gura cu degetul. Atingerea lui fusese ca un sărut. Simți cum o pală de aer, apoi buzele lui le acoperiră pe ale ei. Îi supse buza pe care ea și-o roase. Inima îi galopa frenetic. Înainte ca sărutul să devină mai adânc, el se retrase. Ea simțea frustrarea crescând. Neîndemânatică, se întinse pentru a-l prinde, dar el se feri. Legată, era ușor de păcălit. Presupunea că putea da jos legătura de la ochi, doar nu era un prizonier. Însă ceva o făcu să o lase acolo. Oh, dar cum o înnebunea, făcând-o să aștepte acele mângâieri din toate direcțiile!

– Te joci cu mine, îi zise ea excitată, detestându-și vocea gâfâită.

Se întinse după el și-l prinse de mână pentru a-l ține în loc.

– Oh, da!

De data aceasta, fusese avertizată. Respirația lui era caldă pe gâtul ei, trezind o legiune de furnicături. Gura lui îi urmărea linia claviculei, făcând-o să tremure.

– Au trecut cele zece minute?

– Nu încă, îi răspunse el calm, lingându-i linia maxilarului. Ești cel mai dulce meniu de pe fața pământului, *dolcissima*.

Îi sărută colțurile gurii, iar ea gemu. Zâmbi pe obrazul ei. Chiar dacă nu vedea toate aceste lucruri, era ceva deosebit de seducător în a-i simți expresiile. Ceea ce-i făcea părea interzis, precum o aventură senzuală păcătoasă. Degetele ei se înfipseră în mușchii de pe brațul lui.

– În ritmul acesta, o să împlinesc 90 de ani până când o să-mi faci ceva.

– Răbdare, îi zise el, desprinzându-se din încleștarea ei.

Simți salteaua lăsându-se în spatele ei, în timp ce el îngenunche. Nu avea prea mare importanță unde se afla, oricum nu-l putea vedea. Dar faptul că era în spatele ei o neliniștea. Nu mai putu să rostească un cuvânt când el îi smulse rochia. Când căzu rochia de pe ea, simți un val de aer gâdilând-o pe spate. Apoi el îi ronțăi senzual vârful urechii, trezind mii de răspunsuri în ea. Începu să simtă o pulsație puternică între picioare. Trase aer adânc în piept, tot uitând să respire.

– Mă faci să fiu desfrânată.

Indignarea se pierdea sub apăsarea excitării crescânde.

– O desfrânată minunată.

Mătasea alunecă pe pielea ei când el îi trase rochia de pe umeri.

– Acesta este un corset diavolesc de provocator, îi zise el după o scurtă pauză care îi umplu pielea de furnicături.

Roși. Purta cel mai decoltat corset dintre noile haine pe care le avea. Un material atât de fin, încât aproape că nu exista. Un corset care îi ridica sânii pentru a fi cuprinși de mâinile unui bărbat. Pentru mâinile lui Jonas, se gândise ea cu încântare când doamna Bevan o încheiase. Trandafiri și crini se întindeau pe țesătură, trezind gânduri necuviincioase cu membre prinse în dansul sexului.

– E păcătos, șopti ea, luptându-se cu dorința de a-și acoperi pieptul cu mâinile.

– Exact, *bella*.

Îl auzi surâzând. Legătura de la ochi îi ascuțise auzul, îi percepea fiecare emoție din voce. Acel bariton încolăcit precum o pătură groasă în jurul ei într-o noapte de iarnă. Dintr-odată, avea nevoie de ochii ei, pentru a vedea dacă era răpitor sau triumfător. Sau poate, mai rău, o privea de parcă era un trandafir perfect din grădina lui. Când acceptase să-i reziste în ciuda emoțiilor, chiar și a simțurilor, fusese cea mai înfiorătoare alegere. Se ridică în genunchi. Îi tremurau mâinile în timp ce le ridică pentru a scoate legătura.

– Nu, Sidonie, îi zise el, prinzând-o de mână.

– Scoate-mi legătura, domnule Merrick! îi ordonă ea.

Acel râset îi gâdila nervii precum catifeaua groasă. Doamne, Dumnezeule, vocea lui o făcea să gâfâie.

Cât de neajutorată avea să fie când urma să o atingă în locul cel mai arzător?

– Nu încă, îi zise el, ridicându-i mâinile mai sus și îi sărută scurt fiecare încheietură.

O mângâiere trecătoare precum un fulg de păpădie vara. Simți fiorii emoției în stomac. Trase aer în piept, în speranța că avea să se liniștească. Dacă ar fi insistat, i-ar fi scos legătura. Dar îi ceruse să aibă încredere în el. Și, deși ura cum se insinuase rugămintea lui în străfundurile ei, nu-l putea refuza.

Biata Sidonie! În curând, avea să nu-i mai poată refuza nimic. Încă o ținea de mâini. Ce fată prostuță, așa se simțea mai puternică! Se încordă, simțindu-și sânii întărindu-se.

– Sidonie? o întrebă el ușor, eliberându-i mâinile care îi căzură în poală, unde pumnii se deschiseră și se închiseră în fusta șifonată.

Dacă el avea să insiste, să o forțeze, ea voia să-i reziste, doar îi făcuse invitația de a descoperi lucruri secrete și delicioase. După o pauză, încuviință neîncrezătoare din cap.

– Prea bine.

Capitolul 17

Jonas răsuflă ușurat, deși se chinuia să-și dea seama exact ce simțea – un fel de tremur îi slăbise genunchii. Cât de mult își dorea să o picteze pe Sidonie acum, îngenunchind în fața lui, cu trupul ei voluptuos acoperit doar de umbra mătăsii! Voia să o păstreze așa pentru totdeauna ca să-i aline pentru eternitate nopțile reci și singuratice.

Ce artist putea să recreeze frumusețea senzuală a lui Sidonie? Nu orice pictor ar fi putut să-i surprindă feminitatea ori să-i descrie ritmul cald și sacadat al respirației. Avea pielea îmbujorată. Venele de la gât îi pulsau neliniștite. Avea buzele pline și întunecate, deși abia o sărutase.

În toate oglinzile, era precum un crin de apă într-un lac, ieșind din rochia ei. El stătea deasupra ei precum un coșmar. De obicei, simțea o satisfacție bolnavă când vedea contrastul dintre o femeie frumoasă, aflată în patul lui, și propria lui urâțenie fizică. Trase de una dintre panglicile roz care îi țineau cămășuța. Ea tresări.

– Nu te teme, Sidonie, îi fredonă el, jucându-se cu degetele pe umărul ei.

Se simțea atât de fragilă, dar era mai puternică decât zidurile de piatră care îi înconjurau.

– Nu mă tem.

Cu siguranță, mințea. El știa că era nesigură, chiar înspăimântată. Legătura de la ochi probabil i se părea ciudată și obraznică. Era impresionat de curajul ei. Ar fi fost în stare să înfrunte și diavolul înclinându-și bărbia aceea arogantă.

– Ai mai făcut asta înainte, știi, îi zise el râzând.

– Atunci te puteam vedea, îi răspunse ea acră.

„Ce curajoasă ești, *bella* mea. Nu te opri din luptă!"

– Fără văz, toate celelalte simțuri se ascut.

– Mă faci să mă rușinez, zise ea atât de încet, încât el fu obligat să se aplece ca să o audă.

Simţi parfumul lui Sidonie, esenţa mirosului pielii ei. Închise ochii şi inspiră puternic acel odor. Nevoia de a fi în interiorul ei îl lovi precum tunetul. Cu toate acestea, o atinse delicat, trasând o cărare de la sânul ei alb până la dantela de pe umăr.

Dacă avea să o ţină în patul lui în următoarele trei zile, dacă avea să bea din săruturile ei până la delir, dacă avea să-i exploreze fiecare mister al trupului ei delicios, cu siguranţă urma să fie sătul. Doar că ştia că apetitul lui dorea să se hrănească din dorinţa de mai mult. Nu putea să aibă niciodată suficient din ea.

Încet şi dulce, coborî mătasea şi îi văzu sfârcul întărit. Speriată, se trase înapoi pe genunchi. Când îi cuprinse sânul, icni. Cu degete tremurânde, îi desfăcu încet corsetul şi îl trase de pe ea. Cerule, era superbă! Putea să-i venereze corpul o viaţă întreagă şi nu ar fi fost de ajuns sau măcar aproape de ceea ce merita ea.

Atent să nu-i scoată legătura de la ochi, o eliberă de rochia roşie şi de lenjeria de dedesubt. Îi întinse picioarele lungi, o descălţă de pantofi şi îi scoase ciorapii de pe gleznele elegante. Aruncă bucăţile de mătase pe podea şi se jucă încet cu degetele pe pielea ei de satin, trecând pe sub mugurul ei.

– Este un păcat contra naturii să acoperi o femeie atât de frumoasă. Decretez să rămâi dezbrăcată.

Ea râse răguşit şi se sprijini în mâini pentru a-şi menţine echilibrul.

– Aş şoca-o pe doamna Bevan.

Jonas îi pipăi coapsele, simţindu-i muşchii încordându-se. Poziţia ei făcea ca, de fiecare dată când o atingea, să-i tresalte sânii. Când îi luă sfârcul în gură, ea tremură. Tremură şi mai mult când îi supse celălalt sân. Degetele ei îi pieptănau părul, apropiindu-l.

– Presupun că tu încă eşti îmbrăcat, zise ea sec.

El îşi ridică capul.

– De unde ştii?

– Merrick, tonul tău este obositor de superior, nu are cum să fie altfel.

Cu câteva secunde în urmă, îl făcuse să-şi dorească să o venereze, iar acum îl făcea să râdă. Ce fermecător amestec!

– Jonas.

– Blestematul, pisălogul, imoralul, înşelătorul Jonas, zise ea mieros.

O împinse pe spate, privindu-i membrele şi părul cum zboară.

– Mereu îmi zici cele mai frumoase lucruri.

Îl prinse de cămașă când se aplecă peste ea.

– Știam eu că nu te-ai dezbrăcat.

– Toate la timpul lor, *la mia vita.*

Se sprijini în brațe pentru a o privi. Întinsă așa, arăta precum o zeiță îmbufnată.

– Unde te grăbești așa?

– Ne prinde răsăritul.

– Răsăritul nu înseamnă sfârșitul plăcerii, îi răspunse el suav.

Zeița lui îmbufnată roși atât de violent, încât rozul rușinii se simți până sub legătura de la ochi. Cât de drăguță era! Mai savuroasă decât baclavaua doamnei Bevan. Un indiciu al exotismului. Mirodenii și miere care rămâneau pe limbă și înnebuneau bărbații, care ar fi determinat un bărbat să se ghiftuiască.

Sprijinindu-se în genunchi, își dădu cămașa peste cap și o aruncă într-un colț fără să privească. Se lipi de trupul ei. Ea gemu de plăcere, simțindu-i pieptul gol peste sâni, ceea ce-l făcu să simtă la rându-i fiori în tot trupul. Se ridică puțin deasupra ei. Mâinile ei puternice și grațioase îi explorau frenetic pieptul și îi scrijeleau abdomenul încordat. Atingerile ei repezi și bezmetice îl întăriseră. Își simțea mădularul atât de dur, încât tot corpul îi pulsa. Ea își atinse ușor un sfârc, iar el își înăbuși un geamăt.

Se lupta să nu-și piardă controlul. Nu insistase suficient cu o seară în urmă, dar acum avea de gând să-și ia revanșa.

Foarte delicat, îi despărți picioarele. Lumina pâlpâia pe pliurile strălucitoare și roz. Îi simțea mirosul de femeie. Ea încercă să se acopere.

– Te uiți la mine, nu-i așa? întrebă ea agitată.

– Ești frumoasă.

Când încercă să-și strângă picioarele, el puse o mână pe una din coapsele ei. Nu exercită presiune, dar își simți inima rostogolindu-se când ea se întinse și îi îndepărtă mâna dintre coapse.

Urmărindu-i respirația excitată, el știa că se afla în paradis. O sărută cu o nevoie nestingherită. Se deschise imediat. Îi supse limba, devorând-o. O umplu de sărutări pe tot trupul ei zvelt și se pierdu atât de tare în delectarea pielii ei, încât aproape că își abandonă ținta. Ea se mișca fără astâmpăr și își desfăcu picioarele. Știa că nu-i putea arăta intenția, dar corpul ei se pregătea instinctiv pentru asta.

Fiecare mușchi din trupul ei se încordă când gura lui Jonas poposi în cel mai intim loc al ei.

– Ce... Ce faci? întrebă ea, încercând să se ridice.

Când își înălță capul, respiră ușurată. Încercă să-și strângă picioarele, dar el era între ele.

– Fii aventuroasă, *bella!*

Îi auzi zâmbetul. Îl pipăi neîndemânatică pe umeri, dar era precum un munte.

– Nu cred că vrei să-ți pui gura... acolo.

– *Tesoro*, ești mai dulce decât vinul, îi zise el râzând.

Rușinea amenința să o incinereze. Își putea scoate legătura de la ochi, dar, la naiba, nu voia să-i vadă fața! Jonas îi văzuse părți din corp pe care nu intenționase să le vadă cineva vreodată, părți pe care nici măcar nu le putea numi.

– Eu nu... Cuvintele îi rămăseseră agățate în gât. Își înfipse mâna în părul lui des, ținându-l între picioarele ei. Te rog, Jonas. Nu mă împinge să fac asta!

Se așternu liniștea. Sunetul distant al tunetului de pe mare cânta în contrapunct cu inima ei nestatornică. O pasăre de noapte croncănea, pierdută deasupra mării.

– Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să te înspăimânt, îi el zise mai serios decât îl auzise până atunci.

Se ridică, așezându-se lângă ea. Îi sărută fiecare sân. Se simți eliberată, înțelegând că nu avea să o forțeze în această formă stânjenitoare de intimitate. Gestul de a o săruta între picioare i se păru străin și chiar pervers.

– Mulțumesc, murmură ea, mângâindu-i părul recunoscătoare.

Gemând apreciativ, el se frecă de ea, împingând-o în saltea. Cu o noapte în urmă, fusese mult prea copleșită pentru a-i explora trupul. Dar acum curiozitatea creștea repede, înfometată. Avea alte simțuri decât vederea. Auz. Miros. Gust. *Atingere.*

Mâinile ei perindau harta pieptului și a umerilor lui. Măsurat doar prin atingere, părea mai mare, mai impresionant. Cu îndrăzneală, se întinse pentru a-l mângâia acolo unde era bărbat. În timp ce el se încordă, ea se întreba dacă lui îi plăcea ceea ce îi făcuse. Apoi el se împinse sălbatic în mâna ei, cu o nevoie care o excită. Ea se foi în așternuturi pentru a elibera tensiunea pe care o simțea între picioare.

– La naiba, Sidonie! gemu el, iar ea îi auzi plăcerea chinuită.

Nu făcuse altceva decât să-i cuprindă mădularul, nesigură dacă era permis, neștiind dacă asta oferea plăcere. Îl percepu ca vibrant, viu și impresionant de mare. Îi era greu să creadă că acea greutate rigidă fusese în interiorul ei cu o noapte în urmă.

Îi auzea respirația nerăbdătoare. O uimea cât de repede reușise să-l aducă în pragul extazului pe acest bărbat atât de experimentat. Își mușcă buza și își invocă tot curajul, după care își încleștă degetele. El se răsuci și își coborî capul pe umărul ei, murmurând vorbe obscene care sunau ca niște rugăciuni. Modul senzual în care părul lui îi atingea obrajii contrasta cu plăcerea animalică de a deține puterea asupra virilității lui.

Descoperirea trupului lui doar prin atingere era fascinantă. El o explorase cu o atenție demnă de un cartograf în căutarea unei linii noi de coastă, dar rămăsese pentru ea un tărâm necunoscut.

Nu și după noaptea aceasta.

Simțindu-se precum cea mai curajoasă femeie de la Facerea Lumii îl băgă mâna în pantaloni.

– *Bella*...

– Întoarce-te pe spate!

Oricât de mult o detesta, legătura de la ochi îi oferea curajul pe care era sigură că nu l-ar fi avut dacă s-ar fi uitat în ochii lui scânteietori. Se aștepta ca Jonas să râdă de îndrăzneala ei, dar salteaua se înmuie în timp ce el se mișcă. Sidonie îngenunche deasupra lui pentru a-i mângâia mădularul prin deschizătura pantalonilor. Strângea mâna și îl cuprindea într-un ritm sălbatic.

– La naiba! zise el de parcă îl durea.

– Ar trebui să mă opresc?

– Doamne, Dumnezeule, nu! Îi demonstră cu nu voia să se oprească ridicând din șolduri. De unde naiba știi să faci asta?

– Vreau să te fac să simți plăcere, îi răspunse ea, schimbând presiunea asupra mădularului către vârf.

Întinse cu degetul o picătură de lichid deasupra lui.

– Dumnezeule, ai milă! strigă el, ridicându-se și îndepărtându-se.

O auzi gemând incoerent.

– Ce faci?

– Mă dezbrac, bolborosi el.

Arzând de nerăbdare, ea așteptă.

– Pot să dau jos legătura?

– Nu.

Se aplecă peste ea, împingând-o pe spate. Când îi mușcă sfârcul cu dinții, ea gemu de plăcere. Îngenunche pentru a-i încadra șoldurile. Când ea se întinse pentru a-și continua explorarea incitantă, el o prinse de mână.

– Nu, Sidonie.

– Ai zis că-ți place, îi zise ea întristată.

– Dacă mă mai atingi acolo o să explodez, râse el trist.

– Eu nu am... niciodată, îi răspunse ea respirând crispată. Corpul unui bărbat este un mister.

– Iartă-mă că ți-am limitat explorarea.

Glumele lui o făceau să-l dorească mai tare. Noaptea trecută, când i se dăruise, totul se petrecuse rapid și cu o stare de disperare, de necesitate. Dar acum râsul condimenta flacăra pasiunii.

– O să-mi continui explorarea mai târziu.

– Dacă o să supraviețuiesc atât, gemu el îndelung.

Îi iubea râsul. Iubea faptul că înfrunta lumea cu acel zâmbet nesăbuit întotdeauna acolo, pe fața lui mutilată. Inima i se prăbuși în piept. Avusese o revelație. Una care nu era legată de dorința care îi făcea sângele să clocotească. Nu doar că-l voia pe Jonas Merrick, nu doar că-l găsea fascinant, chiar îi plăcea de ticălos. Îi plăcea de el mai mult decât de oricine altcineva. Când avea să plece, dorul de iubitul ei avea să doară precum picăturile de acid pe suflet. Dar tragedia era că avea să-i fie dor de Jonas însuși, și nimic nu putea să umple golul pe care i-l lăsa în viață.

El își perindă degetele peste zona ei intimă. Ea simți un nou soi de excitare, valuri de căldură și umezeală și apoi abandonă conștiința de sine când el o sărută cu o hămeseală nimicitoare. Încă sărutând-o, se juca încet cu degetele prin pliurile ei elegante. Găsise un loc deosebit de sensibil și își mișcă degetele în cerc până când o auzi gemând și o simți înfigându-și degetele în umerii lui. O penetră cu un deget mai lung, intrând și ieșind, intrând și ieșind. Treceau mii de fiori prin interiorul ei, făcând-o să suspine incontrolabil. O ducea spre extaz, doar pentru a se opri de fiecare dată când era aproape de acel moment minunat de eliberare, doar pentru a porni din nou.

– Diavolule! îi zise ea mișcându-se neliniștită.

Simțea scântei în spatele ochilor. Degetele lui se ghemuiseră într-un loc din interiorul ei care vibra de plăcere. Simțea cum începe să se topească, să cadă, să se elibereze. Apoi el se retrase iar.

– Nu mă mai chinui, îi zise, simțindu-și fiecare nerv torturat.

Plăcerea plutea deasupra ei, fiind mai mult agonie decât extaz.

– Nu încă, îi șopti el, continuând cu mângâierile diabolice.

Veni încă un val de mișcări care o împinse către eliberare, dar care nu-i oferi ușurare. Îi ardeau toți mușchii, și doar Jonas avea acces la apa rece și atât de necesară potolirii febrei ei.

– Mă lași fără pic de mândrie, îi zise ea, întinzându-se și împingându-se în degetele lui pentru a fura extazul.

– Vreau să fii înfometată!

Pentru prima dată, prin tunetele din mintea ei, îi auzi tensiunea din voce. Acel act de seducție atât de îndelungat îl obosea și pe el. Nu mai dura mult până ce avea să-și piardă controlul.

– Sunt înfometată, admise ea, abia conștientă de ceea ce spunea.

– Nu suficient.

– O să mă cruți dacă-ți voi ceda totul? îl provocă ea, schimbând poziția călcâielor pentru a modifica poziția acelor mângâieri satanic de chinuitoare.

– Da, la naiba, da! îi răspunse el, aplecându-se către sfârcul ei.

Frecarea dură a limbii lui o făcu să se smucească spre mâna cu care o alinta. Își ridică brațul în dreptul capului lui. De data aceasta, când o pătrunse cu degetele, retrăgându-se rapid, îl trase brusc de păr, arătându-și nemulțumirea.

– Ești o bestie.

– Mă vrei, Sidonie?

Întrebarea sună precum o poruncă ce pulsa în vocea lui.

Îi sărutase sânul cu atâta delicatețe, încât îi tăie răsuflarea. Un gol care era sigură că nu avea să se mai umple vreodată. Era diavolul însuși, într-adevăr, iar ea era blestemată alături de el. Îi sărută și celălalt sfârc cu aceeași delicatețe care îi tăia respirația. Mâna din părul lui începu să-l mângâie. Mândria ei părea un lucru neînsemnat în comparație cu această nevoie hulpavă. Această dorință. Această admirație. Această... afinitate pe care refuză să o numească cu un cuvânt mai convingător.

– Blestemat să fii, Jonas, bineînțeles că te vreau! recunoscu ea.

Când în final o atinsese unde își dorea, unde avea nevoie, se eliberă în valuri torențiale de încântare.

Capitolul 18

Jonas nu-i oferi lui Sidonie timp pentru a-și reveni din eliberare. O penetră, simțind-o opunându-i-se delicios de dulce. Îl smuci de umeri și se înclină pentru a-l face să alunece mai profund.

– Ești în regulă? o întrebă răgușit, oprindu-se din mișcare pentru a o obișnui cu mărimea mădularului lui.

O făcuse să simtă durere cu o seară în urmă. Se pregăti să se retragă, deși s-ar fi simțit nefericit dacă ar fi făcut asta. Apoi, în mod miraculos, corpul ei înflori în îmbrățișarea lui și ea trase tremurând aer în piept.

– Sidonie? o întrebă, deși simțea că își doreau același lucru.

– Sunt bine.

Râsul ei înfundat vibră prin el, aproape făcându-l să se elibereze.

– Mai mult decât bine.

„Slavă Domnului!"

Își îngropă fața în umărul ei. Deveneau unul, o simțea întru totul. Mirosul ei de mosc, modul ei agitat de a respira, delicatețea pielii, părul ei lucios. Închise ochii și fu cuprins de sentimentul că în acele momente ea era în totalitate a lui. Comunicarea lor era tăcută și totală. Existau într-o lume separată de realitatea crudă.

Și-ar fi dorit ca această conexiune să existe pentru totdeauna.

Ea își relaxă mâinile pe umerii lui. El savură din plin jocul mușchilor din mădularul lui în timp ce ea îl alinta din interior. Nu se simțise niciodată atât de bine. Strânse din fese și se împinse puternic în ea. O simți zvârcolindu-se și suspinând.

– Tu... zâmbești, îi zise ea aproape fără respirație, mângâindu-l pe brațe.

– De unde știi?

Îi cuprinse degetele într-ale lui, sprijinindu-se în coate. Uniunea lor, corp cu corp, mână cu mână, minte cu minte era supranaturală. Îi atingea fiecare celulă a ființei.

– Pot să simt asta pe piele, zise ea răgușită.

– Dar asta o simți? o întrebă el, ridicându-și șoldurile.

Îi răspunse din nou murmurând de plăcere. Un bărbat chiar se putea obișnui cu acele suspine de plăcere, asemănătoare cu opiumul care îl transforma pe om în sclav al drogului.

Foarte încet se retrase, delectându-se cu modul în care ea îl elibera centimetru cu centimetru. Suspină tremurând și apoi suspină din nou când o penetră iar. Imediat, simți acea căldură greu de descris. Cum avea să trăiască fără asta? Fusese rece toată viața, iar ea îl făcea viu.

Mâinile li se încătușaseră, și ea se arcui spre el. Un miliard de valuri de dorință îl cuprinseră și începu să o străpungă tare, mai tare,

mai adânc, dar, dincolo de sălbăticia dorinței, simțea acea legătură între trupurile lor, între mâinile lor.

Ea era aproape de eliberare. Se sprijini de trupul ei și acceleră cadența ritmului. Acea stare dulce de frecare îl făcu să simtă că urma să ajungă pe culmi. I se părea că avea să-i crape maxilarul din cauza eforturilor de a se controla.

În cele din urmă, ea țipă de plăcere, strângându-i mâinile. Pasiunea îl devorase la rându-i precum un foc în savană, cutremurat deasupra ei, simțind cum sămânța lui o pătrunde pentru totdeauna. Când căzu istovit în brațele ei, înțelese că nu mai avea să fie vreodată la fel. Sidonie își scrijelise numele în sufletul lui.

Când se trezi Sidonie, era întuneric, dar nu întunericul nopții, ci al legăturii. Mâinile lui Jonas se plimbau în mângâieri lungi pe trupul ei gol, de la sâni la șolduri. Se grăbi să dea jos bucata de material care îi acoperea ochii, dar el o prinse de mână.

– Nu.

– Jonas, vreau să te văd.

Făcuse dragoste cu ea de trei în acea noapte, dar de fiecare dată fusese legată la ochi. Îi sărută mâna pe care o ținea.

– E mai bine așa.

Sidonie se luptă cu propria slăbiciune de a-i face pe plac atât timp cât o atingea.

– Mai bine pentru mine sau pentru tine?

– Pentru amândoi.

– Mincinosule!

Se foi, iar de această dată reuși să rupă legătura. Așa cum crezuse, era dimineață. Jonas trăsese perdelele, iar lumina soarelui inunda camera, transformând oglinzile în reflexii amețitoare. Jonas stătea lângă ea, cu capul proptit într-o mână și cu pătura trasă până la mijloc. Se feri de privirea ei.

– Nu.

– Știu cum arăți, zise ea calmă, trăgându-și cearșaful peste sâni.

Lumina de afară, oglinzile și legătura de la ochi o făcuseră mai conștientă decât fusese în noaptea tumultuoasă ce tocmai trecuse.

Tonul vocii lui deveni dur, atât de diferit de vorbele dulci pe care i le spusese în acea noapte.

– Și eu știu.

– Crezi că o să încep să țip pentru că am văzut că iubitul meu are niște cicatrice? îi zise ea încruntată.

– Aş prefera să nu-ţi amintesc că eşti în pat cu un monstru.

– Nu sunt în pat cu un monstru. Sunt în pat cu Jonas Merrick, cel mai incitant bărbat pe care l-am cunoscut vreodată! Inspiră adânc şi se rugă să fie calmă. Nu ai încredere în dorinţa mea, Jonas? Nici după noaptea trecută? continuă ea.

– Nu ai încredere în mine dacă nu mă vezi?

– Dar tu nu ai încredere în mine dacă mă vezi?

Legătura de la ochi nu fusese doar un exerciţiu de încredere, deşi ea trebui să recunoască faptul că o mare parte din ea aşa simţea. Fusese vorba despre distanţa emoţională pe care, în ciuda satisfacţiei fizice arzătoare pe care o împărtăşiseră, el se străduia să o menţină. Când îl sedusese în camera de garderobă, nu avusese timp să-şi ridice barierele. Dincolo de plăcerea supraomenească pe care o simţise cu o noapte în urmă, ea ştiuse că el încercase mereu să menţină o distanţă între ei. Un gol infim între amantul care o dusese pe culmile extazului şi bărbatul real. Chiar şi atunci când trupul lui o devora, un colţ ascuns al sufletului rămăsese separat.

Oare era prea lacomă dacă îşi dorea ca şi acel colţ să fie al ei?

– Cicatricele tale nu contează.

– La naiba, normal că ele contează! ripostă el cu ochii înflăcăraţi de furie.

– Oh, Doamne... şopti ea.

Era atât de rănit, încât ei îi era greu să suporte acest gând.

– Uită cum arăţi! Eşti mult mai mult decât suma lucrurilor pe care le vezi reflectate în toate oglinzile astea.

O privi cu ochi de piatră şi îi vorbi fără urmă de viaţă.

– Femeile cu care m-am culcat găsesc cicatricele mele drept experienţe picante. Un fior premergător ororilor gotice.

– Te subestimezi.

Ea ştia că ura lui faţă de propriul corp era atât de puternică, încât el nu avea să o audă. Cât le detesta pe celelalte femei care îl convinseseră că era mai prejos decât alţi bărbaţi!

– Când eram mai tânăr şi nu atât de arogant, cred că am observat şi urme de compasiune la o amantă. Ce aventură oribilă pentru o văduvă plictisită sau pentru cineva care avea chef să facă un act de caritate, nu? Oricum, găsesc ambele opţiuni dezagreabile. Legătura de la ochi ne asigură egalitatea. Oglinzile îmi aduc aminte că doar întunericul şi lipsa vederii pot să menţină această egalitate.

Îşi simţi inima din nou îndurerată pentru el. Lumea îi rănise spiritul nobil, iar el începuse să-şi doboare duşmanii prin propriul lor

joc. Acum, după ce îl cunoscuse, își imagina că se delecta cu transformarea femeilor care îl enervaseră în sclave ale plăcerii pe care le-o putea oferi. Oare asta simțise când o avusese pe ea? Nu putea să conceapă o asemenea idee.

– Știi că te vreau.

– Nu e nici un mister. Ești o făptură inocentă, care tocmai a descoperit jocurile din pat. Un bărbat cu dezavantajele mele învață repede cum să-i ofere unei femei plăcere.

Răspunsul lui crud o făcu să clocotească de furie. Nici după noaptea pe care o petrecuseră nu putea să aibă încredere în ea. Fiecare zi pe care o petrecea cu el îi oferea mai multă influență asupra ei și mai multă putere de a o răni. Își jurase că nu avea să ajungă niciodată la mâna vreunui bărbat. Se părea că, oferindu-i-se lui Jonas, își deschisese sufletul în fața durerii. Avusese dreptate când se simțise îngrijorată, dar era prea târziu să se protejeze.

– Nu ne insulta pe amândoi!

Suspină și se sprijini de capătul patului.

– *Bella*, hai să nu ne certăm! Când te țin în brațe, simt atâta bucurie! Să nu stricăm asta.

– Nu trebuie să mă legi la ochi ca să găsești bucurie, Jonas, pufni ea, dorindu-și să-i bage acest adevăr în mintea încăpățânată.

O privea cu ochii mohorâți.

– Lasă-mă să-mi fac jocurile, Sidonie. Nu rănesc pe nimeni.

O cuprinse frustrarea. Nu avea de gând să admită că era diferită de toate celelalte femei care îi lăsaseră cicatrice în suflet la fel de puternice precum cele lăsate de agresorul lui pe chip.

– Am făcut dragoste prima dată fără legătura de la ochi.

Îi zâmbi șiret.

– M-ai asaltat înainte să am timp să fac pregătirile necesare.

– Nu te-ai opus prea tare.

– Crezusem că ai plecat pentru totdeauna. Nu eram eu însumi.

Ah, în sfârșit! Admisese că avea nevoie de ea, chiar dacă nu era conștient de acest lucru. Sidonie spera ca până la finalul săptămânii să-i cedeze complet și să o lase să-i pătrundă în toți porii.

– Și ai fost *tu* când m-ai legat la ochi?

– Exact, îi zise ridicând legătura și întinzându-i-o.

Se retrăsese din fața sincerității chinuitoare. Îi vedea barierele ridicându-se la fel de clar ca și cum ar fi văzut un zid clădindu-se între ei.

– Aceasta este ciudăţenia mea, dar urăsc ideea ca o persoană să mă urmărească când sunt cu o femeie.

– Urăşti să pierzi controlul, ripostă ea scurt.

– Şi asta, îi zise el zâmbind, după care făcu o pauză.

– Te plângi cumva?

Ea oftă. Blestemată să fie inima ei slabă! El avea nevoie de ea, iar dacă singurul lucru pe care îl accepta era plăcerea sexuală, ea avea să i-o ofere, trăind cu gândul asta. Pentru moment.

– Nu, îi răspunse şi se întinse pentru a-i smulge legătura din mână. O să te las să faci cum vrei.

– O să mă asigur că nu regreţi.

Aşteptă ca ea să-şi acopere ochii, apoi o sărută cu o pasiune care spulberă orice îndoială.

Următoarele două zile se scurseră într-o uluitoare senzualitate. Sidonie trăia într-o lume care nu avea nici o legătură cu viaţa ei înainte ca Jonas Merrick să o ducă în patul lui. Trebuia să-i fie ruşine de faptul că devenise atât de desfrânată, însă se simţea mai sinceră cu ea decât fusese vreodată. Cu toată bucuria pe care o regăsea în braţele lui Jonas, îşi amintea constant că fiecare minut era măsurat.

În mod inevitabil şi fără remuşcări, sosise ultima lor după-amiază împreună. Nici unul din ei nu menţionă acest fapt, dar conştientizarea lui plutea în aer. Sidonie îl urmări pe Jonas de partea cealaltă a bibliotecii, înregistrând fiecare detaliu pentru că în curând urma să aibă doar amintirea lui.

„Oare o să pot pleca mâine?"

Cu o oră în urmă, se aventurase la parter. Dormitorul devenise universul lor privat din care nici unul nu era dornic să plece. Jonas îi povestise ceva dintr-o carte, despre o rută făcută într-o călătorie cu iahtul de către tatăl lui pe coasta Greciei. Stătea lungit pe scaunul de lângă fereastră, cu un atlas mare în poală.

De când devenise amanta lui Jonas, orele aurii de plăcere fizică păreau să treacă în eternitate. Perspectiva renunţării la această conexiune bogată şi vibrantă pe care o descoperise atât de devreme o făcea pe Sidonie să plângă, deşi nu cu lacrimi, ci mocnit, în interior. Nu plânsese niciodată. Avea suficient timp să plângă odată ce avea să plece.

– Ce e? o întrebă Jonas răsfoind atlasul înainte de a privi spre ea.

– Mă întrebam ce avem la cină, zise ea tolănindu-se peste birou şi întinzându-se într-un mod care îi scotea formele în evidenţă.

Purta rochia roșie și avea părul despletit pe spate. Un zâmbet îi lumină fața.

– Da?

Îi aruncă o privire printre gene – învățase că acest gest îl înnebunea.

– Bine, cred că trebuie să-ți spun ceea ce gândesc cu adevărat, nu?

– Dacă trebuie...

Razele care pătrundeau prin ferestrele înalte îi luminau părul negru și lung, făcându-l să lucească. Purta pantaloni și o cămașă largă, deschisă la gât. Cum avea să nu-l atingă? Dar așteptarea mărea suspansul.

– Trebuie, îi zise ea zâmbind, legănându-și picioarele goale într-o mișcare voit provocatoare. Mă gândeam că, dacă aș fi știut cât de distractivă este depravarea, aș fi umblat după grădinari cu ani în urmă.

Jonas trânti cartea, se ridică în picioare și ajunse aproape de ea din mai puțin de trei pași.

– Trebuie să stați departe de grădinari, doamnă.

– Nu cred că i-aș deranja.

Dumnezeule, când învățase să flirteze astfel? Nu ar fi trebuit să o bucure gelozia lui.

– Sunt sigur că nu ar fi deranjați, ripostă el, luând-o de mijloc și trăgând-o spre el.

Nu o atingea, însă corpul lui puternic era suficient de aproape ca ea să-i simtă căldura.

– Dar nu ai voie! continuă el. Nici măcar cu lacheii, poștașii și grăjdarii – și măcelarii, brutarii și fabricanții de lumânări.

Inspiră adânc mirosul lui Jonas și, deși tremura de dorință, se strădui să-și păstreze tonul relaxat. Îi plăcea să-l tachineze. În ultimele zile, descoperise că, atunci când îl tachina, rezultatul era același. Iar acel rezultat îi plăcea mai mult decât momentele când îl tachina.

Încet, se înclină spre spate, sprijinindu-se în mâini până când pieptul ei pulsă prin decolteul rochiei. Când purtase prima dată acea rochie, o considerase indecentă. După două zile în care umblase mai mult dezbrăcată, purtatul hainelor era mai mult o concesie făcută decenței.

– Cât de plictisitor!

– Exact, îi spuse el, oprindu-se cu privirea în decolteul ei, expus fără rușine, și își simți nările luând foc.

Întotdeauna se considerase prea înzestrată, dar descoperise repede că lui Jonas îi plăceau sânii ei generoși.

– Şi cât de nedrept!

– Mi se pare suficient de corect, îi şopti el, apropiindu-se până când îi despărţeau doar câţiva centimetri.

Dorinţa de a umple golul dintre ei îi pulsa plăcut în sânge.

– Eşti o armă deosebit de periculoasă pentru a cădea în mâinile nepotrivite. Ar trebui să fii închisă acolo unde să nu poţi face rău. Cu mine.

– Cum ne vom petrece timpul? întrebă ea, încercând să pară plictisită.

Inima îi bătea atât de tare, că nu avea cum să nu o audă. Îşi întinse gâtul în aşa fel încât părul îi curgea peste hârtiile aranjate pe birou.

– Lasă-mă să-ţi demonstrez.

Râsul lui o împresura precum uleiul parfumat.

– Pregăteşte-te! o avertiză.

– Oh, cât romantism! Cred că doamnele cameriste leşină la cel mai mic cuvânt din partea ta.

– Se prăbuşesc la auzul numelui meu. Întotdeauna mă împiedic de servitori. E plictisitor de diavolesc.

– Sunt sigură.

Nu mai era sigură de ceea ce zicea. Dumnezeu să o ajute când avea să o atingă!

– Mergem sus?

– Da.

Se pregăti să alunece de pe birou, dar el o prinse de talie, ţinând-o în loc. Chiar şi prin materialul rochiei, şocul contactului îi făcea măruntaiele să se învolbureze. Speriată, privi în sus.

– Jonas?

– Mai târziu.

După privirea pe care o avea, înţelese că avea să o posede acolo, în bibliotecă.

– Nu putem, îi zise ea, indiferenţa ei transformându-se în tulburare. Dacă intră doamna Bevan?

O privi batjocoritor.

– Nu mai pari atât de îndrăzneaţă cum te arătai acum câteva minute.

Ea roşi şi se blestemă că făcu asta.

– Păi, dacă vine şi intră?

– Crede-mă, doamna Bevan ştie să aştepte pentru a fi chemată.

O luă prin surprindere sărutând-o, iar ea simți o încântare tulburătoare care o lăsă fără respirație. El coborî tonul și îi vorbi cu un murmur seducător.

– Îmi place atât de mult că încă te pot face să roșești...

– Încă am ceva principii.

– O să te scap repede și de ele. Pregătește-te, *bella*, educarea ta continuă!

O întoarse brutal, aplecând-o cu spatele pe birou, picioarele rămânându-i pe podea între ale lui. Ea întinse palmele pe birou pentru a nu cădea. El îi îndepărtă părul delicat și o sărută pe ceafă. Ea tremură, simțindu-și genunchii moi. Când îi ridică fusta deasupra taliei, nu putu să-și înăbușe un scâncet nervos.

– Ce faci?

– O să vezi.

Cel mai probabil nu avea să vadă. Nu era legată la ochi, așa cum fusese de fiecare dată când o rostogolise în patul de la etaj, dar încă se ferea de ea, pentru a nu-i vedea fața. Cât de mult își dorea să-l privească în ochi când aveau să facă dragoste! De fiecare dată când îi refuza acest privilegiu, dorința ei devenea mai mare.

– Haide sus, zise ea încercând să se tragă.

Își imagina că avea să o posede ca pe un animal. Poftele lui ar fi trebuit să o dezguste, însă inima ei se lovea de coaste din cauza excitării chinuitoare.

– Nu încă, îi răspunse el calm, punându-i o mână pe spate în timp ce o împinse ușor cu fața în jos.

Ea tremură, simțind aerul cum îi gâdila părțile intime. Știa că Jonas o privea... acolo. Fusese prinsă între curiozitatea pătrunzătoarea și modestia pe care crezuse că o abandonase odată cu virginitatea ei.

– Cât de convenabil că nu porți lenjerie, *la mia vita*.

Vocea îi vibra de aprobare și dorință.

– Dacă-mi zici să am încredere în tine, o să-ți dau în cap cu cerneala asta, bolborosi ea, cu pumnii strânși pe birou.

El râse suav.

– Te-am îndrumat eu greșit până acum?

– Nu ai făcut altceva decât să mă îndrumi greșit, zise ea sec, întrebându-se cum se aștepta ca ea să poată articula mai mult de două cuvinte.

– O să ai nevoie să te ții de ceva, zise el, vocea lui transformându-se în geamăt.

– De tine? întrebă ea, doar ca să-l audă iar râzând.

Mâinile lui îi pipăiau șoldurile și îi mângâiau fundul. Sub atingerea lui, ea se mișca neliniștită.

– Mai târziu.

Se întinse pentru a se prinde cu degetele de marginea biroului. În timp ce se sprijini cu capul de suportul de hârtie de pe masă, fundul ei se ridică mai sus.

– Mă simt ridicol.

– Ai un fund frumos, *tesoro*.

O mușcă de fund, speriind-o, însă trebuia să recunoască faptul că se simțea excitată. Încercă să protesteze și să se smulgă din brațele lui, însă el își împinse un picior între coapsele ei.

– Ah, Sidonie, Sidonie, Sidonie, oftă el, repetându-i numele ca pe un imn de mulțumire.

Alunecarea înceată a fustei de mătase pe spatele ei îi trezi simțurile. Poziția era înspăimântătoare și chiar neconfortabilă, dar era sălbatic de stimulativ să-l aștepte pe Jonas să o încalece așa cum făcea un armăsar cu o iapă. Își întinse fața pe braț, înăbușind un scâncet.

Când îi simți buzele pe picior, se smuci, iar când el ajunse la baza coapsei, tremura de parcă ar fi avut febră. Nu putea să o sărute acolo, nu când îi interzisese, își repeta ea în minte. O eliberă. Brusca eliberare îi lăsă o senzație de umezeală, mai mult decât penibilă având în vedere că fundul ei gol era exact sub nasul lui.

– Fă-o! îi ceru ea, lăsând la o parte orice urmă de mândrie.

– O să faci ce vreau eu? o întrebă crud.

– De parcă ai fi de acord cu altceva.

Sângele ei clocotea de nevoie, pulsul îi bătea precum o mie de tobe. Dacă nu o atingea mai repede, avea să explodeze precum o sticlă încălzită în mii de bucăți. Mâinile lui dure, nemiloase îi cuprinseseră picioarele cu o siguranță care o făcea să ardă. Îl auzi îngenunchind în spatele ei. Când o desfăcu, stomacul i se lipi de spate simțind ce urma. Totul era păcătos, foarte păcătos. Când își vârî limba între picioarele ei, valuri de plăcere se prăbușiseră peste ea. Înainte să-și dea seama ce se întâmpla, limba lui îi freca mugurul.

– Jonas, este atât de pervers!

Se tolăni pe birou, cu genunchii înmuiați, cedându-i. O mușcă cu dinții, iar plăcerea se intensifică. O devora cu gura, sugând, mușcând, lingând până când o ameți. Limba lui o penetra cu alunecări groase, umede și pline de căldură. Prin furtună, auzea strigătul frânt al unei

femei. Totul se transformase într-o senzație arzătoare. Oasele i se topiseră în miere.

Era periculos să zboare așa pe marginea cerului, doar că mâinile ferme ale unui bărbat o ancorau, iar șoaptele de laudă ale vocii lui cântau în contrapunct cu bătaia inimii ei.

Capitolul 19

Jonas o ținea pe Sidonie de șolduri în timp ce ea tremura de plăcere.

La naiba, trebuia să se simtă triumfător! Sidonie vibrase atât de delicios, așa cum își imaginase că avea să o facă. În schimb, el simțea că trebuia să se așeze în genunchi și să spună o rugăciune către un Dumnezeu în care nu era sigur că mai credea. Îi sărută fiecare fesă.

Era atât de bucuros că nu-l putea vedea! Dacă i-ar fi observat expresia, ar fi ghicit profunzimea nedorită a reacției lui. Chiar și atunci când gura lui o posedase, ea îl posedase la rându-i. Avea o puternică senzație că ea avea să-l posede mereu. Sidonie începu să se ridice. Probabil credea că au terminat. Nici pe departe.

– Nu te mișca, îi zise el, surprins de cât de greu îi era să vorbească.

– Nu o să mă mișc.

Obediența ei subită era un alt semn al extazului pe care îl simțise. Trase aer în piept și se ridică în picioare, cu genunchii tremurând. Mădularul lui era mai tare decât granitul. Împiedicându-se, se eliberă de pantaloni.

– Desfă picioarele! îi ceru brusc.

Gentilețea îl părăsise de mult. Foamea îl împingea ca pe una dintre furtunile sălbatice de coastă. Ea nu părea să fie deranjată de asprimea lui. Când i se deschise, îi simți mirosul de mosc inundându-l. Își prinse mădularul și își înclină șoldurile până când vârful se juca cu mugurul ei fierbinte. Ea scoase încă unul dintre acele scâncete care îl făceau să înnebunească de dorința de a o penetra.

Ea se împinse în spate, încurajându-l. Umezeala ei îi amenința bărbăția. Înăbuși un blestem. Auzindu-i respirația, înaintă, împingând mădularul în ea. Era strânsă, delicios de strânsă, inflamată după orgasmul ei. De această dată, scâncetul ei purta urmele unui protest. Se opri, respirând adânc și încercând să se controleze.

Nevoia de a o face să urle îi umflase mădularul și îi golise stomacul. Ea se împinse în el, făcându-l să intre mai adânc. Intră mai încet în ea, simțind însă o plăcere profundă. Cât de barbar din partea lui să se bucure când ea nu era pregătită! Doar că umezeala încinsă care îl îmbăia îi spunea că era pregătită. Când se împinse din nou în ceea ce era în mod neîndoielnic o poruncă, nu mai putu să-i reziste. Gemând, o pătrunse adânc. Rezistă impulsului de a se mișca. Voia să savureze acea perfecțiune. Lumea care îi păruse mereu atât de discordantă, de neprimitoare devenea mai bună când era în interiorul lui Sidonie. Era aplecat deasupra ei, strivindu-i fesele cu pântecul. Ea se întinse sub el, gemând încet, iar schimbarea poziției îl delectă.

Începu să se retragă încet. Dar imediat îl cuprinse delirul. Era dureros de excitat când o aplecase peste birou cu un eon chinuitor în urmă. Strecură o mână prin rochia ei și găsi un sfârc întărit. O auzi respirând sacadat. Îi eliberă sânul și o trase de șolduri, împingându-se în ea mai adânc. Lui îi clocotea sângele, iar ea se propti de birou și împinse în spate.

Mâna lui tremurândă o găsi în faldurile fustei. Ea se trase și eliberă un geamăt răgușită. Lumea lui se înecă în plăcere. Parcă trecuseră secole de când plutea deasupra stelelor. Sidonie se întoarse pe pământ, cu fața presată în suportul de hârtie, cu marginea biroului înjunghiindu-i pântecul și cu Jonas care o ținea în jos. Cu fața îngropată în părul ei. Se întinsese pe ea, îngreunându-i circulația la o mână. Își mișcă mâna și simți mii de ace. Deși nu voia, el se încordă înainte de a se ridica.

– Nu încă, protestă ea adormită, deși greutatea lui o apăsa, iar suportul de hârtie nu era o pernă tocmai confortabilă.

– Sigur te strivesc.

Vocea lui răgușită îi spunea că totul fusese năucitor și pentru el.

– Așa e, dar îmi place.

– Ești nebună!

Ea adora faptul că el îi umplea lumea de extaz. Poate chiar mai mult, iubea acele momente tăcute când se bucura de o apropiere pe care nu o mai simțise vreodată.

În astfel de clipe, orice distanță pe care el o impunea devenea invizibilă, așa că ea își putea imagina că între ei exista ceva mai mult decât pasiune fizică.

Jonas Merrick era unic, ca bărbat, în viața ei.

Nu avea să mai fie un altul.

Își simți inima oprindu-se. Fericirea ei se ridicase pe cea mai fragilă fundație. La cea mai mică răsuflare a realității, avea să se împrăștie în toate zările.

Amintirea acelui moment incendiar când o penetrase pe Sidonie pe la spate îi încețoșa mintea lui Jonas în timp ce o urma la etaj după cină. Era atât de tulburat, încât îi observă expresia îngândurată, care părea a calcula ceva, abia după ce își scoase cămașa.

Simțurile i se ascuțiră când ea se întinse cu atâta simplitate în fața piciorului aurit al patului. Întâmplător sau nu, efectul era spectaculos. Sidonie cu părul ei întunecat, căzându-i în valuri, purtând rochia – sau jumătate de rochie – din mătase roșie.

Acum, când se gândea la asta, își dădu seama că fusese neobișnuit de tăcută toată noaptea. De parcă ar fi complotat la ceva. Satisfacția sexuală îl amețise. Iar în clipa aceea se simțea extrem de satisfăcut. Foamea pentru ea îl rodea, foamea alimentată de gândul sumbru că aceea era ultima noapte.

Ultima lor noapte...

În jurul lui, oglinzile reflectau o mie de Sidonii. Una îi cauza suficiente probleme. Ceea ce nu însemna că se grăbea să-și ia la revedere. Deja știa că avea să resimtă plecarea ei, naiba să o ia până în iad și înapoi, ca și cum cineva i-ar fi scos ficatul încet cu o lingură boantă.

– Ce plănuiești acolo? o întrebă el îngrijorat, stând în mijlocul camerei cu cămașa mototolită într-o mână.

– Nu am idee despre ce vorbești, îi răspunse ea, încercând să pară inocentă.

În urmă cu câteva zile, nu ar fi trebuit să se străduiască să pară inocentă. El îi iubise inocența, dar mai mult iubea bogăția femeii în care se transformase. Cerurile să-l ajute, nu crezuse niciodată că exista o femeie ca ea în acea lume obosită și rea.

Abia acum înțelegea furia tatălui lui când auzise că soția lui iubită era descrisă drept o târfă. Jonas se crezuse întotdeauna incapabil de o dragoste atât de puternică precum simțise tatăl lui față de mama lui. Pentru că viața lui era lipsită de prieteni apropiați sau de iubite, întotdeauna presupusese că era superficial și nestatornic în comparație cu răposatul viconte.

Ultima săptămână îl făcuse să se întrebe dacă s-ar fi putut mulțumi cu o singură femeie. Dacă era femeia potrivită. Jonas se strădui să alunge acele gânduri.

– Ai ochii prea întunecați, sigur pui ceva la cale, *amore mio.*

– Nu, domnule, îi zise ea fără prea mare convingere.

Îi surâse cu buzele ei voluptuoase și roșii. La naiba, nu avea încredere în ea în acel zâmbet! Privirea ei se înfioră când văzu că îi analiza părțile trupului care îl atrăgeau, iar zâmbetul i se lărgi.

– Sper că planul tău ne implică pe amândoi și statul cât mai mult timp în pat, o tachină el.

Zâmbetul ei dispăru și îi aruncă o privire scrutătoare pe sub genele lungi. Era uimit să își dea seama că cicăleala ei ascunde mii de emoții. De ce naiba era atât de emoționată? Înainte să o poată întreba, începu ea să vorbească:

– Te rog, dă-ți hainele jos și așază-te pe pat!

O stare de alertă îi cuprinse fiecare mușchi. De ce ar fi speriat-o o cerere care oricum ar fi implicat imediata cooperare? Păstră tonul neutru al vocii. Indiferent despre ce era vorba, conștientiză că era important. Trebuia să-și păstreze mintea limpede. Ceea ce întotdeauna era dificil în preajma lui Sidonie.

– Lasă-mă să te leg la ochi mai întâi.

– Nu! ripostă ea hotărâtă.

Se părea că, în cele din urmă, se răzvrătise. El trebuia să se aștepte la asta mai devreme. Se întrebă însă de ce nu voia să insiste în privința legăturii de la ochi, așa cum făcuse de fiecare dată când ea obiectase. Poate pentru că îl excita faptul că i-ar putea ceda controlul în ultima lor noapte împreună. Poate pentru că ea îi demonstrase de atâtea ori că avusese încredere în el și era rândul lui să-i întoarcă favorul.

Simți un nod în stomac când se gândi că o putea avea privind-o în ochi, fără nici un fel de obstacole, dar își ținu emoțiile în frâu. Cu orice altă femeie în afară de Sidonie, ar fi insistat până ce ar fi obținut ce voia, însă ei era dispus să-i permită anumite libertăți. Nu avea să o lase să ajungă prea departe.

– Cum dorești, îi răspunse el și, fără a-și lua ochii de la ea, aruncă iute cămașa pe podea.

Ea trase aer în piept, urmărindu-l fascinată cum își scotea pantalonii.

– Cerule, cât ești de mare!

Admirația ei spontană îl făcu să râdă.

– Știi exact ce trebuie să spui, *tesoro.*

Ea roși, însă nu-și luă privirea de la el. Îndrăzneala ei trezea bestia din interior.

– Nu m-ai lăsat să te văd înainte.

– Văzul e supraestimat, ripostă el, mințind, scuipând cuvintele printre dinți.

Gândurile lui Sidonie erau un dar neprețuit. Soarta nu putea să-i dea o pedeapsă mai oribilă decât să nu o mai vadă după ziua următoare. O văzu crispându-se la remarca lui și încrucișându-și brațele, astfel încât sânii îi tronau peste corsaj. Își înăbuși un geamăt de frustrare.

– Porți prea multe haine.

– Mai târziu. Acum vreau să te așezi.

Cerurile să-l ajute, deja era încălzit ca lumina soarelui care ardea pământul vara și nici măcar nu o atinsese! Cine ar fi știut că o femeie hotărâtă avea să-l aducă într-o asemenea stare?

– Ai de gând să mă săruți peste tot?

– Posibil.

Sclipirea din ochii ei contrasta cu pudoarea obișnuită. Încordat, Jonas se îndreptă spre pat și se întinse pe cearșafurile albe. Sidonie ezită înainte de a-l urma. Curiozitatea senzuală tuna în mintea lui. Ce joc făcea?

– Mulțumesc.

Se aplecă spre el, oferindu-i o priveliște a sânilor ei sub acel corset desfăcut care îi tăie respirația și îl sărută. Sărutul fu scurt, dar chiar și acel contact rapid îi făcu mădularul să se întărească. Privindu-i mădularul și aruncându-i unul dintre acele zâmbete secretoase, îi ridică mâna și o întinse spre capătul patului. El înclină capul ca să o poată urmări. Suspiciunea îi tempera nevoia care pulsa.

– Ce faci, *bella?*

Ea își mușcă buzele. Modul în care acel dinte mic și alb străpunse acea buză plină și roz era al naibii de excitant.

– Să nu te împotrivești!

– De ce m-aș împotrivi?

Trase repede de una dintre cordoanele de sub o pernă și îi legă încheietura de pat. La naiba cu vanitatea lui! În ritmul acesta, nu mai avea nici o șansă să o supună. Șocat, trase de legătură și vru să se ridice.

– Ce naiba?

– Nu, îl avertiză ea, punându-i o mână pe pieptul lui gol.

Nu apăsa prea tare și, chiar dacă ar fi făcut-o, el era suficient de puternic încât să o oprească. Însă căldura palmei ei pe pielea lui îl făcu să se oprească, de parcă ar fi fost transformat în piatră. Își recăpătă echilibrul, ridicând în aer brațul legat – chiar și cel mai idiot

servitor al Regatului i-ar fi putut ghici intențiile acum – și o privi furios și uimit.

– Acesta este un joc periculos, *amore mio,* îi zise el sobru.

Trase de cordon, așteptând să se slăbească, dar Sidonie legase un nod strâns. Nu trebuia să fie surprins. Era eficientă în majoritatea situațiilor. Admira asta la ea, cu excepția momentelor în care îndrepta această eficiență împotriva lui.

– Fă-mi pe plac, continuă ea, înroșindu-se puternic.

Privind dincolo de ea, se vedeau reflectați la nesfârșit. Legat și dezbrăcat ca un animal, părea lipsit complet de apărare. Stând deasupra lui, Sidonie era rece, maiestuoasă, atotputernică. El detesta ceea ce vedea. Ea se mută în cealaltă parte a patului.

– Dă-mi mâna!

– Nu, ripostă el, întinzându-se după cordon.

Îl prinse de mână.

– Te rog!

Rugămintea ei nu-l îmbună. Furia îi crescu, ca un val amețitor izvorât din dorințe ubicue.

– Nu facem asta de suficient timp ca tu să te plictisești de variațiile obișnuite, îi zise el batjocoritor, simțind cum îl cuprinde regretul când îi văzu ochii triști.

– Nu sunt suficient de experimentată ca să știu variațiile obișnuite, ripostă ea, articulând ultimele două cuvinte cu un accent subtil.

Nu-l lăsă inima să desfacă legătura sub apăsarea ochilor ei de căprioară.

– Crede-mă, *tesoro,* ceea ce faci tu acum trece de limitele permise de multe soții.

– Eu nu sunt o soție. Ea își recăpătă curajul. Eu sunt amanta ta.

Inima lui protestă. O amantă era o femeie cu statut nepermanent, care trecea de la un bărbat la altul. Nu simțea asta pentru Sidonie.

– Tu urăști oglinzile, zise el direct, sperând să o încolțească pentru a coopera cu el.

– Urăsc mai mult legătura de la ochi.

Modul în care îi zvâcniră mușchii obrazului îi spuse lui Sidonie că îl adusese la limita răbdării. Simțea furnicături peste tot, dar nu putea să cedeze acum. Mai avea foarte puțin și reușea să distrugă și ultimele bariere dintre ei. Prima lor noapte împreună îi lăsase amintiri vii, lăsând-o confuză, iar de atunci Jonas o tot legase la ochi. Asta era ultima lor șansă de a fi împreună și de a-și vedea expresiile în timp ce corpurile lor se uneau. Voia să prețuiască această amintire

pe viitor. Voia ca Jonas să o privească în ochi în timp ce o pătrundea, ca să nu-i rămână în minte drept una dintre femeile fără chip, legate la ochi și satisfăcute de el. Și acea recunoaștere avea să transforme în cenușă distanța pe care el o menținea între ei chiar și în acea clipă.

Era o sălbatică. Voia să-și scrie numele pe inima lui cu litere de sânge care să-i lase cicatrice mai puternice decât cele de pe față. Voia să fie de neuitat. Cel puțin acesta era planul.

– La naiba cu tine, Sidonie!

Simți disperarea din vocea lui de bariton, ceea ce îi umplu inima de neliniște. Așteptă ca el să-i spună mai multe, însă rămase tăcut. Se holba la ea de parcă o ura. În clipa aceea, probabil așa era. Chiar și tăcut și dezbrăcat și cu o mână legată de capătul patului, arăta formidabil și ar fi făcut-o să tremure dacă nu ar fi fost atât de hotărâtă.

– Nu mă refuza, Jonas, îi zise ea suav, punându-și mâna peste inima lui care se mișca.

Expresia lui hăituită îi spunea că se simțea sub atac. Ridică mâna liberă, îndreptând-o către față înainte de a conștientiza cât de mult îl trăda acest gest. Dumnezeule, mai văzuse acest gest și înainte! Cât de toantă fusese să nu-i înțeleagă semnificația! În acest bărbat era ascunsă o lume a durerii. Întotdeauna știuse asta. Dar câteodată, la fel ca în clipa aceea, suferința lui o înfuria și voia să țipe precum o banshee[1]. Trase de cordon.

– Încalci aranjamentul nostru, doamnă.

Nu *bella, tesoro, amore mio* sau orice alt alint în italiană. *Doamnă.* Dacă avea nevoie de dovezi că asediul ei îl înfuriase, le avea. Cu toate acestea, se ținu pe poziție, încercând să ignore conștientizarea care o lovea în interior.

– M-ai eliberat din acel aranjament, zise ea rece.

Neliniștit, se întoarse pentru a încerca să dezlege coarda.

– Mi-a ajuns.

– Nu, îi spuse ea cu vocea sugrumată.

El se opri și îi aruncă o privire scânteietoare. Cât de minunat era cum acei ochi argintii incinerau curajul, transformându-l în cenușă! Dacă ceda acum, nu mai avea altă șansă de a-l provoca.

„Bineînțeles că nu vrei. Mâine pleci la Barstowe Hall."

Încercă să ignore vocea sarcastică din mintea ei. Îi venea să plângă.

– E rândul meu să te rog să ai încredere în mine.

[1] În mitologia celtică, banshee este o zeitate care prin țipătul ei prevestește moartea. (n.red.)

– Drumul către iad este pavat cu bune intenţii, *bella*, îi zise el zâmbind, pe chipul lui citindu-se mai degrabă regretul decât furia.

Spre uimirea ei, după o tăcere încordată, se întinse pe spate, întinzându-şi braţul liber deasupra capului. O cuprinse compasiunea când înţelese ce însemnase această concesie pentru el.

Atenţia lui nu o slăbi în timp ce îi legă şi cealaltă mână. Se grăbi către partea opusă a patului pentru a întări prima legătură. În mod intenţionat, nu se uită la trupul magnific care era tolănit între cearşafuri. Avea mâinile suficient de tremurânde.

Se mişcă pentru a-i lega şi picioarele. Îi simţi gambele vibrând când i le ridică. Nu era deloc mulţumit de ceea ce îi făcea, însă faptul că cedase o făcea să se simtă recunoscătoare.

– O să mă legi la ochi?

Îl auzi cum se chinuia să pară detaşat. Expresia lui încordată îi făcea cicatricele să iasă în evidenţă şocant de mult. Mărul lui Adam săltă în timp ce înghiţi. Era în mod natural un bărbat dominant. Chiar dacă ea înţelesese de curând că jocurile lui izvorau din stânjeneala pricinuită de rănile lui, ştia că detesta modul în care ea preluase controlul.

Totuşi, erau şi beneficii în ceea ce făcea. Nu se putea abţine să nu-l privească din cap până în picioare.

– Vrei să te leg la ochi?

– Ceea ce vreau eu nu contează.

– Pari îmbufnat ca un copil de 5 ani.

Spre uşurarea ei, Jonas râse. Era acelaşi sunet neîncrezător şi răguşit.

– E uşor să mă insulţi, mai ales că m-ai adus unde ai vrut.

De această dată, ochii ei poposiră intenţionat asupra virilităţii lui întărite şi poruncitoare.

– În mod clar, te vreau.

– Atunci arată-mi, zise el, aruncând săgeţi argintii din privire.

Capitolul 20

Jonas se lupta cu sine, fiind prins între dorinţă şi ruşine apăsătoare. Privi stoic către oglinda de deasupra, însă priveliştea nu-i oferi încurajare. Un bărbat mare şi urât stătea întins şi cu picioarele

desfăcute pe un pat generos. Mădularul lui erect era în centrul atenției. În ochi i se citea panica. Se afla la dispoziția ei, putea să facă orice din el. Detesta acest gând, deși mintea lui rațională încerca să-i amintească că Sidonie nu-l tratase niciodată ca pe un monstru. Dar rănile vechi clădite pe batjocură și dezgust abia se vindecaseră. Trebuia doar să se uite la cicatricele lui pentru a ști că unele răni nu s-au vindecat deloc. Această vulnerabilitate era motivul pentru care el nu ceda niciodată controlul când poseda o femeie. Când Sidonie îi atinse abdomenul, se smuci, simțind căldura palmei ei. Mușchii lui se întăriră până când deveniră ca piatra. Mădularul pulsa de dorință, iar ea nici măcar nu-și începuse seducția. Își mișca mâna, făcând cercuri și cerculețe pe pielea lui, ademenindu-l.

Își simțea inima cât un purice și respirația jucându-se în gât.

– Nu trebuia să mă legi.

– Ba da.

Da, probabil trebuia. Amândoi știau că lui îi plăcea să comande. Aceasta era una dintre recompensele jocurilor lui cu legături și oglinzi. Avea un sentiment sumbru că puterea lui de a deține controlul avea să fie contestată în acea seară.

– De unde ai luat cordoanele? o întrebă el, deși nu-i păsa.

Tot ce îl interesa era că ea își mișca mâna și îl atinse unde îl ardea. Se simțea atât de excitat, încât dorința aproape că alungă rușinea.

– De la draperii, îi răspunse ea, cocoțându-se pe pat. El îi simți fierbințeala șoldului încălzindu-i coastele prin rochie. Îi sări inima din piept când își aminti că nu purta nimic sub rochie. Ca și cum ar fi atins-o, deschise și închise mâinile legate.

– M-ai înșelat, continuă ea gânditoare, jucându-se cu mâna pe trupul lui și ajungând pentru câteva momente arzătoare la părul de la baza erecției lui.

El gemu cu frustrare și își simți mădularul întărindu-se mai tare.

– Cum? o întrebă răgușit.

Ea se aplecă, iar părul ei desfăcut căzu peste pielea sensibilă a abdomenului lui în lumina lumânărilor, evidențiindu-i fiecare trăsătură. Trase adânc aer în piept, simțind cum îl arde dorința. Întinse mâna să-i atingă părul, doar pentru a fi tras înapoi de legăturile de la încheietură. La naiba! Își trecea degetele pe coastele lui. Crezuse că ea îi uitase întrebarea. Dar el mai avea puțin și avea să-și uite și numele. Nu o putea învinovăți pentru jocul ei. Îi atinse coșul pieptului cu buzele.

– Mi-ai ascuns splendoarea ta, protestă ea, mușcându-i un pectoral în timp ce el zvâcni.

– Nu mă lua în râs, îi spuse el, regretând apoi acest comentariu când îi întâlni privirea plină de compasiune și ochii de catifea.

Ea îi cuprinse fața cu mâinile. Încercă să evadeze, dar era prizonierul ei.

– Oh, Jonas...

Murmurul vocii lui Sidonie era precum un ecou în inima pe care el se chinuia să o baricadeze împotriva ei.

Avea impresia că ființa asta îi ținea sufletul amărât în palmă. Oare avea să-l strivească până când urma să devină praf? Din experiența lui cu lumea, ar fi zis că da, însă din experiența lui cu Sidonie, jinduia să-i ofere încredere și tot ceea ce era el.

– Iubesc trupul tău, îi zise ea suav, e atât de frumos!

Se simțea sufocat, ca și cum cineva îi vârâse o grămadă de funii rupte pe gât. Nu putea să vorbească nici dacă s-ar fi gândit să spună ceva. Nimeni nu-i mai spusese că era frumos.

– Ești atât de incitant, încât îmi tai respirația. Mi-ai înflăcărat nopțile! Mi-ai incendiat lumea!

– Sidonie...

Nici o altă femeie nu-l prostise așa, dar, naiba să o ia, ea făcea asta fără ca măcar să încerce.

– Șșt, continuă ea, plimbându-și degetele peste urmele de pe fața lui.

Nu voia ca ea să insiste asupra chipului lui hidos. Încercă să se ferească. Dacă nu ar fi fost legat, ar fi fugit din cameră ca un laș. Naiba să o ia! Blestemată să fie! De ce făcea asta?

– Nu, se forță să-i spună.

– Șșt, îi zise ea din nou, sărutându-i una dintre cicatricele groase care îi străfulgerau sprânceana.

– Nu, se înecă el, dar ea părea să nu audă.

Mai mult își îndreptă atenția către tăietura lungă ce îi despica obrazul. Închise ochii, dorindu-și ca ea să-l fi legat la ochi. Ura asta. Ura asta din tot sufletul.

– Tremuri, îi șopti ea la tâmple, respirația ei atingându-i părul.

– Oprește-te, îi răspunse el, strângând pumnii în legăturile lor.

– Oh, dragostea mea, murmură ea suav, dojenindu-l.

Alintul îi seceră inima. Deși îi detesta mila, era înnebunit și jinduia după tandrețea ei.

Nici o femeie nu împărtășise asemenea momente dulci cu el. Asta îl făcu să se simtă slab, hulpav, dar nu-și putu opri inima să se deschidă în fața ei. Când îi sărută nasul deformat, simți cum lacrimile se adunau dincolo de ochii închiși. La naiba, nu! Nu avea de gând să plângă ca un papă-lapte. Toate cuvintele pe care avea să i le spună pentru a o face să înceteze dispărură în momentul în care buzele ei le atinseră pe ale lui.

Jonas era mândru. Prea mândru.

Chiar și acum, când Sidonie îi oferea alinare pentru toate suferințele lui, se lupta din toate puterile să se ridice deasupra slăbiciunilor umane precum durerea și singurătatea. Era atât de obișnuit să se lupte singur cu lumea, încât nu își dăduse seama că ea era de partea lui.

Se mișcă violent de parcă ar fi fost prins dezbrăcat într-o peșteră de gheață. Ea voia să-l încălzească, să-l aducă lângă foc ca să nu-i mai fie frig vreodată.

Buzele lui se desfăcură, și ea gustă o delicatețe care îi făcu inima să se umple de dorință. Sărutul se transformă în ferocitate. O devastă ca și cum ar fi vrut să o pedepsească pentru că îl făcea să-și amintească de dorințe trecute, aducându-l în lumea periculoasă a emoțiilor.

Fără suflare, Sidonie își înălță capul și îl privi. Se concentră asupra chipului ei, apoi mai jos către decolteu. Izbucniră valuri de căldură, amețind-o. Instinctul o făcu să îngenuncheze peste el. Descoperea cu buzele umerii lui vânjoși, linia puternică a claviculei, pulsul accelerat din gâtul lui. Îi simți excitarea când îl mușcă de gât. Își linse buzele. Gustul lui sărat o bântuia. Voia mai mult. El smuci cordoanele.

– Trebuie să te ating! îi zise poruncitor, doar ca să o vadă dând din cap dezaprobator. Coborî vocea, încercând să o convingă mai mieros. Sidonie, dezleagă-mă!

– Nu.

Dacă avea să-l elibereze, ar fi preluat controlul și ar fi făcut-o a lui. Atunci i-ar fi demonstrat că nu poate să-i reziste. Și deja știa asta.

Mâna ei îi cuprinse mădularul. În acea seară, era singura și ultima ei șansă de a-l atinge, de a-l gusta, de a-l chinui după plac. O răzbunare dreaptă după ce el o chinuise de atâtea ori. Simți noi valuri de magie observându-i reacțiile la alinturile ei. Alunecă mai jos. Făcu o pauză. Apoi își adună tot curajul. Delicat, începu să-i lingă vârful mădularului. Gustul lui îi străpunse ființa mai mult decât o făcuse pielea lui. Deși îi auzea protestele, îl cuprinse în gură. Lui Jonas i se tăie răsuflarea când Sidonie îi linse mădularul. Nu-i venea să creadă

că făcea asta. Își simțea pielea atât de înflăcărată, încât putea ieși fum din trupul lui.

Se strădui să nu împingă. Nu voia să o sperie și să se retragă. Nu acum. Nu acum, când promitea să-l ducă în paradis. Avea nevoie să-și îngroape mâinile în coama ei. Dar, când încercă să-și coboare brațele, își aminti că era legat. Senzația gurii ei moi și umede îi alungă toate gândurile. Se înfioră și se ridică pentru a-l privi cu ochi întrebători. Nu avea nici un drept să o roage să continue. Să facă... mai mult. Cu toate acestea, rugămintea îi tremura pe buze. Cu greu își înăbuși dorința de a-i spune asta. Apoi, în mod incredibil, își întări atacul și îl cuprinse din nou în gură. O făcea atât de bine pentru o novice! Își încleștă încheieturile în legături și eliberă un blestem sugrumat. Șocată, se retrase.

„Doamne, Sidonie, nu te opri! Nu te opri acum!"

– Nu-ți place? întrebă ea nesigură.

Se luptă să-și limpezească privirea. Chiar și explorarea ei neîndemânatică îl făcea să se simtă ca și cum s-ar fi aflat atârnat de vârful unui munte deasupra unui abis.

– Bineînțeles că-mi place, pufni el.

Avea obrajii îmbujorați, iar buzele erau umede și moi. Voia acea gură peste mădular mai mult decât își dorea să trăiască. O văzu încruntându-se.

– Nu pari foarte impresionat. Nu o fac cum trebuie?

– Nu trebuie să faci asta.

Nu-i venea să creadă că-i zisese asta. De unde ieșise acest cavaler în armură strălucitoare?

– Dar vreau să o fac, îi răspunse ea, lingându-și buzele de parcă s-ar fi delectat cu gustul lui.

Se întări atât de tare, încât se temea să nu explodeze. O privi căutând în van un semn de dezgust sau de ezitare.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Sidonie, nici nu ar fi trebuit să te gândești la asta!

– Am o imaginație neobosită, îi zise ea spre surprinderea lui.

Creierul începu să-i funcționeze, în ciuda ceții întinse de dorință nebună. Era un fraier! Ea nu era o dulce domnișoară, ci șerpoaica fără de rușine care îl legase de pat. Era femeia curajoasă care nu se speria nici o clipă de fața lui plină de cicatrice.

– Doamne, Dumnezeule, tu chiar vrei să faci asta!

– Da.

– Dezleagă-mă și o să-ți arăt ce să faci, îi zise el, privindu-și legăturile.

– Nu-mi strica distracția! Prefer să descopăr singură.

– S-ar putea să nu supraviețuiesc experienței.

– Jonas Merrick cel mare și viteaz?

– Sunt doar carne și sânge.

– Da, asta ești, îi zise ea zâmbindu-i seducător.

Orice răspuns se evaporă în timp ce ea puse stăpânire pe mădularul lui, mișcându-și mâna în sus și în jos. Fiecare mușchi îi zvâcnea în mii de senzații. O picătură de lichid alb se scurse prin vârf. Scrâșni din dinți și își zise că nu avea să-și dea drumul în mâna ei.

O expresie ciudată apăru pe fața lui Sidonie.

„La naiba, să fie orice, dar nu repulsie!"

Înainte ca Jonas să poate protesta ori să o poată ruga, ea se aplecă și linse picătura care îi trăda excitarea. Striațiile limbii ei îl făcură să strângă cearșaful. Ar fi incinerat legăturile acelea nenorocite! Atunci ar fi fost liber să-i arate ce voia.

Ea își înălță capul. Inima i se lovi în piept în timp ce îi văzu gâtul fin mișcându-se. Trase aer în piept ca un sălbatic. Îl ținea într-o transă atât de puternică, încât uitase să respire. Știa că nu avea să se întâmple, nu cu o femeie ca Sidonie, însă perspectiva ejaculării în gura ei și ideea de a o privi înghițind îl înnebuneau de dorință. Timpul încetini. Cu ochii îngustați, o privi coborându-și capul.

Dacă se oprea avea să-l omoare. Cu siguranță, nu se opri.

Gemu adânc în timp ce ea îl cuprinse și mai adânc. I se încețoșă vederea.

Inhibarea ei se topise, sugea puternic, arzător și umed. Nici în visurile lui cele mai sălbatice nu-și imaginase că ea avea să facă asta. Nu de bunăvoie. Era un pic neîndemânatică, dar, în mod surprinzător, lipsa ei de familiaritate cu acest act îi intensifică plăcerea și îl înduioșă, oricât de mult își blestema inima pentru că se implicase în asta. Își înclină capul până când îl luă aproape complet în gură. El gemu din nou și își ridică șoldurile.

– Sidonie, *bella*...

Ea crescu presiunea, iar el închise ochii, luptându-se să se abțină.

Naiba să le ia de legături! Nu o putea rostogoli pe spate și nu putea intra în ea cum își dorea să o facă. Nu că ar fi putut să reziste mai mult de câteva secunde.

– Sidonie, oprește-te! îi zise el.

Încet, ea își ridică gura. Alunecarea îl chinuia. La naiba, avea să-l facă să scâncească precum un copil!

– Vreau să continui, îi spuse ea cu o voce adâncă și răgușită, așa cum nu o mai auzise.

Femeia care își linse buzele savurându-i gustul știa că îl poseda. Bineînțeles că-l poseda.

– Vreau să fiu în interiorul tău, îi răspunse el, îngrozit că bărbatul de acum o implora. Dezleagă-mă!

– Oh, nu, îi zâmbi ea provocator.

Unde învățase să zâmbească așa? Femeia care ajunsese la castel nu ar fi zâmbit așa. Fusese un pui de trandafir promițător. Această Sidonie era o floare complet deschisă, cu miros dulce și luxuriant.

– Nu acum, când în sfârșit te am unde vreau.

– Ai milă, *anima mia!*

Nu-i mai spusese așa înainte, deși era adevărat. Ea era sufletul lui. Când avea să plece a doua zi, avea să-i ia și sufletul cu ea. Dumnezeu să-l ajute!

Încălecându-l, plutea în aer, acolo unde avea el nevoie. Își ridică fusta deasupra șoldurilor, oferindu-i o licărire a buclelor negre care îi ascundeau sexul. Gândul despre ceea ce urma să-i facă – cu siguranță, intenționa să-l călărească, deși era o poziție pe care nu o încercase încă – îl străfulgeră ca un topor. Avea gâtul uscat și capul amețit. Nu era de mirare că fiecare picătură de sânge alergase către mădularul lui.

Mirosul ei de mosc îl ațâța. Deși nu o atinsese, ea era excitată. Cu o mână pe pieptul lui, coborî încet șoldurile – oh, atât de încet –, folosind cealaltă mână pentru a-l ghida către interiorul ei. Delicat, îi luă vârful, iar el gemu lung și puternic când ea se opri acolo. Aștepta ca ea să-l împresoare. În schimb, se ridică, tachinându-i capul deja umflat și pregătit.

Vrăjitoarea îl chinuise toată noaptea. Nu mai putea îndura mult. Nu era umană. Se temea că el era uman.

Gândul umilitor că și-ar putea da drumul pe cearșafuri îl chinuia.

– Sidonie!

Numele ei îi ieși ca un protest strangulat.

Se sprijini de legături, ridicându-și stângaci șoldurile. Nu mai era loc de finețe. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai era loc pentru nimic! Poate că era bine că încă purta rochia roșie. Dacă ar fi fost goală, și-ar fi pierdut mințile cu ore în urmă.

Cu toate acestea, ea se ținea la distanță, ca o fată obraznică. Se împinse o dată, de două ori către ea, iar de fiecare dată ea se feri suficient cât să-i simtă căldura. Râse – un sunet gros, excitant. Avea ochii mari și dilatați. Aceste jocuri aveau un efect incendiar și asupra ei.

– Naiba să te ia, Sidonie! Îți place asta.

– Oh, da! îi zise, apropiindu-se periculos de mult.

De această dată, își mișcă șoldurile, împresurându-l într-o mare de lichid fierbinte. Dincolo de sunetul inimii care îi galopa, o auzi gemând. Mâna ei i se cuibărise în părul de pe piept. Își întări împresurarea și se cufundă în el mai mult. Tremurând, se aștepta ca ea să se retragă, însă după ce inspiră puternic, alunecă în jos. O auzi scoțând sunete de plăcere.

– Jupiter și toți îngerii lui! zise el, simțind cum căldura îl cuprindea.

Senzația depășea orice experiență. Suspansul îl adusese pe noi culmi, atât de sus încât nu se mai simțea conectat cu pământul. Puse-se stăpânire pe tot corpul lui. Acest act îi adusese plăcere de la vârful degetelor până la firele de păr din cap. Îl marcase pentru totdeauna, mult mai puternic decât cicatricele de pe fața lui desfigurată. Fiecare celulă din corpul lui îi cânta numele.

Ajunsese la capătul puterilor, la fel și ea. Îl încălecă, scurtcircuitându-l de fiecare dată când se retrăgea. Alunecă din nou, primindu-l cu totul. El suspină, iar noua mișcare îl cutremură. Ea gemu cu o excitare voluptuoasă. Vederea i se însenină. Îi văzu fața splendidă, expresia abandonării sinelui, obrajii îmbujorați și buzele roșii. Teama îl lipsise de atât de multe! Legătura pentru ochi îi negase asta. Nu știa ce pierduse.

Sfârcurile ei întărite țâșneau dincolo de corset. Mâinile lui se zbăteau neputincioase deasupra capului. La naiba, trebuia să-l dezlege! Nu putea să mai suporte să nu o atingă. Înainte să-i mai poată spune ceva, prin hățișul minții lui, ea se afundă puternic, fără să se mai controleze de această dată. Cu un suspin sugrumat, se aruncă în el, tare, puternic, iar lumea luă foc.

Capitolul 21

Când Sidonie se întoarse pe pământ după acel orgasm uimitor, era terminată din cauza oboselii, de parcă clădise un munte de una

singură cu o spadă. Găsi energia pentru a-l dezlega pe Jonas și își trase rochia mototolită de mătase peste cap. Apoi se cuibări în brațele lui și căută uitarea.

În timp ce se desprindea din brațele somnului, se simțea împlinită, la căldură și în siguranță. Faptul că-l făcuse pe Jonas să aștepte aproape că o omorâse, dar meritase. Devenise al ei într-un mod în care nu fusese înainte. Îl cunoscuse în culmile plăcerii, unde conștientizarea cicatricelor care îl despărțeau de alți bărbați dispăruse într-o împlinire oarbă. Își dorise să-i ofere alinare pentru chinurile lui. Văzându-i ochii pierzându-se în ai ei, știa că reușise.

Nu se mișcă, temându-se să nu-l trezească. Apoi își dădu seama că mulțumirea și căldura pe care le simțea emanau din modul leneș în care el o mângâia pe spate. Semăna cu o pisică. Ca o pisică se întinse și ea, adorând modul în care pielea ei se freca de a lui.

– Am dormit mult? întrebă ea cu o voce răgușită, de parcă nu ar fi folosit-o de mult timp sau din cauza modului în care țipase când atinsese apogeul plăcerii.

– Nu mult.

Vocea lui era un zumzet adânc în urechea ei.

Noaptea era prea scurtă pentru a fi pierdută dormind. Își frecă obrazul de pielea moale de pe pieptul lui. Îi era imposibil să-și imagineze că dimineață avea să se îmbrace în hainele ei vechi, să se urce în trăsura lui Jonas și să plece. Își imaginase că acea ultimă noapte avea să fie o experiență melancolică, însă doar le întărise legătura în loc să-i facă să-și spună adio.

În timp ce se ridică într-un cot, lumina lumânărilor reflectată în oglinzi arăta o femeie nerușinată, întinsă leneș lângă amantul ei. Privindu-se în oglindă, se îmbărbătă. Avea nevoie de curaj pentru ceea ce urma să facă. Mai mult curaj decât avusese nevoie când îl legase pe Jonas de pat și se distrase cu el după propria voință. Crezuse că avea să o tragă aproape de el pentru a o săruta, însă îl surprinse privind-o în oglindă, ca și cum ar fi vrut să-i memoreze fiecare por. Se plimba cu mâna peste formele ei. Frunte. Ochi topiți sub atingerea lui. Nas. Obraji. Bărbie. Buze.

– Cât de aventuroasă ai devenit, *bella!*

Părea adormit și gânditor. În lumina care pâlpâia, ochii lui erau delicați precum ceața dimineții. Îi zâmbi.

– Mă ierți pentru că te-am legat?

– Doar dacă pot să-ți întorc favorul.

– Bineînțeles, îi zise, tremurând cu anticipare, însă conștientizând nefericită că timpul lor se măsura în ore.

Își lipi gura de buzele lui cu o înfocare ce spera că avea să-i transmită tot ceea ce simțise în zilele miraculoase pe care le trăise acolo. Sărutul ei era o cerere de iertare tăcută. Nu se păcălea gândindu-se că el avea să aprecieze ceea ce urma să facă. El îi răspunse cu fervoare, transformând totul în pasiune, dar nu putea ceda, deși era atât de tentant să cedeze! Încet, își înălță capul și îi îndepărtă părul negru de pe față. Ajunsese să-l cunoască atât de bine! Mult mai convingătoare decât curiozitatea ei, indiferent cât de persuasivă fusese, era nevoia disperată pe care o simțise de a-i alina sufletul singuratic. Își dorea mai mult decât orice să-i ofere pacea.

De parcă i-ar fi ghicit intențiile, expresia relaxată de pe chipul lui dispăru. Făcu o pauză, regretând că îi dispăruse bucuria de pe chip.

„Curaj, Sidonie!"

Trase aer în piept.

– Jonas, cum te-ai ales cu aceste cicatrice?

Măruntaiele lui Jonas se afundau în negare. La naiba, ar fi trebuit să se aștepte la asta, ceea ce nu ar fi făcut ca întrebarea lui Sidonie să fie mai bine primită. Îl întrebase o dată, dar el pufnise și o pusese la punct, însă după acea seară, ajunseseră în punctul în care nu-i mai putea ascunde adevărul.

Incapabil să-i suporte privirea plină de compasiune, se întoarse cu spatele la ea, pe marginea patului. În oglinzi, o văzu ridicându-se în genunchi în spatele lui. Îi cunoștea prea bine acea expresie încăpățânată ca să-și imagineze că avea să evită acest interogatoriu.

Din păcate, în ciuda eforturilor lui de a o ține la distanță de inima și de mintea lui, hotărârea nu era singura emoție pe care ea o arăta. Mult mai grave decât încăpățânarea erau vulnerabilitatea ei și nesiguranța din ochii ei căprui, pătrunzători. Ochi care nu trădau nici o urmă de acuzație, ci doar îngrijorare pentru el, pe care un Jonas Merrick mai sentimental ar fi descris-o drept privire iubitoare.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, îi răspunse el aprig, îngropându-și chipul în mâini pentru a nu fi nevoit să-și vadă reflexia oribilă.

– Știu că nu vrei, îi zise ea tristă.

– E ultima noastră noapte, *carissima*. Ar trebui să ne pierdem în plăcere, îi spuse el ridicând capul.

– Spune-mi, Jonas!

Ea trase aer în piept, apoi îl îmbrățișă. El împietri, deși își dorea să-i accepte gestul. Simțea că brațele ei voiau să-l protejeze, de parcă

l-ar fi apărat de terori necunoscute. Senzația că avea cineva grijă de el era extrem de nefamiliară și îngrijorător de ademenitoare.

Tresări când ea își puse obrazul pe spatele lui, lipindu-și sânii de el. Avea pielea moale și caldă. Cât de ciudat era că aceste gesturi îi ofereau atâta alinare! Jonas încerca să se convingă că tandrețea ei nu însemna nimic, dar nici măcar el nu credea asta. Îl lovi conștientizarea trează a gândului că nu-și putea aminti ca vreo persoană din viața lui să-i fi oferit afecțiune într-un mod onest. Tatăl său îl iubise, dar fusese un englez cu inhibiții. O strângere de mână sau o bătaie pe umărul băiatului lui erau singurele gesturi la care se putea aștepta. Iar afecțiunea tatălui pentru fiu fusese întotdeauna o emoție palidă comparativ cu durerea pierderii soției.

Tăcerea și îmbrățișarea sinceră a lui Sidonie zdrobeau peste douăzeci de ani de ziduri fortificate. Își împreună mâinile cu ale ei.

– Nu e o poveste frumoasă, îi zise morocănos.

Sidonie nu fusese sigură că Jonas avea să-i spună, nu găsea nici un motiv real să o facă. Îi simțea tensiunea șovăitoare. Știuse de la început că subiectul legat de cicatrice era interzis, iar acum îl forța să se confrunte cu evenimentele care îl marcaseră atât de mult. Se temea că descrierea vechilor orori putea să-l rănească.

Cerule, putea să o rănească și pe ea!

Aproape că nu mai avea nici o speranță când el vorbi.

– S-a întâmplat când aveam 10 ani, la Eton.

Brațele ei îl strângeau mai puternic. Era atât de aproape să descopere acest mister! Dacă avea să-i nege asta acum, nu putea să-și imagineze cum avea să suporte gândul de a nu ști.

– Câțiva băieți mai mari îi urau pe bastarzi și își exprimau opinia cu pumnii.

– Te-au torturat intenționat? îl întrebă îngrozită.

– Băieții sunt niște mici barbari, *amore mio.*

– Nu meritai asta!

În ciuda eforturilor ei de a rămâne calmă, emoțiile o copleșiseră. Se întoarse, cuprinzându-i mâinile. Nu ea îi oferea confort, ci el. Îi șterse lacrima care îi curgea pe obraz.

– Nu plânge, *tesoro!* S-a întâmplat acum mult timp.

Mințea, pentru că în fiecare zi retrăia acel episod. Știa suficiente despre el încât să intuiască faptul că această asigurare stoică era o minciună.

– Nu contează. A fost greșit.

O expresie ciudată îi străbătu chipul, o crispare pe care ea nu o putea interpreta.

– S-a dovedit o lecție incredibilă, una în care am învățat care îmi e locul. Un bastard nu ar trebui să aibă aere de moștenitor asemănătoare cu ale celor legitimi.

Cuvintele lui îi erau atât de familiare! Dintr-odată, de parcă cineva o înjunghiase în burtă, Sidonie înțelese totul, deși își dorise să nu o fi făcut. Probabil nimeni altcineva nu ar fi recunoscut acea intonație, acel ton respingător, dar ea trăise cu William timp de șase ani. Îl auzise aruncând vorbe contra lui Jonas. Detestându-i succesul, folosise chiar acele cuvinte.

– William te-a tăiat.

Nu îl întrebase, ci o afirmase. Ochii lui argintii erau în gardă.

– Asta e o presupunere copilărească.

– Dar corectă.

Așteptându-se ca Jonas să se retragă, ridică o mână spre obrazul lui plin de urme. Rămase nemișcat sub atingerea ei, apoi, oftând, își lipi chipul de palma ei.

– Cât de deșteaptă ești!

– Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme, zise ea tulburată.

Blestemată să-i fie prostia! Indiciile se aflau în dorința lui Jonas de a se răzbuna pe un om care nu era demn de timpul lui. Voia să-i spună că el era de fapt vicontele de Hillbrook, dar se opri. Deja știa că, în setea lui de răzbunare contra lui William, Roberta și copiii ei nu aveau nici o importanță. Intenționa să-i trimită jurămintele de căsătorie ale părinților după ce avea să o ducă pe Roberta într-un loc sigur.

– William a adunat mai bine de șase băieți și m-au târât după capelă.

– Cât de nedrept! Nu erai vinovat pentru păcatele părinților tăi.

– Poate că nu, dar aceasta este cruzimea copiilor, nu? îi zâmbi el trist.

Cât de oarbă fusese! Înainte să vină la castelul Craven, fusese atât de superficială, încât nu-și imaginase că pe Jonas îl deranja faptul că era bastard. Pe măsură ce-l descoperea, înțelegea că această povară a dezmoștenirii era tragedia vieții lui.

– Îmi pare atât de rău, Jonas.

– Nu am crezut că aveau să mă bată mai rău decât de obicei, asta până când William a scos un cuțit. Mi-a zis că lumea trebuia să știe că sunt dincolo de ei.

Sidonie tremură, străduindu-se să-și alunge greața. Tot incidentul duhnea a William. Bravada, cruzimea, lipsa de curaj a atacului făcut, abia după ce adunase mai multe forțe. Jonas s-ar fi luptat ca un demon. Dar un băiețel, indiferent cât de curajos era, nu ar fi avut nici o șansă împotriva unui grup de nenorociți. Îl luă de gât.

– Ești norocos că nu te-a ucis.

– Aproape că a făcut-o, râse Jonas ranchiunos. Slavă Domnului, doi dintre colegii mei de școală m-au salvat.

– Doar doi?

– Au făcut atâta gălăgie, încât William și șleahta lui au fugit. Profesorii poate că îi disprețuiau pe bastarzi, dar nu puteau să permită o crimă pe terenul școlii.

– Ducele a fost unul dintre acei băieți.

Conversația acea înțepată din bibliotecă cu Excelența Sa, ducele de Sedgemoor, acum avea sens.

– Richard Harmsworth și Camden Rothermere. Luptători bine făcuți, deși Richard părea mereu că-l ia vântul pe sus, iar Cam întotdeauna voia să fie corect și drept. O încăierare nu era stilul lui.

Percepu în vocea lui o urmă de afecțiune. Se bucurase că Jonas nu fusese întotdeauna un lup singuratic. I se părea atât de trist că prietenia se pierduse de-a lungul timpului, deși știa că nu trebuia să-i spună asta. Din ce spusese ducele, Jonas se îndepărtase în mod deliberat de salvatorii lui.

– Mă bucur că ai avut prieteni.

– Nu sunt sigur dacă ne poți numi prieteni, am fost mai mult orfani pe furtună, am rămas împreună pentru a ne proteja. Eton nu era deloc primitor pentru băieții cu un trecut dubios.

– Școala cred că a fost un chin pentru voi.

– Richard era as în a arăta că nu-i păsa de nimic din ceea ce îi oferea putere în fața brutelor. Iar pe Cam îl urmăreau peste tot bârfele despre nașterea lui, dar, fie că era sau nu fiul ducelui, era moștenitorul lui, iar oamenii nu se grăbeau să-l ofenseze așa cum făceau cu mine, un simplu țăran. Avea doar 12 ani atunci, dar se vedea deja că era duce după cum le comanda brutelor să plece.

– Mă mir că ai rămas conștient.

Tresări când își imagină scena – băieți care țipau, pumni care loveau în carne și în oase. Jonas oare strigase? Era doar un copil înspăimântat pentru viața lui în dureri agonizante.

O strânse mai puternic de mijloc.

– Nu a durat mult.

Ceva tot nu înțelegea.

– De ce tu și ceilalți băieți nu ați rămas prieteni?

Expresia lui se înăspri.

– Acela nu a fost un moment de mândrie pentru mine. Mă îndoiesc că unul dintre noi ar fi vrut să-și amintească așa ceva, deși rușinea îmi fusese scrijelită pe față pentru totdeauna.

Din nou fusese oarbă. Rușinea stătea la baza multora dintre acțiunile lui Jonas. Rușinea îl făcuse să înfrunte lumea singur. Rușinea îl făcuse să respingă orice prietenie. Interpretase bunătatea și bunăvoința ca pe un semn de slăbiciune. Oricât de ilogic ar fi fost, înțelese de ce considerase că cicatricele lui erau urmele înfrângerii umilitoare în fața vărului lui. Mândria lui Jonas îl ajutase să depășească și să supraviețuiască într-o lume ostilă, dar nu-i făcuse viața ușoară.

– Chiar și tatăl tău te-a abandonat.

Îl simți încordându-se. Mai multă rușine. Ar fi trebuit să-și dea seama de mult că o parte din barierele lui erau ridicate din cauza umilințelor prea dureroase pentru a fi spuse.

– De unde știi asta?

– Am scos asta cu forța de la doamna Bevan.

– Tatăl meu a fost un om nefericit. Nu a trecut niciodată peste pierderea mamei, iar când căsătoria a fost declarată invalidă, spiritul lui s-a pierdut, zise el oftând. M-a iubit, dar s-a afundat în muncă, în cercetare, iar asta i-a umplut viața. După ce m-a dus în Veneția, un coleg a descoperit o așezare romană în Valahia. M-a lăsat cu servitorii pentru a verifica dacă așezământul se potrivea cu teoriile lui.

Din nou recunoștea motivele pentru care Jonas nu avea încredere în relații personale.

– Ce oribil!

Aparenta lipsă de interes a lui Jonas nu o convinse.

– Doar nu avea să stea lângă mine să mă țină de mână mereu. Măcar a stat până ce s-a asigurat că nu aveam să mor.

– Cât de generos, ripostă ea plină de furie.

– Nu l-ai cunoscut, îi zise Jonas cu căldură în glas. A fost un bărbat magnific, inteligent, extrem de curajos, un gânditor dincolo de timpul lui. M-a învățat să depind numai de mine. Aceasta era lecția pe care trebuia să o învăț.

Încă un semn al generozității lui, faptul că încă își adora tatăl, care ei i se părea un bărbat foarte egoist.

– Nu am auzit ca William să fi fost exmatriculat.

– Nu a fost. Şi urma să fie vicontele de Hillbrook, dar băieţii sunt băieţi.

Sidonie tresări la tonul cinic al lui Jonas. Dar cine l-ar fi putut învinovăţi pentru furia lui? Nu găsise alinarea la cei care trebuiau să aibă grijă de el. Jonas încă povestea:

– Vărul meu a fost certat şi trimis acasă până la finalul semestrului. Din câte ştiu, a fost acceptat la şcoală în anul următor, cu promisiunea că se va comporta frumos.

– Cât de dezgustător!

– Da, este!

Avea o privire atât de întunecată în timp ce îşi amintea toate aceste evenimente din trecut!

– Cel mai rău este că nu mi-a arătat urmă de regret. A râs în timp ce mi-a despicat faţa şi s-a distrat cu gaşca lui oribilă la vederea măiestriei lui.

Un alt fior o străfulgeră pe Sidonie. Îşi putea imagina bucuria lui William când îl desfigura pe vărul lui care îl întrecea la toate încă de la naştere. Jonas vorbea atât de detaşat, însă ea nu se putu abţine să nu-şi imagineze chinul prin care trecuse. Fusese un copil. Unul inocent.

Îşi înghiţi un suspin şi îi sărută cicatricele. Tremură sub buzele ei, dar nu se retrase. Lacrimile îi ardeau ochii, dar le alungă. Dacă plângea, avea să creadă că îi era milă de el şi ar fi detestat asta. Nu-i era milă de el. Îl admira mai mult decât admirase pe oricine altcineva.

– Mă bucur că nu ai murit, zise ea, dar îşi blestemă cuvintele nepotrivite.

Se întoarse până buzele ei le întâlniră pe ale lui.

– Acum, *bella,* şi eu mă bucur.

– Urăsc că a trebuit să treci prin asta. Urăsc asta! rosti ea cu vădită înverşunare.

Nu putea alunga imaginea lui William delectându-se cu triumful asupra căderii vărului lui. Jonas îi mângâie părul de pe faţă cu o tandreţe care îi umplu inima.

– Urăsc că William a câştigat! Erai un copil împotriva tuturor. Nu ai nici o vină. E doar vina lui William şi a câinilor laşi care te-au ţinut, îi zise ea prinzându-l de încheietură cu o sinceritate debordantă, aproape în lacrimi. Mă bucur că l-ai bătut la toate celelalte de atunci. Mă bucur că succesul tău îl face să se simtă ca ultimul om, pentru că asta e! E mai puţin de jumătate de om. Nu e bărbat deloc!

– Cât de feroce, *tesoro*, îi răspunse el zâmbindu-i cu inima de această dată.

Se smuci, dar brațele lui o opriră să ajungă mai departe.

– Nu-ți bate joc de mine!

– De fapt, sunt un pic copleșit că ești atât de fermă în a-mi lua apărarea, îi răspunse el pe un ton ciudat.

Ea îl privi gândindu-se cât de mult și-ar dori ca el să se vadă pe sine așa cum îl vedea ea.

– Întotdeauna sunt de partea ta.

Își împreună brațele în jurul lui, aducându-l mai aproape de trupul ei. Pentru prima dată, contactul cu el nu era sexual, ci doar de consolare. Înainte, protejase și îngrijise alte persoane. Pe Roberta. Pe copiii Robertei. Dar profunzimea sentimentelor pe care le simți în timp ce-l îmbrățișă depășise orice altă experiență.

„Întotdeauna sunt de partea ta!"

Nimeni nu-i spusese niciodată asta lui Jonas. Delicat, îl ținea la piept pe patul lor răvășit. Mirosul ei îl împresura – era mirosul unei femei satisfăcute. Pentru Dumnezeu, nu avea să spele niciodată cearșafurile acelea! Voia ca parfumul lui Sidonie să-l înconjoare pentru totdeauna când ea avea să plece. O cuprinse atât de puternic de parcă și-ar fi dorit să provoace lumea să i-o fure din brațe. Naiba să o ia, plângea! Povestea lui o tulburase. Își dorise să nu-i fi spus asta, indiferent câtă eliberare simțise în împărtășirea acelor orori.

– *Bella*, îmi pare rău.

– Nu, mie îmi pare rău, zise ea plângând mai tare.

El îi sărută pletele. Era hotărâtă să se ascundă de el. Când ea îi sărută pieptul, mădularul lui se întări. Jonas nu voia să facă nimic, doar să o țină în siguranță, lângă el. La fel cum îl ținuse ea când îi povestise toate umilințele din copilărie. De obicei, se simțea ciudat în relația cu lumea, dar acum totul era perfect. Se simțea cald, era satisfăcut mintal, iar femeia pe care și-o dorea mai mult decât orice îi stătea în brațe. Timpul trecea precum firicelele de nisip aurite și, deși nu-și dorise să piardă nici o secundă cu ea, adormi.

Când Sidonie se trezi din somn, era deja întuneric. Avea o stare atât de plăcută! Lumânările se topiseră, iar focul abia mai pâlpâia. Jonas o sărută de la buric în sus. În acele momente de toropeală, între somn și trezire, modul în care o trata semăna cu o declarație de iubire.

Jonas se mişca neîntrerupt precum valurile care loveau ţărmul, alunecând şi mai adânc şi mai profund cu fiecare mângâiere. Senzaţia era uluitoare. Delicată, dar necruţătoare. O poseda cu putere, pasiune şi afecţiune. Respira sacadat, iar mirosul lui de bărbat excitat şi transpiraţia lui o îmbătau.

Încă somnoroasă, suspină încet şi senzual. Oasele ei delicate se mişcau natural, precum mătasea pe pielea lui Jonas. El se opri pentru a o ţine în braţe într-un mod atât de eliberator, încât o copleşi. Conexiunea era perfectă – trup şi suflet. Pe neaşteptate – totul în această uniune se derula încet, de parcă ar fi întins fiecare secundă până la eternitate şi dincolo de ea –, se arcui pentru a-i atinge pieptul cu sânii. Nu simţea nevoia să vorbească. Se părea că nici el.

Existau doar trupurile lor care se întâlneau, alunecând unul peste celălalt, şi ritmul alert al respiraţiei. Mângâierile ei pe spatele lui îl făcură să se încordeze. Mâinile ei se înfruptaseră din fundul lui ferm, unghiile ei îi străpungeau carnea, împingându-l mai adânc în interiorul ei. El gemu.

Apoi o pătrunse mai puternic, deşi delicateţea rămăsese acolo precum soarele care încă se agăţa de orizont. Îşi ridică genunchii, schimbând poziţia. Toate gândurile coerente îl părăsiră. Acceleră ritmul, aducând-o mai aproape de eliberare. Patul trosni, iar ea gemu. Nevoia o sfâşia. Strânse coapsele în jurul şoldurilor lui, poruncindu-i să continue. Începu să tremure, simţindu-l în interior. Foamea de ea îl grăbea, nu-şi mai măsura alunecările; pielea de sub mâinile ei era plină de transpiraţie.

Ea se încordă, iar el gemu ca un bărbat adus la limită. Se mişcă încă o dată, şi lumini îi explodară în ochi. Îl simţi pe Jonas intrând mai adânc şi dăruindu-i sămânţa lui.

Ea deschise ochii uimiţi în faţa lumii gri. Începea o nouă zi. Jonas făcuse dragostea cu ea pentru ultima dată, ducând-o într-un paradis aflat dincolo de limitele imaginaţiei.

Alungă lacrimile chiar în timp ce simţea plăcerea. Acel adio era impresionant. Dar era un adio. Neîncrezător, Jonas se rostogoli, aşezându-se lângă ea ca să-şi recapete suflul. Momentul separării îi seceră precum lama unui cuţit, vestind despărţirea ce urma. Era extenuat. Îi oferise tot ceea ce avusese. Nu se simţise niciodată atât de consumat. Noaptea fusese uimitoare, de neuitat.

Acum, noaptea se terminase.

Privi faţa lui Sidonie în lumina acaparatoare a dimineţii. Plângea. Îi ura lacrimile. Îl făceau să se simtă groaznic, de parcă cineva

îi scotea măruntaiele cu un cuțit. Se chinuia să găsească câteva cuvinte de alinare, dar ceea ce făcuseră îi luase graiul. De când făcuseră dragoste, ea nu-l privise. Privea în oglinda de deasupra, întinsă lângă el. Lacrimile ei trădau o nefericire care nu putea fi rostită. Era tot mai multă agonie în tăcerea lor.

Ea îi luă mâna, împletindu-și degetele cu ale lui cu o delicatețe care îi făcu inima să tresalte. Duse mâna la buze și îi sărută încheietura cu adorație și gratitudine.

Și cu dragoste?

La naiba, nu știa! El privi în oglindă și își simți lacrimile arzându-i ochii când văzu gesturile ei pline de amărăciune. Înghiți în sec și o strânse atât de puternic încât, chiar dacă și-ar fi dorit să plece, nu ar fi putut. Îl nedumerea cât de greu îi era să-și găsească cuvintele după acele zile splendide. Singurul cuvânt pe care nu avea nici un drept să-l spună. Forță silabele interzise să-i iasă pe gură:

– Rămâi.

Capitolul 22

Jonas o simți pe Sidonie încordându-se. Încercă să-și elibereze mâna, dar el nu-i permise. Nu avea de gând să o lase să plece, voia mai mult decât mâna ei, la naiba! Știa ce avea să-i spună înainte de a vorbi.

– Jonas, nu pot, îi zise răgușită și plină de lacrimi, eșuând din nou în a se elibera din strânsoarea lui.

– Bineînțeles că poți.

Nu își dorea să plece. Nu se înșelase atât de mult. Pentru numele lui Dumnezeu, tocmai plânsese de parcă i se zdrobise inima! Se ridicase în cot pentru a o analiza. Lumina slabă a dimineții pătrundea în cameră, luminându-i fața. Părea tristă și învinsă. Se întoarse către el, cutremurându-l cu ochii ei căprui și fantomatici. Nimeni nu-l privea cum o făcea Sidonie. Slavă Domnului că-l târâse urlând să abandoneze legătura de la ochi!

Inima i se opri când își aminti cum o privea în ochi în timp ce o devora. Plutise în eternitate. Nu putea să conceapă că nu avea să mai simtă vreodată acest lucru.

–Chiar tu ai spus-o. Am doar o săptămână de libertate. Dacă întârzii, voi fi descoperită.

El se încruntă și duse mâinile lor împreunate la buze. Îi sărută pulsul care bătea nebunește la încheietură.

–Ce ar fi așa de rău în asta?

–Nu vreau ca oamenii să spună că sunt o târfă, îi zise ea înghițind în sec. Nu o să-mi fie mai puțin dor de tine dacă mai rămân puțin în brațele tale.

Confesiunea aceea nu-l domoli, simțea că plecarea ei îi stătea ca o secure deasupra capului. Se aplecă peste ea de parcă prezența lui fizică ar fi fost suficientă pentru a-i schimba decizia. Vocea lui sună ca un mârâit.

–Eu nu vorbesc de o zi, Sidonie.

Colțurile gurii ei se lăsară, iar nefericirea i se citea pe chip. Îi atinse obrazul plin de cicatrice cu una dintre acele mângâieri care îl topeau.

–Încă o zi, două, trei, o săptămână. Doar amânăm inevitabilul.

Jonas trase aer în piept, știind cât de nesăbuit era să se lupte cu soarta.

–Ai putea să rămâi pentru totdeauna.

Ea tresări de parcă ar fi lovit-o.

–Jonas...

Își coborî mâna, strângând cearșafurile.

–Este imposibil.

–De ce?

–În sufletul meu, sunt o creatură convențională, îi zâmbi ea cu amărăciune. Gândește-te ce scandal ar fi dacă lumea ar ști că o ții drept amantă pe sora vicontesei de Hillbrook.

Trase aer în piept și se pregăti să-i spună ceea ce avea de gând să-i mărturisească de la început.

–Atunci, căsătorește-te cu mine!

Șocul o inundă pe Sidonie. Șoc, spaimă, negare și un sentiment impardonabil, bântuitor de mulțumire. Îl privi pe Jonas, întrebându-se dacă nu înnebunise.

–Să mă... căsătoresc cu tine? Dar încă nu știi dacă o să am un copil.

–Nu te întreb din cauza asta, îi zise el, îndreptându-și spatele de capătul patului și privind-o în ochi cu o lumină pe care ea nu o mai văzuse înainte. Gândește-te, Sidonie. De ce nu ar trebui să ne căsătorim?

– Pentru că...

Vocea i se pierdu.

Reuși, în cele din urmă, să-și elibereze mâna și imediat pierdu conexiunea.

– E și ăsta un motiv, îi zise el batjocoritor.

Ea se ridică în genunchi, iar privirile li se întâlniră. Era dureros de conștientă de goliciunea ei, dar părea banal să ridice cearșafurile, mai ales având în vedere noaptea care trecuse.

– Nu poți să vorbești serios.

Îi văzu mușchii obrazului zvâcnind, dovadă că acea conversație nu era un simplu moft.

– Eu nu sunt însurat, tu nu ești măritată, nu există nici un impediment legal.

Buzele îi pulsau neliniștite.

– Trebuie luate mai multe lucruri în considerare, iar tu știi asta.

– Așa cum ai recunoscut, nu ești fericită cu Roberta și cu William. Făcu o pauză, observându-i stânjeneala. Eu sunt unul dintre cei mai bogați oameni din ținut. Poate că asta compensează restul deficiențelor personale.

Modul în care vorbea despre el o făcea să sufere. Nu o interesau banii lui. Îi păsa doar de el.

– Nu fi prostuț, doar știi că eu...

Deși urlau să fie spuse, înghiți cuvintele care ar fi constrâns-o să-și petreacă tot restul vieții cu el. Era uimită că primul ei răspuns la cererea lui nu fusese un refuz. Planul de a nu se căsători niciodată fusese unul dintre pilonii existenței ei de când înțelesese inegalitatea relațiilor dintre soți și soții.

Jonas avusese nevoie de o săptămână – una plină de pasiune și de schimbări emoționale și de viață – ca să o aducă în punctul în care căsătoria nu i se mai părea un blestem. Dintre toate schimbările pe care le produsese în ea, determinând-o să se transforme dintr-o femeie inocentă într-una senzuală, făcând-o să-și lărgească orizonturile, aceasta era cea mai mare. Totuși, căsătoria însemna că urma să-și pună viața în mâinile altcuiva pentru tot restul anilor ei.

Chiar dacă era sfârtecată de dorința de a-i accepta propunerea, prudența o făcu să se domolească. Îl știa doar de o săptămână. Trebuia să rezolve problema Robertei înainte de a-i dezvălui lui Jonas originile lui și poate să accepte să devină soția lui.

În plus, exista posibilitatea ca, atunci când avea să afle ce informații îi ascunsese, să nu mai vrea să se însoare cu ea. Nervozitatea îi făcea vocea să tremure.

– Știi că te vreau. Orice femeie ar fi norocoasă să te aibă.

Privirea neîncrezătoare pe care i-o aruncă îi răni inima precum o lovitură.

– Orice femeie care ar putea să suporte un trol.

Furia îi trezi curajul. Se îndreptă și îi cuprinse fața între palme.

– Ești cel mai bun bărbat pe care îl cunosc!

El îi răspunse râzând cu atât de mult cinism, încât îi făcu inima să se zvârcolească.

– De asta cauți tu o modalitate diplomatică să mă refuzi.

Îl sărută puternic înainte de a-l elibera.

– Ești un prost, Jonas Merrick!

Bărbia lui se înclină, iar fața i se crispă. Ea conștientiză că, în ciuda tuturor lucrurilor, el rămăsese convins de nevrednicia lui.

– Asta înseamnă că o să rămâi? Mă îndoiesc.

– Jonas, am jurat că nu o să mă mărit niciodată, zise ea pe un ton grav.

Se ridică de pe perne, punându-i unul dintre brațele lui solide după gât și împletindu-și degetele în părul ei.

– Eu nu sunt William.

– Bineînțeles că nu ești, dar aș fi proprietatea ta.

O strânse mai puternic de gât.

– O să semnez orice. Îți dau bani, drepturi, pământ și case!

– Totuși, aș fi soția ta.

– Asta nu e o sentință la moarte.

– Îmi pare rău, îi răspunse ea neajutorată. Dacă ar fi să mă mărit cu vreun bărbat, tu ai fi acela. Nu mă aștept să înțelegi.

Nu-i venea să creadă că nenorocitul sarcastic și disprețuitor pe care îl cunoscuse cu o săptămână în urmă putea să-și calce mândria în picioare și să o ceară de soție. Și nu-i venea să creadă că, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le știa despre căsătorie și a problemelor care erau de rezolvat între ei, ea îi luase în considerare oferta.

– Chiar crezi că o viață singură e mai bună decât una în care îmi ești soție? o întrebă el eliberând-o și analizând-o necruțător. Vorbești despre lucrurile pe care o să le pierzi dacă te măriți. Cum rămâne cu cele pe care o să le câștigi? Nu vrei copii? Nu ai vrea să ai aproape pe cineva la nevoie? Poți să trăiești fără atingerea unui bărbat?

Întrebarea nu era dacă putea să trăiască fără atingerea unui bărbat, ci dacă putea să existe fără atingerea lui Jonas. Întinse mâna în tăcere, parcă cerând iertare, deși se întreba de ce ar fi fost atât de rău dacă ar fi acceptat.

– Jonas, nu am luat această decizie cu ușurință.

Îi ignoră gestul și continuă tăios:

– Nu te condamn pentru că mă refuzi. Până la urmă, nu sunt cine știe ce premiu.

– Nu te mai simți prost pentru ceea ce ești! îi ceru ea.

El o privi uimit.

– Ai dreptate.

– Ești cel mai deștept bărbat pe care îl știu.

Se întreba de ce se certau în timp ce el părea pregătit să-i accepte refuzul. Dar continuă să îl convingă. Trebuia să înțeleagă că era extraordinar. Strânse pumnii pe coapse.

– Ești atent și amuzant. Ești amantul visurilor mele. Dacă o să dezvolt o pasiune pentru lux – fapt care e foarte posibil după săptămâna asta –, tu o să fii atât de prins, încât nu o să observi când o să încep să-mi cumpăr lenjerie din aur și platină.

El îi zâmbise scurt, dar o făcuse. Starea deplorabilă în care se afla se mai risipi când îi văzu zâmbetul.

– Aș observa orice ai face cu lenjeria ta, *amore mio.*

Ea roși, iar vocea i se stinse.

– Îți subestimezi puterea, Jonas. Cât a durat până când m-ai convins să vin în patul tău? Trei zile? Patru? Iar eu am fost o femeie virtuoasă.

– Ai grijă, în ritmul acesta vei consimți să-mi fii soție, îi zise el zâmbindu-i șiret.

– A trecut o săptămână.

Dacă el ar fi știut cât de aproape era ea să cedeze și să lase totul în mâinile diavolului! Dar chiar și acum, când năzuia să fie în brațele lui și să provoace lumea să o smulgă de acolo, nu putea uita de ultimul atac al cumnatului ei asupra Robertei sau de frica ei când auzise că lui William i se întunecase și mai tare mintea. Mai întâi, trebuia să aibă grijă de Roberta, să o pună la adăpost și apoi avea să-i spună lui Jonas adevărul despre nașterea lui. Doar după asta se putea decide dacă viitorul ei era alături de el sau nu.

– Eu mă hotărăsc repede, *bella.* Făcu o pauză. Cred că și tu.

– Abia dacă mă cunoști.

– Nu fi gâscă, Sidonie, îi zise, de această dată zâmbetul lui fiind deschis și lipsit de umbre, doar plin de o tandrețe nesfârșită.

Pentru un moment de rătăcire, se pierdu în trăsăturile lui intense, iar fiecare obstacol dispăruse precum ceața în razele soarelui. O viață cu acest bărbat părea o promisiune desprinsă din rai.

– Sunt flatată de oferta ta, Jonas, dar eu... nu pot.

Strălucirea îi părăsi chipul și se întoarse către marginea patului.

– E dreptul tău, rosti el.

Părea rece și calculat.

Dincolo de acea fațadă, ea auzea o durere turbulentă. Nu trebuia să sune așa, nu doar după o săptămână. Se întinse spre el, dar se opri pentru a-i evita privirea.

– Îmi pare rău.

El ridică din umeri. Cândva, această indiferență ar fi convins-o. Până la urmă, bărbatul pe care îl cunoscuse în urmă cu o săptămână era interesat doar de jocuri de putere și de ranchiună. Acum știa mai multe despre el.

– Nu mi-ai făcut nici o promisiune, continuă el.

Doar că ea făcuse o promisiune. Inimii și trupului ei. Cu o mie de suspine de eliberare. Oare îl subestima? Oare era posibil ca Jonas să găsească o soluție pentru problema Robertei odată ce avea să-i împărtășească tot ce știa? Era curajos și descurcăreț, iar averea îi oferea putere în lume, una pe care ea nu o putea egala.

Apoi, ca un ecou, își aminti cuvintele pe care i le spusese ducelui de Sedgemoor. „Nu poate fi evitată."

Siguranța Robertei era mult mai importantă și nu putea fi pusă în pericol pentru un bărbat pe care îl cunoștea doar de o săptămână. Fusese destul de șocant că Sidonie se gândise să i se dăruiască fără să-și mai aducă aminte de responsabilitățile față de sora ei.

Îl țintui cu privirea pe acest bărbat care îi oferise atâta bucurie și se folosi de soluția lașului pentru a scăpa din încurcătură.

– Jonas, trebuie să mă gândesc.

Când se întoarse să o privească, nu părea mai fericit. Era suficient de înțelept să înțeleagă că ea era decisă pe jumătate să se căsătorească cu el.

– Am sentimentul că, dacă pleci, nu o să te mai văd vreodată.

– Dă-mi o lună, totul s-a întâmplat așa de repede!

– O săptămână.

Surprinsă de cât de dificilă era discuția, râse.

– Cât de provocator ești! O femeie ar trebuie să fie sigură pe ea pentru a se încredința unui bărbat ca tine.

Ochii lui argintii scânteiară.

– Tu faci față, *carissima*.

Tragedia era că și ea credea acest lucru. Încuviință din cap.

– O săptămână, îi răspunse cu glasul sugrumat.

Capitolul 23

Ochii lui Jonas stăruiau asupra lui Sidonie în timp ce stătea lângă el în trăsura care se legăna. Până la urmă, acceptase ca ea să renunțe la hainele noi, dar nu suporta să o vadă în acea rochie albă și ponosită din muselină. Ar fi trebuit să-i zică doamnei Bevan să ardă cârpa aceea în loc să o spele. Când Sidonie avea să revină lângă el, așa cum trebuia să o facă, urma să o îmbrace în mătase și în diamante. Și, pentru numele lui Dumnezeu, avea să ardă acea pelerină oribilă care îi tulbura vederea, atât de urâtă era!

Stătea dreaptă, reținută și cu mâinile înmănușate în poală, pierzându-se în priveliștea de țară pe care o vedea pe geam. Mai tot timpul călătoriei, ațipise cu capul pe umărul lui. Îi privise fața, observându-i semnele de oboseală și de grijă, precum și aerul nedefinit al unei femei care se bucurase de curând de împlinirea senzuală. Fusese neobișnuit de tăcută pe tot drumul din Devon.

De fapt, fusese neobișnuit de tăcută de la cererea lui impulsivă – asta, în afară de cearta inevitabilă pe care o avuseseră după ce el insistase să o conducă acasă, chiar dacă detesta faptul că trebuia să considere casa porcului său văr drept casa lui Sidonie.

Era deja după-amiază târziu și se apropiau de Ferney, conacul pe care îl cumpărase pentru a-l pune pe vărul său la punct. Cât de diferit era totul după o săptămână petrecută cu Sidonie! Se delectase ridicând acel monument impunător exact în poarta lui William, aruncându-i succesul în față. Jonas intenționase ca palatul să fie o permanentă amintire a faptului că, deși era bastard, era unul al dracului de bogat. Acum, dorința lui de răzbunare părea infantilă.

Timpul petrecut cu Sidonie scosese gândurile pline de ură din rănile lui vechi. Poate că era începutul înțelepciunii faptul că renunța la ranchiună, lăsând povara asta în baza judecății de apoi.

Se crispă gândindu-se cum se folosise de sora lui Sidonie pentru a-și îndeplini scopurile. Roberta se jucase cu focul, iar el profitase de ocazie. Sidonie se grăbise să-l ierte pentru asta. Avusese cele mai rele intenții.

Mai importantă decât răzbunarea era nevoia de a o convinge să se căsătorească cu el. Propunerea lui fusese impulsivă, dar în secunda în care vorbise își dăduse seama că aventura lor nu putea să aibă un altfel de rezultat. Era tipul de femeie pe care un bărbat o voia pe viață. Sidonie Forsythe era o creatură de foc și de lumină. Avea nevoie de acea căldură cum avea nevoie de aer. Când ea era cu el, se simțea om. Se simțea ca un bărbat pe care o femeie putea chiar să-l... iubească.

Contemplă formele fine ale lui Sidonie în interiorul trăsurii plin de umbre. Oare îi însămânțase un copil în pântec? Era un ticălos pentru că o dezonorase, dar perspectiva unei Sidonie cu burta mare și leneșă i se părea al naibii de atrăgătoare. Ea își întoarse capul pentru a-l studia. El spera din tot sufletul că ea nu îi ghicise gândul.

– Nu poți să vii la Barstowe Hall. Dacă află William că am fost cu tine, va fi iadul pe pământ.

– Hobbs are ordine să se îndrepte către Ferney, apoi eu o să merg cu tine prin parc. O să am grijă de reputația ta, *bella*.

Voia să aibă grijă mai mult de ea decât de reputația ei. Voia ca ea să-i ofere toată viața ei.

„Încet, Jonas, încet! Răbdarea aduce recompensa."

– Nu trebuie să vii. Mă îndoiesc că vor sări tâlharii pe mine în mijlocul parcului Wiltshire.

– Vrei să-mi răpești ultimele clipe cu tine?

– Tu crezi că mie îmi este ușor? îl întrebă ea monoton. Să te părăsesc după tot ce am trăit împreună?

O prinse de mână. Imediat, furtuna din sângele lui se potoli. Simpla ei atingere făcea ca lumea să meargă în direcția cea bună. Se așteptă ca ea să se retragă. Dincolo de acele momente dulci în care se cuibărise lângă el pentru a dormi, abia dacă-l atinsese toată ziua. Propunerea lui le distrusese intimitatea.

Până în clipa aceea.

Îl prinse de mână, iar el îi simți disperarea chiar și prin cele două straturi de piele. Poate că săptămâna în care aveau să stea despărțiți putea fi în avantajul lui. Ea avea timp să-și dea seama că îi era dor de un bărbat în patul ei. Doar că, blestemat să fie, prostul sentimental își dorea mai mult decât legătura fizică. Îi voia inima generoasă,

care o făcuse să se arunce în brațele unui monstru doar pentru a-și salva sora.

Era meschin, gelos și înnebunit, dar voia ca ea să-l iubească așa cum o iubea pe Roberta. Cu același devotament necondiționat și aceeași privire clară. La naiba, oricât de egoist era, își dorea ca ea să-l iubească mai mult decât o iubea pe Roberta.

– Nu trebuie să pleci, *tesoro,* îi zise gentil. Pot să întorc trăsura și mâine vom fi înapoi în Devon. Sau poți să stai la Ferney. Nu o să te șicanez oferindu-ți un dormitor, preferabil al meu.

– Nu mă tenta.

În comparație cu modul în care îi zâmbea de obicei, acest surâs era o caricatură, de parcă ar fi urmărit să aline o durere de cap. Își frecă sprânceana cu mâna ei liberă. Vinovăția îl înjunghia. Nu avea nici un drept să o chinuiască așa. Ea oftă. Sunetele scoase erau nepământesc de triste.

– Faci ca totul să sune atât de rațional, când știm amândoi că e greșit.

– Ce mă interesează pe mine scandalurile? Ce te interesează pe tine? Unde te-a dus respectarea regulilor lor? Ai o blestemată funcție de hamal pentru William și de servitoare pentru Roberta. Eu am trăit cu scandalul de mic, de când căsătoria părinților mei a fost declarată invalidă. Ridică-ți capul sus și vei câștiga întotdeauna! Iar temerile vor dispărea, îi zise el cu vocea tremurând de sinceritate.

– Mi-ai promis o săptămână în care să mă gândesc, îi răspunse ea, strângându-l de mână.

– Poți să faci asta la Ferney.

– Mergi înainte.

Asta însemna că avea să rămână? O privire aruncată trăsăturilor ei hotărâte îi confirmă îndoielile.

Trăsura opri în fața casei ostentative. După ce Jonas îi luă bagajele lui Sidonie și o ajută să coboare, Hobbs se duse la grajduri. Un lacheu se duse să deschidă cu gesturi grandioase ușile înalte de la Ferney, dar Jonas îi făcu semn cu mâna să plece. Pentru prima dată în acea zi, citea interes și amuzament în ochii lui Sidonie în timp ce analiza fațada de piatră ornată în stil Portland cu balustrade, frontoane și coloane.

– Știi, mi-am dorit mult să văd interiorul de la Ferney. Vecinii sunt curioși datorită extravaganței. Am fost atât de dezamăgită când am văzut că interiorul castelului Craven nu avea mobilă aproape deloc...

Fără urmă de plăcere, privi colosul susținut de piloni și scara măreață, dublă.

– Să cumpăr acest loc a fost un gest copilăresc.

Nu făcu nici un gest pentru a-și retrage mâna dintr-a lui.

– Oh, nu știu ce să zic. L-a supărat atât de tare pe mărețul William! Cred că au fost bani cheltuiți cu cap.

La naiba, nici el nu voia să-i dea drumul. Nu încă.

– De ce nu stai o oră? O să-ți arăt casa. Servitorii nu vor bârfi. Sunt mult prea bine plătiți ca să-și riște pozițiile.

Ea clătină din cap, plecându-l astfel încât acea bonetă urâtă să-i ascundă fața. Când avea să-i ardă blestemăția de pelerină, avea să folosească acea împletitură de paie drept vreascuri pentru foc.

– Jonas, nu cred că înțelegi, îi zise cu tristețe.

Realiză că atitudinea ei calmă era doar o aparență. Dincolo de fațada aceea, era nefericită și nesigură.

– Dacă nu plec acum, mi-e teamă că nu o să mai plec deloc.

El o strânse de mână de parcă ar fi vrut să-i spună că nu avea să-i dea drumul niciodată.

– Atunci nu pleca!

Ea ridică ochii, și privirile li se întâlniră. Avea ochii goi și fața palidă.

– Ai avut nevoie de o săptămână ca să mă seduci până ce m-ai adus în pragul nebuniei, într-un punct în care iau în considerare căsnicia. Lasă-mi o săptămână ca să-mi dau seama dacă vreau să-mi schimb principiile și intențiile de o viață.

Suna atât de rezonabil. La naiba, era atât de rezonabil!

– O să rămân la Ferney. Trebuie doar să treci hotarul.

Îl mângâie pe linia pomeților și a bărbiei, gest care îi aminti de alte sute de gesturi tandre. Își înăbuși dorința de a o forța să rămână. Oricum, nu ar fi convins-o. Femeia lui era puternică și de neclintit. Dacă avea să se înhame la o viață alături de el, trebuia să fie.

Totuși, îl privea ca și cum ar fi murit dacă avea să se uite în altă parte. Oare știa cât de mult își dorea să o ridice în brațe și să o ia pe sus cu el, departe?

– Mulțumesc, îi spuse suav.

Îi atinse buzele într-un gest de rămas-bun, iar el îi văzu lacrimile. Prins în încătușarea privirii ei căprui senine, simți cum declarația fatală urca prin venele lui. Voia să o respingă, deși ea știa că o iubea. Fiecare acțiune îi trăda sentimentele, oricât de îndrăznețe ar fi fost cuvintele.

– Sidonie...

– Oh, dragul meu... îi zise ea cu vocea răgușită și stinsă, simțind că o părăseau puterile.

Brațul lui îi cuprinse mijlocul în timp ce ea se îndreptă pentru a-l privi în față.

– Nu face ca lucrurile să fie și mai dificile...

– Cel puțin mănâncă ceva înainte să pleci, îi zise el zâmbind nesigur.

– Încă încerci să mă hrănești.

– Ceva care să te ajute să-ți revii după călătorie.

Mândria lui se revolta, implora încă un minut, încă o oră, nu-i mai păsa de orgoliu. Ea clătină din cap.

– Nu, Jonas.

– Nu, Jonas, doar asta știi să spui, ripostă el dur.

Știa că era nedrept, dar era atât de nefericit!

Zâmbetul ei se transformă în căldură și îi calmă furia.

– Nu întotdeauna.

El închise ochii și se simți copleșit de amintirile nopților sălbatice petrecute împreună. Doamne Dumnezeule, în ritmul ăsta, avea să scoată răgete precum vițelul lăsat fără mamă. Ea îi atinse obrazul plin de cicatrice.

– Doar sărută-mă... sărută-mă de rămas-bun!

Își spunea că avea să se întoarcă într-o săptămână. Cu siguranță, urma să-și vină în fire când avea să se confrunte cu realitatea singuratică. Cu siguranță, avea să-i fie dor de el, așa cum și lui avea să-i fie dor de ea. Dar nu se simțea așa. Simțea că ea îl părăsea pentru totdeauna.

O trase la umbra scării pentru a o proteja de privirile tuturor celor care erau în casă. Încet, o cuprinse în brațe, extaziat de modul perfect în care îi încăpea în brațe. Mâinile ei urcară pe pieptul lui, trezind flăcări chiar și prin haine, ajungând după gâtul lui. O privea cu ochi pătrunzători, ca să-i absoarbă fiecare trăsătură. Ochii mari și strălucitori, sprâncenele pronunțate, bărbia mândră care trăda încăpățânare sub dulceața ei. Nu știa el toate astea? Dacă nu ar fi fost așa de încăpățânată, încă s-ar fi aflat în patul lui. Dacă nu ar fi fost atât de încăpățânată, nu ar fi iubit-o atât de mult.

Înclină capul. Buzele ei voluptuoase se desfăcură, iar pasiunea îi devoră, așa cum o făcea de fiecare dată când se sărutau. Lumea izbucnea în flăcări și în dorință. Împinse limba în gura ei, confirmându-i ceea ce prin cuvinte ea nega, dar prin gesturi afirma cu fiecare por,

cu fiecare mângâiere. Ea gemu și îl sărută înapoi cu atâta ardoare, de parcă s-ar fi chinuit să trăiască o viață într-o îmbrățișare.

Mult prea devreme, sărutul se schimbă, iar focul se stinse și rămaseră doar tăciunii. Conștientizarea ideii că își luau rămas-bun amenința să-i sfâșie inima. Suspină și, fără urmă de dorință, se retrase. El o eliberă. Ce altă soluție avea? Îi promisese libertate dacă avea să se căsătorească cu el. Dacă ar fi obligat-o acum, s-ar fi dovedit tiranul de care se temea ea că exista într-un soț. Foarte încet, ea își coborî mâinile de parcă nu ar fi vrut să se îndepărteze de el. Cu lacrimi în colțul ochilor, înălță capul hotărâtă.

– Du-mă înapoi la Barstowe Hall, Jonas!

Sidonie avea nevoie de cheia ei pentru a se strecura înapoi la Barstowe Hall prin bucătărie. La ora aceea, servitorii se adunau acolo pentru ceai. Spre surprinderea ei, camera întunecată era goală. Pregătise povești despre vizita ei la Londra, dar nimeni nu era acolo ca să le audă. Și nici nu avu nevoie să inventeze scuze despre unul dintre prietenii Robertei care a lăsat-o la poartă în timp ce se grăbea să ajungă cu treburi în altă parte. Și nu întâlni vreun servitor în timp ce mergea prin casă. Liniștea era total neobișnuită, apăsătoare. Simți fiori pe toată pielea. Camerele erau reci și întunecate, ca și cum serile de iarnă deja sosiseră.

– E cineva? strigă ea, neprimind nici un răspuns în afară de ecoul propriului glas.

Ce se întâmplase în lipsa ei? Concediase William personalul? Știa că lucrurile mergeau prost pentru cumnatul ei, dar nu își dăduse seama că finanțele lui ajunseseră chiar în această stare.

Mergea către dormitorul de pe coridorul de la etajul al doilea, când auzi un sunet înăbușit venind din camerele de studiu de deasupra. Teama o înfioră. Oare intrase vreun hoț? Nu erau multe de luat. William vânduse tot ce era de valoare. Tot ce rămăsese după ce tatăl lui Jonas golise casa înainte de a muri. Încet, lăsă jos valiza și ridică o vază ciobită de pe marginea mesei. Dacă ar fi fost întreagă, William ar fi vândut-o de mult. Urcă scările precum o pisică. Cu atenție, intră în camera copiilor și ridică vaza deasupra capului, doar pentru a o lăsă în jos, șocată.

– Roberta? întrebă ea printre cioburile vasului scăpat pe podea.

Sora ei se învârtea dintr-o parte în alta, curățând rafturile înghesuite și pline de praf de pe unul dintre pereți. La picioarele ei, stăteau două valize deschise. Una era plină de jucării. Cealaltă era goală.

– Doamne, Dumnezeule, m-ai speriat de moarte!

Roberta alergă printre cioburi pentru a o îmbrățișa pe Sidonie.

– Ești bine? Am fost atât de îngrijorată pentru tine!

Sidonie o îmbrățișă la rându-i, simțindu-i tensiunea și tremurul. Sora ei fusese mereu agitată, dar acum era mult mai nervoasă. Ceea ce era teribil de rău.

– Sunt bine.

Roberta se trase în spate încruntată.

– E neconvingător din partea unei femei care tocmai s-a întors din cuibul unui monstru.

– Nu e un monstru.

– Nu te-a rănit?

– Ce să-ți spun? Nu.

– Sunt atât de bucuroasă, mai că nu-mi vine să cred! Trebuie să-mi povestești tot, dar nu acum. Acum trebuie să mă ajuți.

Roberta se întoarse pentru a apuca altă grămadă de jucării de pe rafuri și a le vârî în geanta goală. Sidonie rămase șocată văzând starea în care se afla sora ei când o privi mai bine. Roberta arăta îngrozitor. Tulburată și murdară, deși Lady Hillbrook apărea mereu în public fără cusur. Praful îi acoperea rochia verde de muselină, era murdară pe unul dintre obrajii ei de alabastru, iar părul era un dezastru.

– Ce naiba faci? Unde sunt servitorii?

Cu mâinile tremurânde Roberta așeză o tăbliță crăpată în geanta goală.

– Le-am dat liber în această după-amiază. Sunt toți niște șerpi și niște spioni.

Obișnuința o făcu pe Sidonie să o interogheze pe sora ei, căutând semne de violență.

– Ești în regulă?

Roberta îi evită privirea și apucă un set de soldăței de plumb pe care băieții nu-i mai atinseseră de ani buni. Se chinuia să-i îndese în geantă.

– Bineînțeles că sunt bine. Oh, Cerule, de ce nu încap chestiile astea?

Sidonie se aplecă și apucă mâinile surorii ei, ținându-le strâns până când Roberta o privi. Atunci îi citi teama oarbă dincolo de confuzia pe care Roberta o emana. Doar o singură persoană o îngrozea atât de mult pe sora ei.

– Ce s-a întâmplat, Roberta? Ce a făcut William? Ce se întâmplă, pentru numele lui Dumnezeu?

Oare William aflase despre datoriile pe care le avea la Jonas? Oare instabilitatea mintală despre care povestise ducele la castelul Craven explodase în nebunie? Sidonie înțelese că Roberta era prea distrasă pentru a se putea gândi la altceva. Nici măcar faptul că o pusese în pericol pe Sidonie când o trimisese de acasă nu se putea compara cu temerile din acea clipă.

– Nu putem vorbi acum, zise Roberta, eliberându-se din prinsoarea lui Sidonie și apucând alte jucării. Trebuie să plecăm până când se întoarce William.

– Îl părăsești?

Roberta scăpă jucările. O minge de crichet căzu lângă geantă, rostogolindu-se pe podea.

– Da.

Sidonie nu era tristă să audă o asemenea veste, deși se întreba cum aveau ea și sora ei să supraviețuiască dacă primea moștenirea abia în ianuarie.

– Dar de ce?

– Omul e un porc.

– A fost un porc toată viața voastră, de când v-ați căsătorit. De ce pleci acum?

– Nu am timp să-ți explic, îi zise Roberta cu ochii scânteind de frică. Pentru numele lui Dumnezeu, mai bine ajută-mă să împachetez!

Tonul lui Sidonie deveni mai ferm în încercarea de a-și calma sora. În opt ani de căsnicie, nu o văzuse niciodată pe Roberta așa.

– Doar spune-mi ce se întâmplă.

Nervoasă, Roberta se uită peste umărul lui Sidonie de parcă s-ar fi așteptat ca William să apară ca un spirit din poveștile pentru copii pentru a-și devora victima.

– Sidonie, nu insista!

– Comportamentul ăsta e nebunesc. Și ce vrei să faci cu jucăriile băieților?

Roberta aruncă o privire spre gențile burdușite.

– Nu fi înceată, Sidonie! O să am nevoie de bani. Blestemat să fie nenorocitul ăsta pentru că a vândut tot ce era valoros din casă! Ai găsit ceva în bibliotecă? o întrebă înseninându-se.

Sidonie clătină din cap.

– Doar nimicuri. Ce te-a făcut să-l părăsești pe William?

Roberta se opri și o privi pe sora ei, frecându-și mâinile, vizibil în chinuri.

– Am pierdut la cărți.

Sidonie, încă rănită de despărțirea de Jonas, se trase înapoi. Oroarea o ameți. Nevenindu-i să creadă ce auzise, își puse mâna în dreptul inimii. Era prea șocată pentru a fi nervoasă, deși avea să fie cât de curând.

– Roberta, doar nu ai făcut asta! Mai ales că ai pierdut o avere în fața domnului Merrick!

Roberta avusese bunul-simț de a părea rușinată, dar se grăbi să se apere înainte ca Sidonie să o certe.

– O nimica toată. 200 de guinee la piquet în fața lui Lord Maskell. Nenorocitul mă presa să-i plătesc, apoi m-a amenințat că o să-i spună lui William.

„Oh, Roberta, nu..."

Amploarea dezastrului depășea limita imaginației. Sidonie presupusese că sora ei avea să fie atât de rănită după dizgrația în care căzuse cu Jonas, încât avea să-și schimbe comportamentul. Ce naivă fusese! Roberta nu avea să se schimbe niciodată. Era dependentă de jocuri așa cum erau alcoolici de coniac.

– Roberta, cum ai putut să joci după ce s-a întâmplat cu domnul Merrick? o întrebă pe un ton aspru.

Roberta ridică neconvingător din umeri. Știuse ce riscase, dar se aventurase din nou la jocuri.

– Am avut mult noroc. Doar un fricos pleacă de la masă când are noroc la cărți.

– Asta până când ai pierdut 200 de guinee, îi zise Sidonie cu amărăciune.

O furie copleșitoare o cuprinse în timp ce lupta cu impulsul de a-i rupe gâtul delicat surorii ei.

– Unde intenționezi să mergi?

„Oh, Jonas, cât îmi doresc să fi rămas cu tine! Cât îmi doresc să nu fi părăsit castelul Craven și brațele tale!"

– M-am gândit să merg la Brighton sau la Harrogate. Într-un loc amuzant.

Sidonie strânse din buze, dar rezistă tentației de a țipa. Nu ar fi făcut bine nimănui.

– Nu ai avut parte de suficient amuzament?

Buzele Robertei începură să tremure.

– Nu fi nesuferită!

– Nu mă pot abține.

Sidonie trase aer în piept și căută o soluție pentru a ieși din acea catastrofă. Responsabilitățile o amețeau. Jurămintele de căsătorie îi ofereau anumite avantaje asupra lui William, dar asta însemna să

nu-i spună lui Jonas despre legitimitatea lui. Iar dacă Roberta îi pătase mândria lui William, era foarte posibil ca el, din ranchiună, să insiste ca soţia lui să continue să locuiască împreună cu el, cu sau fără titlu.

Sidonie avea nevoie de timp pentru a aranja ca William să renunţe la tutela asupra fiilor lui. Evadarea isterică a Robertei l-ar fi făcut pe William să fie atât de nervos, încât nu ar fi negociat niciodată nimic. Sidonie ştia din experienţă cât de nerezonabil era într-o stare de furie.

– William te va găsi dacă mergi într-un oraş la modă. Trebuie să dispari, cel puţin până când îmi primesc moştenirea. Chiar şi atunci, William nu trebuie să ştie unde eşti. Are legea de partea lui dacă te vrea înapoi, îi zise ea, încercând să fie calmă.

Nebunia dispăru din ochii Robertei pentru câteva clipe şi redeveni sora mai mare a lui Sidonie, cea pe care o iubise întotdeauna.

– Ştii ce viaţă am avut. Dintre toţi oamenii, tu ar trebui să mă sprijini în această căutare a libertăţii.

– Nu te-ai gândit bine la asta, îi replică Sidonie, înăbuşind nevoia de a-i spune mai multe.

– O să mă gândesc după ce plec.

Cu forţe noi, agitaţia Robertei reveni. Se întinse după un set de jucării aflate sus, pe raftul de lângă ea.

– Trebuie să plecăm. O să ştie că am venit aici. O să fie primul loc în care o să caute.

Prin hăţişul propriei furii, văzu expresia Robertei schimbându-se. Sora ei păli – era precum zăpada –, iar murdăria de pe faţa ei se vedea acum atât de bine, de parcă ar fi fost o cicatrice pe tenul ei imaculat.

Scăpă jucăriile din mână în timp ce se trase înapoi. Precum o miasmă îngrozitoare, simţi mirosul lui William care pătrundea în încăpere.

– Cât de împlinit mă simt că mă cunoşti atât de bine după opt ani de căsnicie binecuvântată, draga mea.

Capitolul 24

Lui Sidonie îi îngheţă sângele în vene.

– William...

O trânti de perete când trecu pe lângă ea, făcând-o să geamă de durere. Pe măsură ce înaintă către Roberta, cizmele lui zdrobiră cioburile vasului spart. Profitând de trupul masiv pentru a o intimida, stătea în fața soției lui aproape leșinate.

– Încercai să fugi, târfă?

– Eu... eu nu știu la ce te referi, dragul meu, se bâlbâi Roberta, îndepărtându-se până ce se lovi de raftul gol din spatele ei.

Teama o paraliză pe Sidonie. O privire spre William, cu ochii lui înflăcărați și obrajii umflați, îi fu de ajuns să înțeleagă că momentul pe care se luptase mult să-l evite venise. William avea să o omoare pe Roberta. Cu picioarele tremurânde, Sidonie se forță să se ridice și să se arunce între Roberta și William.

– Nu o atinge!

– Dă-te din fața mea, târfă inutilă!

Cu ochii ațintiți asupra soției lui, William o prinse pe Sidonie de braț cu o forță nemiloasă și o aruncă la podea. În cădere, se lovi la cap. Își pierdu cunoștința și, pentru scurt timp, totul se întunecă. Încercă frenetic să îndepărteze durerea și ceața ce îi întuneca vederea. Auzi ecoul unor voci, iar în timp ce stătea leșinată la picioarele lui William, cuvintele începeau încet să capete sens în urechile care îi țiuiau.

– Să nu-mi rănești sora! strigă Roberta, aruncându-se în fața lui Sidonie.

– Taci din gură, vacă inutilă!

Ca prin ceață, Sidonie îl urmări pe William trăgând-o de păr pe Roberta și forțând-o să se pună pe genunchi. O apăsă cu forță până când gâtul i se înclină într-un unghi ciudat, obligând-o să-l privească.

– William, te rog, te implor! plângea Roberta cu lacrimi mari pe obrajii ei cenușii.

Fața lui William era stacojie și avea spume în colțurile gurii. Ridică unul din pumnii lui cărnoși deasupra soției. Sidonie era paralizată din cauza terorii.

– Maskell mi-a zis cu ce te ocupi.

– Te rog să nu mă lovești!

Roberta se chinuia să se elibereze din strânsoarea lui, dar nu reușea, întrucât William o smuci sălbatic de părul răvășit.

– Dă-i drumul! urlă Sidonie.

Împleticindu-se, Sidonie se ridică și se aruncă asupra lui William. Șuierând, își înfipse unghiile în mâna cu care o ținea pe sora ei, suficient de adânc pentru a-i face sângele să curgă. Pentru câteva

secunde, nu-l atacă pe soțul violent al Robertei, ci pe șacalul care îl desfigurase pe Jonas și se distrase făcând asta.

– Drăcia naibii! Pisică afurisită ce ești!

Cu o lovitură sălbatică, William o eliberă pe Roberta, care se trânti la podea și își îndreptă atenția asupra lui Sidonie. William era voluminos și din cauza grăsimii, dar era totodată un bărbat mare și puternic, mult peste puterile și dimensiunile lui Sidonie. Nemilos, el o trase de mână și o încătușă. Durerea reverberă în trupul ei în timp ce o izbi din nou de podea printre cioburile sparte și jucăriile aruncate. Sidonie își puse mâinile la cap și se chirci pentru a se proteja. Luptându-se cu disperare, se pregăti pentru un nou atac din partea lui William. În spatele ei, o auzi pe Roberta târându-se pe podeaua murdară pentru a se îndepărta de soțul ei.

– Ce... o auzi pe Roberta rostind uimită și cu răsuflarea tăiată, apoi se auziră tunetul unor cizme și mai multe izbituri.

– Atinge-o din nou și ești un om mort!

Uimirea o ținu pe Sidonie lipită de podea. Probabil că urechile îi jucau feste. Era sigură că vocea era a lui Jonas. Dar nu putea fi. Îl lăsase la Ferney. Prudentă, își coborî mâinile. Cu pumnii încleștați, Jonas stătea deasupra lui William, care era lat la podea.

– Jonas, rosti ea, gândindu-se că sentimentul de ușurare era mai amețitor decât loviturile lui William. Îmbărbătată, încercă să se ridice, dar nu-și putea coordona mișcările.

– Ridică-te, diavole, ca să te pun la pământ iar! șuieră Jonas printre dinți către William.

Fața lui era plină de dezgust și de furie. Clătinând din cap pentru a se trezi din ceea ce probabil fusese o lovitură puternică, William se chinui să se ridice. Cu mâna lui butucănoasă, își freca mandibula, iar ochii lui mici se concentrară asupra lui Jonas cu o ură atât de vie, încât o făcu pe Sidonie să tremure.

– Pleacă de pe proprietatea mea, vierme bastard ce ești!

– Jonas, ce cauți aici? îl întrebă Sidonie.

Fără a-l pierde din ochi pe vărul său, Jonas înaintă pentru a-i oferi mâna.

– Ești bine?

– Da... da.

Mâna lui era puternică și caldă și o făcea să-și recapete curajul. Când se ridică, ameți, de parcă s-ar fi învârtit, și se agăță de el până când își recăpătă echilibrul.

– Ce dracu' e asta? întrebă William plin de furie și ridicându-se rapid, cu forțe proaspete.

Sidonie se ascunse după Jonas, simțind cum o cuprinde frica până în măduva oaselor.

– Îl strigi pe escrocul ăsta după numele lui creștin? Ți-ai pus fusta în cap pentru acest gunoi, târfă mică ce ești!?

– Taci din gură!

Jonas se îndepărtă de Sidonie și ajunse cât ai clipi lângă William, care încercă să-l izbească de rafturi. Se auzi o bufnitură puternică, și toate jucăriile căzură. Prin toată hărmălaia, geamătul de durere al lui Jonas o făcu pe Sidonie să se înspăimânte.

– Bastard împuțit, cum ai îndrăznit să calci în casa mea?

William icni pentru a-și aduna puterile și a-l lovi pe Jonas în față. Jonas încasă lovitura și își îndreptă spatele gemând, îmbrâncindu-l totodată pe vărul lui. În timp ce William se împletici, pumnul lui Jonas îl nimeri atât de puternic în barbă, încât capul bărbatului se zdruncină. William contracară cu o lovitură sălbatică în burta lui Jonas, făcându-l să se îndoaie și să se sufoce de durere. Profitând de situație, William îl lovi cu pumnii în zona rinichilor. Jonas icnea de durere în timp ce cădea doborât sub pumnii lui William.

Inima lui Sidonie fu cuprinsă de teroare; aștepta lovitura fatală a lui William, aceea care avea să-l omoare pe Jonas. În mod incredibil însă, el își reveni și îl lovi pe William în nas, iar sângele se împrăștie peste tot. Sidonie se feri din calea lor, aruncându-i o privire Robertei, care era ghemuită sub fereastră. Conștientiză că se ruga ca o idioată, făcea incantații, implorând cerurile încontinuu.

„Să câștige Jonas! Să câștige Jonas! Să câștige Jonas!"

Preț de câteva minute ce părură o eternitate, cei doi bărbați se luptară. Împiedicându-se de obiectele sfărâmate. Ferindu-se de pumni. Din când în când, lovindu-se în puncte sensibile. Nu exista nimic științific sau civilizat în luptă. Era ca și cum s-ar fi uitat la niște animale care aveau de gând să se lupte până la moarte. Sidonie înghiți în sec și își privi sora, care urmărea lupta cu ochii mari și înspăimântați. Pentru moment, era în siguranță. Sidonie se uită în jur, încercând să găsească o armă, pentru orice eventualitate, dacă, Doamne ferește, William avea să învingă. Apucă două popice din geanta cu jucării. Se îndreptă, în timp ce palmele transpirate îi alunecau pe obiectele de lemn, urmărindu-l totodată pe Jonas eliberându-se de atacul lui William și începând să-l încolțească pe vărul lui.

Bufniturile pumnilor care se loveau de mușchi și oase îi făceau greață lui Sidonie. Expresiile concentrate ale celor doi bărbați plini de ură prevesteau producerea unei crime. Nu voia să privească, dar nici nu se putea opri. William era masiv și puternic, dar Jonas era mai tânăr și mai în formă. Sidonie trase aer în piept când îl observă pe cumnatul ei obosind.

Loviturile lui veneau cu întârziere și de multe ori în gol. Sidonie trase din nou aer în piept și strânse mai puternic popicele în mână, dorindu-și să-l atace pe William, dar temându-se să nu-i distragă atenția lui Jonas dacă avea să se bage în încăierare.

Centimetru cu centimetru, William se retrase sub avalanșa de pumni. Apărarea lui era din ce în ce mai ineficientă, iar ochii îi erau umflați. Se rostogoli la podea, lovindu-se de pereți și de rafturi, plin de ură și de durere. Fața lui Jonas se înăspri atât de tare, încât devenise de nerecunoscut. Lipsa lui de expresie în timp ce-l bătea pe vărul lui ca pe o bucată de carne o înspăimântă pe Sidonie mai mult decât ar fi putut să o facă furia.

William căzu într-un colț, prins sub atacul vărului său. Jonas îl trăsni cu o lovitură în bărbie, făcându-l să cadă la pământ. Sub presiunea greutății lui, podeaua se cutremură. Jonas înaintă pentru a sta deasupra dușmanului căzut, cu umerii încordați, având o picătură de sânge care îi curgea pe tâmple și niște vânătăi mici pe un obraz.

– Ridică-te, spuse el gâfâind. Ridică-te, vierme scârbos ce ești, ca să-mi termin treaba!

Suspinând, Sidonie lăsă popicele din mână și se grăbi să prindă mâna rănită a lui Jonas stând alături de el. Mușchii lui erau încordați ca piatra și vibrau de o furie care clocotise ani întregi.

– Jonas, nu... îi zise ea neliniștită.

Jonas nu o privi. Atenția lui era îndreptată asupra lui William, care se sprijinea amețit de raftul din spatele lui. William avea un ochi atât de umflat, încât nu mai putea vedea cu el, iar fața îi era plină de sânge.

– Vreau să-l ucid pe nemernicul acesta!

– Știu, dar nu poți.

Nu voia să-l vadă pe William trăindu-și viața mizerabilă, dar nu-l putea lăsa pe Jonas să-l ucidă.

– Nu merită! Nici măcar pentru ce ți-a făcut atunci când erați mici.

– La dracu'! Nu mă interesează asta!

În cele din urmă, o privi cu ochi arzători, abia putând să-și controleze setea de răzbunare.

– Nimeni nu te poate lovi câtă vreme eu respir!

Șocul îi făcu inima să se prăbușească. Jonas se luptase cu William nu pentru ce se întâmplase la Eton, ci pentru că nu voia să o vadă rănită. Fusese campionul ei, nu răzbunătorul propriilor demoni. Fu cuprinsă de un val de emoție. Roberta o protejase când fusese mică, dar de atunci își purtase fiecare bătălie singură.

– Mulțumesc, șopti ea, cuvintele fiind nepotrivite pentru ceea ce simțea de fapt. Uitând pentru câteva clipe de cei din jur, îi ridică pumnii și îi sărută încheieturile lovite.

– Dar nu poți să-l omori, continuă ea.

Odată cu sărutul ei, fiorii inumani dispărură încet-încet din privirea lui Jonas. Slavă Domnului! Era din nou bărbatul pe care îl știa. El trase aer în piept, și ea îi simți tensiunea eliberându-se.

– Cum vrei tu.

Răsuflă ușurată. Cu mâna tremurândă, se întinse pentru a-i tampona firicelele de sânge care îi curgeau pe față. Apoi, fără tragere de inimă, se îndepărtă și șchiopătă către locul de sub fereastră, unde Roberta se ghemuise, plângând în tăcere. Se chirci lângă sora ei, prinzând-o de umeri.

– O să fie bine, Roberta.

Jonas i se adresă lui William pe un ton autoritar:

– Vreau să pleci din casa asta...

William se încruntă la Jonas și începu să râdă cu ranchiună. Își șterse sângele de pe față cu mâneca.

– E casa mea, rahat ce ești! Oricât de mult ți-ai dori să nu fie așa.

Jonas zâmbi lupește, cu dispreț și repulsie.

– Poți să-ți păstrezi zorzoanele, vere, dar nu poți să ții creditorii departe de casă, sunt deja pe urmele tale. Nu o să pierzi casele – ele ne sunt lăsate prin moștenire, după cum bine știi. Dar o să pierzi totul, inclusiv pe Lady Hillbrook.

– Pe dracu'!

William se chinui să se ridice în picioare, ținându-se de rafturi pentru a-și susține greutatea. Îl țintuia cu privirea pe Jonas, cu pumnii încleștați de o parte și de alta a corpului.

– Roberta e soția mea nenorocită!

– Nenorocită este descrierea potrivită, din ce înțeleg, ripostă Jonas rece.

– Ești foarte curajos cu o armă în mână, bătăușule! pufni William.

Abia atunci observă Sidonie că Jonas avea în mână un pistol cu mâner din sidef.

– Nu mai curajos decât tine cu o armată de golani, meniți să țină la pământ un băiat de 10 ani. Nu e deloc surprinzător că ai progresat în a terifia femei. Întotdeauna ți-ai ales adversari care nu pot riposta.

Privi dincolo de William către locul în care Roberta și Sidonie stăteau lipite una de alta.

– Lady Hillbrook, veniți cu mine? O iau pe domnișoara Forsythe la Ferney.

– Dacă pleci cu porcul acesta, nu vei mai fi bine-venită niciodată în casa asta, târfă mizerabilă ce ești! răbufni William spre Sidonie.

– Păstrează un ton civilizat, îi zise Jonas, ridicând pistolul cu o grație care îi făcu inima lui Sidonie să se oprească.

Fiori de gheață îi străbătură pielea în timp ce își aminti privirea înnebunită a lui Jonas când stătea deasupra lui William. Nu ar fi fost nevoie de multe încurajări pentru a-l face să apese pe trăgaci. Cu pistolul îndreptat spre William, se înclină către Roberta, oferindu-i mâna.

– Lady Hillbrook?

Roberta se ridică ajutată de Jonas, după care își trase mâna. Cu ochii mari și plini de panică, îl privea pe William ca un șarpe care se uita la un șoricel. Doamne, Dumnezeule, oare William o făcuse pe Roberta să fie atât de lașă încât să nu profite de această oportunitate de a scăpa nici măcar acum? Iritarea și nemulțumirea lui Sidonie față de sora ei se transformă, așa cum se întâmpla de obicei, în milă.

Jonas îi întinse mâna lui Sidonie.

– Domnișoară Forsythe?

Sidonie se ridică încet cu ajutorul lui și înclină capul în direcția Robertei.

– O s-o omoare.

– Vreau să pleci de pe această proprietate, corcitură de rahat! insistă William de cealaltă parte a camerei.

– Te rog, arată-ne ieșirea! îi răspunse Jonas, făcând o grimasă în semn de batjocură.

– O să-ți arăt iadul mai întâi!

– Ce păcat, vere, că sunt și niște doamne prezente.

Jonas arătă cu pistolul către ușă.

– Te rog, pornește primul, dacă vrei.

Fața lui William era atât de roșie, încât părea să aibă un atac de apoplexie. O venă îi pulsa în tâmple și în ochiul nevătămat, care clocotea de ură. Se târî câinește către ușă.

– Vino, surioară! spuse Sidonie suav. O să fii în siguranță cu noi!

– Nu sunt sigură, zise Roberta, fixându-și privirea de sticlă pe spatele enorm al soțului ei, care tocmai trecea pragul.

Sidonie plecă de lângă Jonas pentru a cuprinde mâna tremurândă a Robertei.

– Nu poți să stai. Știi ce o să facă!

Sora ei o privi de parcă vorbele ei nu aveau nici un sens, apoi încuviință și o urmă docilă în timp ce părăseau odaia copiilor. Coborâră două etaje pentru a ajunge la holul de sub salon. La capătul ultimelor scări, William se întoarse către ei cu o grimasă de superioritate pe fața vânătă. Pe măsură ce treceau efectele bătăii, aroganța lui nativă revenea.

– Bucură-te de acest moment de glorie, bastardule! Ești binevenit să iei târfa, dar nici o curte din ținut nu mă va ține departe de soția mea. Mai mult, când o să povestesc despre dependența sărmanei Lady Hillbrook față de jocurile de noroc, o să am suficiente argumente pentru a o închide undeva departe, la nebuni.

Oroarea o făcu pe Sidonie să pălească. De fiecare dată când credea că știa cât de nenorocit era William, el îi demonstra că era mult mai mizerabil decât își imaginase. Vorbea despre condamnarea Robertei la iad pe același ton în care îl auzise când îi obligase pe servitori să înece niște câini nedoriți în râu.

– O să vedem cine va ieși învingător în această luptă, îi zise Jonas sumbru, ridicând arma cu vădită intenție. Încrederea în sine este întotdeauna punctul tău slab, sursa ta de eșec.

– Ce sfârșit potrivit pentru frumoasele surori Forsythe, continuă William cu ochii plini de dispreț, privindu-le pe Roberta și Sidonie. Una este târfa unui bastard, cealaltă se bucură de propria mizerie în Bedlam, la nebuni.

Albă la față, Roberta își trase mâna din strânsoarea lui Sidonie și rămase tremurând sub amenințarea soțului ei. Sidonie se întoarse și îi vorbi cu o voce calmă și joasă. Cât de mult detestase să o vadă tremurând ca o lașă opt ani în calitate de soție a lui William!

– Nu poate să facă asta, Roberta. Vrea doar să te provoace pe tine, pe Jonas. E un tigru fără dinți.

William râse, clătinându-se pe călcâie într-un mod amenințător.

– Un tigru fără dinți? O să vedem. O să vedem...

– Nu sunt nebună, insistă Roberta tăios, punându-și mâinile în șold și privindu-l pe William. Nu poți să mă încui acolo!

– Ba pot, porumbița mea scumpă și avară.

– Lady Hillbrook, nu-l asculta, îi zise Jonas gentil.

Sidonie îl privi recunoscătoare, dar Roberta nu părea să audă.

– Am pierdut, așa-i? zise William indignat, îndepărtându-se de pistolul lui Jonas și odihnindu-și mâinile pe șolduri într-o manieră dominantă.

– Nu o să-ți dau voie să mă închizi, îi zise Roberta cu hotărâre de această dată, îndrăznind să se apropie de soțul ei.

Avea pumnii încleștați și bărbia ridicată sfidător, așa cum Sidonie nu o mai văzuse de ani buni.

Buzele lui William se curbară într-un zâmbet de superioritate dulce, care îi făcea greață lui Sidonie. Pe fața plină de sânge, expresia lui era morbidă.

– Nu ai nici o opțiune, draga mea!

Roberta înaintă nesigură.

– Ba am, nemernic împuțit ce ești!

William râse din nou, sunetele scoase fiind hârâieli aspre.

– Doamne, Dumnezeule, se revoltă viermele? Cine ar fi crezut? Ai grijă, dacă vipera asta, vărul meu, nu ar fi avut un pistol, nu ai fi fost atât de curajoasă, nu-i așa frumusețe?

Sclipirea nesăbuită din ochii Robertei o îngrijora pe Sidonie. Dacă se aventura prea aproape, și soțul ei o lovea?

– Nu am fost curajoasă, William, admise Roberta pe un ton ascuțit, cu obrajii îmbujorați din cauza rușinii și sentimentului de umilire. Am fost odată, dar m-ai bătut până când ai scos curajul din mine!

– Era mai distractiv să te lovesc decât să te ciupesc. Ceea ce nu spune multe. Păcat că nu ai disciplină! Când o să te iau înapoi, o să remediez asta înainte să te închid undeva pentru totdeauna!

Roberta trase adânc aer în piept. Apoi, iute precum fulgerul, se aruncă în față și îl împinse pe William direct în piept.

– Să arzi în iad!

– Târfă mică ce...

William nu reuși să o prindă pe soția lui în timp ce se clătina pe scări. Se apropiase nesăbuit de mult de margine. O apucase de fustă, rupându-i pânza fină de muselină. Roberta se trase înapoi din ghearele lui. Pentru o secundă, William se legănă între siguranță și dezastru. Mâinile lui bâjbâiau după ceva care să-i ofere sprijin. Oroarea o paraliză pe Sidonie.

Chiar dacă Jonas se aruncă pentru a împiedica dezastrul, sunetul de felină al Robertei răsună în toată casa în timp ce-l împinse din nou pe William.

De această dată, soțul ei își pierdu echilibrul și se rostogoli. Cu un țipăt înfundat, căzu pe scări.

Capitolul 25

Preț de câteva clipe ce părură o eternitate, Sidonie ascultă bufniturile făcute de trupul masiv al lui William, care se lovi de fiecare treaptă. Când ajunse la capătul scărilor, sunetul parcă era ecoul unui strigăt. Câteva clipe mai târziu, Jonas se aplecă peste vărul lui, verificându-i pulsul. Roberta stătea neliniștită, cu privirea ațintită asupra bărbatului întins pe jos.

– Jonas? strigă Sidonie peste balustradă.

Jonas privi în sus cu o expresie gravă. Lumina de la ferestrele înalte îi evidenția cicatricele.

– E mort.

Sidonie știuse că William era mort din momentul în care îi văzuse poziția nenaturală a gâtului. Căderea poate că nu-l omorâse, dar impactul de la final o făcuse. Presiunea greutății lui probabil îi strivise oasele fragile ale coloanei vertebrale.

Dușmanul lui Jonas nu mai era. William nu avea să o mai lovească niciodată pe Roberta ori să-i terorizeze pe fiii săi. Cu siguranță, Sidonie ar fi trebuit să simtă și altceva în afară de un sentiment de amorțeală. Însă, privindu-l pe William, nu simțea nimic, în afară de senzația că problemele lor abia începeau.

Sidonie se trezi din șocul care o paralizase, realizând că sora ei tremura ca o trestie în vânt și că se putea arunca după William.

– Nu, Roberta! icni ea, țâșnind în față și prinzând-o de mână.

– Ce am făcut? Roberta se întoarse neputincioasă spre Sidonie. Oh, Doamne, ce am făcut?

Toate umbrele harpiei care se aruncase asupra asupritorului ei dispăruseră. Arăta pierdută, mică și vulnerabilă. Lacrimile curgeau din ochii ei mari și albaștri în timp ce o privea pe Sidonie, rugând-o să o ajute să iasă din această situație, așa cum făcuse de nenumărate ori înainte. Jonas urcă treptele către cele două femei.

– Trebuie să facem să pară că a fost un accident sau, în cel mai rău caz, sinucidere.

– Dar William... începu Sidonie.

Jonas nu se putu abţine să nu zâmbească sumbru.

– Era mult prea egoist ca să facă asta? Să sperăm că lumea nu l-a cunoscut cum am făcut-o noi. Trebuie să eliminăm orice suspiciune legată de Lady Hillbrook.

Din nou inima lui Sidonie se umplu de admiraţie. Un bărbat mai slab s-ar fi bucurat de pieirea duşmanului său, dar singura preocupare a lui Jonas era binele Robertei, care se prăbuşi plângând în braţele lui Sidonie, ascunzându-se de trupul lui William. Sidonie îşi cuprinse în braţe sora în timp ce-l privea pe Jonas. Ce naiba puteau să facă pentru a o salva pe Roberta?

Nu merita să fie spânzurată pentru un bărbat care o abuzase.

– Roberta, îi zise Sidonie tăios. Ridică-te şi gândeşte-te! Presupun că nu vrei să fii acuzată de crimă.

Chiar dacă Roberta ar fi zis că viaţa îi fusese ameninţată, existau puţine şanse de scăpare, mai ales într-un sistem legal brutal contra soţiilor care se revoltau, unul care ar fi hăituit-o. Cuvântul „crimă" o făcu pe Roberta să înţepenească şi să se tragă înapoi.

– Era o brută, ripostă ea tremurând.

– Fără îndoială, continuă Jonas ferm şi hotărât. Dar nu acesta e subiectul. Unde sunt servitorii?

Roberta trase aer în piept, şi ceaţa dispăru din ochii ei.

– I-am trimis la târg în satul următor, zise ea pe un ton mai apăsat.

– Se întorc în seara asta? o întrebă el.

– Bineînţeles. Se vor întoarce în curând.

Cu greu, Sidonie se dezlipi de Roberta şi înaintă neliniştită către fereastra din capătul scărilor. Aleea, slavă Cerului, încă era goală, în ciuda umbrelor care se apropiau.

– Jonas, trebuie să pleci. Dacă te vede cineva aici, va fi un dezastru. Suspiciunile vor cădea numaidecât pe tine.

– Ştiu. Ranchiuna mea faţă de William e prea cunoscută ca prezenţa mea să pară nevinovată, dar nu vreau să te las singură să te descurci cu această mizerie.

Sidonie era obişnuită să se descurce singură, străduindu-se să facă faţă unor situaţii imposibile. Însă de această dată se putea baza pe Jonas. Deja avusese încredere în el, oferindu-i trupul, dar acum îi încredinţa chiar viaţa ei. Mai mult, putea să-i încredinţeze viaţa surorii ei.

Un moment ciudat să își dea seama că era profund îndrăgostită de el...

De câteva zile, se lupta cu acea revelație. Acum, când în sfârșit recunoștea adevărul, o cuprinse o pace deplină. Rezistase farmecelor lui și dorinței de a se îndrăgosti de el, speriată că asta ar transforma-o într-o ființă slabă, incapabilă să trăiască fără el. Acum, că acceptase ceea ce simțea, ceea ce simțise încă de la început, era plină de putere și de voință. Era ca și cum se conectase la o sursă misterioasă de energie.

„Îl iubesc pe Jonas. Îl iubesc pe Jonas."

– Lady Hillbrook ia laudanum? o întrebă Jonas.

Sora ei nu călătorea niciodată fără un supliment generos din acest drog. Erau zile când laudanumul îi oferea Robertei singura scăpare din fața ororilor. Roberta îl privi înspăimântată pe Jonas.

– Doar nu sugerezi să mă sinucid, nu?

– Nu, îi răspunse Jonas dramatic.

– Atunci ce spui?

– Ia o doză și mergi în pat.

– Nu pot să dorm acum. Nu după ce s-a întâmplat.

Își luă privirea de la fața lui Jonas ca și cum cicatricele lui o ofensau. Chiar și atunci când făcea tot posibilul să o salveze, Roberta nu putea să-l privească și să-i mulțumească.

„Oh, dragostea mea, nu-i de mirare că ai învățat să nu ai încredere în această lume."

– Ascultă-l, Roberta, zise grăbită Sidonie. E singura ta șansă de a scăpa de spânzurătoare.

Ochii Robertei se dilatară din cauza fricii.

– Cu siguranță, nu o să se ajungă la asta.

– Cu siguranță, așa va fi!

Sidonie încercă să o șocheze pentru a înțelege gravitatea situației. Ea îl privi pe Jonas.

– Ce vrei să facem?

Ochii lor se întâlniră. Panica din pieptul ei se potoli sub privirea lui aprobatoare.

– Lady Hillbrook, vreau să iei suficient laudanum ca să adormi. Când se întorc servitorii, te vor găsi inconștientă în camera ta. Dacă întreabă cineva, spui că ai dormit toată după-amiaza și nu ai idee când s-a întors soțul tău. Moartea lui este o veste neașteptată.

– Da, zise Roberta convinsă. Da, pot să fac asta.

– Sidonie, trebuie să facem curat în odaia copiilor, apoi trebuie să pleci de acasă și să nu întorci până ce nu revin servitorii.

O să te întorci pe jos prin parc și vei intra în casă, unde vei descoperi trupul neînsuflețit al lui William. Când vor ajunge autoritățile, vei spune că ai venit din Londra cu Roberta, apoi te-ai plimbat în timp ce sora ta s-a dus să se odihnească, fiind obosită de pe drum. Trebuie să stabilim că în casă existau doar două persoane – Roberta, care dormea, și William, care era în fața falimentului și a ruinei. Ori a căzut, ori s-a aruncat pe scări într-o criză de disperare.

Speranța reapăru.

– Știi, chiar s-ar putea să meargă.

Roberta îl privi suspicioasă pe Jonas.

– Ești foarte apropiat de sora mea, domnule Merrick.

Jonas era deja nerăbdător.

– O să vorbim despre asta când nu suntem în fața acuzațiilor de crimă, Lady Hillbrook. Acum trebuie să acționăm.

Roberta se încruntă, dar până și ea înțelese că nu aveau timp pentru un interogatoriu.

– Dacă trebuie...

Sidonie oftă lung.

– Roberta, du-te și întinde-te! O să-l ajut pe Jonas, apoi o să vin să te ajut să iei laudanumul.

Sora ei o strânse de braț cu mâna tremurândă.

– Nu pot să cred că s-a ajuns la asta.

– Hai, curaj! îi răspunse ea îmbrățișând-o.

Roberta se retrase încet și încuviință din cap. Se întoarse spre camera ei, dar ezită, devenind isterică.

– Eu... eu nu pot. Nu pot să plec când el stă acolo mort. E prea oribil!

– Închide ochii, Lady Hillbrook, îi zise Jonas apropiindu-se și luând-o pe Roberta în brațe.

Roberta chițăi din cauza șocului, dar, după ezitarea care îi făcu inima cât un purice lui Sidonie, își puse mâinile după gâtul lui puternic.

– Presupun că ea folosește apartamentele vicontesei, zise el peste umăr.

– Da. Sunt...

– Știu.

Bineînțeles că știa. Crescuse în casa aceea. Rămasă singură, instinctul ei cel mai puternic fu să evite să-l privească pe William, dar curiozitatea macabră câștigă în cele din urmă. Mort, cumnatul ei părea mic, cumva micșorat, șocul și furia ultimelor lui momente marcându-i chipul. Ochii lui plictisiți treceau dincolo de ea, iar corpul lui

era contorsionat pe lespezile de piatră. Efectele luptei lui cu Jonas erau vizibile. Spera din tot sufletul ca nimeni să nu bănuiască faptul că vânătăile erau cauzate de altceva, nu de cădere.

Încă nu simțea nimic. Ușurare, durere sau regret. O deranja că era atât de rece. Ar fi trebuit să simtă ceva când viața unui om lângă care trăise vreme de opt ani, indiferent cât de oribili fuseseră, stătea mort în fața ei. Singura ei reacție adevărată era dorința răzbunătoare ca el să ardă în iad pentru eternitate.

Când se apropie Jonas, privi în sus. Luase o sticlă de coniac din rezerva Robertei pentru a o combina cu laudanumul. Expresia ei probabil îi trădase gândurile, pentru că el îi oferi un zâmbet încurajator.

– O să trecem și prin asta, *tesoro*. Ai încredere!

Îl credea. Atâta putere avea asupra ei. Cu o naturalețe pe care o crezuse abandonată în Devon, se întinse spre el.

– Mulțumesc!

O prinse pentru un sărut scurt. Ea închise ochii, și buzele lor se împreunară. Apropierea dulce fu prea scurtă. Jonas se retrase pentru a desface sticla de coniac și pentru a o turna peste trupul lui William. Mirosul de lichior plutea în aer. Apoi, cu violență, izbi sticla de lespezile de piatră.

– Aceasta e o mișcare inteligentă, îi zise ea întinzându-se după mâna lui. Încă nu înțeleg de ce ai venit astăzi aici.

– Voiam să mă asigur că ai ajuns în siguranță. Voiam doar să te privesc cum intri în casă, dar totul părea abandonat.

– Mă bucur atât de mult că ai verificat! William era pe cale să o omoare pe Roberta.

– Acum, nu o s-o mai amenințe niciodată.

Sidonie tremură de parcă fantoma lui William îi suflase după gât.

– O să fac curat în odaia copiilor și o să am grijă de Roberta. Trebuie să pleci, Jonas!

Îi simțise nehotărârea când se avântaseră în acel sărut scurt. În timp ce-l privea plecând la fel de hotărât, își șterse lacrimile. I se părea greșit ca ei să fie departe unul de celălalt. Ce schimbare adusese o săptămână în viața solitarei Sidonie Forsythe!

Planul lui Jonas de a o ajuta pe Roberta funcționase chiar mai bine decât în cele mai optimiste scenarii. Sidonie intrase în casă de pe terasă chiar în momentul în care majordomul în vârstă, care din ce știa ea nu mai fusese plătit de șase luni, începuse să aprindă

luminile. El descoperise trupul lui William și o chemase pe Sidonie. După durerea pe care o resimțise când se despărțise de Jonas, nu avusese nevoie de altceva pentru a părea îndurerată.

Revenindu-și după doza puternică de laudanum, Roberta era tăcută și amețită și aproape inconștientă în fața evenimentelor care avuseseră loc.

Domnul John Phillips, magistratul local, venise în acea noapte pentru a completa formalitățile.

Acceptă povestea lui Sidonie, care îi spusese că nu fusese acasă toată după-amiaza. În timpul unui scurt interogatoriu, îi indică magistratului că William avea mari probleme financiare și că le trata cu alcool. Domnul John, un gentleman în vârstă, destul de sedentar, nu se arătă interesat de investigarea morții lui William dincolo de ideea de accident. Spre ușurarea lui Sidonie, numele lui Jonas nu fusese menționat.

Dincolo de calmul pe care încerca să-l afișeze, ea era teribil de îngrijorată pentru Roberta. Nu putea să uite acel moment terifiant în care sora ei păruse că se gândea să se arunce după idiotul ei soț.

În dimineața următoare, îi duse Robertei micul dejun la pat.

După ce așeză tava, trase draperiile și deschise ferestrele, ca aerul curat să intre și să risipească mirosul încă lânced al laudanumului și al parfumurilor pe care Roberta le prefera. Singurul răspuns al surorii ei fusese un geamăt.

– Ai milă, Sidonie, mă doare capul ca naiba!

Așa îi răspundea la toate întrebările. Îi fu milă de sora ei și trase draperiile pe jumătate, ca lumina să pătrundă totuși în camera dezordonată, mult prea plină de lucruri.

– Domnul John este mulțumit să considere moartea lui William un accident.

– Foarte bine, zise ea gemând și încercând să se ridice sprijinindu-se de capătul patului.

În lumina zilei, părea cu zece ani mai tânără. Iritarea care o măcina pe Sidonie în privința jocurilor de noroc se pierdu într-un val necondiționat de iubire. Când erau mici, Roberta părea atât de puternică și de deșteaptă! Acum era nefericită și lipsită de apărare, o imagine în oglindă a mamei lor dulci și triste.

Alungând amintirile, Sidonie îi turnă Robertei o ceașcă de ceai.

– Suntem norocoase că este așa de sedentar, bombăni Roberta în timp ce sorbea din ceai.

Oboseala, neliniștea și efectele drogului îi întunecau ochii albaștri. Sidonie începu să facă curățenie prin cameră, adunând hainele aruncate, pantofii și bijuteriile. Liniștea pluti în aer până când Roberta începu să tremure atât de tare, încât ceașca de ceai tremura în farfurie.

– Sidonie, ce o să facem?

Lacrimile curgeau pe obrajii Robertei, care plângea în hohote.

– Oh, draga mea... Aruncă o mână de eșarfe de mătase și se grăbi să salveze ceașca. Stătea pe marginea patului, cuprinzând-o pe sora ei neliniștită. E în regulă, nu plânge. Ești liberă. Nu o să te mai rănească niciodată!

– William nu mai e. Nu-mi vine să cred, îi spuse ea, îngropându-și capul în umărul lui Sidonie până când sughițurile se transformară în scâncete. În cele din urmă, se îndepărtă pentru a-și șterge ochii și pentru a-și sufla nasul. Nu știu ce să cred.

– O să trecem peste asta, Roberta.

Sidonie repetă cuvintele lui Jonas rostite cu o zi în urmă în timp ce se întinse către sertarul noptierei pentru a lua o batistă. Roberta își șterse ochii și își suflă nasul.

– Urăsc că a trebuit să ne bazăm pe acel om odios.

Ochii Robertei ardeau puternic. Cu un sentiment groaznic, Sidonie își dădu seama că grija imediată a surorii ei se schimbase după moartea soțului ei.

– Ce s-a întâmplat în Devon? Tu și Merrick păreați cei mai buni prieteni. Îmi imaginez că, după chinul prin care ai trecut, urăști chiar și să-i fie pomenit numele.

Dumnezeu să-i dea putere! Sidonie nu știa cum să discute despre asta, deși era inevitabil. Și totuși, nu era sigură că voia să-i spună Robertei, nu povestea completă, asta sigur nu.

– A fost blând cu mine.

– Nu seamănă deloc cu diavolul nemilos pe care îl știu eu. În numele cerurilor, Sidonie, nenorocitul te-a obligat să te culci cu el! Nu e mai presus de un tâlhar.

Efectele opiumului treceau. Privirea Robertei se opri asupra ei într-un mod care o făcu să se simtă foarte inconfortabil.

– Sau ai reușit cumva să-l convingi să te lase să-ți păstrezi fecioria?

– Ți-am zis ieri că nu m-a rănit.

Dacă avea să roșească și mai tare, putea să explodeze. Sidonie se temea să nu îi pună mai multe întrebări, mai ales că un asemenea

interogatoriu era modul Robertei de a-şi arăta remuşcarea. Sora ei îi cuprinse mâinile nervoasă.

– Oh, draga mea soră. Îmi pare rău! Ai plecat şi te-ai îndrăgostit de un răufăcător. Credeam că eşti în siguranţă. E atât de hidos şi de dur! Dar, bineînţeles, tu eşti novice când vine vorba de bărbaţi. Nu ar fi trebuit să te las să pleci. Cum o să mă pot ierta?

Sidonie se smuci din mâna Robertei şi se ridică. Stătea tremurând lângă pat.

– Nu m-a forţat să fac nimic, deşi ar fi putut! Credeam că o să fii încântată de asta!

– Doar că escrocul nostru a fost mai inteligent decât noi două. Te-a păcălit suficient de mult cât să te seducă să cooperezi cu el pentru propria ta damnare, iar acum o să suferi din cauza lui, o certă Roberta. Face parte din planul lui de a se răzbuna pe familia noastră. Mă urăşte. Ştii asta.

– Îl ura pe William.

– Orice lovitură la adresa mea era o lovitură destinată lui William, iar el m-a lovit prin tine.

Sidonie se îndepărtă de insinuările oribile ale Robertei. Nimeni nu putea fi atât de machiavelic precum îl descria Roberta pe Jonas.

– Te-a ajutat ieri.

– Doar pentru că plănuieşte ceva. O să vezi!

Roberta se ridică tremurând, agăţându-se de stâlpul patului pentru a-şi menţine echilibrul. Cămaşa ei de noapte dantelată aducea un plus de efect dramatic mişcărilor.

– Trezeşte-te! Acum este în casa aceea ridicolă, râzând de prostia noastră.

– Nu e aşa deloc. Dacă l-ai cunoaşte cum îl ştiu eu...

– Tu te auzi? Eşti nebună. Jonas Merrick era pornit să-i ruineze pe William şi pe toţi cei asociaţi cu el. Naiba să-l ia, a reuşit! William este mort după ce i-a ruinat toate afacerile. Sunt atât de ruşinată, încât nu cred că o să mai ies vreodată în public. Te-a convins că e vreun cavaler cu armură? S-a răzbunat pe noi toţi, nu crezi?

Sidonie nu voia să asculte toate injuriile contra bărbatului pe care ea îl iubea.

– Avea toate motivele să-l urască pe William, pentru că William îl speria.

Calmul Robertei îi dezvălui că vorbele ei nu erau o noutate.

– Ştiu. Are toate motivele să distrugă orice legătură cu William.

Sidonie se simțea rău și îi venea să leșine. Își iubea sora, dar câteodată schimbările prin care trecuse în ultimii ani o aduseseră într-o stare deplorabilă. Robertei nu părea să-i pese că soțul ei desfigurase un băiețel doar pentru că era invidios pe el.

– Nu mi-ai spus nimic despre cicatricele lui Jonas.

– Nu e ceva cu care să te poți lăuda, zise Roberta, apoi făcu o pauză. Și apoi a trecut foarte mult timp, nu?

Doar că nu era așa. Jonas suferise toată viața lui pentru ceea ce-i făcuse vărul său. Roberta suspină nerăbdătoare.

– Probabil crezi că cicatricele sunt romantice. Ai stat cu nasul prea mult timp prin cărți. Sincer, Sidonie, am crezut că, dintre toate femeile, tu o să ai mai mult bun-simț. Acel bărbat nu e capabil să simtă ceva. Până la urmă, a vrut să mă seducă pe mine și apoi nu s-a sinchisit să-ți răpească virginitatea.

Sidonie simți cum o cuprinde furia. Auzind-o pe Roberta vorbind era ca și cum săptămâna de la castelul Craven era povestită printr-o oglindă deformată. Refuză să-i asculte insinuările veninoase. Roberta se înșela. Ea îl cunoștea pe Jonas. Știa că atracția dintre ei îl luase prin surprindere și pe el. Doar o ceruse de soție, nu? Sentimentele dintre ei erau puternice și adevărate. Trebuia să creadă asta. Dacă îl iubea, trebuia să aibă încredere în el, ceea ce însemna în mod uimitor că avea să-i accepte propunerea. Cerule, ce schimbare pentru o femeie care fusese nu demult hotărâtă să trăiască singură și independentă!

Sidonie Forsythe urma să facă inimaginabilul și să se predea unui bărbat prin căsătorie.

Roberta o analiză cu o mină îngrijorată.

– Ce e Sidonie? Ai o privire tare ciudată.

Ea clătină din cap. În această dimineață, sperase să-i spună Robertei că Jonas era adevăratul moștenitor și viconte, să o avertizeze înainte ca Jonas să folosească jurămintele de căsătorie. Atitudinea și umorul descurajant al surorii ei o opriseră să facă astfel de mărturisiri.

Cât de mult își dorise să-i fi spus lui Jonas cu o zi în urmă, dar, în mijlocul confuziei și al panicii după căderea lui William, singurul ei gând fusese să ascundă crima Robertei. Spera ca, atunci când avea să-i spună lui Jonas, să nu fie chiar atât de nervos încât să-și retragă cererea. Putea să-i scrie, dar ar fi fost o metodă mult prea lașă de a-i dezvălui acel secret care îi despărțea.

Până la urmă, erau doar câteva zile de întârziere. Odată cu înmormântarea lui William, avea să meargă la el, la castelul Craven. Avea

să-i dea jurămintele de căsătorie, să-i spună că-l iubește și că vrea să fie soția lui. Cu siguranță, avea să știe că răspunsul ei nu era legat de noua descoperire și de noul statut. Pentru numele lui Dumnezeu, îl iubea atât de mult pe Merrick, încât l-ar fi luat de bărbat chiar dacă era sărac lipit pământului!

În următoarele zile, Sidonie se ocupă de aranjamentele pentru înmormântare, de proprietate, de sora ei și de nepoții care veniseră acasă de la școală.

Nici unul din băieți nu părea afectat de moartea tatălui. Roberta nu era de prea mare ajutor. Mai mult, stătea în camera ei într-o ceață de laudanum. Starea ei întărea ideea că era o văduvă îndurerată.

După discuția din dimineața de după moartea lui William, Sidonie era recunoscătoare că sora ei nu se implicase în treburile de la Barstowe Hall. Curând, povestea imaginată de Jonas devenise atât de acceptată, încât Sidonie aproape că era convinsă că William alesese să se sinucidă decât să înfrunte rușinea falimentului. Teama că sora ei urma să fie arestată se risipi ca un murmur. Se părea că Jonas avusese dreptate și puteau depăși acel moment.

Acele secunde de coșmar când Roberta îl împinsese pe soțul ei pe scări puteau să nu se fi întâmplat. Sidonie sperase să iasă din casă pentru a-i spune lui Jonas despre jurămintele de căsătorie, dar își dădu seama că, pentru a evita ca orice suspiciune să cadă asupra lui, era mai bine să nu aibă contact cu el și să nu existe nici un fel de legătură între Ferney și Barstowe Hall.

Sidonie o ținea pe Roberta de braț, sprijinind-o când ieșiră din biserica satului, după slujba de înmormântare a lui William. Mirosul crinilor procurați cu mari cheltuieli din Londra îi dădeau dureri de cap sau poate că era din cauza mâinii cheltuitoare a Robertei care arunca banii pe orice.

Clipi din cauza ochilor împăienjeniți de oboseală. Indiferent cât de obosită era când se prăbușise în pat, nu putuse să doarmă. Era ciudat; dormise singură timp de douăzeci și patru de ani și împărțise patul cu Jonas Merrick doar câteva zile, dar i se părea greșit să nu doarmă în brațele lui noaptea și să nu se trezească lângă el dimineața.

Biserica era plină de oameni din zonă, servitori, rândași, câteva cunoștințe de-ale lui William din Londra. Nimeni nu părea prea trist. La urma urmei, William își petrecuse timpul în calitate de viconte certându-se cu vecinii și aruncându-i în tot felul de dispute legale

inutile. Nici unui suflet nu-i părea rău sincer de dispariția lui. Ce epitaf trist! Sidonie nu se putea gândi decât la faptul că îl detestase pe cumnatul ei.

Se întoarse pentru a-și verifica nepoții care se ascundeau în spatele mamei lor. Nicholas, băiatul de 7 ani, se comportase cu atâta stoicism și curaj în timpul slujbei, încât o făcu pe Sidonie să verse lacrimi. Cel mic, Thomas, de 5 ani, devenise neliniștit în timpul slujbei, dar se calmă la îndemnul hotărât al fratelui lui.

În față, șase rândași cărau sicriul, acoperit cu mulți crini, dincolo de ușile duble. Sătenii îl urau pe William și văzuseră în el barbarul care năruise proprietatea și care era un ignorant complet în lucrul pământului. Sidonie înțelesese de la servitori că la taverna din ținut se oferiseră băuturi gratuite pentru a celebra moartea lui William și șederea lui îndelungată în iad.

Ce gânduri nepotrivite în biserică! O strânse mai puternic pe Roberta de braț.

– Ești bine?

– Da.

Tonul pierdut al surorii ei arăta mai degrabă că luase prea mult laudanum decât că era supărată, deși se descurcase de minune să joace rolul soției șocate și îndurerate.

– Mă bucur că acel om nu a avut tupeul să vină.

Sidonie nu fu nevoită să întrebe despre cine era vorba. Galanteria lui Jonas care îi sărise în ajutor nu o înmuiase pe Roberta sau atitudinea ei.

– Ești blestemat de nerecunoscătoare, rosti Sidonie, forțându-se să nu-și trădeze sentimentele în timp ce dădu din cap către un vecin care le aruncase o privire curioasă.

Roberta nu o auzise. În mod intenționat, presupunea.

Absența lui Jonas o înjunghiase la fel cum ar fi făcut-o un cuțit. Sperase să-l întâlnească în acea zi, chiar dacă ar fi fost o prezență tăcută în spatele bisericii, dar se ținuse departe. Nu era un ipocrit. Nu avea de gând să-i aducă omagii omului pe care îl detestase. În mod surprinzător, în ultimele zile, grija Robertei față de binele surorii sale dispăruse. Nu fusese în stare să o mai interogheze despre ce se întâmplase în Devon. Și, oricum, ce putea să spună Sidonie?

„M-am gândit că o să mă ofer unui monstru, dar, în schimb, mi-a răpit inima un prinț fermecător?"

Un prinţ care era, fără îndoială, noul viconte de Hillbrook. Scrisoarea care confirma identitatea preotului care oficiase căsătoria părinţilor lui ajunsese când ea era la castelul Craven.

Când ieşiră din biserică, lumina soarelui o ameţi. Pe măsură ce vederea i se limpezi, auzi un murmur în mulţime, diferit de cel făcut în semn de respect la o înmormântare. Uimită, văzu un bărbat în negru, impunător, care înainta hotărât către Roberta. Nu avea idee cine era, dar îi recunoscu aura de putere. Era o calitate pe care şi Jonas o avea. Cu inima cât un purice, îi trimise pe băieţi la servitoarea de la Barstowe Hall.

– Lady Hillbrook? întrebă străinul, făcând o reverenţă. Sunt Pelham George, din Londra. Am putea să discutăm între patru ochi? Îmi pare rău că vă deranjez în această zi, dar timpul meu în Wiltshire este limitat.

Poate că era un creditor. Sidonie era surprinsă că persoanele cărora William le datora bani încă nu veniseră – lipseau vulturii care să atace leşul. Bărbatul nu arăta a creditor, părea o persoană care conducea un mic regat.

– Nu sunt în apele mele, domnule Pelham, zise Roberta pe un ton trist pe care îl adoptase după moartea lui William. Ridicându-şi vălul, îl fixă cu ochii ei albaştri. Vă rog să-mi permiteţi această indulgenţă. Veniţi mâine la Barstowe Hall, când poate că o să mă simt mai bine, continuă Roberta.

Sidonie nu ar fi trebuit să urască dramatismul surorii ei. Până la urmă, asta îi convingea pe toţi că îl jelea pe soţul ei cu adevărat, ceea ce nu o făcea să pară o criminală. Sidonie se aşteptă ca bărbatul să cadă pradă frumuseţii ei angelice şi blonde, însă expresia lui rămase sobră şi îi întinse braţul.

– Milady?

Curiozitatea mulţimii gemea împrejur. Pe Sidonie o cuprinse spaima. Doamne, Dumnezeule, oare domnul Pelham venise să o aresteze pe Roberta? Dar manierele lui fuseseră politicoase, nu ameninţătoare, şi nimeni, în afară de ea, Roberta şi Jonas, nu ştia adevărul din spatele morţii lui William.

– Dacă insistaţi, îi răspunse Roberta îmbufnată şi uitând să fie văduva atentă şi demnă de milă. Strânse din buze în timp ce acceptă compania. Sora mea ne va însoţi.

Fără să vorbească, domnul Pelham se închină în faţa lui Sidonie.

– Milady, această veste s-ar putea să vă provoace nelinişte.

Valuri de transpirație rece șerpuiau pe pielea lui Sidonie în timp ce se întreba ce avea să facă dacă acest străin o lua în custodia lui pe Roberta. Ochii surorii ei se dilatară, plini de panică, iar gâtul delicat înghiți în sec.

– Domnule, nu-mi imaginez ce m-ar putea neliniști și mai mult, având în vedere că mi-am pierdut soțul.

Expresia omului deveni severă. Ceva în Sidonie simți ceea ce el avea să spună înainte să o facă. Dumnezeu să o ajute, se temuse pentru persoana greșită! Roberta nu era amenințată. Prin eter, ca și cum se afla la kilometri distanță, auzi vocea domnului Pelham George clară ca un clopoțel.

– După dovezile expuse de magistratul local, Jonas Merrick a fost arestat pentru uciderea vărului său, vicontele de Hillbrook.

Capitolul 26

Sidonie își strânse pelerina ponosită de pe umeri și se mișcă pe scaunul de lemn pentru a-și elibera spatele amorțit. Teama care îi duduia în ritmul respirației aproape că îi distrăgea atenția de la propriul disconfort. În jurul ei, fețe romane o priveau ca și cum nu avea nici un drept să fie în anticamera de la reședința Rothermere, conacul extravagant din Londra al ducelui de Sedgemoor.

Statuile păreau și mai apăsătoare cu fiecare minut ce trecea. Dar nici măcar privirile de piatră nu ar fi putut să se ridice la înălțimea nemulțumirii majordomului din casa ducelui când deschisese ușa pentru o femeie îmbrăcată atât de prost. O femeie care se presupunea a fi cumnata debitorului, acum decedatul Lord Hillbrook. O femeie care spunea că nu-l cunoștea pe Excelența Sa, dar care insista să-l vadă din partea unui bărbat care urma să fie judecat pentru crimă.

Majordomul îi spusese de mai multe ori că Excelența Sa nu era acasă. Sidonie insistase la fel de mult, în ciuda tonului rece al bărbatului, că avea să aștepte cât era nevoie. Pentru binele lui Jonas, Sidonie îndură respingerea servitorului, la fel cum îndurase acea lungă așteptare.

Hotărârea o adusese de la Barstowe Hall la Londra după înmormântarea din urmă cu două zile și la închisoarea Newgate cu o zi în urmă. Tot hotărârea o ținuse la reședința Rothermere toată ziua.

În acea seară, avea să doarmă în casa Merrick, proprietatea lui William din Londra, sub ochiul nepăsător al personalului limitat. A doua zi, hotărârea pură avea să o ajute să-i reabiliteze numele lui Jonas. Știind că era inutil să se aștepte să fie primită în casa unui nobil dimineața, ajunsese la reședința ducelui la mijlocul zilei. Raze lungi de lumină dispersate deasupra ușii arătau că se însera.

Încă nu trecuse de holul de la intrare. Alți oameni veniseră și plecaseră – presupunea că îl vizitaseră pe Excelența Sa. Nu era suficient de familiară cu regulile aristocrației pentru a ști ce însemna „nu este acasă" în fața persoanelor care veniseră neanunțate și care abia își mai puteau ascunde disperarea. Șirul vizitatorilor anunțați se terminase cu o oră în urmă.

Sidonie era conștientă că în curând majordomul avea să o dea afară. Era obosită, descurajată și înțepenită. În plus, era atât de însetată, încât ar fi băut toată Tamisa. Vizitatorii neanunțați nu primeau ceai și nici măcar un pahar cu apă. Îi era și foarte foame, dar ignoră această nevoie. Nu mai mâncase din seara trecută, când abia înghițise niște pâine cu brânză după o zi pierdută încercând să-i facă pe temnicerii lui Jonas să o lase să-l vadă. Naivă, crezuse că era suficient să ceară să vadă un prizonier ca să-i fie acordată permisiunea.

Toate rugile ei nu o ajutaseră să treacă de porți. Când privise închisoarea întunecată, sinistră, se umpluse de teamă și furie. Până și pietrele din Newgate supurau mizerie și durere. Jonas nu avea ce căuta acolo. Locul lui era lângă ea. Avea să-l salveze de la spânzurătoare chiar dacă asta ar fi ucis-o. Mușcându-și buza, își frângea degetele în fusta ei de muselină. Cât ar fi detestat Jonas să o vadă îmbrăcată așa! Cu siguranță, era o opinie pe care și majordomul elegant o împărtășea.

Se gândise să împrumute una dintre rochiile Robertei, dar silueta subțire a surorii nu se potrivea deloc cu a ei, să poarte o rochie de-a Robertei însemna aproape să nu mai respire și să fie mult prea scandaloasă. Sidonie sperase că nu avea să conteze cu ce era îmbrăcată. Urma să menționeze numele lui Jonas, iar ducele avea să o vadă. Până la urmă, nu-l salvase Camden Rothermere pe Jonas la Eton? Nu venise el la castelul Craven pentru a-l avertiza pe Jonas în privința comportamentului nebun al lui William?

Faptul că stătea în holul care devenea din ce în ce mai rece îi demonstra că atitudinea nepotrivită a lui Jonas față de duce la Devon rupsese orice legătură între ei. Asta ce însemna pentru ea?

Strânse atât de tare pumnii în rochie, încât încheieturile păreau să nu mai aibă sânge. Demonii neînfricați ai disperării se năpustiseră

asupra ei de când aflase de arestul lui Jonas. Nici măcar nu așteptase să audă ce dovezi aveau împotriva lui că plecase spre Londra. Oricum, le putea ghici. Cearta lor era un lucru știut de toată lumea, iar ducele spusese la castelul Craven că William căuta tot felul de soluții legale pentru a demonstra că afacerea cu smaraldele era ilegală. Nu era nevoie de prea multe dovezi. Dacă autoritățile decideau să considere moartea lui Lord Hillbrook mai mult decât un accident, vărul lui era suspectul perfect.

Avea să-l salveze pe Jonas. Nu trebuia să eșueze. Era singura lui speranță. Poate că trebuia să încerce la celălalt prieten al lui Jonas de la Eton, Richard Harmsworth.

Presupusese că ducele putea fi soluția ideală, dar, după chinul din acea zi, era limpede că nu avea să-l întâlnească dacă nu găsea vreo cale prin care să-l răpească din grija paznicilor lui credincioși. Doar că nu avea nici o idee despre obiceiurile nobililor din Londra. Majordomul avusese dreptate să o trateze ca pe un șoarece de casă. Nu știa suficiente lucruri despre această lume sofisticată pentru a face un plan eficient. Avea să învețe.

Poate că trebuia să plece și să-și schimbe ținuta. Problema era că nu avea prea mulți bani și nici timp. Avea nevoie să-l scoată pe Jonas de la Newgate, unde îl țineau în așteptarea procesului. Nu avea timp să meargă la croitoreasă să-i facă o rochie la modă, chiar dacă și-ar fi permis așa ceva.

Sidonie avea doar puținul pe care îl salvase de la Barstowe Hall și câștigul din vânzarea agrafelor ei de păr. Acele de diamant fuseseră o amintire prețioasă și avea să sufere după ele. Dar ce importanță aveau niște pietricele sclipitoare față de amenințarea care plana asupra bărbatului pe care îl iubea? Se despărțise de ele fără urmă de regret. Ce regretase era suma mică primită pentru ele. Sunete de copite venind de afară îi întrerupseră meditația.

Ușa se deschise larg și primitor.

Odată cu o rafală de vânt rece care o făcu să tremure sub pelerină, un bărbat înalt intră în hol. Majordomul cu ifose de superioritate îi zâmbi. Cine ar fi crezut? Tristă, îi observă pe servitori cum se avântă pentru a-i lua mantia nou-venitului, pălăria, mănușile și biciul.

Sidonie nu mai văzuse niciodată un bărbat atât de frumos îmbrăcat. Hainele îi erau ca un al doilea rând de piele. Pantofii ei alunecară sub scaun. În ciuda eforturilor din seara trecută, era teribil

de conştientă că praful de pe străzile din Newgate îi murdărise ghetuţele, iar tivul rochiei era şi el pătat.

– Domnule Richard!

Căldura din vocea majordomului contrasta cu modul rece şi dezgustat în care o salutase pe Sidonie. Inima îi galopă. Domnul Richard? Oare acesta avea să fie salvatorul lui Jonas? Bărbatul care îl rugase pe duce să vină la castelul Craven? Auzi un zgomot de bici de afară, iar bărbatul elegant se întoarse pentru a mângâia o corcitură prăfuită care intrase după el. Sidonie se aşteptă ca majordomul să fugărească câinele, însă doar zâmbi indulgent.

– Apă pentru Sirius, Carruthers!

– Imediat, domnule Richard.

Majordomul aruncă o privire cu subînţeles către servitorul care dispăru să aducă apă pentru câine. Dulăul era clar mai presus de Sidonie. Sirius era uluitor de urât. Pe jumătate copoi, pe jumătate ogar, un amestec din mai multe rase pe care Sidonie nu le putea numi. Era un câine de dimensiune mijlocie, cu blana vărgată şi cu o coadă pufoasă şi curbată. Era o companie nepotrivită pentru domnul Richard. De parcă ar fi fost conştient de curiozitatea ei, câinele amuţi, îşi îndreptă ochii în direcţia ei şi porni spre ea să o investigheze, târându-se cu ghearele pe podeaua din marmură.

– Bună, Sirius, îi zise ea încet, întinzând mâna ca el să o miroasă.

– Nu muşcă, spuse domnul Richard, apropiindu-se şi el.

– Nu mă tem, comentă ea, scărpinând câinele în spatele urechilor.

Animalul închise ochii mulţumit.

– Îmi plac câinii, adăugă ea.

– E înnebunit după flirt. Nu-i scapă nici o femeie frumoasă.

– Domnule Richard, Excelenţa Sa vă aşteaptă.

În spatele lor, majordomul pufni dezaprobator.

– Un pic de atenţie nu i-ar face rău acestui suflet, îi zise domnul Richard, ochii lui albaştri stăruind asupra chipului lui Sidonie.

Poate că nu era familiară cu bărbaţii nobili din Londra, dar recunoştea un nelegiuit când îl vedea. Domnul Richard era obişnuit să farmece femeile, ca ele să facă exact ce voia el. De aproape, era la fel de frumos pe cât era câinele de urât. Poate că de aceea păstra bestia, pentru a evidenţia contrastul.

– Aştepţi să-l vezi pe Cam?

Sidonie nu-şi putea imagina de ce el îşi pierdea timpul adresându-i-se, dar, dacă exista o şansă ca acest bărbat – fie că era domnul Richard, fie nu – să o ajute să-l vadă pe ducele de Sedgemoor, avea să profite de asta.

– Da.

– Domnișoara Forsythe a venit fără introducere sau vreo programare, ripostă majordomul rece.

– Am nevoie de ajutorul ducelui, zise ea, încă scărpinând urechea lui Sirius.

Coada câinelui se plimba dintr-o parte în alta cu o bucurie leneșă. Bărbatul nu își lua ochii de la ea, încercând să-i ghicească intențiile. Poate că se temea să nu fi fost vreo amantă abandonată, însă în mod sigur nici una dintre femeile ducelui care se respectau nu ar fi fost îmbrăcată atât de dezolant.

– Pot să te ajut eu. Care e numele tău?

– Sidonie Forsythe. Sora mea Roberta e... a fost măritată cu vicontele de Hillbrook.

Dezgustul cuprinse chipul încadrat de pletele blonde, înainte ca trăsăturile să i se relaxeze din nou. Instinctele lui Sidonie, deja trezite, urlau că acesta trebuia să fie Richard Harmsworth, cel care îl salvase pe Jonas. Speranța reapăru, îndepărtând extenuarea adusă de acele zile lungi și frustrante.

– Condoleanțele mele pentru pierderea suferită, domnișoară Forsythe.

Strânse pumnii în blana lui Sirius. „Doamne, Dumnezeule, fă să am dreptate! Fă ca acest om să fie aliatul din copilărie a lui Jonas!"

– Mulțumesc. Mă aflu aici pentru Jonas Merrick.

– Jonas? întrebă surprins bărbatul. Am auzit că a fost acuzat pentru uciderea lui Hillbrook.

Sidonie îl privi fix, la fel și câinele, simțindu-i tensiunea, sufocat în fustele ei.

– E nevinovat.

– Pari sigură.

– Sunt!

– E suspectul ideal. Lunga lor animozitate, asta înseamnă...

– Nu l-a ucis el pe Lord Hillbrook, îl întrerupse ea, făcându-l pe Sirius să scheaune încet.

Își așeză mâna pe capul câinelui pentru a-l alinta. Vehemența ei îl intrigă pe bărbat, conștientiză asta, la fel de mult cum o făcuse faptul că tocmai îl apăra pe dușmanul cumnatului ei. Bărbia domnului Richard era atât de fermă, încât nu putu să nu se întrebe dacă era la fel de dandy precum părea. Îi întinse mâna.

– Domnişoară Forsythe, te găsesc tare interesantă. Sunt sigur că şi Sedgemoor va spune la fel. Ai putea, te rog, să mă însoţeşti în biblioteca ducelui?

– Domnule Richard, această femeie este necunoscută Excelenţei Sale.

– Totuşi, este buna mea prietenă. Te rog, anunţă-ne, bunule domn!

– Excelenţa Sa a spus clar că nu vrea să aibă nici un vizitator neanunţat.

În spatele lor, servitorii şuşoteau.

– O să mă vadă pe mine, iar domnişoara Forsythe este cu mine. Făcu o pauză. Şi să ia cineva pelerina domnişoarei. Sunt surprins că aţi lăsat-o să aştepte fără măcar să respectaţi politeţurile de bază.

Buzele lui Sidonie se strâmbaseră cu zece minute mai devreme, gândindu-se că nu avea să mai zâmbească vreodată. Soarta îi oferea o şansă să-l salveze pe Jonas, iar ce avea să facă depindea numai de ea.

– Domnul Richard Harmsworth, Excelenţă, şi domnişoara Sidonie Forsythe, anunţară servitorii, făcând un pas înapoi, ca Sidonie şi compania ei să intre în biblioteca luxuriantă a ducelui.

Când auzi numele celui care o însoţea, speranţa reveni şi îşi întinse aripile.

Din spatele unui birou Boulle masiv, se vedea chipul familiar al bărbatului cu păr negru, care stătea cu mâna ridicată şi care făcu o pauză, încruntându-se când o observă. Structura lui osoasă era atât de dură şi de pură, încât părea croită din aceeaşi marmură precum statuile de afară. Ochii lui verzi şi iscoditori nu păreau să-i ureze bun-venit.

Sidonie tremură, şi optimismul ei păli. Cu o familiaritate vădită, Sirius se târî către covorul dinaintea focului care ardea puternic. Se întinse şi îşi odihni lăbuţele în faţă.

– Domnişoară Forsythe, cărui fapt îi datorez această plăcere?

Vocea ducelui era rece, dar, slavă Domnului, nu era ostilă. Sidonie făcu o reverenţă şi îşi aminti că o persoană cu prezenţa lui impunătoare era exact ceea ce avea ea nevoie. Adunându-şi tot curajul, ridică bărbia şi îi întoarse privirea directă.

– Excelenţă, vă solicit sprijinul pentru Jonas Merrick, care este acuzat pe nedrept de uciderea cumnatului meu, Lord Hillbrook.

Ducele părea că înţelese, dar nu-şi schimbă deloc expresia.

– Înțeleg. Ar fi trebuit să înțeleg când servitorii mi-au zis de Forsythe. Ești sora lui Lady Hillbrook. Nu cred că ne-am cunoscut, deși văd că-l știi pe Richard.

Nu văzu nici un motiv pentru care să se prefacă.

– L-am întâlnit pe domnul Richard pe holul în care am așteptat toată ziua. El m-a ajutat să dau năvală peste dumneavoastră, îi zise ea tăios. Îmi cer scuze pentru deranj, dar cred că dumneavoastră și domnul Merrick ați fost odată prieteni.

Ducele se încruntă cu superioritate, fapt care ar fi descurajat-o dacă ar fi fost mai puțin disperată.

– Eu și Merrick am fost colegi de școală. Nu am fost tocmai apropiați de atunci și nici prieteni de pahar.

În spatele ei, domnul Richard făcu un gest elegant și dezaprobator cu mâna.

– Oh, la naiba, Cam, Jonas s-a îndepărtat de când căsătoria părinților lui a fost declarată invalidă. Știi că întotdeauna a fost un băiat mândru. E mult prea fudul ca să recunoască faptul că are nevoie de prieteni.

„Oh, dragostea mea, ai fost atât de singur!"

Gândul că era, cel mai probabil, singurul aliat al lui Jonas îi întări hotărârea lui Sidonie.

– Acum are nevoie de prieteni.

– Asta ți-a spus el? o întrebă plictisit, făcându-i semn să se așeze.

– Nu mi-a spus nimic, îi răspunse ea, așezându-se pe scaunul din fața biroului, înghițind pentru a-și umezi gâtul uscat. Nu sunt lăsată să-l văd.

Ducele o privi printre degetele lui așezate în formă de piramidă.

– Întrebarea e de ce vrei tu să-l vezi. Toată lumea știe că Hillbrook și Merrick se detestau, motiv pentru care suspectez că a fost arestat. În mod normal, am presupune că loialitatea familiei te plasează în tabăra Hillbrook.

Sidonie se îmbujoră și clipi din cauza rușinii. Acești bărbați probabil ghiciseră că interesele ei erau mult mai intense decât cele ale unei femei care încerca să ajute un străin.

– E o greșeală teribilă. Lord Hillbrook s-a sinucis. Domnul Merrick este nevinovat.

– Atunci de ce trebuie să-l vezi?

„Pentru că fără el sunt goală pe interior. Pentru că am nevoie să-l ating mai mult decât am nevoie de aer."

– Pot să dovedesc că este nevinovat.

– Oh, aceasta este o afirmaţie puternică, domnişoară Forsythe!

Domnul Richard se îndreptă spre măsuţa din colţ pentru a-şi turna nişte coniac. Ridică din nou din sprâncenele negre perfect arcuite. Acest bărbat era întruchiparea prezenţei aristocratice.

– Sunt sigur că domnul Merrick şi-a angajat avocaţi competenţi. Ar trebui să le duci lor dovezile, oricare ar fi acestea.

Îi putea simţi îndoiala că exista vreo dovadă.

– Nu ştiu cine sunt aceştia.

– Aţi dori ca eu să aflu?

– Nu, mulţumesc, Excelenţă. Această informaţie este... doar pentru domnul Merrick. El trebuie să afle aceste detalii înainte ca eu să-mi continui demersurile.

Jucându-se cu degetele, ducele părea a medita la cele spuse. I se puse un nod în stomac la gândul că avea să o gonească. Dacă făcea asta, l-ar fi rugat pe domnul Richard să o ajute. Dacă nici el nu se dovedea de ajutor, avea să-i caute pe avocaţii lui Jonas, deşi nu avea nici o idee cum să facă asta. Poate că ştia cineva din Newgate. Deja încercase să meargă la birourile lui Jonas din oraş, dar o alungaseră. A doua zi, avea să se întoarcă cu un plan mai bine pus la punct, nu avea să renunţe.

– Domnişoară Forsythe?

Se întoarse către domnul Richard, care îi întinsese un pahar cu apă. Îi zâmbi recunoscătoare.

– Mulţumesc.

– Poate că ar trebui să comandăm ceai?

– N-nu, mulţumesc! zise ea tremurând după ce sorbi o înghiţitură. Eu... trebuie să-l văd pe domnul Merrick. Eliberarea lui e tot ce contează.

Privirea ducelui deveni şi mai pătrunzătoare în timp ce ea se înroşi, ştiind că-i confirmase că avea interese personale. Tremurând, aşeză paharul pe biroul din faţa ei.

– Asta e o exprimare diavolesc de ciudată, Cam, bătrâne, îi zise Richard suspicios. La ce te gândeşti?

Ducele zâmbi şi nu-şi luă privirea de la Sidonie.

– La şoricei.

Sidonie se înroşi toată şi înghiţi mai multă apă pentru a-şi ascunde ruşinea.

Cu siguranţă, nu ghicise că fusese la castelul Craven când el îl avertizase pe Jonas despre instabilitatea mentală a lui William.

– Sirius o place, adăugă domnul Richard, total în afara subiectului.

Auzindu-și numele, câinele ridică iute capul și îi analiză pe cei din încăpere. Ducele îi aruncă lui Richard o privire nerăbdătoare.

– Spre deosebire de tine, eu nu mă bazez pe opinia oricât de pozitivă a unei potăi corcite.

– Ce cuvinte dure, domnule, comentă zeflemitor Richard, trântindu-se în scaunul de piele de lângă Sidonie și întinzându-se cu lejeritate.

– Ar trebui să știi. Câinele ăsta e un geniu nerecunoscut.

– E mult mai deștept decât proprietarul lui, recunosc asta, bolborosi ducele, iar Sidonie îi surprinse pentru câteva secunde amuzamentul sincer pe fața lui aspră.

– N-am minte, n-am minte deloc. Niciodată nu am pretins că sunt în stare să gândesc ceva dincolo de ideea de cină. Tu ești cel cu capul pe umeri, Cam. Întotdeauna ai fost. De asta tu și Jonas ați fost tovarăși la școală.

Sidonie suspecta că Richard nu era acel pierde-vară care se chinuia să pară. Până acum, se descurcase admirabil să-i determine pe toți din jurul lui să facă tot ce voia el, aparent cu foarte puțin efort. Nu putea să uite momentul în care se decisese să o ajute. Privirea care o analizase fusese foarte pătrunzătoare.

– Nu doar din acest motiv, zise ducele, fără să mai zâmbească.

Exuberantul Richard se trezi brusc. Din nou, schimbarea fusese atât de rapidă, încât Sidonie nu ar fi observat-o dacă nu l-ar fi privit îndeaproape. Își amintise scandalurile care le umbriseră tuturor copilăria.

– Nu, nu doar din acest motiv.

Ducele oftă și se întinse pe spate în scaunul său. Lui Sidonie i se strânse inima, întrebându-se dacă își imaginase relaxarea lui de mai devreme. Deodată, i se înăspriră trăsăturile.

– Presupun că Sirius, naiba să-l ia, vrea să-l scot pe Merrick din închisoare.

Domnul Richard ridică din umeri.

– Poți să faci asta. Să ridici mâna ta cu sânge albastru, iar Merrick o să fie un bărbat liber până la micul dejun.

Ducele se bosumflă.

– Nu sunt sigur de asta. Pelham George se ocupă de caz, din ce am auzit.

Domnul Richard ridică din degete pentru a-și exprima acordul.

– Tu îl îmbrobodești pe tipul ăsta, George. La naiba, Cam, tu poți să vrăjești pe oricine, și nu doar pentru că ești duce.

– Cu siguranță, pot să aranjez ca domnișoara Forsythe să-l vadă pe Merrick. Însă nu sunt sigur că ar trebui să fac asta.

– Vreau să-l ajut pe domnul Merrick, interveni ea, strângând din pumni în rochie.

– Sunt sigură, dragă domnișoară. Dar aceste lucruri sunt pentru bărbații din societatea noastră. Ai putea să-mi spui natura dovezii pe care o ai sau mai bine să mi-o arăți? Îți promit pe onoarea mea că o s-o duc până la cele mai înalte niveluri.

Sidonie strânse din dinți auzindu-i tonul superior, dar își păstră calmul.

– Îmi pare rău Excelență. Nu pot să fac asta.

– Cu riscul de a-l lăsa pe domnul Merrick să putrezească în închisoare?

Ridică bărbia.

– Trebuie să-l văd pe domnul Merrick. E urgent. Dacă nu puteți aranja o vizită, o să găsesc pe cineva care poate să o facă.

Ochii verzi și reci ai ducelui o împresurară de parcă ar fi fost un exponat științific rar așezat pe o bucată de sticlă. Nu-i răspunse.

– Hai, Cam! Ajută fata să-l vadă pe cavaler. Ne putem ocupa de acolo. Doar știi că o ajuți, zise Richard tărăgănat și afectat, ridicând paharul, iar coniacul străluci în lumină.

– Tocmai am avut o seară la Crockford. Pot să pariez pe mai mult decât am pierdut acolo că intenționezi să-ți vâri capul în hârtii. Nu ai vrea să o ajuți pe această domnișoară curajoasă în misiunea ei plină de compasiune?

– O să mă faci să-mi pară rău dacă refuz, răspunse ducele pe un ton neutru.

Sidonie nu-i putea ghici intențiile. Inima ei bătea nebunește din cauza suspansului în timp ce aștepta decizia lui. Avea să o ajute sau să o gonească? „Doamne, nu-l lăsa să mă trimită de aici!"

– Păi, la naiba, chiar ești!

Domnul Richard sorbea nonșalant din coniac, ca și cum viața unui om nu se afla în pericol. Sirius se ridică încet, căscă și se târî către scaunul lui Sidonie, așezându-și capul în poala ei. Absentă, îl scărpină după urechi privindu-l pe duce. Oare avea Sedgemoor să fie de partea ei? Oare avea să câștige loialitatea lui față de Jonas? Sau avea să decidă că nu-i datora nimic lui Jonas, iar Sidonie era doar un petiționar nepoftit?

Pauza se lungi. În tăcerea așternută în încăpere, focul trosnea. Sub mângâierile ei, Sirius gemea de plăcere. Ducele suspină puternic și se ridică. O privi fără să-i zâmbească.

– Foarte bine, domnișoară Forsythe, Sirius obține ce vrea. Tu și eu și plecăm către Newgate.

– Nu ai tu un astfel de noroc, Cam, dragul meu, se ridică Richard, deranjându-l pe Sirius, care se întoarse să-și privească stăpânul. Vin și eu la această reuniune.

Capitolul 27

Jonas stătea și citea *Eseurile lui Elia* pe patul lui luxos adus din casa din Londra în celulă, la fel ca toată mobila. Când auzi zgomot de chei, puse cartea deoparte, vădit iritat. Ce naiba voia temnicerul la ora aceea târzie? După trei zile în închisoare, Jonas știa rutina. Iar rutina presupunea că el era lăsat în pace în majoritatea timpului, ceea ce nu era valabil atunci când nu discuta despre procesul lui cu avocații enorm de scumpi pe care îi angajase. Temnicerul era foarte bine plătit ca să-i țină departe pe curioși, care erau foarte mulți. Ridicându-se, Jonas își trecu mâinile prin părul neîngrijit. Ușa se deschise larg în fața temnicerului. În spatele lui era o femeie.

Nu orice femeie, ci femeia care îi bântuia visele. Femeia de care îi fusese al naibii de dor în săptămâna de când nu o mai văzuse.

– Sidonie... zise el înmărmurit, întrebându-se dacă nu înnebunise.

Cu siguranță, nu era nebun. Totul în celula lui era la fel, doar că prezența ei o transformase în paradis. Inima lui se simți dintr-odată atât de fericită!

– O jumătate de oră, domnișoară.

– Mulțumesc, zise ea, dându-și jos gluga oribilei pelerine și privindu-l agitată pe temnicer.

– Să înțeleg că sunteți fericit, iar domnișoara poate să rămână, domnule Merrick? întrebă bărbatul pe un ton desfrânat.

– Ai grijă cum te porți, Sykes! îl avertiză Jonas.

– Bine, domnule, ripostă el, încuviințând din cap, apoi ieși grăbit și închise ușa în urma lui.

– Ce naiba cauți aici? o întrebă Jonas, înaintând grăbit pe covorul turcesc pentru a-i cuprinde mâinile.

Faptul că o vedea era ca şi cum ar fi stat în soare pentru prima dată după o iarnă lungă şi grea, dar nu-i era uşor să o reîntâlnească în astfel de împrejurări.

– Oh, Jonas, îi răspunse ea cu o voce stinsă şi începu să plângă.

– *Tesoro,* iubito, dragostea mea, o alintă el emoţionat, îmbrăţişând-o. Nu plânge! Te rog, nu plânge!

De multe ori de când fusese arestat, îşi amintise cum era să o îmbrăţişeze. De multe ori de când fusese arestat, se întrebase dacă avea să treacă prin acea criză şi când avea să o ţină în braţe din nou. Realitatea prezenţei ei depăşea orice închipuire. Era îmbătat de toate detaliile. Căldura ei. Mirosul părului şi al pielii ei. Modul în care mâinile ei se încolăceau în jurul braţelor lui pentru a-l ţine aproape. În orele întunecate, se întrebase dacă nu-şi imaginase pasiunea şi bucuria acelor zile de la castelul Craven. Păreau desprinse din altă lume, departe de realitatea murdară şi rece.

– Mi-a fost atât de frică, şopti ea în umărul lui, prinzându-l de mijloc.

O sărută pe unde nimeri. Pe păr. Pe obraji. Pe umăr. Pe gât. În tot acest timp, mulţimea de haine de pe ea părea că pluteşte. Nu se putea abţine să nu-i spună fiecare cuvânt dulce pe care îl ştia. După prea puţin timp, fiindcă ea trase aer în piept şi se retrase. El o strânse mai puternic.

– Nu încă.

Când ridică privirea, avea ochii umflaţi de plâns şi obrajii îmbujoraţi. Era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată.

– Jonas, nu avem mult timp. Trebuie să vorbim.

– Vreau să te ating.

O ţinea de umerii fragili şi se înfrupta din ochii ei. Ea îi alintă obrazul cu cicatrice. Nu îl mai deranja când îl atingea pe cicatrice, atât de mult se schimbase.

– Eşti bine?

– Da, îi zise el, lipindu-şi faţa de mâna ei.

Ea era acolo. Aproape că nu-i venea să creadă.

– Acum sunt, continuă el.

Ea privi în jur, la celula mobilată atât de extravagant.

– Îmi imaginasem...

Găsind forţa de a fi amuzat de privirea ei, o prinse de mână şi o trase aproape de pat. Jonas nu-şi imaginase vreodată că avea să râdă în acea închisoare mohorâtă, unde fiecare piatră îi şoptea că i se terminase norocul şi că nu avea să scape de execuţie.

–Știu. Cătușe. Gratii. Apă picurând din pereții de piatră. Există avantaje când ești bogat, *carissima*. Celula asta mă costă o avere, dar nu o să stau aici mult timp. În cel mai bun caz, au dovezi circumstanțiale. Plătesc cu sânge pentru avocații mei. Ar face bine să-și merite banii.

Spera că optimismul lui fals o convinsese. Nu putea să suporte gândul că soarta lui o tulbura.

Stăteau pe marginea patului, privindu-se în ochi și ținându-se de mâini.

–Ce s-a întâmplat? Totul mersese atât de bine!

–Nu știi? Credeam că bârfa asta circulă deja peste tot în Barstowe.

–Am plecat de îndată ce am auzit de arestarea ta. Noroc că Roberta avea trăsura la Barstowe Hall. Ieri am încercat toată ziua să te văd, dar nu m-au lăsat.

–Biata de tine!

Loialitatea ei îl înduioșă. Știa prea bine că întâmpinase multe dificultăți ca să ajungă la Londra. Nu avusese bani, iar faptul că fugise avea să o transforme într-un subiect de bârfă. Și nu-și putea imagina că Roberta o sprijinise în decizia ei de a veni la el și de a-l susține.

–De ce s-au gândit să te aresteze pe tine?

–O combinație de scandal vechi și ghinion. Un vecin care venea pe câmp m-a văzut trecând pe proprietatea de la Barstowe Hall în ziua în care William a murit. Apoi una dintre servitoarele de la Ferney a devenit isterică atunci când a fost interogată și a început să vorbească despre faptul că am venit acasă vânăt și ciufulit în ziua crimei. Cazul lui William privind minele de smarald nu m-a ajutat. Toate păreau a oferi un motiv nou pentru a-i dori moartea nemernicului.

–Toate astea par... neîntemeiate.

–Așa e, încercă el să o liniștească, abținându-se să-i spună că vechea dușmănie putea să-l condamne.

Pelham George nu era prost și l-ar fi acuzat doar dacă ar fi fost convins că avea un caz bun și șanse să-l trimită la spânzurătoare. Ochii lui Sidonie erau sumbri în lumina lămpii.

–Jonas, eu pot să te salvez.

–Mă îndoiesc, zise el ironic. Asta, dacă nu a semnat Roberta vreo confesiune.

Sidonie îl strânse ferm.

–Roberta... s-a opus venirii mele la Londra.

Roberta se temea că suspiciunea putea plana și asupra ei.

– Eram sigur.

– Ai fi putut să o pârăști.

El râse amuzat.

– Nimeni nu ar lua în serios vreo acuzație împotriva ei, zise el făcând o pauză. Nu merită să moară pentru ceea ce a făcut. În plus, trebuie luați în considerare și băieții ei.

Ea îl strânse în brațe.

– Ai putea să fii spânzurat.

– Nu am ajuns încă acolo, spuse el, deși inima lui înțelegea că nici nu era nepătat.

Nu-l împinsese pe William pe scări, dar îi dorise moartea de multe ori. Nu doar pentru atacul de la Eton, îi dorise moartea pentru că îi furase moștenirea pe care Jonas știuse dintotdeauna că era a lui. Acum, el putrezea în închisoare și nimeni nu ridicase un deget să-l ajute. Știuse mereu că societatea mai mult îl tolera decât îl accepta. Faptul că era bastard îi îndepărta pe mulți, chiar și pe cei care se grăbeau să profite de succesul lui financiar. Totuși, acum i se confirmase încă o dată că, în ciuda averii, rămăsese o persoană nedorită. Asta da lecție!

Presupusese că un asociat de afaceri avea să-i ofere sprijinul, dar nimeni nu venise. La fel cum visase în tinerețe că, având bani și bogății, putea fi de neatins. Banii nu-l salvaseră de la umilința închisorii. Banii nu-i aduseseră grămezi de susținători. Toată lumea îl abandonase. În afară de curajoasa Sidonie.

– Jonas, te rog, ascultă-mă! Te rog!

Ceva în ruga ei înverșunată îi trezi instinctele.

– Ce e, *bella?* Vreun plan? Să sar noaptea zidurile pe aici? Un tunel către stradă? Un pistol ascuns sub pelerina asta oribilă?

Spre regretul lui, își trase mâinile, eliberându-se, și apoi, mai rău, se ridică și se îndepărtă. El se sprijini în coate, privind-o pătrunzător. Chiar dacă nu o putea atinge, faptul că o putea privi era mană cerească pentru un om închis de zile întregi. Gestul ei nervos îi întunecă strălucirea.

– Nu râde.

Ce naiba se întâmpla? Toată dorința de a o necăji dispăru. Agitația ei mirosea a frică și a ticăloșie.

Se simți neliniștit, așa că se ridică și o privi direct.

– Mă îngrijorezi, Sidonie!

Ea scotoci în săculețul mic pe care nu îl observase la încheietură. O văzuse doar pe ea.

– Uite!

Îi arunca ceva. Îi ignoră gestul. În schimb, îi privi fața. Expresia ei îl făcea teribil de neliniștit.

– Jonas, uită-te! zise ea scurt.

Privi către mâna ei tremurândă care ținea o hârtie îngălbenită. Se întinse să o ridice. Îi trebuiră doar câteva momente ca să înțeleagă ce ținea. Înălță capul și o privi neîncrezător.

– E real?

Ea tremură când văzu că era șocat, dar mult prea uimit ca să fie nervos.

– Da.

Furia lui crescu.

– De când știi?

Doar asta îl interesa acum, deși știa că avea să-i pese mai mult după ce mintea lui avea să se împace cu ceea ce îi dăduse. Înțelese imediat că nu era posibil ca ea să fi găsit acel document în urmă cu o zi sau două. Arăta prea răvășită, prea vinovată ca să fie adevărat.

– Eu... am descoperit asta în biblioteca de la Barstowe Hall acum câteva săptămâni. Era... era împăturit în interiorul unei coperte de la volumul al doilea din *Don Quijote.*

– Bineînțeles, ai înțeles imediat importanța documentului, îi zise el repede.

Ar fi trebuit să fie încântat. Ținea în sfârșit în mână jurămintele de căsătorie ale părinților lui. Toate visurile din copilărie i se îndepliniseră. Sub apăsarea vorbelor lui, ea părea mică și vulnerabilă. Doar că în momentul acela nu-i venea să o compătimească.

– Bineînțeles.

– Și nu ți-a trecut prin cap să-mi spui?

Nu tresări, dar nici nu mai era femeia curajoasă, sfidătoare pe care o știa. Doar că tot ce știuse despre ea se dovedise fals. Într-o lume meschină, rea, crezuse că ea era pură, o lumină. Cât de mult se înșelase! Râse cu amărăciune.

– Doar pentru că acum sunt Lord Hillbrook nu înseamnă că o să te lovesc.

Când își mușca buza, de obicei îl înduioșa. La naiba, chiar asta îi făcea! Nu era cine crezuse el că era. Sidonie era o mincinoasă. Femeia pe care o numise viața și sufletul lui nu era altceva decât o carapace goală cu un suflet înșelător.

– Eu... eu am avut motivele mele pentru care ţi-am ascuns asta, şopti ea.

Zâmbetul lui părea un rânjet spintecător.

– Sunt sigur.

– Nu înţelegi cum era să trăieşti cu William şi cu Roberta. Cât de... înfricoşător era totul când o bătea. Jurămintele de căsătorie au fost un dar din Cer. Eu... eu plănuiam să le folosesc pentru a-l şantaja pe William să o lase pe Roberta să plece. Erau singura putere pe care o aveam asupra lui, îi zise ea pe nerăsuflate.

– În timp ce lumea ar fi continuat să creadă că tatăl meu a fost un prost şi, în cel mai fericit caz, un mincinos, iar mama... făcu o pauză pentru a trage aer în piept... mama, o târfă.

Ea păli şi îşi frânse mâinile.

– Ştiu... ştiam că nu era corect să ascund ce descoperisem, dar tu şi părinţii tăi îmi eraţi străini. William aproape că o omorâse pe Roberta ultima dată când o bătuse. Nevoia ei... nevoia ei părea mai mare decât a ta.

– Şi cu justiţia la spânzurătoare, zise el cu amărăciune.

O privi ca pe un străin, pentru că asta era acum. Cât de prost fusese! Un prost patetic şi credul. Aproape că înţelegea ce făcuse. Până la urmă, viaţa surorii ei fusese în pericol, şi el ştia prea bine cât de distructiv era temperamentul lui William.

Doar că nu-i putea ierta deciziile luate. Nu-i putea ierta că îl făcuse să creadă că era cel mai inocent suflet, când de fapt nu fusese inocentă deloc. Mai presus de toate, nu-i putea ierta faptul că îl făcuse să creadă în ea, îl făcuse să fie la fel de vulnerabil ca băieţelul care ţipase sub apăsarea cuţitului vărului său.

Cu sfială, ea se îndreptă spre el.

– Eşti un bărbat adult. Nu ştiam... nu ştiam cât ai suferit şi că ilegitimitatea îţi ruinase viaţa.

Făcu un gest de repulsie în timp ce mândria îi aminti cât de multe îi împărtăşise în acele nopţi dulci din Devon. Îi povestise lucruri pe care nu le spusese nimănui vreodată, iar în tot acest timp ea se prefăcuse că îi pasă, când de fapt plănuia această trădare.

– Nu, ai preferat ca William să păstreze titlul pe care îl dezonora. Dacă nu ar fi murit, mi-ai fi spus vreodată?

Cu vocea stinsă, îşi îndepărtă privirea de la el.

– Trebuia să mă hotărăsc ce aveam să fac. Acea săptămână... în acea săptămână mi-ai năruit certitudinile. Apoi ducele ţi-a spus despre intenţiile lui William. Speram să o ajut pe Roberta să se instaleze

undeva în siguranță și apoi aveam să-ți spun, dar trebuia să aflu dacă ea era în pericol.

– Și nu te-ai gândit să-mi spui adevărul, iar eu să am grijă de Roberta?

Asta era, de fapt, marea ei trădare, că nu-i oferise șansa de a-și decide destinul și nici ocazia de a găsi o soluție pentru Roberta și fiii ei.

– Eu...

– Bineînțeles că nu. Poate că mi-ai dăruit trupul tău, dar nu ai avut încredere în mine în alte privințe.

– Nu...

Închise ochii ca și cum nu mai putea să-l privească în față. Era albă ca varul. Jonas își spunea că nu avea să-i fie milă de ea. Nu trebuia! Dar nefericirea ei încă rupea fâșii din inima lui.

– Acum sunt uimit că mi te-ai oferit.

La naiba cu tot, trebuia să tacă! Faptul că o certa îi confirma cât de idiot fusese. După toți acei ani în care nu crezuse în nimeni, avusese încredere în Sidonie, iar ea îl trădase.

– Presupun că erai curioasă. Sau ai simțit că trebuie să-mi oferi o recompensă pentru că îmi furai moștenirea.

Ea trase aer în piept și păru că suspină, dar nu se retrase.

– Te rog, Jonas, știi că nu a fost așa.

El râse din nou cu amărăciune. Dumnezeu să-l ajute, putea doar să râdă ori să plângă, pentru că se umilise suficient!

– Până la urmă, se pare că nu știu nimic despre tine, zise el coborând vocea ca și cum s-ar fi blestemat pe sine. Credeam că ești singurul lucru real din viața mea nenorocită. Descopăr că nu ești altceva decât un cadou plin de minciuni, dintr-un metal comun, nu de aur.

– Nu ești... nu ești corect. Își ridică privirea cu o scânteie de sfidare. Roberta este sora mea. Pe tine te știam de o săptămână. Doar o săptămână. Odată ce am aflat cât te costase ilegitimitatea ta, am fost sfâșiată de gânduri, nu știam dacă era corect ce făceam. Am suferit tot timpul.

Se îndepărtă de ea pentru a rupe atracția fizică pe care o simțea.

– Nu suficient cât să-mi spui.

– Ți-am spus adevărul în toate privințele, în afară de asta, șopti Sidonie, încrucișându-și brațele într-un mod care ar fi trebuit să-i înjunghie conștiința.

– Asta transformă restul în minciună, zise el obosit.

Era nervos, dar furia era o apărare slabă contra devastării care stătea să-i zdrobească sufletul. Dacă nu ar fi iubit-o atât, ea nu ar fi putut să-l rănească.

– Tu...

Înghiţi în sec, mişcându-şi gâtul subţire şi vulnerabil.

Se luptă cu dorinţa trădătoare de a o lua în braţe şi de a-i spune că totul era iertat, pentru că, la naiba, nu putea să o ierte!

Nu când îşi amintea că tatăl lui murise nefericit, departe de casă, batjocorit de lumea care îl adorase odată. Nu când îşi amintea de băieţii de la şcoală care îi spuneau că mama lui era o târfă. Nu când îşi amintea de cuţitul lui William care îi secerase faţa, transformându-l într-un proscris pentru totdeauna.

Sidonie îl privea. Dacă nu ar fi fost neîncrezător în percepţia lui despre această femeie, ar fi zis că furia lui i-a distrus inima.

– Acum mă urăşti. Nu te învinovăţesc. E prea târziu ca să pot schimba ceva. Ai dreptate. Ar fi trebuit să am încredere în tine. Şi, chiar dacă nu aveam încredere, tot ar fi trebuit să-ţi spun. În fiecare zi în care William deţinea titlul, după ce am descoperit jurămintele de căsătorie, l-am susţinut în acest furt.

Părea atât de rezonabilă! Nu mai putea suporta. Se încruntă la ea, dorindu-şi să o facă să plece şi să-l lase în nenorocirea lui.

– Speri să mă linguşeşti ca să te iert?

– Nu.

După o scurtă pauză, vocea ei deveni mai puternică. Părea la fel de severă ca un înger de piatră, deşi nu era nimic angelic la ea, Dumnezeu să-l ajute!

– Jonas, acum nu e important să mă urăşti pe mine. Cel mai important e să foloseşti această informaţie. Dacă le spui oamenilor că ai găsit jurămintele de căsătorie înainte să vizitezi Barstowe Hall şi că de asta te-ai dus să-l vizitezi pe William, o să convingi autorităţile că nu ai avut nici un motiv de crimă. Pus în faţa pierderii titlului, William avusese motive mult mai puternice decât maldărul de datorii ca să se sinucidă.

– Sună ca o poveste, zise el sarcastic.

Se lupta cu dorinţa de a mototoli jurămintele de căsătorie şi de a i le arunca furios în faţă.

– Poţi explica atâtea lucruri! Îmi imaginez că, odată ce eşti vicontele de Hillbrook, lumea va fi mulţumită să audă ovaţii de nevinovăţie, zise ea vârându-şi mâna în buzunarul ponosit al pelerinei şi scoţând altă hârtie. Asta confirmă că reverendul Trask era în Spania

când părinții tăi s-au căsătorit, iar aceasta este o scrisoare cu semnătura lui pentru a confirma. Se potrivește perfect cu cea de pe jurămintele de căsătorie.

Simpla ei prezență îl durea, durea ca naiba. Toate speranțele și sentimentele legate de o viață cu ea se năruiseră precum cenușa. O ura. O ura aproape la fel de mult pe cât o iubea. Își dorea să distrugă dragostea asta. Avea un sentiment întunecat că dragostea avea să-l distrugă pe el.

– Ai livrat mesajul. Nu mai vreau să fii aici!

Ea păli și mai tare și își înăbuși alt suspin de vinovăție. Merita să sufere. Îi făcuse inima bucățele. Mai rău, îl făcuse să creadă în mod crud că o femeie ar putea iubi un monstru ca el. Asta era adevărata ei crimă. Nu avea să o ierte niciodată. Era cenușie la față și cu ochii în lacrimi, dar nu avea să cedeze, nu conta cât de brutal era el. Ezitând, înaintă și puse scrisoarea pe masa de lângă perete.

– Te rog, ascultă, Jonas! Aceasta este cheia pentru libertatea ta. Dacă mărturisești că te-ai dus la Barstowe Hall să-i spui lui William despre legitimitatea ta, oamenii vor ști că nu l-ai ucis. Mai mult, el ar fi avut motive s-o facă.

– Oare de ce nu am spus asta mai devreme? întrebă el cu sarcasm, urându-se, urând-o și detestând fiecare lucru din lumea asta. Oare am uitat?

Ea tresări, iar el se simți răutăcios pentru că o ataca așa. Era livid, voia să distrugă totul! Dar torturarea ei îl făcea să se simtă ca și cum chinuia un pisoi. Nu că Sidonie era neajutorată sau inocentă.

– Tu... Trase nesigură aer în piept. Tu ai tot dreptul să fii nervos. Dar ascultă-mă! Dacă spui că ai așteptat pentru că voiai să le spui membrilor familiei lui William, iar vizita mea confirmă acest lucru, oamenii vor crede că ești un erou, nu un răufăcător. Un om care cu riscul vieții s-a gândit la sentimentele femeii bărbatului sinucigaș și ale copiilor lui orfani.

Ea oftă și își îndepărtă părul întunecat de pe față. Era mult mai răvășit față de momentul în care ajunsese acolo. El își aminti de parcă i s-ar fi întâmplat altcuiva cum o trăsese la pieptul lui și cum își simțise inima plină de bucurie când o văzuse. Când intrase, se simțise complet. Nu avea să se mai simtă așa vreodată.

– Ce poveste emoționantă! Nu are nici o legătură cu realitatea.

Ea strânse din buze.

– Nu lăsa ura distrugătoare să câștige, Jonas! Când o să te gândești mai bine la asta, o să înțelegi că această bucată de hârtie, oricât

de târziu livrată, îți oferă un viitor. Și un nume. Și o cale de a scăpa de acuzațiile de crimă.

– Foarte încurajator, draga mea, zise el sec. Mă simt chiar foarte dornic să acționez.

Ea se ridică și îl privi. Disperarea crudă din ochii ei o oglindea pe cea din sufletul lui. Încercase să-și spună că durerea ei nu era altceva decât decepție, minciună, dar nu putea să creadă asta.

– Nu pierde această șansă doar pentru că mă urăști. Tu crezi că ți-am greșit și ai dreptate. Am avut un motiv întemeiat, dar acel motiv nu-mi justifică acțiunile.

– Piei din fața mea!

Nu mai putea să o privească. Nu mai putea să își aducă aminte tot ce îl făcuse să simtă și să conștientizeze că nimic nu fusese real. Ea se albi la față și, descumpănită, încercă să nu se piardă cu firea. Cu mâinile tremurânde, își trase gluga peste părul castaniu.

– Îți... îți doresc numai bine, Jonas, șopti ea și se întoarse cu spatele.

Naiba să o ia, oricât de nervos era, nu o putea lăsa să plece așa. Nu știa dacă venise singură sau cu o servitoare. Newgate se afla într-o zonă periculoasă a Londrei și era mijlocul nopții.

– Sidonie...

– Da?

Nu-i putea vedea fața, dar umerii ei rigizi îi arătau că se mai străduia să-și păstreze controlul.

– E cineva cu tine? O să-l plătesc pe Sykes să te ducă acasă dacă ești singură.

– Ce-ți pasă?

Adevărul amar și inacceptabil era că îi păsa enorm de mult.

– Nu-ți doresc răul.

– Cât de mărinimos din partea ta, zise ea și trase tare de ușă.

– Sidonie, te vreau în siguranță, îi spuse el lipsit de apărare în timp ce ea trecu dincolo de temnicer în holul întunecat. Sidonie, vreau să fii... fericită.

Plecase fără să audă nimic. Cu un suspin, se aruncă în pat și își îngropă fața în mâini. Minunat! În cele din urmă, putea să-și răzbune părinții și să-și ia dreptul care îi aparținuse din naștere. Trebuia să fie vesel peste măsură, să se simtă în al nouălea cer de bucurie. Dar nu-i păsa câtuși de puțin dacă trăia sau murea.

*

– Merrick? Merrick, ce dracu' e cu tine?

Uimit, Jonas ridică privirea. Doi bărbați înalți și bine îmbrăcați intraseră în celula lui. Îi trebuiră câteva clipe pentru a-i recunoaște pe ducele de Sedgemoor și pe Richard Harmsworth. Bărbații care odată îi salvaseră viața. Bărbații pe care îi evitase timp de ani buni pentru că de fiecare dată când îi revedea retrăia acele momente de teribilă rușine, când fusese mutilat.

– Unde este Sidonie? întrebă el, ridicându-se și trecând dincolo de ei.

Dar coridorul era gol.

– Am trimis-o acasă pe domnișoara Forsythe cu trăsura mea, zise Sedgemoor nemulțumit.

Și mai multă vinovăție. Jonas presupuse că ea nu-și mai ascunsese supărarea. Sedgemoor continuă:

– Înainte să plece, ne-a rugat să-ți oferim serviciile noastre.

„Curajoasă, *bella!*" Nu avea nici cea mai mică idee cum reușise asta, dar, cu ajutorul acestor doi bărbați, cu siguranță avea să evite spânzurătoarea. Și-ar fi dorit să-i pese de asta.

– Domnișoara ne-a spus că are dovezi ale nevinovăției tale.

– Da, da, le are.

Și așa începu dansul. Nesigur, trase aer în piept, dându-și seama că Sidonie avusese dreptate. Deși detesta faptul că îi urma sfatul, nu era prost. Trebuia să-și dovedească nevinovăția, iar povestea pe care o inventase ea avea să-i fie de folos. Odată liber, avea să evalueze ce mai rămăsese din viața lui ruinată și dacă îl mai interesa să repare ceva.

Îi studie pe bărbații care săriseră în ajutorul lui cu mult timp în urmă și care o făceau și acum. Sedgemoor și Harmsworth nu-l necăjiseră niciodată cu privire la originile lui. Amândoi, în ciuda scandalurilor care îi răvășiseră, erau cunoscuți ca oameni de cuvânt. Dacă se ofereau să ajute, cu siguranță aveau să o facă. Își îndreptă umerii, străduindu-se să-și regăsească postura. Nu putea să greșească tocmai acum. Le datora părinților lui dreptate.

– Am jurămintele de căsătorie ale tatălui meu.

– Pentru numele lui Dumnezeu! se bâlbâi Harmsworth. Ești vicontele de Hillbrook! Asta pune pisica pe porumbei.

– Într-adevăr.

Era prea târziu să se răzbune pe William luându-i tot ce avea mai drag. Nu era prea târziu pentru a recăpăta numele și onoarea părinților lui.

– Acum, că am primit binecuvântarea familiei vărului meu pentru a face circumstanţele publice, intenţionez să-mi revendic moştenirea.

Capitolul 28

– Doamna Merrick solicită o întrevedere, milord.

Auzind tonul sumbru al majordomului pe care îl angajase ca să-i administreze casa din Londra, Jonas puse peniţa jos şi se frecă la ochi.

– Aici, acasă? întrebă el uimit.

În urmă cu trei luni, fusese recunoscut oficial drept vicontele de Hillbrook şi abia începuse să treacă prin hârtiile amestecate şi mizeria lăsată de William pe proprietate. Începuse cu vraful obişnuit de documente înainte de micul dejun. Era deja aproape amiază şi nu credea că avea să termine totul înainte de cină.

Acum, Roberta voia să-l vadă. Nu vorbise cu nici una din surorile Forsythe de la acea întrevedere amară din Newgate, când se înfuriase pe Sidonie, care îl rănise atât de mult. Trei luni fuseseră suficiente pentru a-şi regreta comportamentul, dar nu şi pentru a-i alina inima rănită.

Dorul de ea nu-l lăsa să doarmă.

Dacă aţipea preţ de câteva clipe, visele tulburătoare îl chinuiau. Era într-o stare foarte proastă. Atât de proastă, încât uneori se gândea să-şi calce mândria în picioare şi să se târască spre Sidonie, în speranţa nebună a unei lumi mai bune.

După felul în care o tratase, nu se aştepta la iertare. Ea îl salvase, iar el o tratase doar cu ură şi cu furie în loc de recunoştinţă. Dar prudenţa îi spunea că îi era bine singur, iar ei, la fel. Era liberă să-şi facă un viitor, unul în care nu intenţiona să aibă vreo legătură cu Jonas Merrick. Îi spusese asta foarte clar când stabilise o alocaţie pentru Roberta, îşi asumase responsabilitatea financiară pentru copiii ei şi îi oferise lui Sidonie o rentă.

Atunci, încă se simţea rănit că ea o pusese pe sora ei mai presus de el – cât de înjositor era să accepte că izbucnirea lui fusese în mare parte un act de gelozie! Dar nici în culmile furiei nu şi-o putea imagina luptându-se să trăiască. Voia ca ea să-şi permită să-şi cumpere o rochie frumoasă şi o bonetă nouă.

Îi răspunsese printr-un avocat de la oraș, refuzând orice fel de ajutor din partea moșiei Hillbrook. Ea nici nu se sinchisi să-i răspundă personal. Răspunsul ei rece îl făcu pe Jonas să se simtă ca și cum rana abia vindecată se deschisese din nou. Bunul-simț și instinctul de conservare insistau că ei doi trebuiau să-și încheie socotelile. Bunul-simț se dovedi însă un companion rece în timpul nopților de iarnă, iar el nu avea de gând, la naiba, să se mulțumească cu asta! Dacă avea să o urmărească pe Sidonie, risca să fie umilit. Umilirea părea un lux în comparație cu acel dor intens și nesfârșit.

În Devon, Sidonie îl dorise. Se înșelase cu privire la multe lucruri, dar nu se înșelase în privința asta. Poate, dacă o implora suficient de mult, ea avea să-i ofere din nou favorurile. Cât de patetic devenise în singurătatea lui! Toată viața își imaginase că, dacă avea să-și revendice moștenirea, să șteargă pata rușinii de pe memoria părinților lui, să scape de bruta de William, vărul său, avea să fie împlinit. Nu-și putea aminti o perioadă în care să fi fost mai nefericit. Patetic. Era sătul și de modul în care stătea posomorât în jurul casei Merrick. Avea nevoie de un șut în fund, unul sănătos.

– Milord? întrebă majordomul, întinzând tipsia de argint pe care era așezat un bilețel cu numele Robertei.

Jonas își dădu seama că iar se pierduse. Modul acesta de a pierde printre degete un lucru era tot din cauza lui Sidonie. Fusese numit cea mai incisivă minte financiară a generației lui. Nimeni nu ar mai fi zis asta despre el acum.

Roberta era acolo, la casa Merrick. Roberta era acolo probabil să se plângă de alocația ei. Jonas îi condiționase plata într-un mod foarte strict pentru a-i reduce patima pentru jocuri și extravaganță.

Ca să afle vești despre Sidonie, poate că merita să audă noi injurii despre zgârcenia lui. Mândria lui era călcată în picioare. Îl privi pe majordom.

– Condu-o pe doamnei Merrick și adu ceai, Jenkins. Anunță la grajduri că am nevoie de Casimir, să fie înhămat de îndată ce pleacă oaspetele meu.

Roberta sigur voia ceva – nu venea niciodată dacă nu avea nevoie de ceva. De această dată, el voia ceva de la ea în schimb.

Sidonie ieși din casa înaltă și albă din Paddington și trase aer proaspăt în piept. Cât de proaspăt se putea în Londra. Acel februarie târziu nu aducea vești bune despre venirea primăverii, deși cu o zi în urmă, în Hyde Park, observase niște ghiocei curajoși. Anul

acesta, iarna părea să nu se mai termine sau poate că purta ea iarna în suflet.

Tremurând, se chirci în pelerina străvezie. De când ajunsese în oraş, în urmă cu două luni, îşi cumpărase câteva rochii la mâna a doua, dar nu găsea forţa de a cumpăra haine care să-i fie potrivite pentru independenţa dobândită. Abia dacă se putea ridica din pat în fiecare zi. Dimineaţa începuse de mult, dar nu se încălzise după îngheţul din ziua precedentă. Ca o femeie care trecuse deja de prima tinereţe şi care trăia într-un cartier de clasă mijlocie, măcar se putea plimba pe stradă neînsoţită.

Întârziase mai mult decât de obicei. Îi fusese foarte greu să se trezească şi să se îmbrace. Ca mai întotdeauna, în ultima vreme, nevoia de a-şi lua nişte angajamente permanente pentru viitor o deranja. De săptămâni întregi se lupta cu letargia care o cuprinsese de când îl vizitase pe Jonas în Newgate. La început, fusese prea nefericită pentru a-i păsa unde mergea, aşa că, purtată de disperare, se întorsese la Barstowe Hall.

Dar capriciile Robertei începuseră să o enerveze, iar Sidonie nu putu să uite cum sora ei îl abandonase fără urmă de regret pe Jonas în faţa acuzaţiilor de crimă.

Viaţa în Wiltshire devenise din ce în ce mai neplăcută pe măsură ce Roberta se plângea că Jonas îi furase locul în societate – indiferent de câte ori îi explicase Sidonie că, dacă exista un hoţ, acela era William şi, prin asociere, familia lui William.

Inevitabil, odată confirmat viconte, Jonas luase în posesie Barstowe Hall. Asta stârnise o nouă furtună din partea Robertei, care până la urmă se mută supărată şi pe cheltuiala lui Jonas la vila frumoasă din Richmond. După ce părăsiră Barstowe Hall, Sidonie se decisese, de dragul sănătăţii ei mintale, să trăiască departe de sora ei. Ziua ei trecuse şi îşi primise moştenirea. Deşi acum putea să trăiască pe picioarele ei, pierduse dorinţa de a se stabili într-un loc, acest lucru părând intangibil.

Faptul că locuia cu o fostă guvernantă din Paddington se dovedi o măsură provizorie. În fiecare zi, Sidonie voia să-şi facă planuri măcar despre locul în care avea să trăiască, dar fiecare zi trecea în izolare şi se termina fără angajamente concrete. Nu voia să stea în Londra, aşa că se decisese să se mute în nord, Yorkshire sau Northumberland. Poate pentru că amândouă erau foarte departe de Devon. Dar să fie la oraş sau la sat? Iar acum nu era în stare să facă o călătorie în afara Londrei pentru a găsi o casă.

Îi răspunsese printr-un avocat de la oraș, refuzând orice fel de ajutor din partea moșiei Hillbrook. Ea nici nu se sinchisi să-i răspundă personal. Răspunsul ei rece îl făcu pe Jonas să se simtă ca și cum rana abia vindecată se deschisese din nou. Bunul-simț și instinctul de conservare insistau că ei doi trebuiau să-și încheie socotelile. Bunul-simț se dovedi însă un companion rece în timpul nopților de iarnă, iar el nu avea de gând, la naiba, să se mulțumească cu asta! Dacă avea să o urmărească pe Sidonie, risca să fie umilit. Umilirea părea un lux în comparație cu acel dor intens și nesfârșit.

În Devon, Sidonie îl dorise. Se înșelase cu privire la multe lucruri, dar nu se înșelase în privința asta. Poate, dacă o implora suficient de mult, ea avea să-i ofere din nou favorurile. Cât de patetic devenise în singurătatea lui! Toată viața își imaginase că, dacă avea să-și revendice moștenirea, să șteargă pata rușinii de pe memoria părinților lui, să scape de bruta de William, vărul său, avea să fie împlinit. Nu-și putea aminti o perioadă în care să fi fost mai nefericit. Patetic. Era sătul și de modul în care stătea posomorât în jurul casei Merrick. Avea nevoie de un șut în fund, unul sănătos.

– Milord? întrebă majordomul, întinzând tipsia de argint pe care era așezat un bilețel cu numele Robertei.

Jonas își dădu seama că iar se pierduse. Modul acesta de a pierde printre degete un lucru era tot din cauza lui Sidonie. Fusese numit cea mai incisivă minte financiară a generației lui. Nimeni nu ar mai fi zis asta despre el acum.

Roberta era acolo, la casa Merrick. Roberta era acolo probabil să se plângă de alocația ei. Jonas îi condiționase plata într-un mod foarte strict pentru a-i reduce patima pentru jocuri și extravaganță.

Ca să afle vești despre Sidonie, poate că merita să audă noi injurii despre zgârcenia lui. Mândria lui era călcată în picioare. Îl privi pe majordom.

– Condu-o pe doamnei Merrick și adu ceai, Jenkins. Anunță la grajduri că am nevoie de Casimir, să fie înhămat de îndată ce pleacă oaspetele meu.

Roberta sigur voia ceva – nu venea niciodată dacă nu avea nevoie de ceva. De această dată, el voia ceva de la ea în schimb.

Sidonie ieși din casa înaltă și albă din Paddington și trase aer proaspăt în piept. Cât de proaspăt se putea în Londra. Acel februarie târziu nu aducea vești bune despre venirea primăverii, deși cu o zi în urmă, în Hyde Park, observase niște ghiocei curajoși. Anul

acesta, iarna părea să nu se mai termine sau poate că purta ea iarna în suflet.

Tremurând, se chirci în pelerina străvezie. De când ajunsese în oraș, în urmă cu două luni, își cumpărase câteva rochii la mâna a doua, dar nu găsea forța de a cumpăra haine care să-i fie potrivite pentru independența dobândită. Abia dacă se putea ridica din pat în fiecare zi. Dimineața începuse de mult, dar nu se încălzise după înghețul din ziua precedentă. Ca o femeie care trecuse deja de prima tinerețe și care trăia într-un cartier de clasă mijlocie, măcar se putea plimba pe stradă neînsoțită.

Întârziase mai mult decât de obicei. Îi fusese foarte greu să se trezească și să se îmbrace. Ca mai întotdeauna, în ultima vreme, nevoia de a-și lua niște angajamente permanente pentru viitor o deranja. De săptămâni întregi se lupta cu letargia care o cuprinsese de când îl vizitase pe Jonas în Newgate. La început, fusese prea nefericită pentru a-i păsa unde mergea, așa că, purtată de disperare, se întorsese la Barstowe Hall.

Dar capriciile Robertei începuseră să o enerveze, iar Sidonie nu putu să uite cum sora ei îl abandonase fără urmă de regret pe Jonas în fața acuzațiilor de crimă.

Viața în Wiltshire devenise din ce în ce mai neplăcută pe măsură ce Roberta se plângea că Jonas îi furase locul în societate – indiferent de câte ori îi explicase Sidonie că, dacă exista un hoț, acela era William și, prin asociere, familia lui William.

Inevitabil, odată confirmat viconte, Jonas luase în posesie Barstowe Hall. Asta stârnise o nouă furtună din partea Robertei, care până la urmă se mută supărată și pe cheltuiala lui Jonas la vila frumoasă din Richmond. După ce părăsiră Barstowe Hall, Sidonie se decisese, de dragul sănătății ei mintale, să trăiască departe de sora ei. Ziua ei trecuse și își primise moștenirea. Deși acum putea să trăiască pe picioarele ei, pierduse dorința de a se stabili într-un loc, acest lucru părând intangibil.

Faptul că locuia cu o fostă guvernantă din Paddington se dovedi o măsură provizorie. În fiecare zi, Sidonie voia să-și facă planuri măcar despre locul în care avea să trăiască, dar fiecare zi trecea în izolare și se termina fără angajamente concrete. Nu voia să stea în Londra, așa că se decisese să se mute în nord, Yorkshire sau Northumberland. Poate pentru că amândouă erau foarte departe de Devon. Dar să fie la oraș sau la sat? Iar acum nu era în stare să facă o călătorie în afara Londrei pentru a găsi o casă.

În schimb, își petrecea zilele în casă, scheunând ca un animal rănit, făcând doar ce era necesar pentru a-și menține sănătatea. Detesta ceea ce devenise, dar nu știa cum să scape de regret, vinovăție și dor. Hester, proprietara ei, încercase să o ademenească în cercurile sociale. Sidonie refuzase, preferând amorțeala în care trăia.

Odată cu trecerea timpului, amorțeala devenea tot mai greu de suportat. Necesitatea de a avea o activitate se simțea dincolo de globul de sticlă sub care se adăpostise. Până la urmă, avea să asculte de rugămintea ei, dar acum se lăsa purtată precum o crenguță de voința inconștientă a râului.

Rătăcind prin parc în plimbările ei zilnice, ignorase aglomerația. Se gândea la zilele gri și mizerabile pe care le trăise de când plecase de la castelul Craven. Griul era aproape confortabil acum. În acest prag al uitării și al durerii, nimeni nu-i cerea să simtă nimic.

Traversă spre Hyde Park. Deși nimic nu-i oferea pace, cel mai bine se simțea între copaci. Privea în gol, pierdută, în apa verde de la Serpentine. Nu avea idee de când stătea acolo, fără să se gândească, fără să simtă, până când i se ridică părul de pe ceafă.

În ultima vreme, o astfel de trezire, de conștientizare a locului în care se afla, era neobișnuită pentru ea. Mai mult, iritarea o făcu să ridice chipul adăpostit de bonetă. Studie zona. Suprafața uleioasă a iazului. Lebedele. Rațele. Pescărușii certându-se pentru o crustă de pâine. Copiii înfofoliți precum niște păpuși rotunde. Un trio de dădace bârfind pe o bancă.

Totuși, acel sentiment neobișnuit că cineva o privea rămânea. Fără tragere de inimă, se întoarse. Nu fu surprinsă să-l vadă pe Jonas sprijinindu-se de trunchiul unui stejar la câțiva metri mai în față. Avea brațele încrucișate peste pieptul lui puternic și era mai bine îmbrăcat decât își amintea. Deși nu-i putea citi expresia feței sub pălăria stilată din piele de castor, își dădea seama că nu era bucuros să o întâlnească.

Ea încă nu simțea nimic. Griul se împământenise în sufletul ei atât de puternic, încât nici măcar vederea lui Jonas nu o putea trezi. El se așteptă ca Sidonie să suspine ori să fugă, dar ochii ei îl priveau, părea calmă. Neobișnuit de calmă. Era palidă ca un mort și trasă la față. Acum, că lipsea acea energie, conștientiză cât de importantă fusese pentru Sidonie și cum o făcea să strălucească.

– Jonas, îi zise ea pe un ton plat, de parcă tocmai reluau o conversație.

– Bună dimineața, Sidonie.

Prin furia care se împământenise și prin bucuria pe care o simțea la simpla ei prezență, se chinui să-și mențină tonul neutru. Nu voia să o înspăimânte.

– Presupun că mă căutai, îi zise ea fără emoție.

Urmele mov de sub ochii ei arătau că și ea dormise la fel de puțin de când se despărțiseră atât de brutal.

– E prea mare coincidența să ne fi întâlnit așa, continuă ea distantă, neimplicată.

Nu mai era deloc femeia vibrantă, excitantă, cu care împărțise patul. Această femeie era pur și simplu umbra ei. Slăbise. Nu-i putea vedea trupul sub acea pelerină oribilă, dar avea pomeții proeminenți și mici scobituri pe gât.

– Te-am urmărit de la casa în care stai.

Nici măcar această mărturisire nu păru să o deranjeze. Mâinile ei acoperite de mănuși bătură din palme, și umerii i se mișcară.

– Presupun că Roberta ți-a zis unde sunt.

Nu doar asta îi spusese Roberta.

– Da. A venit să mă viziteze ieri.

Ochii ei căprui și plictisiți îi examinau trăsăturile de parcă ar fi vrut să-i citească gândurile. Cu greu își păstră calmul.

– Ai spus că nu vrei să mă mai vezi niciodată, îi zise ea direct.

– Nu mai voiam, ripostă el la fel de direct.

– Atunci de ce ești aici?

– Lucrurile s-au schimbat.

– S-au schimbat pentru tine. Am auzit că ți-ai revendicat titlul fără mari probleme.

După ce se tânguise în privința dezmoștenirii lui atâția ani, acum nu prea îi mai păsa dacă era vicontele de Hillbrook sau simplul Jonas Merrick. Amândoi erau niște nenorociți demni de milă.

– Odată ce semnătura preotului a fost confirmată, toate barierele au fost dărâmate.

– Felicitări, îi zise ea rece, dar fără ranchiună.

Era ca și cum nu-i mai păsa. Această nouă Sidonie nu mai părea interesată de nimic.

– Să fii viconte e așa cum ai sperat?

– Sunt anumite avantaje.

Nu se putea gândi imediat la nici un avantaj când o privea pe femeia pe care o dorea, dar nu o putea avea niciodată.

– Înseamnă să ai de-a face cu o grămadă de oameni ciudați și lingușitori.

– Așadar, nu merită?

El ridică din umeri.

– M-am născut să fac asta.

– Da.

Urmă o pauză ciudată. O privi, sigur de ceea ce avea de spus și cum avea să-i zică. Dar această fată impasibilă, spălăcită îi învinsese intențiile dominatoare. Crezuse că Sidonie fusese vulnerabilă în Newgate, când el jucase rolul răufăcătorului demn să-i fie rival lui William. Femeia din fața lui era atât de fragilă, părea gata să se împrăștie în mii de bucăți dacă i-ar fi făcut ceva sau dacă ar fi atins-o. Se strecură pe cărare, păstrând prudent distanța.

– Mă bucur că ai obținut ceea ce ai vrut, Jonas. Mă bucur că ți-ai revendicat numele și onoarea părinților tăi nu mai este o problemă. Îți doresc numai bine. Știu că nu o să crezi, dar asta ți-am dorit dintotdeauna.

Probabil îl credea cel mai prost om de la începutul Creației. Fragilă sau nu, nu avea de gând să o lase să plece așa.

– Nu atât de repede, *bella*.

Cuvântul de alint îi ieși pe gură fără să vrea. Își blestemă gura nesăbuită. Își promisese că, indiferent cât de livid era, avea să fie calm și rezonabil și să o trateze ca pe o frumoasă străină. Avea să o convingă, nu să o oblige. Avea să învingă fără să izbucnească din cauza furiei sau a durerii.

Jonas ar fi trebuit să știe că avea să-i trimită bunele intenții la naiba. Întotdeauna îi respingea cele mai nobile gândurile. Poate că nu avea încredere în el cât să o atingă. Totuși, se întinse spre brațul ei.

Prin haină, simți cât de slabă era. Slăbi strânsoarea, deși intenționase să fie ferm cu ea, nu tandru. Nu se retrase. Avea sentimentul oribil că abia îi observase atingerea.

Întotdeauna îi observase atingerea. La doar trei luni de când se despărțiseră, se transformase în cineva greu de recunoscut. Stătea docilă în mâna lui ca și cum nimic nu-i mai unea, de parcă acea săptămână tumultuoasă nu ar fi existat niciodată, ca și cum ar fi fost într-adevăr niște străini. Furia îl ațâța nemilos, însă îți ținu emoțiile în frâu. Avea o sarcină de dus la îndeplinire, iar pierderea calmului nu avea să-l ajute.

– Nu ai ceva să-mi spui?

Ea nu-l privi, însă sub boneta urâtă se albi la față.

– Nu.

– Nu minţi, Sidonie!

– Nu am nimic să-ţi spun, Jonas, ripostă ea întorcându-se către el cu ochi de gheaţă.

Tremurând sub atingerea lui, ea ridică mâna liberă către buzele lipsite de viaţă.

– Te rog, dă-mi drumul!

– Nu în viaţa asta, zise el sobru, strângând-o mai tare.

– Te rog... Te implor.

Spre nemulţumirea şi spaima lui, ea începu să se legene. Tenul ei căpătase o nuanţă verzuie care ar fi rivalizat cu culoarea râului Serpentine.

– Te rog!

Sidonie pe care o ştia el l-ar fi sfidat, ar fi insistat ca el să-şi ia mâna de pe ea. Acea femeie vorbea cu o voce ştearsă, care îl făcea să-şi dorească să spargă ceva.

– La naiba, Sidonie, îmi frângi nenorocita de inimă, îi spuse el prinzând-o în timp ce genunchii îi cedară şi ea se prăbuşi în iarba uscată de iarnă.

Capitolul 29

Sidonie era la căldură şi în siguranţă. Ştiuse imediat că braţele lui Jonas o ţineau la pieptul lui. Cât de dor îi fusese de acest sentiment! Îi fusese atât de frig, atât de rece de când el plecase! Cu un sunet nearticulat de mulţumire, îşi sprijini obrazul în haina lui fină de lână. Dacă acesta era un vis, nu voia să se trezească.

Brusc, realitatea o lovi precum un cuţit. Jonas o căra doar pentru că ea se prăbuşise la picioarele lui. Cât de umilitor! Cât de dureros! Cât de... revelator!

Fantezia ei în care Jonas o voia din nou se prăbuşi sub ochiul amar al realităţii. Îşi blestema slăbiciunea. Încercase să mănânce la micul dejun, dar se simţise mult prea obosită şi bolnavă pentru a înghiţi mai mult de câteva guri. Cu o noapte în urmă, se forţase să mănânce, dar nu reuşise să ţină ceva în stomac.

De ce, oh, de ce nu plecase imediat în nord după ce părăsise Wiltshire, în loc să fi stat acolo unde Jonas putea să ajungă la ea? Dar era bolnavă tot timpul, aşa că lunga călătorie cu diligenţa nu era

o opțiune. Și era conștientă că, dacă Jonas voia să o caute, erau șanse mari să o găsească.

– Pune-mă... pune-mă jos!

De dragul mândriei care fusese singurul lucru pe care îl mai avea, voia să-i poruncească asta, dar cerința ei abia dacă se auzi, fusese mai mult o șoaptă decât o poruncă.

– Nu, îi spuse el pe un ton ce părea dur.

Când o prinsese în brațe, pentru câteva secunde trecătoare, își imaginase că era din nou bărbatul care îi șoptea cuvinte de alint în timp ce o ducea spre stele. Nu avea să-l mai audă niciodată pe acel bărbat. Inima îi bătea cu frică și panică.

– Te rog, Jonas, pot să merg.

– Prea bine.

Se opri brusc și o lăsă jos. Imediat începu să amețească. Trase aer în piept pentru a potoli zgomotele din stomac. Nu avea cum să-i fie rău. Nu acum. Nu în fața lui Jonas. Ar fi fost teribil. Oricum avea nevoie de mâncare în stomac ca să-i fie rău. Gust de bilă îi inundă gura. Leșină.

Îl auzi vag pe Jonas blestemând și luând-o în brațe din nou. Încercă să se încordeze în semn de protest, dar mușchii ei rămăseseră atârnați precum pânza de muselină umedă. În inima ei, încă era puternică și hotărâtă, dar corpul o dezamăgea. Așteptă ca el să spună ceva batjocoritor, dar rămase tăcut. De această dată, nu se mai păcăli că pentru el era altceva decât o neplăcere.

– Unde mă duci? îl întrebă de îndată ce simți că i se calmă stomacul.

– La trăsura mea, îi zise el scurt.

Își spuse că nu conta că el o ura. Doar crearea unui viitor sigur conta. În ultimele luni, acest gând gri o ținuse pe linia de plutire. Își pierduse orice fel de putere când Jonas o luase în brațe într-un mod fals față de cum o ținuse înainte – o caricatură proastă a unui gest de suflet de altădată.

– Mă duci acasă?

– Nu.

Fără să aibă puterea de a se ridica, se simțea cumva precum fosta Sidonie Forsythe. Cea dinainte ca viața ei să fie distrusă. Așa spera. Avea sentimentul copleșitor că acea întâlnire avea să devină, într-adevăr, foarte inconfortabilă.

Mintea ei lucra încontinuu. Jonas vorbise cu Roberta. Își putea imagina ce îi spusese sora ei. Mai ales că el plecase să o găsească. Până

la urmă, ar fi putut să o caute oricând în cele trei luni, iar tăcerea fusese un indiciu. Chiar şi atunci când îi oferise o rentă, corespondenţa venise din partea secretarului lui. Refuzul ofertei lui îi adusese mare satisfacţie. Asta, până când înţelese că probabil răspunsul ei nu trecuse de biroul unui funcţionar.

– Ce vrei? îl întrebă.

– Trebuie să vorbim despre asta, zise el, aşteptând ca slujitorul să deschidă uşa trăsurii. Printre multe altele, continuă el.

– Jonas, eu nu vreau să merg cu tine, comentă ea, dintr-odată speriată.

Asta părea mai mult a răpire. Încercă să se foiască, dar fără succes.

– Aş prefera să merg acasă pe picioarele mele.

– Prea târziu, ripostă el fără urmă de înduplecare.

Îi simţi atingerea blândă când o aşeză în trăsură. Urcă după ea, iar lacheul închise uşa cu un clic care, pentru urechile foarte sensibile ale lui Sidonie, semăna cu închiderea gratiilor dintr-o închisoare. Mirosul de piele, cel al lui Jonas şi al spaţiului închis îi inundară simţurile, dar stomacul ei cu probleme rămăsese, slavă Domnului, tăcut.

– Nu ai nici un drept să mă strângi aşa, ca pe un pachet, îl certă ea răzvrătită, dar apoi tăcu atunci când Jonas o înveli cu o pătură cu atâta atenţie, de parcă ar fi protejat un vas de cristal de orice ar fi putut să-l spargă. În schimb, îi spărsese inima. Doar că inima ei se împrăştiase cu luni în urmă. Nu era de mirare că era atât de lipsită de viaţă, în ciuda tuturor povestioarelor pe care şi le spusese pentru a se îmbărbăta şi a aştepta viitorul. Nimeni nu putea să trăiască fără inimă.

– Taci, Sidonie, şi nici nu te gândi să fugi. În starea în care eşti, nu ai putea nici să mergi peste drum. Va trebui să te ridic din nou.

Se aplecă spre bancheta de lângă ea şi luă o sticlă de coniac şi un pahar dintr-un buzunar de piele din uşă.

– O să-mi fie rău dacă beau aia, zise ea cu o urmă de indignare în timp ce trăsura înainta.

Ochii lui o priveau într-un mod pe care ea nu-l putea descifra.

– E pentru mine.

– Sunt atât de înspăimântătoare, încât ai nevoie de curaj olandez? întrebă ea cu o dulceaţă falsă.

– Cu siguranţă, îi răspunse el fără să-i zâmbească.

Turnă lichidul galben în pahar şi îl sorbi cu sete. Apoi aşeză sticla şi paharul la locul lor cu o lentoare deliberată, care se juca cu nervii

ei. Era sigură că asta își dorea. Când nu mai putu să suporte liniștea, Sidonie începu să vorbească:

– Roberta ți-a spus, nu?

Încă o privire impenetrabilă.

– Când am fost împreună, mi-ai făcut o promisiune.

– Apoi tu mi-ai spus să pier din ochii tăi.

Acele cuvinte îi tot sunaseră în minte în toate lunile acelea.

– Asta nu îți afecta angajamentul.

Masca de nepenetrat se risipi pentru câteva secunde și îi văzu emoțiile reale. Era furios. Știuse asta de la început. Încercase să o ascundă, dar mușchiul care pulsa în obrazul lui îl trădase. Mai rău de atât, era rănit. Rănit mai mult decât putea suporta.

Simți valuri de remușcare, regret și dragoste agonizantă și inutilă. Rușinea o făcuse să tacă, deși nu mai avea rost să nege adevărul. Când menționase promisiunea, știuse că jocul se terminase. Naiba să o ia pe Roberta, o vrăjitoare băgăcioasă!

– Deci tot nu vrei să-mi spui, o provocă el sever. Ce trebuie să fac ca să mărturisești? Să scot cleștele și să te trag de degete?

Ce rost avea să amâne aceste momente oribile? Îi întâlni privirea de culoarea fierului gri în trăsura întunecată și îi vorbi cu o sfidare pe care nu o mai simțise de când îl părăsise.

– Sunt însărcinată.

– Știu.

– Nu cer nimic de la tine.

– Nu despre asta vorbim. Nici un copil de-al meu nu se va naște bastard.

– Tu nu vrei să te însori cu mine.

Se întreba dacă avea să nege asta. Aproape că își dorea să mintă. Dar, bineînțeles, nu minți.

– Nu, îi zise el, înclinând bărbia ferm.

Ea se chinuia să se certe cu el. Era dificil să facă asta când se simțea atât de amețită și de bolnavă, iar acea întâlnire cu Jonas îi amintise tot ce pierduse.

La scurt timp după întâlnirea lor fatală, descoperise că-i purta copilul. Mai mult pentru că se simțea mereu rău. Grețurile de dimineață păreau a fi o luptă de douăzeci și patru de ore. Măcar greața o făcea să nu se mai gândească la felul în care își nenorocise viața.

– Ți-am zis că nu o să mă căsătoresc.

– Și ai zis că, dacă o să-mi porți copilul, o să devii soția mea.

Nu o spusese. Nu cu atâtea cuvinte, dar acțiunile ei tacite îi oferiseră consimțământul pentru ultimatumul lui. Nu putea să pretindă acum că el venea cu pretenții false.

– Nu mă poți forța să mă mărit cu tine, îi zise tremurând, pentru că acum cea mai ușoară soluție era să-l lase pe el să ia toate deciziile.

Apoi o lovi un gând chinuitor – afirmația ei nu era în totalitate adevărată.

– Nu i-ai tăia alocația Robertei și nu ai înceta să plătești taxele școlare ale băieților, nu?

Citindu-i gândurile, îl observă luând în considerare asemenea intenții, dar apoi clătină din cap.

– Asta este între noi, răspunse el, apoi făcu o pauză. Sau, mai bine zis, între tine și onoarea ta. Tu știi mai bine ca oricine nefericirile mele din copilărie. Cu siguranță, nu ai vrea ca fiul sau fiica noastră să treacă prin așa ceva.

– Oamenii nu trebuie să știe că nu sunt căsătorită, bolborosi ea, trăgând pătura pentru a se proteja de remarcile lui și de conștiința care până atunci fusese redusă la tăcere de autocompătimire.

– Oamenii află întotdeauna, îi răspunse el pe un ton neînduplecat.

O copleși sentimentul supărător că el avea dreptate. Își cuprinse burta cu o mâinile. Abia dacă se vedea, dar, în câteva săptămâni, secretul ei nu mai avea să fie secret. Până atunci, trebuia să fie departe de Londra, undeva unde nimeni nu o știa. Trebuia să călătorească mai mult de o milă fără să vomite tot. Călătoria de la Wiltshire la Londra fusese destul de grea. Acum stomacul ei se liniștise, dar bineînțeles că trăsura lui Jonas era de primă mână, asigurându-i tot confortul, și nu se zdruncina mai deloc.

Își imaginase un viitor incognito ca o văduvă cu un copil într-un ținut nordic îndepărtat, dar perspectivele unei vieți trăite în minciună până în ziua morții o făceau să tremure. Singurătatea patetică de a face totul singură, fără bărbatul pe care îl iubea, era prea crudă pentru a fi luată în considerare.

Când Jonas îi amintise de suferințele lui din copilărie, îi risipise dilema. Nu voia ca micuțul lor să fie un suflet fără tată. Voia să crească alături de doi părinți iubitori. Odată, îi acceptase cererea lui Jonas. Atunci avusese încredere în el. Putea să se mărite cu el știind prea bine că era furios pe ea? Poate că într-o zi avea să o ierte pentru că-l sacrificase în favoarea Robertei. Și era perfect conștientă

de faptul că el văzuse în gestul de a ascunde sarcina o nouă trădare. Pentru că amândoi știau că era o trădare.

Până și aerul vibra de emoții reprimate. Cât își dorea să nu fi leșinat în parc! Ar fi preferat să aibă această conversație într-un spațiu deschis. Trăsura părea sufocant de înghesuită când între ei pluteau atât de multe cuvinte nespuse.

– Sidonie, trebuie să ne căsătorim, îi zise el părând a fi trist, dar hotărât.

Ea clipi pentru a-și alunga lacrimile. Propunerea lui era la un milion de ani depărtare de cererea pe care și-o dorea ea. Bineînțeles, fusese acel moment dulce de la castelul Craven când o ceruse de soție, dar amintirile de mai târziu pătaseră acel gând.

– Ești un tiran, izbucni ea, simțind cum se închideau fălcile sorții.

Mâinile ei strânseră pătura. El părea extrem de obosit.

– Crezi ce vrei. Nici un copil de-al meu nu va fi nefericit din cauza păcatelor mele. Obișnuiește-te cu ideea asta!

– Nu trebuie să-mi placă, pufni ea, uimită de cât de copilăroasă părea.

Spre surprinderea ei, el îi oferi un zâmbet rece. Asta, până când înțelese că savura victoria.

– Bine.

Jonas se dădu mai într-o parte, întinzându-și picioarele lungi între banchete. Părea să ocupe tot spațiul disponibil. Sidonie se pierdu în pătura ei, spunându-și fără convingere că ceea ce făcea era spre binele tuturor.

Nu era deloc sigură. Viața cu Jonas, mai ales că el nu o mai iubea, promitea să fie un dezastru, indiferent cât de legitim era copilul lor.

– Acum o să mă duci acasă? întrebă ea cu forțe proaspete, deși era prea târziu.

Era prinsă ca o gâză în pânza unui păianjen.

– Nu.

Se încordă din cauza indignării și a temerii crescute.

– Unde mă duci?

Când trăsura încetini, înțelese că urma să afle. Buzele lui Jonas indicau victoria, dar fără urmă de plăcere.

– La Sfântul Marylebone. Să-mi juri fidelitate, iubirea mea fără încredere.

Ea tresări. Insulta o rănise precum o lamă care se plimba nestingherită pe pielea ei.

– Eu doar... Se îndreptă. Nu am fost de acord să mă căsătoresc cu tine.

Trăsura se opri, iar Jonas o prinse de mână, iar ea nu opuse rezistență.

– Ai fost suficient de aproape. Nu o să permit scene de răzvrătire la altar. E totul aranjat, Sidonie. Cu siguranță, trebuia să știi că avea să se întâmple odată ce aflam că îmi porți copilul. După ce mi-a zis Roberta, am cumpărat o aprobare specială. Tu și eu suntem pe cale să fim uniți prin sfânta căsătorie, *amore mio.*

Șocată, Sidonie îl privea de parcă se afla în plină ceață. În mod stupid și, deși cu siguranță nu era cea mai importantă obiecție, nu putu să se abțină să nu se gândească la faptul că nu era îmbrăcată potrivit pentru o nuntă în rochia ei albastră, de mâna a doua, și în pelerina străvezie.

– Acum?

Acel zâmbet provocator nu dispăru.

– Nu este timp mai bun ca prezentul.

– Dacă-ți dau drumul, am sentimentul neplăcut că o să dispari iar, îi zise el pe un ton dur.

Rușinea și regretul se amestecau în stomacul ei.

– Încă nu ai încredere în mine.

– Deloc.

Lacheul deschise ușa, iar Jonas coborî, strângând-o de mână de parcă se temea că avea să o ia la goană. Dar era prea amorțită ca să-și mai amâne soarta. Jonas câștigase. Amorțeala se întoarse în măruntaiele ei, unde fu primită cu bucurie. Jonas era puternic. Jonas era sigur. Avea să se asigure că copilul lor era în siguranță. De ea, nu-i păsa deloc.

– Haide, Sidonie!

În suferința ei, auzi o urmă de bunătate. Bunătatea era mai periculoasă decât intimidarea. Dacă era blând, ea avea să creadă că el o putea iubi din nou.

– Prea bine, îi zise ea pe un ton spart, care ascundea o neliniște arzătoare.

În timp ce stătea în fața bisericii și se uita la ușa pe unde avea să intre ca fată singură și să iasă mireasă, înmărmuri. Era prea mult. Se întoarse spre stradă, pregătită să fugă. Mâna lui Jonas o strânse din nou.

– Curaj, Sidonie!

Pentru câteva clipe, auzi vocea bărbatului de care se îndrăgostise. Trase aer în piept, suspinând. Destinul îi era hotărât. Avea să se mărite cu Jonas, la bine și la rău. Privind trotuarul, se lupta cu greața care i se cuibărise în stomac. Voia să-i sugereze să meargă undeva și mai întâi să mănânce. Prin bâzâielile din urechile ei, îl auzi pe Jonas pocnind din degete, câteva cuvinte îndepărtate și apoi zgomotul unor monede.

Când privi spre el, ochii lui Jonas erau opaci. Gura lui nu zâmbea, iar acel mușchi îi pulsa în obraz. Îi întinse o mână de narcise galbene, iar ea observă că o femeie în vârstă îmbrăcată în zdrențe stătea pe treptele bisericii vânzând flori.

– Sidonie? întrebă el când ea nu acceptă umilul buchet.

– Oh!

Fără să se gândească, luă florile. Galbenul lor vesel și strălucitor era o amintire sumbră a tot ceea ce pierduse și ce nu mai avea să aibă vreodată.

„Curaj, Sidonie!“

Gata! Pentru numele lui Dumnezeu, refuza să se târască la nunta ei ca o cerșetoare. Avea să meargă pe picioarele ei și să înfrunte orice avea să-i pună soarta în cale. Clipi pentru a alunga lacrimile și se îndreptă. Putea să facă asta. Dumnezeu să o ajute! Și Jonas. Și copilul lor nenăscut. Simțind-o că se revigorase, Jonas îi dădu drumul la mână. Îi oferi brațul într-un gest de curtoazie. După o scurtă ezitare, își agăță mâna tremurândă de cotul lui. El privi spre ea, iar pentru o clipă ea simți în ochii lui de oțel ceva care rivaliza cu propriul chin. Expresia lui de piatră o împresură și apoi își dădu seama că se înșelase. Strânse florile cu putere.

– Nunta noastră așteaptă, domnișoară Forsythe.

– Da, șopti ea.

În timp ce urcau scările, vânzătoarea de flori strigă din spatele lor cu o veselie care o făcu pe Sidonie să-și dorească să țipe:

– Dumnezeu să binecuvânteze mirele și mireasa!

Sidonie rămase tăcută în timp ce Jonas o însoți la casa Merrick. Știa locul prea bine. Roberta și William își petrecuseră majoritatea vieții lor în calitate de soți în reședința din Londra, nu la Barstowe Hall. Cu toate acestea, făcu o pauză atunci când intră în ceea ce fusese odată un coridor întunecat și mohorât, iar acum era plin de lumină. Jonas nu-i oferi timp să admire schimbările de decor. În schimb, după ce un lacheu le luă hainele, el intră în biblioteca puțin folosită

de sora ei sau de William în trecut, dar care acum în mod clar devenise centrul activităților lui.

– Milord, zise un bărbat tânăr, lăsând penița deoparte și ridicându-se de la biroul de la fereastră.

Biroul mai mare și nou din casă trebuie să fi fost locul în care lucra Jonas. Nu văzuse niciodată dovezi ale activităților lui în afaceri. La castelul Craven fusese un om al distracțiilor și al relaxării. Presupunea că acum, în calitate de soție, ar fi trebuit să aibă un interes comun în afacerile lui financiare. Din păcate, se îndoia că el mai putea avea încredere vreodată în ea pentru a-i împărtăși detaliile muncii lui.

Jonas îi făcu semn să se așeze pe scaunul din mătase de lângă foc, apoi se întoarse către tânăr.

– Warren, e destul pentru astăzi, poți să pleci.

– Mulțumesc, milord.

Bărbatul, în mod evident un secretar, se înclină spre Sidonie:

– Felicitări, milady!

Bolborosi un răspuns, uimită că Jonas fusese atât de sigur pe el încât le spusese servitorilor că avea să se întoarcă cu o soție. Când rămaseră singuri, Jonas merse cu pași mari și hotărâți către partea din spate a biroului.

– O să-l las pe George Warren aici cu tine. E un bărbat tânăr și capabil, care o să te ajute să te instalezi în oraș. O să mă contacteze dacă va fi nevoie.

Sidonie înlemni și se întoarse încet pentru a-l privi pe acest bărbat cu care se căsătorise împotriva principiilor ei. Îi vorbi cu ultimele urme disperate de control pe care le menținuse odată ce recunoscuse că nu avea cum să scape de căsătorie.

– De ce naiba o să fie nevoit să te contacteze?

Jonas era ocupat cu verificatul sertarelor de la birou.

– Dacă ai nevoie de fonduri sau dacă e vreo problemă cu casa.

Observă că Jonas nu menționă nimic de copil, dar, bineînțeles, dacă avea nevoie să comunice cu soțul ei, subiectul avea să fie legat de naștere.

– De ce ar trebui să vorbesc cu domnul Warren, cel eficient și serviabil, cum sunt sigură că este?

Deschise un dosar de piele de pe birou în direcția ei.

– Tot ce ai nevoie este aici, incluzând detalii despre conturile pentru personal și reședințe pe care le-am deschis pentru tine la Child Bank. Sumele ar trebui să fie suficiente, dar nu am nici o intenție să fiu un soț econom. Îi ceri lui Warren dacă ai nevoie de mai mult.

Aruncă o privire nemulțumită spre rochia veche de lână, pe care și ea o considera ca nepotrivită pentru demnitatea unei vicontese.

– Sunt bucuros să-ți dau bani să-ți cumperi haine noi.

– Știu că am nevoie de haine noi.

El vorbi peste ea ca și cum ea nu-l întrerupsese.

– O să ai nevoie de un doctor. Te-ai gândit la cineva? În calitate de soție, nu ar trebui să ai probleme în a fi acceptată ca pacient. Doctorul îmi va putea trimite și mie rapoartele lui.

Avalanșa de informații trecu pe deasupra capului ei precum o patinatoare care aluneca pe o gheață groasă. În schimb, mintea ei încerca să înțeleagă implicațiile indicațiilor pe care tocmai le primise. Se încruntă din cauza confuziei.

– Jonas, tu nu o să fii aici?

El nu o privi. Înaintă către fereastră și privi absorbit, fascinat de copacii goliți de frunze din grădină. După o pauză care îi făcu sângele să înghețe și mai tare decât o făcuse în biserica în care tocmai se căsătoriseră, îi vorbi, evitându-i privirea.

– Sidonie, nu intenționez să trăiesc cu tine.

– Niciodată?

Nu ar fi trebuit să fie șocată. În acea zi, se luptase din greu să mențină distanța. Ea deja se întrebase dacă el o voia în patul lui din nou acum, că era soția lui.

– Niciodată, îi confirmă el puternic, indicând că nu avea să discute despre asta.

– Atunci de ce te-ai căsătorit cu mine? întrebă ea cu amărăciune.

Ea își retrase mâinile dinspre șemineu și le puse în jurul taliei pentru a-și ascunde tremuratul. El continuă, la fel de rece, ținându-și sub control emoțiile.

– Știi de ce. Pentru copil.

Ea se înclină în spate și se prinse cu mâna de marginea scaunului pentru a rămâne dreaptă. De fiecare dată când crezuse că simțise durerea completă a acestei iubiri, mai descoperea un fel de agonie. Era răvășită între șoc și neliniște.

– Așadar, nu o să încerci să mă ierți? Nici acum, când suntem legați pentru toată viața?

El strânse din buze, dar ea nu era sigură dacă din cauza furiei sau a regretului.

– Sidonie, eu nu o să trăiesc cu o femeie în care nu pot să am încredere.

– Poți să ai încredere în mine.

Eliberă strânsoarea scaunului şi se apropie mai mult, deşi tensiunea din trupul lui o avertiza să nu-l atingă. Simţi râsul lui ca pe un bici.

– Unde naiba îmi e bunul-simţ? Bineînţeles că pot să am încredere în tine. Ai dovedit la nesfârşit că eşti de partea mea.

Ea tresări auzindu-i vorbele sarcastice.

– Ştii de ce am ţinut jurămintele de căsătorie ascunse.

Aparenta lui neutralitate dispăru. Ea simţi junghiul vinovăţiei în stomac pe măsură ce îşi dădu seama cât de profund îl rănise ruptura dintre ei.

– Da, ştiu, îi zise detaşat, de parcă ar fi discutat despre o foaie goală, albă, nu despre viaţa lor împreună. Ştiu şi de ce ai ascuns sarcina. Nu mai eşti femeia perfectă în care am crezut odată, dar nu eşti nici diavolul reîncarnat. Motivele tale au sens.

Acesta trebuia să fie un compromis. Dar nu era. Durerea o ţintui locului. Nu mai putu respira. Modul în care îi vorbise îi spunea că nu avea să-l mai vadă vreodată. În ultimele luni mohorâte, se străduise să accepte asta, să plănuiască o viaţă doar pentru ea şi pentru copilul ei. Acum, că ea şi Jonas erau căsătoriţi, ideea despărţirii pentru totdeauna era devastatoare. Chiar dacă el o detesta. Întinse o mână tremurândă, dorindu-şi o conexiune, dar mai mult năzuind să aline acea singurătate feroce din ochii lui.

– Atunci, de dragul viitorului copilului nostru, nu vrei să încerci să faci această căsătorie reală?

El îi privi mâna de parcă s-ar fi uitat la o viperă care îşi arăta colţii.

– Nu.

Ea trase aer în piept şocată şi îşi asumă ultimul risc.

– Jonas, eu te iubesc.

El se albi, cicatricele ieşind în evidenţă ca nişte faruri. Îl simţi retrăgându-se departe de atingerea ei, deşi nu se mişcă din loc.

– Asta, până când ceva nou îţi acaparează loialitatea. Probabil că da, aşa e.

Doamne, Dumnezeule, crezuse că era blând! Se înşelase. Tremurând, se prinse de spătarul scaunului pe care el i-l oferise. Îşi simţea genunchii moi.

– Nu e corect.

– Poate.

– Nu vrei ceea ce am avut la castelul Craven? îl întrebă ea cu vocea stinsă.

Nu avea să plângă. Nu, nu avea să plângă. Acea zvâcnire din obraz reveni, trădând emoții puternice sub tot acel control, dar ochii care o priveau erau reci ca gheața. Gheață gri. Fisura prin care îi zărise pentru scurt timp agonia dispăruse. Se întoarse la atitudinea lui imposibil de citit și de înțeles. Era ca un ghețar care își făcea loc pe creasta unui munte, alunecând, de neoprit, distructiv și înghețat.

– Ce am avut acolo a fost o minciună.

– Nu, nu a fost.

Zâmbetul lui o făcu să tremure. Strânse mai puternic de scaun până ce i se albiră încheieturile.

– Nu contează dacă a fost sau nu a fost, draga mea.

Nu avea nici un cuvânt de alint dulce italienesc pentru soția lui. Ce nu ar fi dat să audă *bella* sau *tesoro!* El continuă, implacabil:

– Nu-mi pot petrece tot restul vieții așteptând să mă trădezi din nou. Ai făcut asta de două ori. De două ori, aproape că m-ai distrus. Nu sunt atât de nesăbuit încât să mai trec de bunăvoie prin asta.

– Jonas, nu...

În ciuda hotărârii de a rămâne puternică, lacrimile îi curgeau pe obraji. Îl rănise atât de mult, iar el nu meritase asta. Chiar dacă lua în calcul planurile lui mai puțin angelice când îl întâlnise, tot nu merita nici o picătură din durerea pe care i-o provocase.

Se simțea nefericită din cauza disperării și a remușcărilor. Fără să o privească, se îndreptă către ușă.

– Îți doresc o zi de nuntă frumoasă, Lady Hillbrook, îi zise el înclinându-se în fața ei cu o răceală care o făcu să tresară, apoi ieși din cameră.

Jonas intră în camera aurită și de prost-gust de la castelul Craven, camera care fusese martora acelor nopți splendide în brațele lui Sidonie. Imediat după ce-și abandonase soția în casa Merrick, plecase din Londra. Călătorise ca un nebun să ajungă acolo, departe de orice tentație care i-ar fi amintit că aceea era noaptea nunții lui și că, dacă ar fi vrut să o posede pe soția lui, avea tot dreptul să o facă.

Oglinzile îl reflectau la nesfârșit. Înalt, păcătos de urât, îmbrăcat în haine de călărie și cu cizme. Arăta la fel de satanic precum un om aflat de partea iadului. Dacă l-ar fi văzut acum, oare soția lui ar fi pretins că-l iubea?

Oglinda cea mai apropiată îl arăta de aproape. Era murdar și obosit ca un câine. Avea ochii lăsați ca o tinichea șifonată. În cele mai bune momente ale lui, nu era o imagine drăguță. Acum, avea

să sperie caii. Arăta ca şi cum cineva îi greşise de moarte. Arăta ca şi cum cel mai bun prieten al lui murise. Arăta ca şi cum nu mai era interesat de viaţă şi nu avea speranţă pentru viitor. Era un ticălos osândit.

– La naiba, la naiba, la naiba! şopti el încet.

Dacă spunea asta mai tare, ar fi explodat, iar tot controlul s-ar fi dus naibii.

Doar că acolo, observat doar de armata oglinzilor, nu-şi putea permite să se prăbuşească. Fără să se gândească, se întinse cu ambele mâini şi trase oglinda cu cadru de aur din perete. Avusese nevoie de mai multă forţă decât se aşteptase, dar, până la urmă, oglinda cea mare era în mâinile lui. Se crăpase când o scoase. Sticla spartă îi deforma cicatricele, dar nu-l putea face mai respingător.

Dacă vreun înger al sfârşitului ar fi intrat acum prin horn şi i-ar fi cerut plata păcatelor lui, l-ar fi primit cu bucurie. În reflexie, îşi observă gura subţire şi apoi o licărire în ochi din ceea ce părea a fi nebunie. De parcă ar fi privit pe altcineva mişcându-se în locul lui, ridică oglinda şi o trânti de perete.

Zgomotul sticlei care se împrăştie îl umplu de satisfacţie. Zâmbi diabolic şi se îndreptă spre următoarea oglindă, apoi încă una, următoarea... După o oră de măcel, singura oglindă care mai rămăsese era cea de deasupra patului. Departe, la naiba, deşi se străduise mult să o tragă în jos. Cioburi periculoase acopereau podeaua. În colţ, rămăşiţele cadrelor scumpe de aur stăteau aruncate una peste alta precum lemnele de foc. Pereţii din ghips erau goi şi plini de cicatricele locurilor în care fuseseră agăţate oglinzile.

Fără să se mişte din mijlocul camerei, Jonas analiza dezastrul. Cât de mult îşi dorea să-şi calce şi inima în picioare până când avea să o facă ferfeniţă printre resturi, dar, la naiba, continua să bată!

Capitolul 30

Clocoteau cerurile în noaptea în care Sidonie Merrick ajunsese la castelul Craven, hotărâtă să-şi ia destinul în propriile mâini.

– Oh, dumneavoastră eraţi, zise doamna Bevan fără a fi surprinsă când, în sfârşit, deschise uşa.

– Bună seara, doamnă Bevan.

Sidonie își scoase noua pelerină și boneta și le înmână femeii. Nervii ei săreau precum broaștele sălbatice alergând după libelule, dar își păstră tonul calm. Slavă Domnului că stomacul ei rămăsese sub control aproape tot drumul de la Londra. Fizic, era la fel de bine cum fusese în ultimele luni.

– Am trimis vizitiul la grajduri. Poți să te asiguri că are unde să doarmă.

– Da, zise doamna Bevan mergând cu greutate pe hol.

– Stăpânul vă așteaptă?

– Nu chiar acum.

Înainte ca Sidonie să se acomodeze cu modul doamnei Bevan de a aproba venirea ei, oricât de laconic, femeia continuă:

– Stăpânul este morocănos ca un urs cu capul umflat săptămâna asta. Eu aș fi atentă în locul dumneavoastră.

– O să fiu.

În mod ciudat, vestea că Jonas era țâfnos o încuraja. Sidonie își îndreptă umerii.

– E sus?

– Da. O să luați cina?

– Nu imediat, mulțumesc.

Femeia se mișcă greoi spre bucătărie. Holul era, la fel ca întotdeauna, rece ca gheața. O lumânare așezată pe un suport de candelabru era aprinsă pe unul dintre cuferele de stejar, lumina ei plăpândă stând contra întunericului.

Sidonie simți din nou respirația bătrână și ostilă a fantomelor. În comparație cu ce o aștepta, fantomele nu o speriau. Era târziu. Își dorise o intrare mai puțin melancolică în timpul zilei. Furtuna făcuse acest lucru imposibil. Fielding, vizitiul, o implorase să rămână în Sidmouth și să continue călătoria a doua zi, când, chiar dacă avea să plouă, mergeau pe lumină. Îl forțase să continue prin vremea aceea nenorocită.

Probabil credea că noul lui proprietar era nebun. De unde avea el să știe că ea își adunase ultimele rezerve de curaj pentru a-l înfrunta pe Jonas în bârlogul lui? Orice întârziere putea să o facă să fugă înapoi la Londra cu coada între picioare.

Nu, nu avea de gând să fugă. Nu venise acolo ca să renunțe. Orice îi făcuse Jonas nu era mai rău decât ultimele zile petrecute în casa Merrick, știind că avea să rămână mireasă, dar niciodată soție.

Hotărâtă, apucă un sfeșnic. Petrecuse prea mult timp plângându-și de milă. Trebuia să lupte pentru ceea ce își dorea. Dar, în timp

ce urcă scările întunecate de piatră, era conştientă că putea fi prea târziu pentru noi începuturi.

Se îndreptă către dormitor. Oare avea să fie acolo un bărbat la ora aceea? Cu siguranţă, dacă soţul ei era treaz, ar fi coborât să vadă cine venise atât de târziu. Uşa era întredeschisă, iar camera întunecată. Deşi îşi petrecuse toată săptămâna dornică să-l vadă pe Jonas, se opri. Precaută, împinse uşa şi intră. Nici o oglindă nu-i reflectă lumânarea. Făcu un pas în faţă şi simţi ceva sfărâmicios sub cizme. Dezorientată, privi în jos. Podeaua era acoperită cu un covor din bucăţele zimţate şi strălucitoare. Ridică încet sfeşnicul.

– Oh, Doamne...

Camera era un dezastru. Oglinzile cu rame sofisticate care odată erau înşirate de-a lungul pereţilor acum zăceau sfărâmate pe podea. Cearşafurile şi draperiile erau rupte. Ceva din acest act de distrugere voit şi sălbatic i se păru insuportabil de trist. De parcă bărbatul care făcuse asta se eliberase de stăpânirea de sine omenească până când nu-i mai rămăsese altceva decât instinctele animalice de violenţă.

„Oh, Jonas..."

Îndreptă lumânarea spre pat. Salteaua era încovoiată şi răsturnată pe jumătate. Ştiuse de când intrase că Jonas nu era acolo. Patul gol îi confirmase asta. Întorcându-se, se trezi sub privirea necruţătoare a soţului ei.

Stătea în pragul uşii, cu un pahar pe jumătate plin cu vin în mână. În ciuda prăpastiei dintre ei, inima îi tresări de bucurie când îl văzu. Purta pantalonii pe care îi ştia şi cămaşa albă şi largă. Ultima dată când se întâlniseră, era îmbrăcat în ţinută de viconte de Hillbrook. Sidonie nu-l ştia pe vicontele de Hillbrook, dar îl cunoştea pe acest bărbat în haine neîngrijite, cu părul răvăşit pe frunte. Acest bărbat o primise în urmă cu trei luni, când ajunsese la castelul Craven. Îi cunoştea ochii pătrunzători, limba letală şi atenţia ascuţită la tot ceea ce spunea.

– Spectaculos, nu-i aşa? zise el vorbind tărăgănat şi afectat şi ridicând paharul la buze.

– Dacă voiai să redecorezi, trebuia să duci oglinzile în pivniţă.

Buzele lui frumoase se curbară, deşi ochii păreau foarte atenţi.

– Mi s-a părut mai rapid să rezolv problema pe loc.

Cu o meticulozitate teatrală, privirea ei studie camera distrusă.

– Cu siguranţă, te-ai ocupat de problemă.

El se îndreptă, fără să înainteze către ea. Însă nu se întoarse se plece. Sidonie avea să se agaţe de orice încurajare pe care o putea găsi.

Observă ușurată că nu părea să mențină distanța pe care o impusese în Londra. Nu părea nervos sau ostil. Părea... obosit. Ea îl privi fix.

– Nu ești surprins că mă aflu aici.

– Am auzit trăsura venind, îi zise el, ridicând din umeri.

– Putea să fie altcineva.

El o privi neimpresionat pe sub genele negre și dese.

– Nu, nu putea.

Presupunea că nu putea fi altcineva. Deși exista posibilitatea ca acum, când nu mai era considerat un bastard cu reputație proastă, vecinii să-l ia sub aripa lor protectoare. Doar că era mijlocul nopții. Bătea vântul. Însă castelul Craven era la fel de excentric în decor și personal, iar sentimentul de bun-venit era la fel de glacial ca întotdeauna. Se strădui să pară la fel de hotărâtă. Calmul lui era neliniștitor, așa cum probabil își dorea să fie.

– Nu dormi aici, nu?

Îi zâmbi larg, de parcă se bucura de această glumă.

– Cât de drăguț din partea ta, nevastă, să mă întrebi de nopțile și dormitul meu, dragostea mea!

Sidonie nu se crispă din cauza apelativului sarcastic. Se așteptase la resentimente. Până acum, scăpase ușor. Ar fi putut să o alunge din casă.

– Unde dormi?

Sorbi din vin. Ochii lui erau neclintiți. Nu-i putea citi expresia, iar asta nu era din cauza luminii plăpânde a lumânării.

– Nu prea dorm.

Ce ar fi putut răspunde? Nici ea nu dormise în ultima perioadă.

– Ai de gând să-mi oferi un pahar de vin?

Pe tot parcursul drumului de la Londra, își jurase că avea să rămână curajoasă, indiferent ce spunea sau făcea el. Slavă Cerului, toată săptămâna din urmă, grețurile de dimineață o ocoliseră atât de mult încât nu le mai simțea. Fusese atât de slăbită în ziua în care se căsătoriseră! Nu era de mirare că Jonas o abandonase. Dacă ar fi fost puternică, dacă i-ar fi cerut lui Jonas ceea ce voia, el nu avea cum să o ignore. Era soția lui și avea drepturi. Doar că acum, când era acolo, nu se mai simțea la fel de invincibilă. Uitase cât de înalt era, că prezența lui impunea respect, chipul lui îi punea inima pe jar, iar ea se simțea amețită din cauza iubirii.

– Bineînțeles. Îți dau toate bunurile mele pământești. Asta include și vinul meu.

Își înclină capul.

– Mulţumesc.
– Mă însoţeşti în bibliotecă?
– Nu putem să mergem undeva mai aproape?
– Nu, îi răspunse scurt şi ţâşni către scări, presupunând că ea avea să-l urmeze.

Bineînţeles că avea să-l urmeze, nu voia să-l piardă din ochi. Ştia el ce complota ea!

Nu avea nici cea mai mică şansă ca el să nu interpreteze corect motivul pentru care ea îi asaltase exilul. Până acum, remarcile batjocoritoare o ţinuseră la distanţă. Ea nu avea nici o îndoială că el urma să scoată arme şi mai ascuţite dacă i-ar fi atacat meterezele care îi protejau emoţiile. Venise pregătită pentru bestia care ar fi putut să o dezmembreze.

Ajungând atât de târziu, existase o şansă să-l surprindă în pat, iar una şi mai îndepărtată, ca natura să-şi urmeze cursul. Dacă natura însemna că încă o mai dorea. Pielea ei ardea după atingerea lui, dar poate că el uitase acele momente minunate când se uniseră atât de profund încât ea nu ştia unde începea şi unde se termina fiinţa ei. Înghiţi nodul care i se puse în gât. În bibliotecă, erau o canapea şi un birou. Nu era totul pierdut.

În bibliotecă, Jonas îi turnă lui Sidonie vin şi îi împinse un scaun. Focul care ardea în şemineu arăta că Jonas nu se retrăsese pentru seară. Recunoscuse deja că somnul îi era străin. Disperată, îşi dori ca acea mică vulnerabilitate să-l facă mai dispus să o asculte.

Îşi umplu paharul din nou şi se îndreptă spre fereastră pentru a privi furtuna descurajatoare de pe mare şi pe cea din cer, luminată de fulgere. Sidonie stătea şi îi observa profilul, căutând semne ale temperamentului lui. Părea obosit şi ursuz. În ultimele zile, îşi întărise zidurile. Îngropase furia atât de adânc încât, dacă nu l-ar fi cunoscut, nu ar fi observat-o.

– Zi-mi de ce eşti aici, Sidonie!

Vocea lui nu avea tonul umorului sarcastic. Îşi aşeză paharul de vin neatins pe marginea mesei. Ea îşi imaginase că aveau să se dueleze verbal puţin mai mult. Sperase să fie aşa. După ce avea să spună tot ce voia, dacă nu ar fi reuşit ce îşi propusese, nu avea decât să se întoarcă în Londra şi să trăiască fără el. Dumnezeu să o ajute, era un lucru mai înspăimântător decât să se ofere unui străin pentru a o salva pe Roberta!

Următoarele minute amenințau să-i distrugă sufletul și să-l transforme în cenușă. Se îndreptă în scaun, își spuse să fie curajoasă și îl privi fix pe Jonas.

– Vreau o căsătorie reală. Nu putem să facem asta când tu ești baricadat aici ca un urs într-o peșteră.

Spre surpriza ei, el schiță un zâmbet.

– Văd că ți-ai redescoperit spiritul după nuntă.

Ea înclină bărbia, deși el nu o privi. Stătea pironit, cu ochii în peisajul bătut de vânt.

– Intenționez să lupt pentru tine, Jonas. Pentru binele meu. Și pentru... pentru copilul nostru.

– Lăudabil, draga mea, ripostă el, sorbind din vin.

Se așteptă la mai multă indignare, dar el rămăsese tăcut. După o lungă pauză, ea se încruntă.

– Asta e tot ce ai de gând să spui?

– Da, dincolo de faptul că-ți urez drum bun la întoarcerea în Londra de mâine-dimineață.

– Ești crud, tresări ea.

– Nu. Doar îți repet ce ți-am zis ultima dată când am fost împreună.

Umerii lui se încordaseră de parcă se forța să continue. Gestul îl trădă, făcând-o să capete curaj.

– Îmi pare rău că ai bătut atâta drum pe o astfel de vreme doar ca să auzi aceste vorbe din nou. Nu o să trăiesc cu tine ca soț niciodată!

– Nu accept asta, strânse ea pumnii în poală.

– Ba da, zise el făcând o pauză. Până la urmă...

– Jonas, nu există vreo cale să rezolvăm asta?

Își dorea să fie mândră și puternică, dar, pusă în fața intransigenței lui, nu-și putea ascunde disperarea. Ochii lui erau de piatră.

– Nu.

Era de neclintit. Blestemat să fie, oare eșuase? După toată dragostea, bucuria și agonia, trebuia să se aștepte la un viitor fără el? Năvalnic, spuse singurul lucru pe care jurase că nu avea să-l rostească:

– Dar mă iubești...

Se pregăti să-l audă negând, însă el îi zâmbi, de această dată cu o urmă de căldură.

– Bineînțeles că te iubesc.

Această mărturisire îi alină ca un balsam inima sfâșiată, deși calmul lui nega importanța afirmației. Se ridică în picioare, îmbărbătată.

– Atunci avem o șansă.

El clătină din cap și se întoarse cu spatele la ea.

– Nu, nu avem, îi zise el cu fermitate. Nici o șansă!

O cuprinse disperarea. Se apropie mai mult și observă că el o urmărea în reflexia din fereastră. Reflexiile mediaseră atât de mult din interacțiunile lor! Era timpul să se întâlnească față în față.

– Jonas, te iubesc. Mă iubești. De ce trebuie să fim despărțiți?

Îndrăzni să-l atingă. Se trase de parcă l-ar fi opărit.

– Nu!

– Bine.

Își coborî mâna, dar reacția lui violentă îi dovedise că prezența ei îl mișcase.

– Răspunde-mi!

Scrâșni atât de tare din dinți, încât avu impresia că-i crăpase bărbia.

– Pentru că nu putem fi împreună.

Încercarea ei fragilă de a apela la demnitate dispăru iremediabil. Vorbi grăbită:

– Știu că te-am rănit. Nici nu-ți imaginezi cât de mult am regretat ce am făcut. Îmi... Îmi pare rău că nu ți-am spus despre jurămintele de căsătorie, îi zise Sidonie cu o voce stinsă, nefericită. Îmi pare rău că nu ți-am zis despre copil.

– Sidonie...

Înainte ca el să-i poată spune ceva și să-i respingă vorbele, se grăbi să continue. Trebuia să-l facă să o ierte. Trebuia!

– Nu o să mai am secrete vreodată. Nu o să te mint și nu o să te înșel. Voi fi ce vrei tu!

– Ești ceea ce vreau eu, îi spuse el atât de încet, încât ea se întinse să audă. Întotdeauna ai fost ceea ce mi-am dorit, dar traiul cu tine mă va nenoroci. Fii blândă, dulce Sidonie! Lasă-mă în singurătate!

Furia învinsese nefericirea.

– Singurătatea te va ucide.

– Roagă-te la Dumnezeu să fie așa! îi zise el cu amărăciune.

– Nu mă trimite de aici!

De această dată, când îl atinse pe braț, se agăță de el când încercă să se retragă.

– Dă-mi o săptămână, continuă ea. Asta e tot ce îți cer. Eu ți-am dat o săptămână. O săptămână în care să fim iubiți, așa cum am fost înainte. O săptămână ca să-ți amintești ce însemnăm unul pentru celălalt.

Rămase nemișcat sub atingerea ei. Paloarea lui îi arăta cât de agonizante erau pentru el rugămințile ei. Dacă ar fi fost mai puțin disperată, l-ar fi lăsat în pace din pură compasiune.

– Nu am nevoie să-mi amintesc.

– O săptămână, Jonas, îi zise ea, apropiindu-se și mai mult și inspirându-i mirosul de bărbat.

Durerea de a-l avea atât de aproape și totuși atât de departe era chinuitoare.

– Zici că mă iubești, îi zise el ca și cum discuta despre vreme.

Tremura sub mâna ei de parcă sângele i se transforma încet în gheață. Se apropiase suficient de mult încât sânii ei să se atingă de brațul lui.

– Știi că e așa.

Cu o tandrețe nemiloasă, îi trase degetele de pe mâna lui. Se întoarse și o înfruntă. Avea pielea cenușie și ochii gri ca marea când e cuprinsă de nori de ploaie.

– Dacă mă iubești, o să pleci. O să te întorci la Londra și la viața ta. Una în care eu nu am nici un rol.

Se chinui să-și ascundă lacrimile, dar nu mai putea.

– Ești tatăl copilului meu. Întotdeauna o să fii o parte din viața mea, chiar dacă ești sau nu cu mine!

– Nu o să fiu cu tine.

Se întoarse în spatele biroului, iar ea înțelese că îl folosea ca barieră împotriva ei. Când puse jos paharul cu vin, finalitatea gestului îi sfârtecă inima.

Îi privi chipul plin de cicatrice, mai convingător decât ar fi putut fi orice frumusețe, și înțelese că era de neclintit. Nimic nu avea să-i schimbe decizia. Tăria lui de caracter care sfidase cruzimea lumii se întoarse în mod fatal împotriva ei. Îl rănise prea tare. Nu avea să-și mai permită să fie vulnerabil în fața ei. Dumnezeule, eșuase! Se iubeau, dar dragostea nu era de ajuns. El probabil îi recunoscu capitularea pentru că tensiunea din umeri îi dispăru.

– Dormi în camera de garderobă. Nu o să te deranjez cu prezența mea mâine, îi zise el pe un ton mai natural.

Să o deranjeze cu prezența? Nu știa că și cel mai mic cuvânt din partea lui era mai dulce decât muzica?

–Așadar, acesta e un adio? șopti ea, sperând să observe un semn al înduplecării.

Nu văzu nimic. Doar o privire implacabilă, dornică să încheie cât mai repede această întâlnire ciudată. Îl mai înfruntase o dată în bibliotecă, atunci când fusese hotărât să o trimită acasă. Atunci învinsese. De această dată, era limpede că pierduse. Conștientizarea o lovi puternic, amenințând să o trântească la pământ.

–Adio, Sidonie!

–Mă... mă poți săruta pentru ultima dată?

–Nu.

Ea se apropiase de birou, neîndemânatică, atingându-și inelul cu sigiliu de pe deget. Dacă nu aveau să se mai vadă, el ar fi trebuit să-l aibă. Nu-i aparținea ei.

Foarte ușor, așeză inelul pe mapa din fața lui. Piatra cu rubin strălucea precum sângele în contrast cu pielea verde-închis. El nu îl luă, dar nici nu sugeră ca ea să-l păstreze. Preț de câteva clipe, ea îl studie, imprimându-și fiecare detaliu în minte. Se chinuia să-și spună că războiul nu se încheiase, că încă putea să lupte și să câștige. Însă nu mai credea asta.

–Dumnezeu să aibă grijă de tine, Jonas!

Se întoarse și luă un sfeșnic în mână. Făcu un pas, apoi altul. Își simțea picioarele de plumb. Ușa părea la zece mile depărtare, pe un teren vălurit și plin de pietre. Trase aer în piept și se forță să mai facă un pas. Atât avea nevoie. Un pas după altul. Anul acesta. Anul viitor. Toată viața ei goală.

Un pas în fața altuia. În curând, avea să fie pe hol. Apoi pe scări. După aceea, în camera de garderobă. Iar a doua zi, avea să plece la casa Merrick goală și plină de umbre. Era o chestiune de matematică pură. Inima ei avea să moară, dar, dacă urma să continue să meargă, putea scăpa din această cameră.

Ajunse la ușă. Atinse mânerul. Îl întoarse cu ușurință, și ușa se deschise larg. Lumea continua să meargă în sensul acelor de ceasornic, chiar dacă inima lui Sidonie Merrick devenise mai uscată și mai goală decât întregul deșert Sahara. Se luptă cu dorința de a se întoarce și de a-l implora pe Jonas să se răzgândească, să se gândească la copilul lor, să lase dragostea să vorbească în locul fricii că ea avea să-l rănească.

Era mai bine să-și păstreze o urmă de mândrie. Era mai bine să lase impresia că devenise suficient de puternică încât să îndure asta.

Era mai bine să nu fie patetică, o femeie plângăcioasă care se ruga de el să rămână.

Încă un pas și urma să fie în holul rece și întunecat, ca o imagine a anilor ce aveau să vină. Se întinse să închidă ușa și auzi ceva. O lovitură. O bufnitură, dar încet. Poate doar un suspin. Se încruntă și se întoarse încet către bibliotecă. Jonas stătea după birou. Era palid, mai palid decât fusese toată noaptea, iar acel mușchi din obrazul lui zvâcnea puternic.

– Jonas? Care a fost scopul prelungirii agoniei?

– Pleacă, scrâșni el.

Ochii lui argintii erau orbiți, iar mâna lui dreaptă ținea ceva atât de strâns, încât tremura. Avu nevoie de câteva clipe pentru a realiza că inelul cu rubin nu mai era pe masă.

– Oh, dragul meu, zise ea cu o voce pe care nu o recunoștea. Nu-ți face asta!

Din câțiva pași, ajunse lângă el. Așeză sfeșnicul pe birou. Avea nevoie de ambele mâini pentru a-și lua destinul în brațe.

– Nu mă atinge, îi zise el răgușit.

Nesăbuit, îi arătase o străfulgerare a disperării lui. Tot ce își dorea ea era atât de aproape, încât se putea înfrupta din asta. Să-l abandoneze singurătății era cel mai rău lucru pe care putea să-l facă.

– Prea târziu, dragul meu. Nu mai plec.

– Trebuie.

– Ai fost un prost, Jonas.

Nu mai putea să vadă din cauza lacrimilor, dar îi zâmbea.

– Și eu am fost. E timpul să încetăm cu asta și să ne începem viața împreună, continuă ea.

Îl privi chinuindu-se să-și reclădească barierele.

– Faci multe presupuneri.

Se ridicase în picioare, ca un zid. Dacă nu o împingea, nu avea unde să plece.

– Nu-i așa că asta fac?

Îi cuprinse fața dragă și cicatrizată între palme. Încercă să se elibereze, dar ea nu-i oferi răgazul.

– Sărută-mă Jonas!

– Nu.

El ridică mâinile pentru a o da la o parte, dar în ultimul moment nu o mai atinse. Ea zâmbi larg, deși inima ei tânjea după el. Trădările ei erau cele mai recente dintre sutele de trădări mari și mici de care avusese el parte, începând cu cele ale tatălui său, care îl învățaseră

să nu mai aibă încredere în dragoste, speranţă şi fericire. Voia să-i arate că putea fi şi altfel. Slavă Domnului şi tuturor îngerilor care ofereau o a doua şansă păcătoşilor! Avea sentimentul că avea să-i ofere o şansă. Indiferent cât de mult se lupta. Indiferent cât de aproape fusese să-l lase să o îndepărteze.

–Atunci o să te sărut eu, îi zise ea, apropiindu-se atât de mult încât sânii ei îi atingeau pieptul.

Imediat, sfârcurile ei se întăriră, iar sângele începu să ţipe de dorinţă. Sidonie ignoră chemarea plăcerii. Această luptă nu era pentru plăcere. Dorinţa existase dintotdeauna. Această luptă era pentru încredere, şi aveau nevoie de timp ca să o clădească. O viaţă. Abia aştepta.

Tremurând, el deschise mâna în care ţinea inelul, iar acesta căzu lângă el. Cealaltă mână se înclină contra peretelui alb din spatele lui. Putea să o împingă cu uşurinţă, dar nu o făcu. Cuprinzându-i bietul chip desfigurat, ea se ridică pe vârful degetelor pentru a-i atinge buzele cu buzele ei. Gura lui nu-i răspundea. Pielea lui de sub palmele ei ardea de parcă flăcările îl devorau pe interior. Nu se descurajă. Învăţase arta seducţiei de la un maestru şi fusese întotdeauna încăpăţânată.

Bietul Jonas avea să pornească în viaţa de om căsătorit cu o femeie dificilă. Ea îi zâmbi şi îl sărută din nou, ciupindu-l uşor şi urmărindu-i linia buzelor cu limba. El nu ceda. Dar nici ea nu avea să cedeze. Putea să-l sărute aşa toată noaptea, fiindcă simţea căldura şi speranţa trecând prin ea pentru prima dată după multe luni.

–Lasă-mă în pace, bolborosi el, trăgându-se puţin în spate.

–Niciodată!

–Nu pot să am încredere în tine.

–Ba poţi.

Îl privi adânc în ochi, sperând că el putea să vadă dragostea ei eternă şi constantă, o dragoste care nu avea să-l dezamăgească.

–De unde naiba să ştiu eu asta? o întrebă el aspru.

–Uită-te în inima ta, Jonas! Inima ta ştie adevărul, dar mai întâi trebuie să ai încredere în tine. Trase aer în piept. Trebuie să ai încredere în tine cum am eu. Pentru totdeauna.

Rămase neclintit. Dar ea nu avea să renunţe. Lupta pentru viaţa ei acum, dar şi pentru a lui. Se aplecă pentru a-l săruta din nou. El o prinse cu mâna stângă de mijloc. O strânse, iar ea se pregăti să fie respinsă. Pentru o secundă, lumea se opri. Aproape imperceptibil, atingerea lui se transformă în mângâiere.

Presiunea se schimbă – în loc să o împingă, o trase mai aproape. Suspină adânc. De data aceasta, de bucurie. În sfârșit, gura lui fermă se relaxă și îi primi limba în interior.

– Vrăjitoare afurisită!

– Oh, Jonas, șopti ea, răspunzând sărutului lui, în timp ce el se sprijinea de perete, trăgând-o peste trupul lui.

Sub mâinile ei, obrajii lui erau umezi, iar ea încetase de mult să-și mai șteargă lacrimile. O sărută la nesfârșit. O sărută de parcă nu avea de gând să o mai lase vreodată să plece. O sărută de parcă o iubea mai mult decât își iubea viața. Încet, încă sărutându-se, se prăbușiră pe covorul turcesc. La un moment dat, el se trase înapoi. Îi apucă mâna stângă cu sălbăticie și îi împinse inelul cu rubin pe deget atât de neîndemânatic, încât o lovi. Pe Sidonie nu o deranjă. Privirea lui nerușinată îi umplu inima cu dragoste.

– Rămâi, *bella!* zise el sugrumat.

– Întotdeauna, dragostea mea!

Epilog

Casa Merrick, Londra, august 1827

Lumina lămpii strălucea suav, aruncând raze asupra femeii care stătea în pat. Jonas intră tiptil în cameră, privind spre Sidonie și spre copilul pe care îl legăna atât de tandru la piept.

Ea îi zâmbea – era același zâmbet frumos care întotdeauna îl făcea să se simtă ca un rege, nu ca un monstru înfricoșător. Nu-i păsa ce credea restul lumii. Sidonie îl iubea. Acum, își dorea ca și fiica lui să-l iubească. Pentru că el le iubea pe amândouă mai mult decât putea să spună.

– Jonas, vino să vezi! E perfectă!

Se încumetase să vină mai devreme, după o zi chinuitoare de așteptat la parter. Soția lui fusese obosită și secătuită de puteri, dar fericită. Copilul era mic, cu păr negru și țipa. Doica insistase să-l dea afară, spunându-i că trebuia să o pregătească pe Lady Hillbrook înainte de a-și vedea soțul. Bine că era obișnuit cu femeile dificile!

Când privi fața mică a fetei lui, știu că avea de-a face cu încă o femeie încăpățânată care avea să-i pună răbdarea la încercare. Copilul căscă fără a deschide ochii și adormi. Inima lui Jonas era plină de un sentiment uimitor de dragoste. Avea să protejeze acest copil toată viața.

– Sunteți amândouă foarte frumoase.

Când se aplecă să-și sărute soția, Sidonie îi mângâie obrazul deformat. Mângâierile ei deveniseră atât de familiare, încât abia dacă le mai observa, deși prima oară când îi atinsese cicatricele fără urmă de repulsie îl mișcase atât de profund, încât îi frânsese inima.

– Ai avut o zi groaznică, nu?

El râse încet și se întoarse să-i sărute mâna. Rubinul cu sigiliu strălucea în lumină. Imaginea inelului pe mâna ei îl umplea întotdeauna de satisfacție. Până la urmă, ea era sângele inimii lui.

– Cred că a ta a fost mai grea.

– Nu sunt sigură, șopti ea pentru a nu trezi copilul.

– Cel puțin, am fost ocupat. Tu ai făcut asta, îi zise el privindu-și fiica din nou. O treabă cu scop nobil.

– Sunt destul de mândră de mine.

Jonas o sărută din nou.

– Așa și trebuie. Este o operă de artă, îi zise el încet. Te iubesc, Sidonie!

Ea îl privi cu ochi scânteietori.

– Și eu te iubesc, Jonas, îi zise plângând. La naiba cu lacrimile astea! Am sperat că, odată ce o să am copilul, nu o să mai fiu așa de plângăcioasă.

Cu atenție, Jonas se așeză pe marginea patului, cu privirea țintuită asupra soției și fiicei lui. Cine ar fi crezut că avea să se transforme într-un bărbat cu familie? Cine ar fi crezut că dragostea avea să transforme viața goală a unui om ca el? Sidonie făcuse un miracol când intrase în viața lui – transformase un deșert într-o oază.

Nu mai fusese atât de fericit de când ea se vârâse cu forța în viața lui, în luna februarie a anului trecut, în casa lui, când luptase pentru dragostea ei. Îi mulțumea lui Dumnezeu în fiecare zi pentru femeile dificile.

– Te-ai gândit la un nume?

Mângâia pruncul cu o delicatețe care îl făcu să suspine.

– Bineînțeles. Tu nu?

Îl privi cu o expresie amuzată ce îi făcea ochii să strălucească.

– Richarda? Camdenette?

– Nu.

Acum, printre lucrurile noi din viața lui se afla și privilegiul de a numi oameni de calitate precum Camden Rothermere și Richard Harmsworth drept prieteni.

– Și nu Roberta.

Când devenise evident că oferta Robertei de a veni și de a o îngriji pe Sidonie în timpul sarcinii nu fusese altceva decât o întoarcere la jocurile de noroc, Jonas refuză să-i mai ofere o cameră în casa Merrick. Roberta se întorsese îmbufnată la vila ei din Richmond, unde se părea că aparent se distra cu un negustor bogat.

În ultimele luni, între ea și Sidonie se reluase o legătură fragilă, care, spera el, pentru binele soției lui, avea să se întărească peste ani, dar el și Roberta nu aveau să fie prieteni niciodată, deși îi dorea tot binele. Atât timp cât nu se băga în viața lui, era mulțumit să o lase să se ducă naibii pe drumul ei!

Sidonie îşi înăbuşi râsul.

– Nu Roberta, zise ea făcând o pauză, apoi îl privi sobru. M-am gândit să-i spunem Consuela, după mama ta.

Cu respiraţia întretăiată, încet-încet, Sidonie îi vindeca toate rănile vechi. Acum, îi vindecase altă rană. Încercă să zâmbească, dar era prea mişcat pentru a continua.

– Este... e perfect, *bella!*